

VÔ ANH HỮU TUNG

Chức hơn nhân ngọt ngào

EDITOR: LE CIEL

Ebook Truyen.Vn

Mục lục

[Chương 1: Hôn Ước \(1\)](#)

[Chương 2: Hôn Ước \(2\)](#)

[Chương 3: Hôn Ước \(3\)](#)

[Chương 4: Hôn Ước \(4\)](#)

[Chương 5: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ \(1\)](#)

[Chương 6: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ \(2\)](#)

[Chương 7: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ \(3\)](#)

[Chương 8: Đêm Tân Hôn \(1\)](#)

[Chương 9: Đêm Tân Hôn \(2\)](#)

[Chương 10: Đêm Tân Hôn \(3\)](#)

[Chương 11: Đêm Tân Hôn \(4\)](#)

[Chương 12: Cưới Chui \(1\)](#)

[Chương 13: Cưới Chui \(2\)](#)

[Chương 14: Cưới Chui \(3\)](#)

[Chương 15: Cưới Chui \(4\)](#)

[Chương 16: Cưới Chui \(5\)](#)

[Chương 17: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(1\)](#)

[Chương 18: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(2\)](#)

[Chương 19: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(3\)](#)

[Chương 20: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(4\)](#)

[Chương 21: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(5\)](#)

[Chương 22: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(6\)](#)

[Chương 23: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(7\)](#)

[Chương 24: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp \(8\)](#)

[Chương 25: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội \(1\)](#)

[Chương 26: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội \(2\)](#)

[Chương 27: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội \(3\)](#)

[Chương 28: Tiểu Biệt Thẳng Tân Hôn \(1\)](#)

[Chương 29: Tiểu Biệt Thẳng Tân Hôn \(2\)](#)

[Chương 30: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn \(3\)](#)

[Chương 31: Ngoại Tình](#)

[Chương 32: Mang Thai \(1\)](#)

[Chương 33: Mang Thai \(2\)](#)

[Chương 34: Mang Thai \(3\)](#)

[Chương 35: Tuần Trăng Mật \(1\)](#)

[Chương 36: Tuần Trăng Mật \(2\)](#)

[Chương 37: Tuần Trăng Mật \(3\)](#)

[Chương 38: Tuần Trăng Mật \(4\)](#)

[Chương 39: Tuần Trăng Mật \(5\)](#)

[Chương 40: Rắc Rối Trong Hôn Nhân \(1\)](#)

[Chương 41: Tình Yêu Và Hôn Nhân \(2\)](#)

[Chương 42: Tình Yêu Và Hôn Nhân \(3\)](#)

[Chương 43: Hôn Gả \(1\)](#)

[Chương 44: Hôn Gả \(2\)](#)

[Chương 45: Hôn Gả \(3\)](#)

[Chương 46: Đơn Thóa Thuận Li Hôn](#)

[Chương 47: Giấy Đăng Ký Kết Hôn \(1\)](#)

[Chương 48: Giấy Đăng Ký Kết Hôn \(2\)](#)

[Chương 49: Giấy Đăng Ký Kết Hôn \(3\)](#)

[Chương 50: Duyên Phận Tìm Tới](#)

[Chương 51: Ngoại Truyện 1: Sông Núi Cách Trờ](#)

[Chương 52: Ngoại Truyện 2: Câu Chuyện Về Mỗi Tình Đầu](#)

[Chương 53: Ngoại Truyện 3: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh \(Thượng\)](#)

[Chương 54: Ngoại Truyện 4: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh \(Trung\)](#)

[Chương 55: Ngoại Truyện 5: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh \(Hạ\)](#)

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 1: Hôn Ước (1)

Nếu muốn như thế nào, mới có thể làm một đôi nam nữ xa lạ tiến hành một cuộc hôn nhân hoặc bình thản hoặc cứng nhắc. Tưởng tượng một ngày nào đó, sẽ có một người đàn ông đủ ưu tú, có thể khiến người khác gặp lần đầu tiên liền có thể nhớ mãi không quên.

Bởi vì gặp anh, chỉ một cái nhìn thoáng qua liền cam tâm tình nguyện, từ đó bản thân cùng kiêu ngạo riêng mình liền thất bại thảm hại.

Một ngày kia, gió hiu hiu, khí trời lạnh lẽo.

Lãnh Dương mới vừa xuống máy bay, xách hành lý liền chạy thẳng tới nhà họ Hạ.

Trên khuôn mặt đường nét sắc sảo đeo mắt kính Harley, mặc dù không nhìn thấy rõ hai tròng mắt tối tăm, nhưng khuôn mặt nhìn rất là anh tuấn. Cho đến khi nhìn thấy cô gái nhỏ từ trong biệt thự chạy ra, hàm dưới vốn căng thẳng, liền nhếch độ cong ấm áp.

Cô gái nhỏ xinh xắn trước mắt, một đầu tóc nhuộm màu vàng rậm nắng, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa phát sáng.

Đôi mày thanh tú cùng hàng mi phấn, cho dù vốn đơn giản là thế như cũng lộ vẻ vô cùng xinh đẹp, cánh môi mê người thoa một lớp son màu trái cây nhàn nhạt, dày căng mọng.

Hạ Nhã còn chưa kịp mở miệng đã không thể chờ đợi được nhón chân lên ôm chặt Lãnh Dương.

Lãnh Dương dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên hàng mi kia, cô khóc đến cả vai đều run rẩy.

Muốn cô gái nhỏ đối mặt với cục diện rối rắm sau khi cha chết, trận phát tiết này đoán chừng cũng đã kèm nén trong lòng lâu rồi.

“Tốt lắm, chúng ta không vội.” Lãnh Dương nhẹ giọng trấn an, khuyên lớn Hạ Nhã: “Anh không phải đã trở lại hay sao? Hơn nữa anh có người bạn, là luật sư lớn, có hẳn giúp một tay, liền có thể biết di chúc của bác Hạ đã bị bọn họ động tay động chân xảy ra điều mờ ám gì.”

Tuy nói Hạ Đô Trạch cùng Hạ Nhã không có quan hệ máu mủ gì, nhưng từ trình độ cưng chiều con gái của Hạ Đô Trạch cũng không khó để nhìn ra. Cho tới bây giờ ông đều xem Hạ Nhã là hòn ngọc quý độc nhất vô nhị mà cưng chiều trên tay.

Sau giữa trưa, nắng ấm xuyên thấu qua rừng cây lá gần biệt thự chiếu trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt của Hạ Nhã. Lãnh Dương nhìn bóng dáng yếu điệu của cô, chợt dùng lực nắm chặt cổ tay trắng nõn của cô. Hạ Nhã không hiểu ngẩng đầu lên.

“Luật sư của ba em đã đợi ở trong nhà rồi.....”

“Tiểu Nhã, những ngày qua..... có nhớ anh không?”

Hạ Nhã ngẩn người, lập tức hung hăng liếc mắt xem thường nhìn hẳn một cái: “Anh rảnh rồi tìm thêm chuyện à? Nghĩ nơi này còn chưa đủ rối rắm?”

Lãnh Dương vuốt vuốt mũi, không thể làm gì khác hơn là xoay người kéo vali hành lý, bước đi theo.

.....

Buổi chiều, luật sư riêng khi còn sống của Hạ Đô Trạch, Chương tiên sinh cùng luật sư Tiêu của Lãnh Dương gặp nhau.

Tiêu luật sư, người chạm tay có thể bỏng, khoảng ba mươi mấy tuổi, ngồi trên ghế sofa, trước sau tỉ mỉ xem xét, tra duyệt tất cả văn kiện hợp phát trong tay đối phương.

Lãnh Dương vỗ vỗ lưng Hạ Nhã muốn để cô bình tĩnh đừng nóng.

Phát hiện trong đó trình tự thủ tục luật phát không có chỗ sơ hở nào, lúc ấy trình tự thi hành di chúc cũng không sai, người lập di chúc cũng có đầy đủ năng lực hành vi.

Tiêu luật sư không khỏi bật cười.

“Nhìn ra được, Hạ Đô Trạch tiên sinh là một lão tiên sinh hài hước vui tính.”

Hạ Nhã bình thường miệng lưỡi bén nhọn, lúc này lại bị hấn nói như rơi vào trong sương mù.

“Phần di chúc này thật ra đã có công hiệu pháp luật, còn có ba tháng, nếu như các người không đưa ra lựa chọn, vậy theo như trong di chúc viết.... Tất cả tư sản của “Công ty điều chế thuốc của Hạ thị” sẽ phải quyên cho quỹ từ thiện.

Lãnh Dương nghe xong trừng mắt nhìn Tiêu luật sư: “Tôi tìm cậu tới là để giúp đỡ anh em, làm sao cậu nhanh như vậy liền “lấy tay bắt cá” rồi hả?”

“Không phải anh em không giúp, mà là chuyện này..... phức.” Tiêu luật sư buông tay cười.

Nghe xong giải thích của hắn, sắc mặt của Hạ Nhã cùng Lãnh Dương đều trầm xuống.

Trên thực tế, thời điểm phần di chúc này xuất hiện, ngoài người thừa kế Hạ Nhã, còn có một cái tên khác chiếm phân lượng cực lớn.

“Người kia” Cho tới bây giờ Hạ Nhã vốn chưa từng nghe nói qua ——

“Trong vòng ba tháng, nếu như Hạ tiểu thư cùng Thương tiên sinh, hai bên tự nguyện kết hôn. “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” sẽ giao cho Thương tiên sinh quản lý. Trong vòng hai năm hai người không thể ly hôn, sau hai năm “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” sẽ trả lại cho Hạ tiểu thư.

Cái này cũng không phải là toàn bộ ý tứ của Hạ Đô Trạch.

Nếu Hạ Nhã không đồng ý kết hôn, được thôi, quyền thừa kế theo thứ tự rơi vào trên người em họ Hạ Phàm. Chỉ cần Thương Ngao Liệt đồng ý cưới cô ta, “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” chính là thuộc về nhà Hạ Phàm bọn họ rồi.

Phần di chúc này nhìn như hoang đường, nhưng bố cục tỉ mỉ, nếu như Thương Ngao Liệt vừa mới bắt đầu đã không đồng ý phần di chúc này, toàn bộ tài sản như cũ quyên tặng cho hội từ thiện.

Về phần vị “Thương tiên sinh” trong truyền thuyết này, Hạ Nhã trong lần đầu tiên lúc Chương luật sư ở trước mặt mọi người tuyên bố di chúc liền chỉ nghe được giọng nói của anh. Lúc ấy nghe nói anh đang mở một cuộc hội nghị vô cùng quan trọng, không các nào trong thời gian ngắn trở về nước được, liền dùng điện thoại tham gia.

Hạ Nhã nghe giọng nói của người đàn ông kia, thông qua điện thoại truyền tới phòng khách trống rỗng.

Anh nhàn nhật nói một câu “Mọi người nhìn mà làm”, sau đó liền vì công việc bận rộn mà cúp điện thoại.

—— Đơn giản là há lại để ý!

“Vậy theo ý kiến của hai đại luật sư, ba tôi là hy vọng tôi lấy người đàn ông tên Thương Ngao Liệt này?”

“Điều kiện trước tiên là người ta có đồng ý cưới hay không.” Tiêu luật sư yên lặng bổ sung thêm một câu, rước lấy khinh bỉ mãnh liệt từ Lãnh Dương.

“Tôi không tin!” Hạ Nhã từ trên sofa nhất thời nhảy dựng lên, nhanh chóng tựa như mèo con bị cháy lông, “Đàn ông đã 30 tuổi như anh ta, vừa ngu ngốc vừa bảo thủ..... Ba tôi lại cảm thấy anh ta đáng giá để tôi phó thác chung thân?”

Quan trọng nhất là, anh ta anh ta anh ta ——”Còn là người què!”

Người khác không phải đều nói người tàn tật tính tình dễ cô độc hay sao? Nói không chừng trong nhà anh ta còn có tính bạo lực gia đình, đánh vợ.
D~!~Đ###L^_^Q[?]Đ Hạ Nhã nghĩ tới đây liền không nhịn được run lên.

“Thương tiên sinh ngược lại tôi đã gặp qua mấy lần. Nhà họ Thương là dòng dõi thư hương, mấy năm gần đây tài lực hùng hậu. Tuy lời nói không dễ nghe nhưng đây là lời thật, nhà Hạ tiểu thư đây..... Cái công ty điều chế thuốc kia, đặt trước mặt Thương tiên sinh, chính là không đáng nhắc tới.” Tiêu luật sư cầm tách trà lên, thưởng thức hớp một ngụm Long Tỉnh. “Nếu người này thật sự đồng ý cưới Hạ tiểu thư, vậy khẳng định không phải là mưu tài.... Mà là cướp sắc.”

“.....” Hạ Nhã bị hấn nói đến hết ý kiến.

Chương tiên sinh cũng là bạn tốt của Hạ Đô Trạch, dĩ nhiên cũng rất lo lắng tình huống của đứa con gái duy nhất nhà họ Hạ này.

“Phần di chúc này của Hạ lão tiên sinh, ở trong tay tôi đã bị sửa đổi liên tục, tôi xem ra.... Lúc ấy tâm tình của ông ấy hẳn rất là trầm trọng.... cũng rất cẩn thận. Nói rõ vị Thương tiên sinh này có thể là người duy nhất ông ấy tin cậy. Hạ tiểu thư, không phải còn ba tháng sao? Cô có thể suy nghĩ.... Không ngại trước tiên làm quen với đối phương.”

Tiêu luật sư đặt nhẹ tách trà xuống, ở bên cạnh cắt đứt đề nghị của Chương luật sư. “Chỉ sợ Hạ tiểu thư có thể đợi, nhưng cả “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” lại không thể đợi.”

Tiêu đại luật sư một câu thức tỉnh người trong mộng.

Tây Linh thị ở Bắc Bộ duyên hải Đông Nam, so với đô thị phồn hoa sáng lạng, còn có lịch sử phong phú, bắt nguồn từ xa xưa.

Từng có không ít câu chuyện tình yêu đẹp được dựng nên tại địa phương thần bí này. Ở đây bốn mùa rõ ràng, có thể nói là có điều kiện ưu việt về địa lý, hoàn toàn xứng đáng gọi là đất lành.

Ngày thứ hai sau khi Lãnh Dương đến Tây Linh thị, liền cùng Hạ Nhã đi đến đại họ y khoa Tây Linh thị.

Hắn và nhà họ Hạ có quan hệ sâu xa, từ đời cha đến bây giờ. Năm đó nhà bọn họ phá sản cũng là dựa vào nhà họ Hạ tiếp tế tiền mới có thể miễn cưỡng qua được. Lúc Lãnh Dương học đại học, tất cả học phí đều là do Hạ Đô Trạch xử lý.

Sau này hắn lại chạy đi gia nhập bộ đội đặc chủng. Sau khi giải ngũ liền đi làm cận vệ cho một nhân vật quan trọng trong chánh phủ.

Hạ Nhã nhìn phong cảnh bên ngoài xe, tâm thần không yên.

Cô không thể nào tin tưởng, Hạ Đô Trạch là muốn nhờ cô tới bảo vệ công ty điều chế thuốc Hạ thị bình an. Mà ngược lại..... ông lại muốn nhờ nhà họ Thương tới che chở cho cô?

Lãnh Dương ở thời điểm Hạ Nhã còn đang suy nghĩ, ngừng thần nhìn chăm chăm vào bên trong ánh mắt cô.

Cô gái nhỏ này rất may mắn, chẳng những từ nhỏ thành tích học tập xuất sắc, bất kể học ở trường nào cũng trở thành nòng cốt của đội nhảy múa. Thời học sinh là tình nhân trong mộng của đám nam sinh, các nữ sinh thì nghị luận, sau lưng lại bắt chước giống cô.

Coi như hắt dùm ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc nhìn cô, đại khái cũng không tìm ra tật xấu gì.

Hạ Nhã cảm thấy tầm mắt nóng bỏng sau lưng. Lãnh Dương đang không chớp mắt quan sát cô.

“Hiện tại chỉ có thể đi trước xem một chút người đàn ông tên Thương gì đó, trước kia anh ta và ba có tình riêng gì em cũng không biết đâu.”

Lãnh Dương dùng ngón tay gõ gõ vô lăng, “Tính chất công việc hiện tại của anh rất đặc biệt, nếu như từ chức trở về nước, tìm thêm một công việc khác nuôi em cũng không có gì khó khăn. Dĩ nhiên, so ra kém hơn nhà họ Thương.”

“..... Anh có ý gì?”

Chính hắn cũng biết, Hạ Đô Trạch chết không lâu, tất cả mọi người không có ý định này. Nhưng mà tình huống bây giờ quá phức tạp. Nếu hắn là đàn ông thì nhất định phải bất cứ giá nào. Nếu không người phụ nữ của mình chạy theo người khác, hắn chờ trở về nhà khóc đi.

“Chẳng lẽ em thật sự muốn đi gặp mặt cái tên Thương Ngao Liệt kia, hẹn hò bồi dưỡng tình cảm?”

Trong mắt hắn tràn đầy giận dữ đối với phần di chúc này.

Lãnh Dương biết Hạ Nhã cùng em họ Hạ Phàm cho tới nay là nước lửa không dung. Bọn họ đang suy nghĩ tìm cách cầu xin vị Thương tiên sinh kia chủ động buông tha không để cho Hạ Phàm được như ý. Không phải nói Thương Ngao Liệt vốn là không thèm ngó tới sao?

“Nhưng mà.....”

“Làm vợ anh, anh nuôi em!”

“.....”

Hạ Nhã xì cười, đập bả vai Lãnh Dương. “Anh đừng có mà trêu chọc em. Em không có tâm tình.”

“..... Em xem anh giống như đang tùy tiện nói sao?”

Tầm mắt giao nhau, Hạ Nhã chống lại ánh mắt của Lãnh Dương, trong đó một mảnh tối tăm ám trầm, làm cho cô há miệng cũng không biết nói gì.

“Anh yêu thích em sao?” Trực tiếp hỏi.

Nếu đối phương nghĩ ngả bài, lấy tính tình của Hạ Nhã cũng sẽ không ra sức từ chối.

“Ba năm trước đây gặp em, thời gian làm cận vệ cho em, anh đã thích em.”

“.....”

Mặt Hạ Nhã đỏ hồng một mảnh.

Hai người nhất thời đều không nói chuyện, từ ngữ không biết trốn ở đâu, lại sợ không khí tẻ ngắt.

Hạ Nhã xuống xe, Lãnh Dương cái gì cũng không nói cùng cô đi đến cửa trường học.

Cô tỉnh táo trái lo phải nghĩ, đột nhiên nhận ra bản thân thật ra có thể đồng ý.

Dù sao, Lãnh Dương cùng cô ba năm trước đã quen biết nhau, cũng coi như biết gốc rễ của hắn. Hắn lớn lên bộ dáng đẹp trai, người lại chững chạc. Có công việc rất tốt, hai người ở chung nhiều, tình đầu ý hợp chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Người đàn ông như vậy không phải có thể đặt niềm tin vào hay sao?

Hạ Nhã thả chậm bước chân ở trước cửa trường học, Lãnh Dương bên cạnh trong lòng rục rịch, lần nữa nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

Trong lòng không tránh được khẽ động. “Vậy.....”

“Xin hỏi, khu nhà giáo viên là đi bên trái phải không?”

Hai người nghe vậy, đồng thời dừng chân ghé mắt.

Đứng ở phía sau cửa là một người đàn ông mặt tây trang xám tro, áo sơ mi trắng. Trên mặt là mắt kiếng quy củ, khiến cho người ta cảm thấy anh là người trầm mặc ít nói, không nóng không lạnh.

Nhưng trong lúc lơ đãng, trên người anh lại có một loại khí chất của học giả, giống như loại trà thượng phẩm, người thấy mùi hương nhàn nhạt.

Hạ Nhã theo bản năng buông bàn tay vốn bị Lãnh Dương nắm chặt.

Chân trái của người nọ có hơi chút chòng chênh, nhưng sống lưng thẳng tắp, cố gắng để cho bản thân bước đi vững vàng.

Cho tới bây giờ Hạ Nhã ở trong trường học chưa từng gặp qua nhân vật như thế, “Anh là.....?” Giáo viên mới tới sao?

Người vốn yên tĩnh như mặt hồ, ánh mắt nhìn cô chợt lóe lên vui vẻ.

“Thương Ngao Liệt”

“.....”

Người đàn ông này bất quá ăn mặc bình thường, thậm chí, có chút quê mùa cũ kỹ.

Tầm mắt Hạ Nhã rốt cuộc không cách nào từ trên người anh dời đi nửa phần. Không phải đâu..... Anh ta chính là “ông xã được đề cử” của cô?

Giác quan thứ sáu trời sinh của phụ nữ nói cho Hạ Nhã, anh ta không giống lắm.....

Có chỗ nào, quá không thích hợp rồi?

.....

Đúng rồi, một ngày kia, cô gặp anh.

Từ đó bản thân cùng kiêu ngạo riêng mình liền thất bại thảm hại.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 2: Hôn Ước (2)

Hạ Nhã trợn tròn mắt.

Gió thág một lạnh lẽo thổi bay sợi tóc mai của Thương Ngao Liệt, làm cho hình tượng của anh có vẻ ung dung, không còn nét trầm lắng như vậy nữa.

Anh hướng về phía cô lần nữa tự nhiên mà gọi tên cô: “Hạ Nhã”

Người bị điểm tên lập tức theo phản xạ gật đầu, Lãnh Dương còn chưa kịp ngăn cản, Hạ Nhã đã vọt tới trước mặt Thương Ngao Liệt, trên dưới quan sát anh một lượt.

Bộ dáng cô xinh đẹp, thân hình cao tới ngực của anh.... Hạ Nhã vòng quanh Thương Ngao Liệt một vòng. Thật đúng là không muốn nói, cái tên họ Thương này mặc dù nhìn ngu ngốc, nhưng vóc người rất được.

Cái mông bị tây trang bao bọc có chút vênh lên, chân dài nhìn cũng rất bền chắc. Chỉ cần anh không đi đường, thật đúng là không nhìn ra anh là người tàn tật.

—— Tại sao anh lại chạy tới trường học của cô?

Hạ Nhã vừa định đặt câu hỏi với Thương Ngao Liệt, không ngờ đối phương giống như hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của cô, “Tòa nhà của giáo viên, là ở bên trái?”

Cô quyết định đùa bỡn anh để giải nỗi buồn bực của mình.

"Năm ngoái trường học đổi mới, phòng làm việc của giáo viên của thay đổi, không phải là hướng bên trái." Hạ Nhã giở mưu ma chước quỷ cười nhẹ nhàng nhìn anh, nói: "Anh đi tới trước mặt quẹo phải, đi thẳng, lại quẹo trái, liền đến."

"Cám ơn."

"Không cần khách sáo."

Cho anh gạt tôi! Cho anh đùa giỡn tôi! Đáng đời cho anh vất vả!

Thương Ngao Liệt thông thả đi về hướng Hạ Nhã chỉ. Lúc này Hạ Nhã mới nhớ đến chuyện liên quan đến di chúc còn chưa hỏi anh, vội vàng gọi anh lại: "Nè, anh làm sao lại....."

Thương Ngao Liệt chưa đi được mấy bước, quay đầu lại nhìn hai người Hạ Nhã, "Hạ Nhã, trước khi trở về, nhớ tới lần 4 tìm tôi một chuyến."

Giọng điệu này thế nào càng nghe càng giống như chủ nhiệm lớp bám chặt học sinh phạm sai lầm?

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Dương căng thẳng, trong lòng hẩn có một lực lượng kỳ quái đang cùng hẩn so tài. Người đàn ông này như thế nào lại làm cho hẩn có loại lỗi thị giác như gặp phải kẻ địch mạnh? Tại sao trong lòng lại không có tư vị gì như vậy?

"Sau này em sẽ cùng anh đi tìm anh ta."

Hạ Nhã nói, vẫn là đừng để cho bọn họ gặp mặt thì hơn. Lãnh Dương là loại người mạnh mẽ vang dội, ở trường học vạn nhất bọn họ xảy ra tranh chấp, đối với tình huống trước mắt thật bất lợi. Huống chi Thương Ngao Liệt này căn bản là tay trái gà không chặt, cô sợ anh ta cái gì?

“Anh vẫn là đừng xen vào, em còn đang tiêu hóa vấn đề khó khăn của anh, anh hãy để cho em một mình tĩnh táo lại.”

Lãnh Dương vừa nghe Hạ Nhã nói như vậy, nên cũng không cố chấp nữa. Sau khi hăn đi, cô liền đi đến tòa nhà giáo viên tìm giáo viên ban trước của mình.

Hạ Nhã đã học xong 4 năm đại học được, đang bắt tay vào thi nghiên cứu sinh. Đầu tiên phải tham gia vòng thứ nhất trong vòng ba ngày cuộc thi nghiên cứu sinh thạc sĩ được cả nước thống nhất. Bao gồm tư tưởng lý luận chính trị, tiếng Anh, môn chính còn có chuyên mục chuyên nghiệp khoa trong vòng 3 tiếng đồng hồ.

Lần này trở về trường học chính là vì muốn hỏi thăm tin tức cùng đề mục với giáo viên, mặc dù trước mắt còn có chuyện càng cần cô quan tâm hơn.

Vừa nghĩ đến đây điện thoại Hạ Nhã liền vang lên. Cô lấy ra nhìn đúng lúc bị người đi đường bên cạnh đụng trúng, điện thoại di động lấy một đường cong duyên dáng từ trên lầu 3 bay xuống đất.

Hạ Nhã rụt bả vai một cái, nhắm mắt không muốn nhìn điện thoại di động của mình rơi xuống đất tan xương nát thịt. Kết quả đợi, đợi, cũng không nghe thấy âm thanh điện thoại rơi xuống đất.

Cô rướn cổ lên cúi mặt xuống dò nhìn, không sớm không muộn, vừa lúc đối mặt với Thương Ngao Liệt đang đồng hành đi cùng một đám giáo viên. Điện thoại di động chính là rơi xuống trên đỉnh đầu anh, cho nên Hạ Nhã nhìn thấy chính là một màn anh giơ tay phải lên, điện thoại di động của cô vừa vạn được anh chụp được.

Trước đó thật ra thì Thương Ngao Liệt cũng không đi theo hướng Hạ Nhã chỉ, mà hỏi thăm phương hướng chính xác từ những học sinh khác.

Anh cầm điện thoại giơ lên trước mắt nhìn thì thấy hai chữ “Lãnh Dương” lấp lóe, ngẩng đầu nhìn cái đầu nhỏ ló ra từ đầu cầu thang lầu 3 xa xa.

Nhếch môi một cái, quả nhiên là cô.

Trong lòng Hạ Nhã nhéo một cái, da đầu không khỏi tê dại, đập vào lan can một cái liền vội vàng chạy xuống cầu thang. Nhanh chóng chạy đến dưới lầu, cô đứng trước mặt anh, kiêu ngạo hất cằm, vươn tay.

Người đàn ông cao ngất trước mặt cũng không nói nhiều với cô cái gì, cầm điện thoại di động nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay cô. Giáo viên bên cạnh nhìn thấy là Hạ Nhã, cũng có một chút kinh ngạc.

"Hạ Nhã, em đến trường làm gì?"

Hạ Nhã nghiêng mặt sang bên cạnh phát hiện người đứng kế Thương Ngao Liệt chính là giáo viên của mình, vội vàng chào hỏi: “Giáo sư An, thật là trùng hợp, em đang muốn đến phòng giáo viên tìm thầy, muốn hỏi một chút về nội dung trọng điểm trong chuyên mục.”

"À..... Một lát nữa thầy còn phải đi họp. Giáo sư Thương, nếu không cậu trước xem một chút giúp học sinh Hạ Nhã đi?"

Hạ Nhã lập tức bối rối.....

Anh thật sự là giáo giáo giáo giáo giáo..... viên mới tới? Cô nghe nói trình độ học vấn của Thương Ngao Liệt rất cao. Anh tốt nghiệp học viện y học đại học Havard, vừa lấy bằng tiến sĩ. Thật không nghĩ đến anh sẽ đến trường học của bọn cô làm giáo viên, đây không phải là đại tài tiểu dụng sao?

Thương Ngao Liệt sớm đoán được Hạ Nhã sẽ có biểu tình kinh ngạc, trên mặt vẫn trước sau như một rất bình tĩnh.

Giáo sư An không rõ chân tướng vẫn còn ở bên cạnh bổ sung nói rõ: “Thầy ấy là trợ giáo mới tới, có bằng tiến sĩ được. Hạ Nhã, không phải em sẽ phải thi chuyên ngành về cái này sao? Đi theo thầy Thương học nhiều một chút, nói không chừng sao này thầy ấy còn trở thành thầy hướng dẫn của em đó.”

Lời này thật đúng là lời uy hiếp đến bản thân Hạ Nhã.....

.....

Hạ Nhã rất buồn bực, cô ngồi ở bên trong một phòng làm việc mới tu sửa xong lâu 4 khu lầu giáo viên nhắm nhìn bốn phía. Đều là một vài đồ trang trí đơn giản cần thiết, trên bàn trừ bỏ một cái máy vi tính, một ống đựng bút, trên giá sách ngược lại bày khá nhiều sách, không có quá nhiều đồ chơi, ước chừng là vừa mới đưa đến.

Nhưng làm cho Hạ Nhã buồn bực không chỉ là mưu kế giữa ba ba cùng Thương Ngao Liệt làm cô đoán không ra, mà cô càng buồn bực hơn chính là bản thân không thể đoán được người đàn ông này.

Xã hội bây giờ tuýp đàn ông như thế nào không có? Liếc mắt một cái Hạ Nhã liền có thể biết đối phương có bao nhiêu suy nghĩ xấu xa. Nhưng bây giờ cái người thầy tên Thương Ngao Liệt đang rót trà cho cô đây, anh thật sự là không để ý tới cô rồi cuộc là tròn hay là dẹp.

Phải nói toàn thân Thương Ngao Liệt đều là ưu điểm, loại khí chất này, tuyệt đối là người xuất thân dòng dõi thư hương.

"Thầy Thương, làm sao anh lại tới trường chúng tôi dạy học?"

"Vì thực hiện di chúc."

Không được, việc này quan hệ trọng đại, Hạ Nhã quyết định hăng hái chiến đấu.

"Thương Ngao Liệt, anh cùng bat ôi rớt cuộc là quan hệ như thế nào?"

Thương Ngao Liệt ngồi sau bàn làm việc, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Nhã, "Lúc tôi còn trẻ, ba em đã giúp tôi."

"....." Những việc đã trải qua này sao lại nghe quen tai như thế? Hạ Đô Trạch giàu tình cảm cả ngày không có việc gì làm liền thích nơi nơi cướp của người giàu giúp người nghèo?

"Rớt cuộc taiseo ba lại muốn lập một di chúc như vậy?"

"Bác trai qua đời rất đột ngột, trước đó tôi cũng không ngờ tới." Thương Ngao Liệt cũng không có trả lời Hạ Nhã ngay, suy nghĩ thật lâu mới trình trọng nói: "Tôi càng không biết trong di chúc của bác trai làm sao lại có liên quan đến tôi."

Hai người bọn họ đều không giải thích được bị buộc lại với nhau, quyết định tương lai lẫn nhau?

Thương Ngao Liệt dường như khẽ thở dài một tiếng, giơ tay trái điều chỉnh gọng kiếng một chút, "Hạ Nhã, em tin tưởng ba em sao?"

Trong lòng Hạ Nhã néo một cái, nhớ tới những lời vạ luật sư riêng của ba đã nói, cô suy nghĩ liền mở miệng: "Anh hẳn là muốn nói, ba làm như vậy..... bởi vì anh chính là người duy nhất ông ấy tin tưởng?"

Thương Ngao Liệt gật đầu: "Hạ tiểu thư, cho nên, tôi đồng ý thực hiện phần di chúc này."

"....." Hạ Nhã không ngờ anh lại trực tiếp nói ra việc anh muốn cưới cô, cô không dám tin bản thân sẽ có lúc giống như một cô gái nhỏ e lệ như thế này.

Thế nhưng loại tâm tình này cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, bởi vì cô phát hiện trong ánh mắt Thương Ngao Liệt không hề có chứa nửa phần tình cảm đối với cô.”

Anh giống như chỉ là thực hiện một lời hứa hẹn nhất định phải tuân thủ mà thôi!

Hạ Nhã chê cười: “Thầy Thương, hôn nhân không phải là trò đùa, muốn tôi lấy anh? Anh cũng không nhìn một chút bản thân mình có đáng hay không.”

Thương Ngao Liệt chỉ là thay đổi tư thế ngồi, đối với lời nói chứa đầy gai nhọn của Hạ Nhã căn bản một chút phản ứng cũng không có. “Tôi cũng không cần em quyết định ngay bây giờ.”

Rốt cuộc tại sao? Người này nhất định là có mục đích gì, không phải vì tài, càng không phải là vì sắc..... Chẳng lẽ..... Là công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ cất giấu bí mật gì, anh ta cùng ba từng có quy tắc ngầm nào đó? Có phải là có thứ gì đó anh ta nhất định phải được tới tay?

Nghĩ đến công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ, Hạ Nhã vừa nghĩ liền giống như một bỏ bóng bị đâm thủng xẹp xuống.

“Anh ngoài miệng thì nói dễ nghe, coi như là tôi có thể từ từ, nhưng.... Ai có thể trông coi công ty điều chế thuốc của ba tôi?”

"Công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ?....."

Đúng, dù sao đây cũng là tâm huyết cả đời của ba cô.....

Thương Ngao Liệt thoáng dậm chiêu, lát sau liền nói: “Em yên tâm, nó tạm thời sẽ không bị đóng cửa.”

Hạ Nhã ngẩng đầu lên mãnh liệt nhìn về phía Thương Ngao Liệt, cam đoan của anh làm cho trong lòng cô lại có một tia xúc động ấm áp. Bất quá rất nhanh, tia xúc động này liền bị bản thân bóp tắt.

Hai người không nói lời nào trong chót lát, kế tiếp Thương Ngao Liệt tự tiện thay đổi đề tài, “Tại sao em lại muốn học được?”

"..... Bởi vì tôi muốn giúp ba tôi." Lý do của cô cho tới bây giờ chính là đơn giản lại kiên quyết như vậy.

"Hy vọng em có thể chuẩn bị tốt để thi nghiên cứu sinh, không nên để bác trai thất vọng."

Hừ, vấn đề khó khăn lớn nhất trong đời cô tuyệt đối không phải xuất hiện trong bài thi, mà là người đàn ông trước mắt cô.

"Trước đó em muốn hỏi giáo viên của em về đề mục gì?" Thương Ngao Liệt giống như thi hành nghĩa vụ hỏi Hạ Nhã, “Nếu không có gì thì về sớm một chút ôn tập đi.”

Hạ Nhã từ trên ghế sofa mềm mại đứng thẳng lên, đi tới trước bàn làm việc của Thương Ngao Liệt. Hai bàn tay cô nặng nề đặt lên trên bàn, cúi người trừng anh, trong mắt là sự kiêu ngạo xinh đẹp.

"Tôi chỉ có một câu hỏi, đó chính là nếu để tôi phát hiện anh ở sau lưng tôi bày trò gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, THẦY. THƯƠNG!"

Thương Ngao Liệt phảng phất giống như dự liệu được đích ý của cô. Anh chỉ nghe, ngoài ra không có bất kỳ hưởng ứng nào.

Đáng tiếc Hạ Nhã cả vú lấp miệng em đã quên, nhà họ Hạ còn có một “Hạ Phàm”. Cô ta là người em họ không có liên hệ máu mủ của cô, cũng là thiên địch của cô.

Khi Hạ Nhã tuyên bố bản thân cùng Thương Ngao Liệt không thể cùng tồn tại, Lãnh Dương cùng anh em của hắn đến sân tập bắn Đông Phương giết thời gian.

Luật sư Tiêu đặt điện thoại xuống, đặt súng trường trước mặt mình, quay đầu lại phát hiện Lãnh Dương ngồi một mình nhìn màn hình điện thoại ngây người.

Thằng nhóc này khi nào thì bắt đầu chỉ có bao nhiêu điểm đó tiền đồ rồi?

"Cậu trở về đột ngột như vậy, cấp trên không làm khó dễ cậu sao?"

"Bọn họ không để tôi đi, tôi sẽ lập tức từ chức không làm."

"Cậu cũng đã sớm không muốn làm đi." Luật sư Tiêu nháy mắt ra hiệu cười Lãnh Dương.

Nếu không phải lần này đột ngột xảy ra chuyện, hắn còn có thể kéo dài bao lâu mới bằng lòng đối mặt với chuyện tình cảm trong lòng mình?

Trong sân tập bắn có một đám người trẻ tuổi rất huyền náo, mấy cô gái xinh đẹp cố ý nói chuyện lớn tiếng thu hút sự chú ý của hai người bọn họ. Nhưng Lãnh Dương căn bản lờ đi nhìn người khác một cái, hắn nắm chặt điện thoại trong tay, nhớ lại từng chút từng chút thời điểm ba năm trước cùng chung sống với cô nhóc kia.

Khi đó, cũng chính là vào tháng trăng tròn như vậy, thời tiết thành phố Tây Linh giá rét, Lãnh Dương được Hạ Đô Trạch giao cho nhiệm vụ làm bảo vệ cho đại tiểu thư nhà họ Hạ. Mới đầu là bởi vì bị một đám du côn ác ý uy hiếp, Hạ lão gia để hắn mỗi ngày một tắc cũng không được rời khỏi Hạ Nhã. Cũng may chẳng qua chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, hơn nửa năm sau cảnh giới được giải trừ. Lãnh Dương lần nữa rời nước làm việc.

Hắn cũng cho là trong lòng mình, cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ tùy hương hay giận dỗi. Nhưng ở một nơi khác bên kia Thái Bình Dương, một góc nào đó trong tim đã dần dần thay đổi, phát hiện không cách nào không nhớ đến cô.

Mà cái người đàn ông vừa nhìn liền biết là người không hiểu tình cảm làm sao có thể hiểu cô?

Đáy mắt Lãnh Dương thoáng qua tia lạnh lẽo. Lần nữa hắn cầm lấy tập tài liệu bản thân đang nắm giữ, chữ nào đen trên trang giấy trắng làm cho tâm tình của hắn càng không vui. Người đàn ông tóc ngắn màu đen, mang gọng kính trong hình hiển nhiên là Thương Ngao Liệt, mấy tờ tiếp theo tất cả đều là một số thông tin căn bản thuộc về anh.

Đáng tiếc, đều không phải là thứ Lãnh Dương muốn.... Luật sư Tiêu thấy thế, lên tiếng muốn hắn bớt buồn: “Cậu cho thời gian quá ít, hơn nữa nhà họ Thương cũng không phải là gia đình bình thường, bối cảnh gì đó.... Nhất thời cũng không thể tra rõ ràng.”

Lãnh Dương “bộp” một tiếng khép lại sấp tài liệu, ném trên bàn, “Quên đi, tự tôi nghĩ cách.”

Dù là tìm thám tử tư, hắn cũng muốn tra rõ ràng bí mật của Thương Ngao Liệt.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 3: Hôn Ước (3)

Biệt thự nhà họ Hạ nằm độc lập, trước sân là một mảnh tràn đầy cây mai, thời điểm từng đóa hoa mai tầng tầng lớp lớp nở rộ trong tuyết là đẹp nhất.

Lãnh Dương chạy xe vào nhà xe, châm một điếu thuốc hút vào vài hơi giữa trời gió lạnh. Trong làn khói trắng mờ lung hắt nhìn thấy một bóng dáng lả lướt, cô đứng dưới gốc cây mai còn chưa hoàn toàn nở rộ.

Biểu tình trên mặt Hạ Nhã hắt chỉ cần nhìn một cái cũng có thể đoán như thế đại biểu cho cái gì. Trước kia Hạ Đô Trạch thích nhất là hoa mai, từ trồng, tưới nước, bón phân, thậm chí là cắt tỉa, đã từng đều do chính bản thân ông một tay xử lý.....

Lãnh Dương dập tắt điếu thuốc giữa ngón tay, từ phía sau chậm rãi đi tới gần Hạ Nhã. Từ sau lưng nhẹ nhàng xoa bóp làn da tạo ra nhiệt độ hơi nóng. Cô có điểm không quen liền dùng sức muốn tránh thoát.

"Ngoan, để anh ôm một lát."

Lãnh Dương mang theo tình yêu say đắm, giọng nói thắm màu dục vọng trầm thấp vang lên ở gần cổ cô. Mặc dù chỉ là cảm giác an toàn mà không phải là lệ thuộc..... Nhưng giờ phút này, Hạ Nhã thật sự quá cần một nơi để dựa vào. Vành mắt cô hơi ẩm ướt.

"Lãnh Dương, nếu không phải anh trở lại, em cũng không biết một mình phải làm thế nào....."

Dù bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy đây chỉ là một cơn ác mộng, Hạ Đô Trạch không phát hiện bản thân bị ung thư, cũng không có trong vòng một tháng đã ra đi, không để lại tờ di chúc không giải thích được kia, càng không có những người thuộc nhà họ Hạ vì mấy đồng tiền dơ bẩn kia mà gây sự với cô.

Công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ là do Hạ Đô Trạch khi còn trẻ một tay tạo dựng nên. Những người nhà họ Hạ kia mắt thấy hiệu quả và lợi ích càng ngày càng tốt, đều nghĩ muốn chia một chén canh. Trước kia Hạ Đô Trạch có sắp xếp chức vị cho bọn họ, sau khi qua đời cũng để lại ít tiền cho họ.

Nhưng mà cả gia đình Hạ Phàm lại đang ở trước mặt cô mắng ba cô vì sao phải đưa tiền nhà họ Hạ cho một người ngoài không có huyết thống như cô.

Cảm giác sức lực người sau lưng càng ngày càng chặt, Hạ Nhã xoay người cố ý tránh vòng ôm của Lãnh Dương. “Anh bận rộn cả ngày, có điều tra ra được cái gì không? Ví dụ như, thứ thuốc gì ba em nghiên cứu mà Thương Ngao Liệt cần, có công thức gì mà anh ta phải có được tới tay, cho nên mới đồng ý tiếp quản công ty?”

Lãnh Dương nhếch mép, cảm thấy cô gái nhỏ này thật sự rất thông minh. “Em có cùng suy nghĩ với anh, đáng tiếc chúng ta không có chứng cứ.”

Hơn nữa cho dù bọn họ biết rõ Thương Ngao Liệt bụng dạ khó lường, sự việc cũng không thể tìm được cách giải quyết. *Diie... nĐaa~~nL:::eeeQuu//yĐo___n* Bởi vì Thương Ngao Liệt còn có lựa chọn, là Hạ Phàm.

Người phụ nữ Hạ Phàm kia sắc bén cay nghiệt, bất cứ chuyện gì cũng muốn tranh chấp cùng Hạ Nhã.....

Aiz, trong lòng Hạ Nhã buồn phiền, hít sâu một hơi. Cô ngửi được mùi hoa mai nhàn nhạt thoang thoang trong không khí, nhiều một phần lại ngán, thiếu một phần lại nhạt..... Làm cho cô không tự chủ được nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên gặp người đàn ông kia.

Tây trang màu đậm, áo sơ mi trắng, nhìn cách ăn mặc bình thường không có gì lạ, giơ tya nhắc chân lại có một lại khí chất đặc biệt thanh cao tự kiềm chế của một bác sĩ trẻ tuổi.

Chờ về sau cả mảnh hoa mai trước sân đều nở rộ, mùi hương hoa ma trong trẻo nhưng lạnh lùng liền làm cho nơi này càng thêm ngào ngạt rồi....

Một gian phòng thí nghiệm bình thường của đại học y khoa thành phố Tây Linh, Thương Ngao Liệt đang làm một thí nghiệm về một loại thuốc dược lý học lâm sàng. Anh mặt một thân áo trắng sạch sẽ, đang quan sát ảnh hưởng của tế bào bị thương.

Vòng sơ tuyển thạc sĩ cả nước vừa kết thúc, Thương Ngao Liệt đoán rằng bởi vì mấy ngày nay có cuộc thi cho nên Hạ Nhã mới không có tới tìm anh.... Trong đầu hiện ra một gương mặt xinh đẹp, vẻ mặt trầm tĩnh lúc đầu đột nhiên có chút ít biến hoá.

..... Như thế nào mí mắt phải lại bắt đầu giựt?

Thương Ngao Liệt đi tới bên cạnh ống kính hiển vi, cầm ống nghiệm lắc nhẹ nhẹ, dùng vạch xác định giá trị số liệu, làm cho thuốc tiến hành phản ứng hóa học với tế bào.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, "Thầy Thương, thầy có ở đây không?"

Thương Ngao Liệt khẽ cau mày, "Mời vào."

Hạ Nhã đứng ngoài cửa “két” một tiếng mở cửa.

"Chào thầy Thương."

Tối thật là đúng lúc. Thương Ngao Liệt không tiếng động tiếp tục làm thí nghiệm của anh.

Hạ Nhã để ý tới hôm nay bên ngoài bộ tây trang cũ kỹ, Thương Ngao Liệt còn khoác một chiếc áo khoác trắng nghiêm chỉnh, không tự giác nhìn nhiều thêm mắt lần.

Chiếc áo khoác trắng anh mặc vào cảm giác kiểu như là trình độ rất cao. Người đàn ông này, thật sự là một thân trang nghiêm, thanh nhã như nước, cúc áo phía trên được cài chặt, hơi thở cấm dục mạnh mẽ đập vào mặt.

Đối mặt với một người đàn ông nghiêm túc như vậy, Hạ Nhã không khỏi chột dạ.

Khóe mắt Thương Ngao Liệt đã lưu ý đến Hạ Nhã, hôm nay cô đến là "Lai giả bất thiện."

Vóc người Hạ Nhã cân xứng, hôm nay cô cố ý mặc một chiếc váy liền bó sát màu đen, lộ ra cặp chân dài bóng loáng, càng lộ ra vẻ trước lời sau lồm.

Cô cố ý đến gần anh. Thầy Thương để bảng số liệu ghi chép xuống, xoay người một cái tránh thoát cô.

"Thầy Thương, chờ điểm chuẩn đưa ra không phải là thi vòng hai sao? Em muốn thi được lý chuyên nghiệp, đến lúc đó thi vòng hai phải chuẩn bị như thế nào để thi đạt điểm tương đối tốt...."

"Tình trạng của em tôi còn không biết." Thương Ngao Liệt cắt đứt lời cô, "Phòng vấn là tùy người, người hướng dẫn căn cứ vào kinh nghiệm của học sinh mà đưa ra vấn đề không giống nhau, chọn lựa học sinh phù hợp với mình."

Dù sao mục đích chính của Hạ Nhã tới đây không phải là cái này.....

"Ta chỗ này vẫn còn ở làm thí nghiệm, người không có gì chuyện quan trọng....."

Hạ Nhã chỉ chút nữa là chạm đến cánh tay Thương Ngao Liệt, thân thể đi theo dấn tới. Thương Ngao Liệt phản ứng rất nhanh, lui về sau một bước nhỏ, cô đột nhiên bổ nhào vào hư không.

Một ống nghiệm gần đó cũng bị Hạ Nhã đụng trúng vỡ nát trên mặt đất!

Sắc mặt Thương Ngao Liệt trầm xuống, con người đen ẩn nhẫn mang theo tia tránh cứ. May mắn cũng không phải là tài liệu rất quan trọng, chỉ là một loại thuốc thử. Anh lập tức đi tìm dụng cụ dọn dẹp, quét sạch mảnh nhỏ ống nghiệm, sau đó đổ vào thùng rác.

Nhìn anh hành động bất tiện lại trầm mặc giải quyết tốt hậu quả, lương tâm Hạ Nhã bị cắn rứt, vội vàng xin lỗi: “Thầy Thương, thật xin lỗi..... là em không chú ý.....”

Đôi mắt Thương Ngao Liệt xuyên thấu lớp kính hơi dày nhìn chăm chăm Hạ Nhã. Lần đầu tiên cô phát hiện ánh mắt của anh lại có chút —— bén nhọn?!

"Hạ tiểu thư, tại sao lại “quấy rầy” tôi làm thí nghiệm?" Giọng điệu của anh vang lên đều đều.

"....."

Hạ Nhã biết rõ lần này là do cô làm sai, nhưng mà cô có một loại thú vị ác liệt muốn trêu đùa Thương Ngao Liệt. Trong lúc lơ lửng dùng móng tay cào góc bàn thí nghiệm của anh, chuẩn bị nói vài lời có thể làm cho cả hai xuống đài.

Nào biết lời trách cứ của Thương Ngao Liệt đã truyền vào trong tai cô, anh không cho phép bất cứ ai khiêu chiến sự ràng buộc nghiêm túc của người thầy.

"Em muốn học được, thì phải là chế thuốc, chữa bệnh. Người học y đều phải cẩn thận, tính cách như em vậy.... như thế nào có thể học tốt được?"

Hạ Nhã căn cước môi, cô bắt buộc bản thân làm như không có chuyện gì tự đắc cười rộ lên, "Tôi làm sao? Chỉ là muốn thử nhân phẩm của ông xã tương lai mà thôi. Thầy Thương, thầy cũng quá chuyện bé xé ra to đi?"

Thương Ngao Liệt nghe xong những lời này của cô, như có điều suy nghĩ, dùng ánh mắt lưu chuyển qua đuôi tóc mềm mại của cô, sau đó là khuôn mặt xem không ra biểu tình.

Vẻ mặt hiện tại của anh là có ý gì? Chẳng lẽ là đang giấu cợt cô đang tự mình đa tình? Hạ Nhã rốt cuộc bị khơi dậy lửa giận.

"Thương Ngao Liệt, tôi lo lắng anh đó là xem trọng anh. Anh nếu dám chọn Hạ Phàm..... còn đưa công ty điều chế thuốc của ba tôi cho bọn họ.... Nếu anh dám, tôi nhất định sẽ cho anh thân bại danh liệt!"

"....." Thương Ngao Liệt nghe xong những lời này, thế nhưng lại nở nụ cười.

Mặc dù không quá dễ dàng phát hiện, nhưng cước miệng quả thật có chút giơ lên độ cong.

"Tôi sẽ không chọn cô ta." Thương Ngao Liệt nói xong, liền thu hồi tầm mắt, một lần nữa đem sự chú ý của mình thả lại trên thí nghiệm của mình. "Tuyệt đối sẽ không chọn cô ta."

"....."

Hạ Nhã đứng nguyên tại chỗ, nguyên bản cảm xúc kích động đột nhiên giống như thủy triều rút đi. *D#Đ?L~Q+Đ* Bản thân có chút không nhận rõ, đây coi như là anh đang bảo đảm với cô hay sao?

"Em đứng ngốc ở chỗ này làm gì?" May mắn Thương Ngao Liệt kịp thời cắt đứt suy nghĩ miên man của cô, "Đã đến đây thì liền làm quen một chút thí nghiệm được lý học lâm sàng cũng tốt, lại đây!"

Lúc này Hạ Nhã mới có thể đến gần bên người Thương Ngao Liệt. Cô nhìn chiếc áo khoác trắng của anh, mang theo một loại phong thái bình tĩnh.

Chỉ là Thương Ngao Liệt lại lui về sau nửa bước, mới nói rõ chi tiết thí nghiệm anh đang làm cho cô nghe, cuối cùng lại tự chỉ dạy cô trình tự thí nghiệm.

Hạ Nhã nghiêm túc học tập, lúc này một câu nói của anh từ đằng sau tai truyền đến, "Từ nay về sau ở trường học chú ý cách ăn mặc."

"....."

Hạ Nhã suy nghĩ một chút, cảm thấy ván này rốt cuộc cũng là cô thắng. Vì vậy có chút đắc ý hừ Thương Ngao Liệt một tiếng.

.....

Ban đầu, Hạ Đô Trạch nhặt được một bé gái đang hấp hối bên cạnh một dòng sông hôi thối, chính là Hạ Nhã hiện tại.

Kể từ sau khi Hạ Đô Trạch qua đời, Hạ Nhã gặp chuyện phiền lòng liền thích đến công viên tưởng niệm gần thành phố Tây Linh tìm ông "tâm sự".

Hai cha con cô đều là tín đồ Cơ Đốc Giáo, Hạ Đô Trạch còn từng nói sẽ tổ chức một hôn lễ theo kiểu Âu Châu lãng mạn nhất cho cô. Đáng tiếc còn

chưa kịp đợi đến hôn lễ, lại chờ tới nghi thức hạ táng của Thiên Chúa Giáo.

Chủ Nhật rảnh rồi, Hạ Nhã lại đến công viên tưởng niệm ở gần thành phố Tây Linh. Mang theo phong cách trung cổ thế kỷ La Mã, trang trí chủ thể của Thiên Chúa Giáo là tranh vẽ trên tường, bên ngoài ngoài trừ mang theo phong cách trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng có chút kiến trúc nghệ thuật, sẽ không làm cho người ta có cảm giác bị đè nén.

Đi qua bụi cỏ ven đường, dừng bước lại trước một tấm bia mộ, phía dưới bia mộ lạnh như băng kia là người đàn ông đời này cô yêu nhất đang yên nghỉ.

Hạ Nhã kinh ngạc nhìn tên tuổi trên bia mộ trước mắt mà xuất thần, chỉ có thể dùng cảm xúc không thể nói thành lời gửi gắm nỗi nhớ nhung đối với Hạ Đô Trạch. Cô còn nhớ khi đó cô đã tự giam mình trong phòng khóc thật lâu, thẳng đến khi không còn nước mắt để khóc, tính tình kiên cường của cô mới một lần nữa tỉnh lại.

Mây mù dày đặc che phủ ánh mặt trời, hình như là trời sắp mưa? Vội vàng ra ngoài nên Hạ Nhã đã quên mang theo dù....

Cô đứng tại chỗ không lâu, quả nhiên cơn mưa liền ào tới, làm ướt nhẹp áo khoác ngoài bằng vải nỉ màu trắng, cũng đập tan vẻ ngoài bình tĩnh của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trong làn mưa cực kỳ tiêu tụy, cô cũng không hiểu Hạ Đô Trạch rốt cuộc muốn cho cô cái gì?

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu mưa ngừng.

Một chiếc dù không lồ xuất hiện trong tầm mắt của Hạ Nhã, thay cô ngăn trở mưa gió.

Bên dưới chiếc dù đen là một đầu tóc đen nhánh, lộ ra đôi mắt so với ngày thường càng thâm thúy bên dưới gọng kính. Thương Ngao Liệt cầm chiếc dù đen trong tay, chống lại cặp mắt cực kỳ đau buồn đang tìm kiếm chỗ để dựa vào của Hạ Nhã.

Bởi vì nhiệt độ không khí hơi thấp, khoe miệng của cô hơi run run, thân thể đơn bạc cũng không nhịn được run rẩy.

Ánh mắt của Thương Ngao Liệt trước sau như một, bình thản như nước, làm cho lòng người yên tĩnh, “Bộ dáng nhìn cũng thông minh, như thế nào lại thích vờ ngớ ngẩn?”

“Anh.... Sao anh cũng tới đây?”

Cô nói xong, đột nhiên lại khóc.

.....

Hạ Nhã cúi đầu che miệng khóc nức nở, giọt mưa nặng nề rơi xuống trên đỉnh dù bắn ra tiết tấu nhẹ nhàng. Thương Ngao Liệt cứ như vậy yên lặng không lên tiếng làm bạn bên cạnh, thân hình to lớn giấu trong chiếc áo khoác ngoài ngược lại thay cô che chắn không ít gió lạnh.

Bởi vì hai người đứng gần, nhiệt độ cơ thể của anh sưởi ấm thân thể đơn bạc của cô.

Thấy cảm xúc cô đã từ từ bình phục, anh liền bảo cô cầm dù, sau đó anh cúi người cắm hoa mai trong tay xuống đất trước mộ.

Anh cũng biết ba thích hoa mai? Xem ra, giao tình của hai người thật không cạn!

Tròng mắt Thương Ngao Liệt phát hiện mũi giày Hạ Nhã dính một ít bùn đất ẩm ướt, chột vệt lại có chút đáng yêu. “Tôi nhớ, lần trước đã hỏi em có

tin bác Hạ hay không, kỳ thật là muốn em tin tưởng tôi, còn có thêm một ít tín nhiệm.”

"Tin tưởng anh?" Hạ Nhã liếc mắt bật thốt lên: "Thầy Thương, hôn nhân đối với anh mà nói, chính là rẻ mạt như vậy sao? Anh cho rằng muốn tôi tin tưởng anh không có ý đồ xấu xa hay sao?"

Cô cũng biết thời gian đã càng ngày càng gấp rút, nhưng hôn nhân không có tình yêu là không đạo đức. "Tôi không giống như anh, tùy tiện tìm một người quen biết chưa đến một tháng liền có thể cùng đối phương đến cục dân chính đăng ký."

Nhìn cô gái nhỏ bình thường đi lại một mình, tính tình tùy tiện, không nghĩ tới quan niệm trong xương lại rất bảo thủ. Về mặt Thương Ngao Liệt nhàn nhạt nghe cô nói tiếp.

"Đừng nói giữa hai người có một đoạn tình yêu lâu dài vững chắc, mà ngay cả một điểm cơ bản nhất.... Thầy Thương, anh lại không yêu tôi, vì cái gì lại muốn tôi gả cho anh?"

Nếu như đổi lại là một bộ phim thần tượng, đoán chừng là giờ phút này Thương Ngao Liệt hẳn là dùng sức ôm cô vào lòng, sau đó dùng giọng điệu thâm tình chân thành nói với cô: "Ai nói tôi không yêu em? Kỳ thật tôi đã biết em từ rất lâu rồi."

Chỉ là hiện thực vẫn là hiện thực, mà anh cũng ngầm đồng ý những lời này của cô. "Hôn nhân cũng không phải dựa vào tình cảm mãnh liệt nhất thời, tìm một người phù hợp quan trọng hơn."

Hạ Nhã châm chọc: "Làm sao anh biết, chúng ta hợp nhau?"

Hạ Nhã biết có một số chuyện Thương Ngao Liệt không muốn nói, bí mật bị cát đất chôn vùi từng tầng một.

"Hạ Nhã, mặc kệ như thế nào, em nhớ kỹ, ba em yêu nhất là em."

"....."

Thương Ngao Liệt không yêu cô, nhưng mà, Hạ Đô Trạch lại yêu cô vô cùng sâu sắc.

Cha luôn muốn dành những điều tốt nhất cho con gái.
Di.enĐa::nLeQu.yĐ""on Ông để lại cho cô cũng là những đồ tốt nhất..... Thương Ngao Liệt là người ông đã lựa chọn tỉ mỉ, cố ý vì cô chuẩn bị tốt chỗ để cô dựa vào?

"Này, không phải anh là vì báo ân hay sao?"

Tâm tình nghe không ra có gì thay đổi, nhưng giọng nói Thương Ngao Liệt lại rất nhẹ nhàng, dịu dàng: "Nghĩ nhiều quá ngược lại sẽ bỏ qua rất nhiều thứ."

"....."

Chẳng biết tại sao, Hạ Nhã lại vì mấy câu này của anh mà dao động.

Trong lúc hai người nói chuyện, một cô gái giẫm trên giày cao gót đi tới, mỉm cười nói với Thương Ngao Liệt: "Thương tiên sinh, ai ui, đất này bẩn chết..... sao anh lại đi nhanh như vậy, tôi tìm cả nửa ngày."

Vẻ mặt Thương Ngao Liệt tự nhiên hỏi cô ta: "Hạ tiểu thư lần đầu tiên tới thăm bác Hạ sao?"

Hạ Phàm cười xấu hổ đi qua.

Ngũ quan Hạ Phàm thanh thú, trên mặt là lớp trang điểm tinh xảo, một chiếc áo liền quần bó thân thể nhìn rất là yếu điệu, chân mang giày cao gót lại có một vẻ phong tình khác.

Hạ Nhã nghe xong nghĩ thầm, người phụ nữ này đến cả bia mộ của ba cũng không tìm thấy, bởi vì ngay cả tang lễ của ông cô ta cũng không đến tham dự. Cô liếc nhìn cách ăn mặc của Hạ Phàm, bộ dáng này là đến để bái tế bác của cô ta? Không biết còn tưởng là cô ta muốn đi uống rượu mừng đâu.

Cả hai đều là thiếu nữ trẻ tuổi, từ nhỏ khó tránh khỏi thích ganh đua so sánh. Hạ Nhã tự nhận bản thân so với Hạ Phàm đáng yêu hơn. Cả nhà bọn người Hạ Phàm đều là vì tiền tài trước mắt, không có người nào có tình cảm.

"Sao cô lại đến đây?"

Hạ Phàm hả hê cùng Thương Ngao Liệt giả bộ thân mật, tỏ vẻ bản thân trước đã thắng một ván: "Tôi cùng Thương tiên sinh âm thầm liên lạc, cô đương nhiên không biết."

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 4: Hôn Ước (4)

Lại nói cũng chỉ là trùng hợp, buổi sáng Thương Ngao Liệt nhận được điện thoại của Hạ Phàm, cô ta hỏi có thời gian gặp mặt hay không, anh nghĩ cũng nên dành chút thời gian nói rõ vấn đề di chúc với vị Hạ tiểu thư này, nên nói hôm nay anh muốn đi thăm mộ bác Hạ, không bằng hẹn hôm nay.

Bên này Hạ Phàm cũng đã không thể chờ đợi được nói mình cũng muốn đi bái tế Hạ Đô Trạch. Mà sự thật là do Hạ Phàm biết được gia thế Thương Ngao Liệt không tầm thường, thế nhưng anh lại là một phó giáo sư, đã sớm mất đi phần tâm tư do tình thế bắt buộc.

"Hạ Phàm, cô cho là bản thân có “cơ hội?” Hạ Nhã chỉ cần vừa nghĩ tới cô ta đang dòm ngó gia sản Hạ Đô Trạch, trong lòng liền xuất hiện một ngọn lửa.

"Chị yêu, Thương tiên sinh rất tốt, bất quá.... Thương tiên sinh cũng không phải là loại đàn ông hài hước lãng mạn, có thể cùng chị chơi đùa khắp nơi. Trong đầu anh ấy chỉ có học thuật nhàm chán, sao chị có thể để ý được?"

"Làm sao cô biết anh ta không hiểu phong tình?" Tuy sâu trong nội tâm Hạ Nhã đồng ý với lời của Hạ Phàm, nhưng ngoài mặt cô càng muốn đối chọi.

"Tôi không phải là hiểu rõ anh ấy sao?" Hạ Phàm khinh miệt liếc nhìn Hạ Nhã, “Hơn nữa không phải chị đã sớm có anh Lãnh của chị sao?”

Vừa nghe Hạ Phàm không có ý tốt nói về quan hệ của mình cùng Lãnh Dương, cơn tức giận của Hạ Nhã càng tăng cao rồi.

Từ trước tới nay, trong tiềm thức của cô luôn kiên định không để Hạ Phàm cướp đi bất kỳ một thứ gì thuộc về cô, hiện tại cũng không ngoại lệ.

"Hạ Phàm, cô cũng không cần quan tâm dư thừa, Thương Ngao Liệt đã quyết định, anh ta muốn —— CÙNG. TÔI. KẾT. HÔN!"

Hạ Phàm tức giận dậm chân, đôi mày thanh tú vặn cùng một chỗ, "Cô tạm thời bị coi thường."

"Tôi chính là thích anh ấy đối với tôi không dục dăng, không săn sóc, hai chúng tôi cũng sớm vừa thấy đã yêu rồi, cô quản được sao?"

Hạ Nhã nghiêng người, dùng ngón tay thon dài chọt chọt lồng ngực trần chần của Thương Ngao Liệt. Ý tứ hàm xúc trêu chọc vẽ vẽ vòng tròn. Trong lúc đó giữa hai người liền tản ra không khí ái muội.

"Tiểu Liệt, em rất yêu thích anh hung ác với em~" Hạ Nhã then thùng cười khê.

"....."

Mặt Thương Ngao Liệt không đổi sắc, trong nội tâm lại có chút buồn cười, thích anh hung ác? Ngày đó không biết là ai trong phòng thí nghiệm của anh đổ hồng mắt?

Hạ Phàm nhìn hai người liếc mắt đưa tình, trong mắt chỉ thiếu điều không phun ra lửa. Chẳng lẽ cô đã ra tay chậm? Hay là quân cờ kém?

"Thương tiên sinh, anh thật muốn cưới Hạ Nhã?"

Thương Ngao Liệt không trả lời thẳng câu hỏi của Hạ Phàm, suy nghĩ một lát, cúi người đối diện với Hạ Nhã, khê nói: "Đến tháng Tư chọn một

ngày tốt, chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

"....."

Lời này của Thương Ngao Liệt cũng quá trực tiếp, quá nhanh đi, hoàn toàn không nghĩ cho cô đường sống, vừa dứt khoát vừa nhanh chóng.

Hạ Nhã lúc này mới ý thức được, vừa rồi cô ngây ngốc hồ đồ đi đào một cái hố to, sau đó, làm việc nghĩa không chùn bước mà nhảy vào. Tiếp theo, còn tự chôn mình.

.....

Về sau, Thương Ngao Liệt lại bí mật gặp mặt Hạ Phàm một lần. Anh biết rõ gia đình Hạ Phàm cũng có mở một công ty nhỏ bên ngoài, anh điều ra rất kỹ ngọn nguồn của bọn họ. Hiểu rõ, mới có thể phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

“Miệng em ấy hư hỏng, nhưng mà nội tâm lại rất thành thật, không cần làm bất kỳ chuyện gì tổn thương đến em ấy.”

Giọng điệu không nặng, tựa như phân tích một đề mục đơn giản, nhưng nghe ra trong từng chữ lại có phân lượng mười phần.

Hạ Phàm không dám tin lời này là xuất ra từ miệng người chỉ biết đọc sách, giọng điệu cũng không tốt đẹp gì nói: “Anh đang uy hiếp tôi?”

"Chỉ là nhắc nhở, phụ nữ làm việc không cần phải quá mức khắc nghiệt, không biết sâu cạn.”

Thương Ngao Liệt nói xong cũng không ở lại, thẳng lưng, từng bước kiên định đi về hướng bãi đỗ xe.

Dọc theo đường đi, người đàn ông nào đó nghĩ đến không lâu nữa trong nhà sẽ có thêm một Hạ Nhã, chẳng biết tại sao đột nhiên muốn hút một

điều thuốc. Đáng tiếc, anh cũng không có thói quen hút thuốc.

Con đường sau này, dường như trở nên càng rộng, càng xa hơn.

Tình yêu là gì? Hôn nhân là gì? Thương Ngao Liệt làm thế nào hiểu được? Độc thân lâu năm, lúc còn trẻ tầm nhìn cũng cao chót vót, cộng thêm hoàn cảnh sinh hoạt, tiếp xúc đều là vấn đề học thuật đơn thuần, dần dần cũng rèn luyện tính tình anh càng trầm tĩnh hơn.

Từ trước đến nay, vấn đề tình dục đối với anh đều là vấn đề cực kỳ xa vời, chưa bao giờ gặp được người có thể làm cho anh buông bỏ những gánh nặng kia. Nhưng bây giờ lại ngậy ngốc bị vây vào hôn nhân.

Cũng tốt, nếu đã bị người bức đến đường cùng, không bằng quyết chiến đấu đến cùng một trận, Thương Ngao Liệt nghĩ.

.....

Thật ra thì muốn bước vào một cuộc hôn nhân cũng không khó, bởi vì đây chỉ là do người nào quyết định mà thôi.

Từ sau ngày đó, Hạ Nhã biết rõ cho dù cô có trốn tránh không dám đi tìm Thương Ngao Liệt, cũng chỉ là tâm tư đà điều mà thôi. Tóm lại, đuổi đầu cũng một đao, co đầu cũng phải nhận một đao.

Ở nhà nhàn rỗi mấy ngày, sau khi kết quả thi nghiên cứu sinh thông báo ra, Hạ Nhã không chỉ dễ dàng vượt qua vòng sơ tuyển quốc gia, cũng được tuyển thẳng vào trường học.

Thương Ngao Liệt vì vậy gọi cho cô một cú điện thoại, “Em có rảnh thì đến trường học một chuyến, tôi thay em phụ đạo chuyện phỏng vấn.”

Hạ Nhã đấu tranh tư tưởng nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải thay đổi quần áo gái ngoan ra cửa. Cô đứng trước cửa nhìn bản thân trong kính, cô gái bên

trong kính phản chiếu ra không chỉ có một dây buộc tóc đen trắng làm nổi lên khí chất tiểu thư khuê các, bên trong chiếc áo khoác ngoài là chiếc váy liền thân miêu tả dáng người lung linh.

Ừ, không tệ, rất đáng yêu.

Chờ Hạ Nhã đứng trước văn phòng Thương Ngao Liệt, nghe nói anh đang từ một phòng thí nghiệm quan trọng của quốc gia chạy đến.

Trong nháy mắt anh móc chìa khóa ra, Hạ Nhã liền nhìn thấy anh vội vàng, tóc đen trên trán có chút mất trật tự tản ra, trong tay đinh đinh đang đang một hồi. Thương Ngao Liệt một bên đóng cửa một bên giơ tay vuốt mồ hôi trên trán.

Hạ Nhã không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với anh. Nếu như xem Thương Ngao Liệt là “giáo sư” cô tất nhiên phải đợi anh ngồi xuống trước. Nhưng nếu như là “vị hôn phu”.....

Cứ như vậy bảo trì tư thế nửa ngồi, Thương Ngao Liệt nhìn ra tâm tư của cô, hòa nhã nói: “Ngồi đi.”

Anh vẫn như trước ngồi vào ghế dựa sau bàn làm việc, sau đó giơ tay cầm giấy tờ của Hạ Nhã.

Hạ Nhã đột nhiên cảm thấy cặp kính mắt vừa dày vừa rộng của anh thật là vướng bận, thật muốn tháo xuống nhìn xem gương mặt anh rốt cuộc là cái dạng gì?

"Khi còn sống bác Hạ đã nhiều lần đề cập về em trong điện thoại với tôi. Bác ấy nói em có trụ cột vững chắc, cũng rất thông minh, học tiến sĩ cũng sẽ không có vấn đề gì quá khó."

Hạ Nhã được cha thôi phòng, đổi lại là người khác cô sẽ dùng nụ cười yếu ớt chọc người đáp trả, nhưng đối mặt với Thương Ngao Liệt, vẻ mặt

của cô liền cứng nhắc.

"Thi vòng hai chia làm thi viết cùng phỏng vấn. Thành tích thi viết từ trước đến giờ của em không tệ, hai tháng này tiếp tục ôn lại những gì đã học qua."

Đại học y khoa Tây Linh theo lệ thường là phải thông qua thi viết, mới có thể tại vòng phỏng vấn được các giáo sư chuyên nghiệp chọn lựa làm học sinh thích hợp.

Kế tiếp, Thương Ngao Liệt thuận miệng nói vài vấn đề chuyên môn, trắc nghiệm năng lực phản ứng của cô.

"Nêu ví dụ chủng loại, tên, cùng tác dụng phụ về loại thuốc cho bệnh Parkinson."

Hạ Nhã gần như là không cần suy nghĩ nhiều, liền trả lời. Thương Ngao Liệt nghe cô lưu loát trả lời, đợi cô nói xong lại tiếp tục đặt câu hỏi.

"Thử kể ra công dụng và hiệu quả của chất kháng thuốc."

"Chất kháng thuốc là đường cản trở thuốc, là một loại lựa chọn tính cản trở, không chế tế bào bên ngoài di chuyển vào, giảm độ dày ion trong thuốc vào trong tế bào. Đối với tim có tác dụng...."

Lần này đợi Hạ Nhã nói xong, Thương Ngao Liệt không hề chờ đợi mà mở miệng, lần nữa hỏi: "Vậy tác dụng đối với cơ bàng quang? Đối với kết cấu tiểu cầu cùng tế bào máu và sức ảnh hưởng là gì? Còn có, có ảnh hưởng gì với thận?"

Hạ Nhã khẽ ngấn người, chăm chú nghĩ như thế nào bổ sung những câu hỏi kia. Cuối cùng cũng không làm Thương Ngao Liệt thất vọng, cho ra từng câu trả lời kỹ càng chính xác.

"Rất tốt, liền giống như vậy, tự động mở rộng vấn đề của giáo sư cũng dẫn bọn họ vào lĩnh vực quen thuộc của em."

Hạ Nhã hăng giọng, làm bộ thuận miệng hỏi một câu: "Anh là giáo sư được lý học, anh sẽ hướng dẫn tôi sao?"

Đại học y khoa Tây Linh được lý học chuyên nghiệp tăng cộng phân làm 5 phương hướng nghiên cứu. Bình thường một phương hướng nghiên cứu có 1-2 giáo sư. Đương nhiên cũng không ngoại trừ có giáo sư đặc biệt trâu bò, một người làm một nghiên cứu có một không hai.

"Em đối với phương hướng nghiên cứu nào cảm thấy hứng thú nhất?"

Hạ Nhã chi tiết đáp: "Được lý học lâm sàng."

Thương Ngao Liệt không khỏi cười cười: "Vậy đến lúc đó có giáo sư hỏi em vấn đề này, em cũng trả lời như vậy là được rồi."

Anh cười đến mức làm cho Hạ Nhã có chút sờ không được đầu mỗi.

Thương Ngao Liệt liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện thời gian không sai biệt lắm. Anh còn muốn trở về phòng thí nghiệm nghiên cứu, liền nói: "Hôm nay nói đến đây thôi, nếu như còn vấn đề gì em có thể hỏi lại."

Hạ Nhã cũng cầm túi xách của mình đứng lên, không ngờ tới anh lại nói thêm một câu: "Có muốn lập ra "hiệp nghị trước hôn nhân" một chút hay không?"

"....."

Thương Ngao Liệt giơ tay lên đẩy gọng kính lên, bỏ qua vẻ giật mình của đối phương.

Anh nhìn ra cô vẫn còn một mực lo sợ bất an. Vậy đây là anh đang trấn an cô? Bọn họ thật sự cứ như vậy quyết định rồi?"

Cô là bởi vì Hạ Phàm khiêu khích mới tiếp nhận cọc hôn sự này, làm như vậy đáng giá không?

Hạ Nhã do dự bất định, nhưng sâu trong lòng lại sợ bỏ qua thời cơ. Cô sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, lên tiếng: “Có kết hôn hay không tôi còn chưa quyết định.... Hoặc là trước tiên anh có thể đồng ý với tôi, sau khi kết hôn anh không thể ép buộc tôi làm chuyện tôi không muốn làm.”

Thương Ngao Liệt rất bình thản hỏi cô, "Ví dụ như?"

Ví dụ như sinh hoạt vợ chồng.

Hạ Nhã bĩu môi, cuối cùng cứ thế không nói ra khỏi miệng: “..... Không nói với anh.”

Thương Ngao Liệt thấy ánh mắt cô lập lờ, cũng đoán ra được chút ít. “Em yên tâm, sau khi kết hôn, tôi sẽ không thực hành “tránh nhiệm làm chồng.”

Hạ Nhã phát giác càng hiểu rõ người đàn ông này, tính tình của cô cũng theo đó càng bình tĩnh. Giọng điệu của anh bình tĩnh, làm cho người ta không thể không tin.

Quan niệm đạo đức của Thương Ngao Liệt cùng tính cách của anh cho biết anh luôn giữ mình trong sạch. Mà anh cũng yêu cầu vợ mình không vượt tường, cũng không trối buột trái tim cô, liền không tìm thêm phiền toái cho gia đình là được.

Anh rất thích hợp là người đàn ông để kết hôn, ngồi trước mặt anh, tâm tình xao động bất an mấy ngày nay liền chậm rãi lắng đọng xuống, phẳng phất giống như cứ như vậy tiếp tục cũng không phải không thể.....

Trong thời gian ngắn trong đầu Hạ Nhã nảy mầm một ý niệm, từ lúc ban đầu đã lộ ra sừng nhọn, liền biến thành rục rịch ngày hôm nay.

Vốn là hôn nhân, tình yêu mà, ai có thể nói được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

.....

Hai người không còn lời muốn nói, Thương Ngao Liệt đứng dậy đưa Hạ Nhã ra tới cửa.

Sau đó, anh bước chân thong thả đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng ấm áp xuyên từ cửa kính trải xuống đất tràn vào trong phòng.

Rõ ràng anh hẳn là đang rất vội, lại đứng đây tìm kiếm bóng dáng mảnh mai dưới khu lầu giáo viên. Anh đã quên mất chế độ hành vi nghiêm khắc thường ngày, đưa mắt nhìn cô càng đi càng xa.

Thương Ngao Liệt nhớ ngày ấy ở công viên tưởng niệm, Hạ Nhã đã hỏi anh một câu, hình như là: Làm sao anh biết chúng ta phù hợp?

Như vậy, thay vì lo lắng hai người có thích hợp hay không, không bằng, thử một chút thì biết.

Hạ Nhã rời khỏi trường học, lấy điện thoại ra gọi cho bạn đến thương xá gần đó đi dạo.

Ban đêm trở lại biệt thự, Hạ Nhã không phát hiện trong phòng nhiều thêm một người. Khi cô sờ đến công tắc bật đèn, đèn treo trên trần nhà bật sáng, Lãnh Dương từ trong mảnh không gian tối đen yên tĩnh ngẩng đầu, làm cho Hạ Nhã sợ hãi hét lên một tiếng.

"Sao anh một chút tiếng động cũng không có."

Lãnh Dương một mực nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm nhẹ. Khuôn mặt thiếu nữ đang nảy nở, có chút gợi cảm lại mang theo chút ngây thơ quyến rũ.

Mặt của cô rất đẹp, áo khoác ngoài bao trọn thân hình thon thả xinh đẹp.....

Cuộc sống quân lữ đã mài dũa Lãnh Dương càng thêm sắc bén góc cạnh, đồng thời đặt một quả bomb hẹn giờ trong thân thể hần.

Lãnh Dương khẽ nhú mào, hần bắt lấy cánh tay Hạ Nhã, lạnh lùng phun ra một chữ: "Đi!"

"Đi đâu?"

"Đi nói cho người đàn ông kia để hần CMN cút đi!"

Hạ Nhã liều mạng muốn tránh thoát kềm chế của Lãnh Dương. Hần lườm trước liền dùng thêm sức, bắt lấy cô căn bản là chuyện không cần tốn sức.

"Có phải anh uống rượu hay không? Hơn nửa đêm còn nổi điên cái gì?"

Hạ Nhã thật vất vả hất tay Lãnh Dương ra, muốn chạy về phòng. Ai ngờ vừa bò lên cầu thang đã bị hần níu chân lại.

Hạ Nhã trượt chân ngã tại chỗ, tất cả tầm mắt đều bị bóng tối ảm đạm che khuất. Cô mới xoay người lại, Lãnh Dương đã vây hai tay, đè giữ cô phía dưới hần.

Hô hấp của Lãnh Dương dồn dập, Hạ Nhã dùng hết sức lực nghĩ muốn đẩy hần ra.

"Anh hỏi em một lần cuối cùng, em thật muốn cùng người đàn ông kia đi đăng ký kết hôn?"

Lãnh Dương dưới không gian nửa sáng nửa tối nhìn tóc tai Hạ Nhã bù xù, quần áo xốc xếch, bàn tay hần đặt trên đôi môi đỏ mọng của cô. Vòng eo thon nhỏ, cùng nửa bả vai mềm mại nhẵn nhụi bị lộ ra bên ngoài.

Ếch ngồi đáy giếng, hiển nhiên chỉ có thể thấy được.

Trong tầm mắt Lãnh Dương chứa đầy tàn bạo, như nước sông ào ạt vùi dập rặng san hô. Trong lòng lại càng thêm mềm mại, xúc động này tựa như bọt biển trong miệng con cá liên tục phun ra.

Hắn kìm lòng không được cúi đầu, đôi môi ấm áp chà xát cái cổ trắng mịn của cô.

"Lãnh Dương!" Hạ Nhã sợ hãi kêu. Vừa không thể phản kháng, cô liền dùng hết tất cả sức lực, hung hăng cắn vào bả vai của hắn.

Lãnh Dương âm thầm chịu đau, khóe miệng tươi cười bởi vì hành động của cô mà càng thêm phóng đảng. “Anh có phải là nên trước hắn một bước chiếm lấy em? Miễn cho em mới quen biết người đàn ông kia hơn một tháng liền muốn gả cho hắn.”

Môi của Lãnh Dương kéo dài từ chiếc cổ trắng mịn của cô đến ngực, tóc đen quét qua vừa ngứa vừa tê dại. Hắn dùng hàm răng nhẹ nhàng ma sát vào làn da trơn nhẵn trước ngực cô.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 5: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ (1)

Hạ Nhã cắn bả vai Lãnh Dương không tha, hắn cũng gặm nhấm xương quai xanh khiêu gợi cùng làn da mềm mại của cô. Anh đi tới lại, giống như là tình thú giữa tình nhân.

Hạ Nhã vừa then vừa tức, trong giọng nói nôn nóng để lộ ra một loại tình táo cực đoan: “Lãnh Dương! Đây là cái anh gọi là “Anh yêu em” sao?”

Đáy lòng Lãnh Dương hung hăng nhéo một cái, không tự chủ nắm chặt tay cô, may mắn tâm tình đã bình tĩnh không ít: “Nếu không phải em muốn cùng một chỗ với người đàn ông kia, cho dù anh có nhịn chết cũng sẽ không ép buộc em. Hiện tại hai người lại muốn kết hôn, em bao nhiêu tuổi rồi còn không biết nặng nhẹ hay sao? Kết hôn là chuyện lớn em nói quyết định liền quyết định?”

Hạ Nhã muốn dùng lý lẽ bảo vệ quyền lợi của mình. “Vậy sao anh không trực tiếp đến hỏi ba em? Kết hôn là chuyện lớn chẳng lẽ ông không biết? Ông ấy vất óc an bày cuộc hôn nhân này là có ý gì.... Vì sao ông ấy lại không tìm anh?”

Lãnh Dương vốn định đáp trả Hạ Nhã một câu “Không cần đẩy vấn đề cho bác Hạ.” Nhưng nghe thấy mấy chữ cuối cùng của cô hắn nhất thời trở mặt.

Là bởi vì Hạ Đô Trạch không đủ tin tưởng hắn, hay là điều kiện của hắn không đủ tư cách?

"Vậy còn em? Trong lòng em rốt cuộc nghĩ như thế nào?" Lãnh Dương bám riết không tha hỏi: "Em chê anh không có văn hóa bằng người đàn ông kia? Hay là chê anh không có bản lĩnh bằng hân ta?"

"Em muốn đánh cuộc một lần! Nhưng em không muốn đánh cuộc trên người của anh."

Từ đầu đến cuối, Hạ Nhã đều ẩn giấu chút lòng riêng.

Lãnh Dương không nhúc nhích ngừng mắt nhìn đôi mắt đong đầy nước mắt của Hạ Nhã, sóng mắt dao động, làm rung động lòng người.

"Em muốn anh cả đời chăm sóc em..... Giống như người một nhà....."

Bởi vì là người thân, mới có ràng buộc mãi mãi không thay đổi.

"Vậy tại sao em không đánh cược.... anh sẽ đối tốt với em cả đời?" Lãnh Dương không hề cưỡng chế nắm lấy tay của Hạ Nhã. Hân nhẹ nhàng buông tay cô ra, trong giọng nói mang đầy thất vọng: "Người đàn ông kia so với anh đáng giá để em giao phó?"

Hạ Nhã hít sâu một hơi, từng chữ như là dao đâm về phía Lãnh Dương: "Bởi vì, anh ta là loại đàn ông tuyệt đối sẽ không làm ra loại hành động này với em."

Đúng, thì ra "Hạ Phàm" không phải là lý do duy nhất cô đồng ý kết hôn với Thương Ngao Liệt.

Người đàn ông nhìn như bảo thủ kia, trên người có tính tự kềm chế cao. Hạ Nhã hiểu kỳ không hiểu vì sao trong cơ thể anh có "bóng mờ", trói buộc anh không biết bao nhiêu năm.....

Hai người trầm mặc giây lát, Lãnh Dương đứng dậy, cũng đỡ Hạ Nhã đứng lên. Cô vội vàng sửa lại áo khoác, vẫn là một bụng oán giận ngẩng

đầu lên trừng hăn. Lãnh Dương trong không gian tối tắm ngưỡng ngừng cười cười, biết rõ xin lỗi cũng không làm nên chuyện gì. Tình cảm bị đè nén cùng ghen tỵ trong lòng của hăn suýt chút nữa phạm phải sai lầm không cách nào bù đắp được.

Hăn đột nhiên cảm thấy mình là người rất cặn bã. “Tiểu Nhã, trước kia khi làm việc em cũng như vậy, một khi quyết định rồi thì chuyện gì cũng không ngăn cản được..... Hôm nay, anh xin lỗi em. Anh là đồ khốn khiếp, xúc động là ma quỷ, từ nay về sau anh sẽ sửa.”

Hạ Nhã không nói gì, trong nội tâm có chút nghĩ lại mà sợ, vẫn lùi lại mấy bước.

Lãnh Dương cũng sợ bản thân lại dọa cô sợ, quay đầu lại đi về phía sofa trong phòng khách, cầm lấy áo khoác vắt trên cánh tay, “Tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút, anh đi về trước.... Ngày khác lại đến nhà thỉnh tội với em.”

"Lãnh Dương" Hạ Nhã do dự gọi tên hăn, “Em cảm thấy đôi khi nghĩ quá nhiều ngược lại sẽ bỏ qua rất nhiều thứ.”

Về mặt Lãnh Dương tràn đầy không cam lòng và u ám. Trước kia không phải là không dám nghĩ quá nhiều, mới một mực không dám nói ra lời trong lòng với cô hay sao?

Trở về phòng tắm xong, Hạ Nhã nằm trên giường không ngủ được. Cô cầm lấy điện thoại di động trên đầu giường, lục tìm trong danh bạ, lướt qua những cái tên: Quan San San, Lãnh Dương, Thương Ngao Liệt.....

Cũng đã trễ thế này, mình tại sao lại đột nhiên muốn tìm anh nói chuyện chứ?

Hạ Nhã nhìn cái tên dưới phím ấn trong tay, cuối cùng ấn tắt, đơn giản chui đầu vào trong ổ chăn ngủ, không suy nghĩ thêm nữa.

Không biết thế nào, bị Lãnh Dương náo loạn như vậy, ngược lại thôi thúc ý niệm muốn nhanh chóng tiến hành hôn lễ với Thương Ngao Liệt trong đầu Hạ Nhã. Hôm nay cô tìm tới người đàn ông nào đó thì anh đang gọi một cuộc điện thoại.

Nói thật giọng nói của Thương Ngao Liệt nghe rất động lòng người. Mỗi một thuật ngữ chuyên ngành từ trong miệng anh nói ra, luôn luôn tạo ra cảm giác thuần phát cho người khác.

"Ừ."

Bàn tay bé nhỏ của Hạ Nhã duỗi ra, đặt một hộp gấm nhỏ trên mặt có thêu hoa văn đôi uyên ương trước mặt anh. Bình thường cô đều khí thế ngẩng cao đầu, hiện tại trên mặt khó có được một tia ngượng ngùng.

Thương Ngao Liệt cúp điện thoại, tầm mắt bị cô hấp dẫn. Nhưng mà Hạ Nhã không có chú ý đến tầm mắt của anh, chỉ là phối hợp xoay người lại buộc dây giày.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo len màu xanh da trời, cổ áo cũng không tính là quá rộng, kiểu dáng mới lạ. Nhưng bởi vì quần áo không bó sát, từ góc độ của Thương Ngao Liệt nhìn sang, có một mảng lớn mềm mại trắng nõn rơi vào trong mắt của anh....

Ánh mắt Thương Ngao Liệt rét lạnh, nhìn thấy chỗ ngực cô có một dấu vết màu đỏ mập mờ không rõ ràng. Rõ ràng, đây là dấu răng do đàn ông lưu lại.

Đầu lông mày anh toát ra vài tia lạnh lùng cùng với tức giận không dễ bị người phát giác.

Hạ Nhã còn chưa kịp suy nghĩ hàm nghĩa trong ánh mắt của anh, lại nghĩ tới một chuyện khác. Động tác cô lanh lợi lấy ra một sấp giấy A4 được kẹp thành tập từ trong túi xách.

Sau khi Thương Ngao Liệt nhận lấy lật qua vài tờ, lập tức đặt đồ đạc của cô lên trên bàn, mở miệng nói một câu: “Không được.”

Điều kiện của Hạ Nhã rất ưu việt, từ nhỏ đến lớn, đàn ông nhìn thấy đều tranh trước giành sau nâng niu cô trong lòng bàn tay. Hết lần này tới lần khác, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, hôm nay rốt cuộc để cô gặp Thương Ngao Liệt.

Người đàn ông đọc sách đọc đến thành đá, tính tình đơn độc cấm dục, lạnh nhạt hình như càng diễn càng mạnh rồi.

"Tại sao không được?"

Tập giấy A4 Hạ Nhã đưa cho anh là “Kế hoạch kết hôn” cô vui đầu suy nghĩ vài ngày mới xong. Bên trong rõ ràng rành mạch những thứ cần chuẩn bị trang trí nhất định cho một hôn lễ Thiên Chúa Giáo.

Bao gồm hiện trường để cô trưng bày hoa, thỉnh thoảng có một dàn nhạc biểu diễn, số lượng phù dâu phù rể.....

Trên thực tế Hạ đại tiểu thư cũng không trông mong Thương tiên sinh có thể làm theo đủ số. *Dii..enĐa:::nLeQu:..yĐo..//n* Một hôn lễ long trọng xa hoa còn không lẫn người qua lại đến một chết hay sao? Vì vậy đợi đến khi anh đau lòng khó xử, đến lúc đó cô có thể bày ra tư thế gả cho anh, nói hôn lễ chỉ cần anh làm hết sức là được, Thương tiên sinh.

Không ngờ, Thương Ngao Liệt không biết nổi giận vì cái gì, Hạ Nhã liền bị anh giội thẳng một gáo nước lạnh lên đầu. Chuyện mặt nóng dán móng lạnh không may này cô lần đầu tiên gặp.

Đối lại bình thường, Thương NGao Liệt xác thực cũng sẽ không quá mức so đo cùng cô, nhiều nhất là trước tiên bày ra bộ dáng giảng đạo lý với cô, xem câu thông có hiệu quả hay không. Nhưng mà nghĩ đến thứ vừa rồi anh nhìn thấy..

Tự ái đàn ông khiến cho ngón cái anh cong lại nắm chặt."Không được là không được."

"Thương Ngao Liệt, trước đó anh còn đồng ý với tôi sẽ thực hiện trách nhiệm “một người chồng”!"

"Hôn sự này không thể phô trương. Huống hồ, tôi cũng không muốn tốn nhiều tiền như vậy trong hôn lễ." Thương Ngao Liệt mở tập A4 của Hạ Nhã ra, tùy tiện chỉ vào mấy mục trong đó: “Em phải biết rằng có một số người cả đời cũng không kiếm được số tiền kia.”

Hạ Nhã cũng không phải là không đồng ý với lời nói của anh. Mà là không tiếp thu được thái độ răn dạy của đối phương: “Tự mình anh nhìn đi, ngay cả một hôn lễ hình thức anh cũng không muốn làm, gả cho anh rồi cũng sẽ không có ngày tốt lành.”

Giọng nói Thương Ngao Liệt tràn đầy mỉa mai: “Nếu như sau này tôi một mực dung túng em tùy hứng, làm xăn lăm bậy, tôi cũng sẽ không có ngày tốt lành.”

Nghe ra giọng nói không có chút ý tốt của đối phương, Hạ Nhã lạnh lùng hỏi: “Lời này của anh là có ý gì? Tôi như thế nào lại “làm xăn lăm bậy” rồi hả?”

Thương Ngao Liệt chỉ chỉ quyển sổ trước mặt, trào phúng nói: “Tính tình xa xỉ lãng phí không nói, em còn từng cùng bạn học tranh chấp, tát tay người ta?”

Nghe xong nửa câu nói sau của anh, trong đầu Hạ Nhã liền xẹt qua một trận cảm giác mất mát. Cô mới biết được.... Thì ra chuyện này đúng lúc bị anh bắt gặp.

Chính là Thương Ngao Liệt ở trong phòng làm việc nhìn theo bóng lưng Hạ Nhã rời đi ngày đó, trong lúc vô tình anh nhìn thấy cô đi đến nửa đường

thì bị một cô gái trẻ cản lại, hai người không nói vài lời liền nổi lên tranh chấp, Hạ Nhã giơ tay tát cô gái kia một cái, nói đối phương nhiều chuyện.

Lúc ấy Thương Ngao Liệt liền âm thầm thốn thức, tính tình cô xác thực quá mức ngang ngược.

Hạ Nhã ngược mắt nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Thương Ngao Liệt, trong đầu liền giống như bị một tảng đá lớn nghiền qua.

"Thì ra tôi trong cảm nhận của anh..... chính là một người như vậy sao?"

Có phải suy nghĩ trước kia của cô quá đơn thuần rồi hay không?

Cô cho là anh đồng ý hôn sự, cự tuyệt Hạ Phàm, lại chủ động tiếp xúc với cô là bởi vì..... Là bởi vì.....

Có lẽ, anh cũng sẽ suy nghĩ, cảm thấy cô có chút đáng yêu?

Thương Ngao Liệt bị câu hỏi này của cô làm có chút trở tay không kịp, còn không kịp suy nghĩ liền nhìn thấy Hạ Nhã cười lạnh.

"Thương Ngao Liệt" Cô nói, "Gả cho anh thật sự là quyết định làm tôi hối hận nhất đời này."

Thương Ngao Liệt nhất thời không lên tiếng, lại rất nhanh ôn hòa đáp trả: "Cám ơn."

Đang lúc tầm mắt anh lần nữa chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong mắt Hạ Nhã phiếm lên lệ quang khiến trong một chớp mắt làm anh thất thần.

Đó là một ánh mắt quá mức phức tạp.

Đợi nghĩ tới nên nói vài lời để đền bù, Hạ Nhã đã sập mạnh cửa rời đi. Thương Ngao Liệt khẽ thở dài, ánh mắt chạm đến một góc chiếc hộp gấm

cô vừa mang đến.

Bên trong là cái gì?

Thương Ngao Liệt với tay cầm lấy, “lạch cạch” mở nắp ra. Chiếc hộp vải nhung màu đỏ sậm có thêu hai con uyên ương, bên trong là một đôi nhẫn cưới cũ kỹ. Có một mùi hương xưa cũ thoảng qua mũi anh, phảng phất như vẫn còn hơi ấm của cô.

Thương Ngao Liệt chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo. Anh vội vàng thu tay lại, không hề có nguyên nhân, trái tim giống như bị đánh một cái nặng nề.

Hạ Nhã chưa từng bị người nào chọc tức thành ra như vậy. Cô vừa ra khỏi trường học liền tìm Quan San San rút nỗi lòng.

Quan San San cùng Hạ Nhã là bạn học thời trung học, lại cùng chung đội múa, quan hệ lại càng thân thiết. Hai người đều là loại người phá lệ chói mắt trong đám người.....

Quan San San cùng cha mẹ cô ở tại một căn phòng kiểu cũ sắp bị phá bỏ và dời đi nơi khác. Trong hành lang có rất nhiều phòng, phòng bếp, nhà vệ sinh đều phải dùng chung với người khác. *D...:Đ//..L~?~Q><Đ* Giữa trưa, mấy nhà bếp nổi lên hơi lửa, chuyện nhà hỗn tạp cùng một chỗ, khói bếp lượn lờ bay ra, rất có hương vị phố phường.

Quan San San đứng sau cánh cửa nhìn thấy Hạ Nhã mua túi lớn túi nhỏ cầm tới, liền nhú mày nói: “Sao lại mua nhiều đồ như vậy?”

"Mình mua cho mẹ cậu, không liên quan gì với cậu. Bởi vì mẹ cậu thích mình."

Quan San San đặt túi lớn túi nhỏ trên cái tủ chén cũ kỹ, thuận thế đóng cửa phòng. “Mỗi lần cậu đến đều mua nhiều đồ như vậy, mẹ mình có thể

không thích cậu sao.”

"Mình liền thật sự thích mẹ cậu như vậy. Loại người như dì có tâm sự gì đều biểu lộ hết trên mặt, không giống những người khác....."

Nghe ra Hạ Nhã mượn đề tài để nói chuyện của mình, khoe miệng Quan San San cũng cười rộ lên: “Lại đang hát tuồng gì? A, đúng rồi, vậy sinh hoạt phí bây giờ của cậu do ai quản? Có phải là để cho thầy Thương quản? Lại tiêu xài bậy bạ coi chừng thầy ấy đóng băng thẻ tín dụng của cậu.”

Hạ Nhã hừ lạnh một tiếng, đợi cô kể lại tình huống vừa xảy ra xong, Quan San San vội vàng nói: “Cậu đi giải thích rõ ràng với thầy ấy đi.”

"Giải thích có ích lợi gì? Anh ta căn bản cũng không quan tâm đến chuyện của mình.”

"Nói bậy, vậy rốt cuộc hai người còn kết hôn hay không?"

Hạ Nhã không ngừng gật đầu: “Kết nha, vì cái gì không kết? Mình đã suy nghĩ thông suốt. Anh ta chê mình phiền, mình liền càng muốn gả cho anh ta. Mỗi ngày lượn qua lượn lại trước mặt anh ta. Hơn nữa, Hạ Phàm, con tiểu hồ ly kia nếu biết rõ mình không kết hôn nữa, xác định nắm chắc cơ hội hành động. Người đàn ông Thương Ngao Liệt kia sao có thể là đối thủ của cô ta? Vạn nhất hai người gạo nấu thành cơm, Hạ Phàm ép buộc Thương Ngao Liệt lấy cô ta thì làm sao bây giờ? Hừ, mình liền cùng Thương Ngao Liệt hao tổn 2 năm, tiền của ba mình vì cái gì phải để lại cho người khác? Chờ mình nắm được công ty điều chế thuốc, cho dù mình có phải phân chia một nửa cho cậu, thì cũng là mình vui vẻ cho.”

Quan San San bị khí thế phóng khoáng của Hạ Nhã làm cho vui vẻ: “Đi, lúc này mới là bảo bối Tiểu Nhã nhà chúng ta, có nghĩa khí.”

Hạ Nhã cười hắc hắc, cười xong tự mình rót nước lâm vào trầm tư.

Quan San San thấy cô phát ngốc, nghĩ thầm hôm nào vẫn là tìm thầy
Thương nói rõ chuyện này

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 6: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ (2)

Chớp mắt một cái đã qua mấy ngày, Hạ Nhã không hề như trước hề không có việc gì thì đến trường học tìm Thương Ngao Liệt giải đề, đấu võ mồm. Mới đầu Thương Ngao Liệt còn cảm thấy thiên hạ thái bình thật là tốt, hiện tại anh nhìn dụng cụ thí nghiệm đặt bốn phía trong phòng thí nghiệm cùng những con chuột bạch nhỏ bị nhốt trong lồng, ngược lại rõ ràng có chút lạnh lẽo.

Những ngày qua trường học cân nhắc đến trong tay anh nắm giữ nhiều đầu đề quan trọng của quốc gia, cố ý sắp xếp cho anh một phòng thí nghiệm mới tinh, dụng cụ đầy đủ, thiết bị tiên tiến. Thương Ngao Liệt nghĩ nếu không thông báo tin tức cho cô gái nhỏ kia, cô có thể chạy sai chỗ ngồi hay không.

Cửa phòng thí nghiệm mở, chỉ chốc lát đã có một giáo viên nữ cầm cà-mên trong tay đi tới.

"Thầy Thương, thầy còn chưa đi ăn cơm trưa sao?"

"Tôi còn có chút việc." Anh lễ phép cười nhạt.

Bình thường ở trường học Thương Ngao Liệt ăn mặc rất là quê mùa, một năm bốn mùa ước chừng chỉ có mấy bộ quần áo. Nhưng anh lại có khí chất xuất chúng, là một người đàn ông có sức quyến rũ. Cho nên rất được nữ sinh và các giáo viên nữ hoan nghênh.

Huống chi, người trẻ tuổi như anh mà đã trở thành phó giáo sư đã rất hiếm có, tuy nói hành động có chút bất tiện, nhưng gia thế lại hơn người.

Giáo viên nữ tràn đầy nhiệt tình đưa cà-mên đựng thức ăn nóng hổi qua, “Vừa rồi tôi đến căn tin lấy một phần giúp thầy, cũng không biết thầy thích ăn cái gì, liền tự chọn vài món, thầy nên ăn nhân lúc còn nóng, để lạnh ăn không tốt cho dạ dày.”

Thương Ngao Liệt vẫn như cũ không mặn không nhạt đáp lời: “Cảm ơn, làm phiền cô rồi.”

Sau khi giáo viên nữ nhón nhạo ra khỏi cửa, trên hành lang gặp thoáng qua một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nhìn thấy cô gái trẻ gõ cửa phòng thí nghiệm của Thương Ngao Liệt, không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

"Mời vào." Thương Ngao Liệt nói xong ngẩng đầu lên.

Cô gái trẻ cúi người chào, “Thầy Thương, xin chào, em là....”

"Bạn học của Hạ Nhã." Anh nói.

Quan San San cao hơn Hạ Nhã một chút, một đầu tóc đen bóng mượt, dưới ánh đèn đen mun như mực nhuộm. “Sao thầy Thương lại biết?”

"Tôi từng gặp hai em nói chuyện trong trường học.”

Quan San San ngượng ngùng cười cười, hỏi thăm: “Bây giờ thầy Thương có thời gian không?”

Thương Ngao Liệt đứng lên, chuyển một cái ghế cho Quan San San. Quan San San cũng chú ý tới cái chân bên trái của anh.

"Em tới là vì chuyện của Hạ Nhã, nghe nói hai người muốn kết hôn..... A, thầy yên tâm, em làm bạn với cậu ấy nhiều năm rồi, việc này em sẽ không đi nói lung tung khắp nơi. Chính là cậu ấy có đồ để ở chỗ em lâu rồi, vốn em định trực tiếp trả lại cho cậu ấy, bây giờ suy nghĩ một chút giao cho “chú rể” cũng tốt.”

Quan San San thấy Thương Ngao Liệt lắng nghe cũng không có biểu hiện phản cảm gì, tranh thủ thời gian giao cả tập giấy cắt dán thật dày cho anh.

Quyển tập này nhìn xem có cảm giác vài năm lịch sử, bìa màu hồng nhạt, bên trên vẽ một cô bé mặc váy múa ba-lê kiểu Âu Châu.

Trong bụng Trương Ngao Liệt cảm thấy khó hiểu, lật vài tờ thì phát hiện, mỗi một trang đều dán đầy các loại hình “hôn lễ”. Có rất nhiều tờ là cắt dán từ sách báo cũ, có cái thì thuộc về tạp chí cô dâu mới nhất.

Không chỉ có như thế, ở bên cạnh rất nhiều mẫu cắt dán còn có người dùng bút màu khác nhau ghi chú. Anh nhận ra nét chữ kia.

Những ghi chú này được viết xuống tại thời gian khác nhau, giống như cô gái nhỏ đang từ từ lớn lên, từ một cô bé ngây thơ ban đầu, trưởng thành, trở thành một cô gái xinh đẹp lộng lẫy.

——“Nếu như dùng hoa hướng dương làm chủ đề, hội trường có thể đặt ở bên ngoài, đồng hành cùng ánh mặt trời.”

——“Sử dụng âm nhạc cổ điển có thể chọn Tchaikovsky 《 Hồ đào Giáp Tử 》 , vũ khúc Russia 《 Đỗ Mạt Khắc 》 , Mozart 《 Vũ khúc bước nhỏ 》 .”

——“Tôi thích trong hôn lễ tương lai, phải có những chú mèo nhỏ đeo linh đang, chúng nó sẽ đi trong hội trường, sẽ phát ra âm thanh ding ding đang đang vui tai.”

Mọi việc như thế, le que mấy câu cũng không che lấp được sự vui mừng.

Thương Ngao Liệt đưa tay day day huyết Thái Dương.

Quan San San nói, "Trước kia Tiểu Nhã đã từng nhắc qua với em, từ nhỏ cậu ấy đã ảo tưởng một hôn lễ vừa ý của chính mình. Cậu ấy có thể vòng tay ba mình, gả cho người đàn ông mà mình yêu nhất."

Cô muốn một hôn lễ trọng đại, căn bản không phải để thỏa mãn lòng hư vinh.

Hôn nhân, là bước vào một cuộc sống khác.

Thương Ngao Liệt nhìn chăm chăm quyển tập giấy trong tay, sau nửa ngày, anh lại lật lại từng tờ, tỉ mỉ xem.

Quan San San từ khi vào cửa đến bây giờ, trên cơ bản chỉ nhìn thấy Thương Ngao Liệt bảo trì một biểu tình, không nói nhiều. Chỉ là giờ phút này, môi mỏng anh khẽ mím, lông mày nhú chặt, hai đầu lông mày tạo ra một cảm giác nghiêm túc.

"Thầy Thương

Thương ngao liệt nhìn như tùy ý đem sách lật tới trang kế tiếp.

Quan San San nói tiếp, "Cũng bởi vì chuyện này, về sau Tiểu Nhã đều không tìm được đối tượng, trong mắt cũng không chứa được loại người "Tiểu Tam." Thời gian trước có một cô gái cướp bạn trai của em, Tiểu Nhã tức giận nên mới thay em tát cô gái kia một bạt tay....."

Thương Ngao Liệt đang chú tâm vào quyển tập giấy, ngón tay hơi dừng lại, sau đó trượt xuống, lật qua một tờ khác.

"Thầy Thương, nếu hai người muốn kết hôn..... em muốn thầy hiểu một điều, Tiểu Nhã nhất định rất tin tưởng thầy."

Quan San San hoàn thành nhiệm vụ mai mối của mình, Thương Ngao Liệt đã nhận lấy quyển tập giấy cô đưa, trong đầu hiểu rõ đã hiểu lầm cô

gái nhỏ kia rồi.

Đợi cả phòng phòng thí nghiệm chỉ còn lại một mình anh, Thương Ngao Liệt liền gọi điện thoại cho Hạ Nhã.

"Sao?!" Trong lời nói Hạ Nhã chứa đầy oán khí như trong dự liệu.

"Em đang ở đâu?"

"Đang ở bên ngoài chơi. Tìm tôi làm gì?"

Sắp thi rồi còn không ở trong nhà đọc sách còn chạy loạn ở bên ngoài, thạc sĩ này còn muốn thi nữa hay không đây?

Cảm xúc của Thương Ngao Liệt rất nhanh lại lạnh xuống, chỉ là không đợi anh mở miệng, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng đàn ông nói chuyện.

"Tiểu Nhã, ăn ở quán này nha?"

Thương Ngao Liệt cầm điện thoại di động yên tĩnh khoảng một lúc, kế tiếp dặn dò Hạ Nhã vài câu, liền cúp điện thoại. Chính là cực kỳ tiêu sái. Anh nhớ công việc của mình còn một đồng, vội vàng suốt đêm đều cũng chưa làm xong.

Cuộc đời của anh vẫn luôn xuất hiện chút phiền phức, không cách nào tránh khỏi trách nhiệm, thế cho nên không có thời gian, cũng không có tinh lực theo đuổi cái gì. Không thể không nghĩ tới muốn để bản thân dừng lại nghỉ ngơi một chút, đáng tiếc, chuyện không như mong muốn.

Thương Ngao Liệt có chút không tập trung tinh thần, sau khi viết sai bản báo cáo vài lần, anh chỉ có thể nhận mệnh cầm lấy điện thoại, gọi một cú điện thoại.

"Không tìm một người tên là Verawang hay sao?"

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại hiển nhiên ngần ngừ, sau một lát mới trả lời: “Ai? Bác sĩ trưởng khoa nổi tiếng nào sao?”

Thương Ngao Liệt còn không có tiến thêm một bước nói rõ, đối phương lại thét lên một tiếng kinh hãi: “Cậu chậm đã, tôi chỉ nghe qua một nữ vương thiết kế áo cưới nổi danh tên là.... A? Cậu muốn kết hôn sao?”

.....

Sau khi điện thoại cúp, Hạ Nhã đầy bụng nghi vấn không giải thích được. Người đàn ông Thương Ngao Liệt kia nói gì, đợi cô có thời gian rảnh muốn dẫn cô đi xem nhà ở sau khi kết hôn?”

"Là người kia tìm em?" Lãnh Dương nhìn sang Hạ Nhã, cười cười, “Hắn chọc em tức giận à?”

Hạ Nhã lập tức rút hết oán khí lên đầu Lãnh Dương: “Đàn ông thú, đều không có ai tốt.”

"Được, anh không tốt. Chết không có gì đáng tiếc, em muốn đánh muốn chửi anh đều cam tâm tình nguyện, ngàn vạn lần đừng ghen miễn cho vừa làm anh tức giận vừa đau lòng." Nói xong, Lãnh Dương cẩn thận đưa menu tới trước mặt cô.

Hạ Nhã nhìn vẻ mặt Lãnh Dương dễ khi dễ, lập tức không có tin thần.

Hai người ngồi trong một nhà tiệm cơm kiểu Hồ Nam gần cửa sổ, bên trong thoáng thoáng thơm nồng mùi vị chua cay, người thấy liền thèm ăn miệng chảy nước miếng.

Thỉnh thoảng có nhân viên phục vụ hoặc là khách ăn cơm xong không có việc gì làm nhìn sang bọn người trẻ tuổi họ vài lần. Hạ Nhã không được tự nhiên nghiêng đầu, định nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Đã tháng ba, nhất thời nhiệt độ trở nên chột nóng chột lạnh, trên đường cũng đã có không ít cô gái xinh đẹp không thể chờ đợi được diện quần áo thời trang mùa xuân, nhìn rất là đẹp mắt.

Lãnh Dương chần chờ nửa ngày, mới mở miệng nói: “Hôm nay anh hẹn em ra đây, ngoại trừ mời em ăn cơm còn muốn làm em hết giận. Còn có vài lời..... cho dù cảm thấy sẽ chọc giận em, nhưng mà anh cũng phải nói.”

Chuyện lần trước hẳn nói hết lời mãi, Hạ Nhã mới rốt cục chịu tha thứ cho hẳn.

Xã hội này phát triển quá nhanh, lòng người khó tránh khỏi nóng nảy. Hạ Nhã cũng coi như hiểu rõ tính tình Lãnh Dương, cũng may hẳn có thể khống chế bản thân. Từ nay về sau hai người ở chung một chỗ cố gắng không mập mờ là được.

Huống chi cô đối với Lãnh Dương cũng khó tránh khỏi niềm tình nghĩa ngày xưa, đương nhiên quan hệ giữa bọn họ chỉ là nam nữ thuần khiết. Cô vẫn nhớ rõ tình cảnh gặp Lãnh Dương ba năm trước đây.

Đoạn thời gian kia, cô vừa đậu đại học, một ngày kia Hạ Đô Trạch dẫn một người đàn ông đến trước mặt cô, giới thiệu: “Tiểu Nhã, đây chính là con trai của chú Lãnh, nhanh, chào hỏi đi.”

Lãnh Dương vừa giải ngũ từ bộ đội không lâu, màu da trên người bị phơi nắng giống như màu lúa mạch, ngũ quan anh tuấn, vẻ mặt còn mang theo vẻ cương liệt. Nếu như cô gái rụt rè đơn thuần bị hẳn liếc một cái, đoán chừng chân sẽ mềm nhũn.

Hạ Nhã lại không giống vậy, giọng nói bay bổng: “Chào~”

Nhớ năm đó, Lãnh Dương chính là nghe lời căn dặn của Hạ Đô Trạch mà mỗi ngày đi theo phía sau cô. Lúc đầu hẳn đối với cô cũng có lòng khú

mắc, tính tình hằn kiêu ngạo, làm cho hằn lặn lộn giữa yêu thích và khinh thường.

Một mặt, một cô gái qua thời kỳ trưởng thành trong lúc lơ đãng sẽ lộ ra nét quyến rũ của phụ nữ, đối với người đàn ông mạnh mẽ chính trực mà nói, lực sát thương quả thật cực kỳ mạnh mẽ. Về phương diện khác, trong lòng Lãnh Dương biết rõ, bản thân muốn cùng với cô, quả thật là với cao.

Cũng may hôm nay, đã khác ngày xưa.

Lãnh Dương không còn là người đàn ông lỗ mãng khi đó, dựa vào kinh nghiệm cuộc sống giúp hần có thể tìm ra mục tiêu trong đồng hỗn độn. Mà cô gái nhỏ đã từng không thể chạm tới kia, cho tới bây giờ đều là thứ hần khát vọng nhất.

Vì vậy hôm nay Lãnh Dương không phải có lòng tốt. Hần nói, muốn tiếp tục điều ra về chuyện xưa giữa Hạ Đô Trạch cùng Thương Ngao Liệt.

Hạ Nhã nghe xong không tỏ thái độ, bởi vì suy nghĩ Thương Ngao Liệt có rắc tâm khác trong lòng cô đã suy giảm không ít. Cô là người có tính tình lạc quan, trời sinh thích nghĩ về người hoặc sự việc nào đó theo hướng tốt.

Lãnh Dương nói: “Tiểu Nhã, ba năm trước anh cảm giác bản thân không có tư cách nào, thực sự không nghĩ tới bây giờ đã chạm một bước. Coi như là em muốn kết hôn, anh cũng sẽ xem em là bảo bối. Cho nên nếu Thương Ngao Liệt dám đối xử không tốt với em, anh nhất định sẽ đánh cho hần ta cả tháng không thể ra khỏi bệnh viện.”

Hạ Nhã liếc mắt nhìn Lãnh Dương, “Anh là muốn em xem anh như lớp xe dự phòng?”

“Lương tâm nghề nghiệp, già trẻ không gạt, bảo đảm chất lượng.” Lãnh Dương nói xong thì cười xấu xa với Hạ Nhã.

"Lãnh Dương, anh biết em là loại người gì, thực sự phải gả cho Thương Ngao Liệt, bất luận là tốt hay xấu em đều sẽ tự mình chịu trách nhiệm, sẽ không trông mong anh cứu em trong lúc nước sôi lửa bỏng. Anh là người ba em mang đến, đối với em có ý nghĩa rất đặc biệt, em không muốn mất đi người bạn là anh, anh hiểu không?"

Lãnh Dương siết chặt ly trà, "Được rồi, em đừng lo lắng, anh có chừng mực."

Hắn và vị phó giáo sư kia, thật sự là khác nhau một trời một vực.

Nhìn xem, bởi vì Hạ Nhã thường xuyên trong lúc lơ đãng sẽ so sánh hai người, cho nên Lãnh Dương tuyệt đối không thể nằm trong phạm vi lo nghĩ của cô.

Giữa tình yêu và hôn nhân, một khi so sánh, vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 7: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ (3)

Liên tục bận rộn một thời gian, Thương Ngao Liệt mới bớt chút thời gian hẹn Hạ Nhã đi xem nhà. Anh gửi một tin nhắn nói là ở cách Đại Học Y Khoa Tây Linh không xa có một khu nhà, cô cứ đến thẳng đó là được.

Hạ Nhã đặc biệt lưu ý hoàn cảnh xung quanh tiểu khu. Giao thông tiện lợi, hệ thống quản lý chặt chẽ, nhiều chỗ xanh hóa bồng bồng sức sống, nghĩ đến khu đất này giá nhà không rẻ.

Cô ở dưới lầu gọi điện thoại cho Thương Ngao Liệt, kết quả đợi hơn nửa ngày người nọ mới mở cửa tự động dưới lầu cho cô. Lên đến lầu 28, hành lang rộng rãi sáng ngời lập tức làm cho hai mắt cô tỏa sáng.

Cửa nhà chỉ nửa khép hờ, Hạ Nhã khẽ đẩy đi vào, trước cửa đã sớm chuẩn bị một đôi dép lê dành cho nữ.

Hạ Nhã nhìn sơ qua căn nhà một vòng, đoán chừng căn phòng hơn 90m², cả không gian tràn ngập ánh sáng, thiết bị đã được lắp đặt xong, gia cụ đa số theo phong cách Châu Âu đơn giản, lại không quá nhiều đồ vật trang trí, trên sàn nhà còn đặt rất nhiều thùng giấy chưa bỏ. Cô thích nhất là bộ sofa màu xám tro có hoa văn.

Trên thực tế căn phòng này Thương Ngao Liệt đã mua từ sớm, chỉ bất quá bình thường anh đều ở ký túc xá trường học cung cấp cho giáo sư, thuận lợi lại tiết kiệm thời gian. Hiện tại căn phòng này dùng làm phòng kết hôn là phù hợp.

Ngày hôm qua Thương Ngao Liệt viết báo cáo suốt đêm, chuyện đầu tiên khi vào nhà là xông vào phòng tắm nước nóng một cái, cũng vì có thể nâng cao tinh thần.

Hạ Nhã nghe có tiếng nước từ phòng tắm truyền tới, trong lòng nói thầm khó trách trước đó không có người canh cửa. Vừa suy nghĩ một chút, người đàn ông đã tắm xong đi ra, cô bị chấn động run một cái.

Đúng là một người đàn ông có dáng người bùng nổ.

Lúc đi ra Thương Ngao Liệt chỉ quần một chiếc khăn tắm bên hông, dưới chân còn mang đôi dép lê nam cùng kiểu dáng với cô. Hạ Nhã cho rằng người học nghiên cứu như anh chắc chắn là một người cực kỳ thiếu hụt vận động, nhưng mà đám cơ bụng kia hiển nhiên là do tập thể hình thường xuyên mới có thể đạt tới hiệu quả đó.

Hơi nước vẫn còn đang không ngừng bốc ra trên tấm lưng rộng lớn của anh, mỗi một cái giơ tay nhắc chân của người đàn ông này đều bình tĩnh thông dong.

Bởi vì Thương Ngao Liệt đã sớm đeo lên cặp kính không gọng thật dày, làm cho Hạ Nhã cảm giác bản thân dường như đã bỏ lỡ cái gì đó. Khuôn mặt bị che đi vị trí quan trọng nhất là đôi mắt, nhưng thẳng lại khí chất tuấn tú tao nhã. Giờ phút này anh đang dùng khăn lông lau tóc, càng làm nổi bật cánh tay cùng cơ bắp hấp dẫn.

Thương Ngao Liệt hơi nhíu mày, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô thì nổi lên tâm tư trêu chọc: “Cởi quần áo liền không nhận ra?”

Hai má Hạ Nhã quả nhiên càng đỏ, lúc này lảng sang chuyện khác: “Căn phòng này là do anh mua?”

Cô vốn tưởng rằng chỉ tới xem nhà một chút.

Thương Ngao Liệt chuẩn bị trở về phòng ngủ đổi quần áo, “Mua trước đó, có chỗ nào không hài lòng sao?”

“Anh thật là rất biết hưởng thụ, còn giả trang là người dân bình thường.” Hạ Nhã nhìn cánh cửa phòng nói: “Lời của tôi có giá trị tham khảo sao? Hay là anh chờ tôi phát biểu hết ý kiến rồi liền mắng tôi tùy hứng làm bậy?”

Bên kia ngoại trừ tiếng động xột xoạt thì không có người trả lời. Sau đó, Thương Ngao Liệt thay một bộ quần áo ở nhà thoải mái đi ra.

Anh đi tới trước mặt cô, cúi xuống, bộ dáng rất nghiêm túc nhìn cô: “Ngày đó tôi nói hơi nặng lời, tôi xin lỗi em.”

Hạ Nhã bị giật mình, không hiểu thái độ người đàn ông này tại sao lại thay đổi 180° vậy?

“Nghiên cứu y học lâu như thế, kết quả thí nghiệm không thể điền bậy, lời nói liền có thể nói lung tung hay sao?” Sau khi xoay người Hạ Nhã liền nói, “Phòng này không có chỗ cho tôi treo quần áo.”

Trong lòng Thương Ngao Liệt có chút nghi hoặc, “Tủ quần áo trong phòng ngủ đều thuộc về em.”

Hạ Nhã lắc đầu, "Tôi muốn có một phòng để quần áo của riêng mình."

Thương Ngao Liệt nhú mày, không lên tiếng nhìn cô.

Hạ Nhã cho rằng anh lại muốn giáo huấn người khác, không ngờ đối phương suy nghĩ nửa ngày nói: “Cái gian phòng nhỏ kia sửa làm phòng ngủ, gian lớn nhất ngăn ra, chia một nửa cho em để quần áo.”

"Dựa vào khối đầu hủ lớn này, gian phòng kia cũng đủ để cho tôi để quần áo. Được rồi, thông qua!" Hạ Nhã vì che giấu khóe miệng vui vẻ dần

cong lên, liền chạy về hướng phòng ngủ.

Vừa nhìn thấy cái giường đôi rộng rãi, cô liền đặt một gối xuống mép giường, nhúng nhúng vài cái, thử không ra hiệu quả, đơn giản nằm xuống lăn lộn qua lại mấy vòng.

Thời điểm Thương Ngao Liệt đi vào, chỉ thấy Hạ Nhã đang nằm ngửa, phô ra bộ ngực mê người hơi phập phồng.

"Giường không đủ lớn, cũng không đủ mềm." Cô hất đầu cười cười với anh nói, "Đổi."

Ôn hương nhuyễn ngọc nằm ngang trên giường, sao có thể không làm lòng người nhộn nhạo, máu toàn thân đều tăng vọt.

Thương Ngao Liệt ma xui quỷ khiến đi qua, một tay chống đỡ mép giường, tay còn lại vòng qua cô, nhấn nhấn vài cái trên nệm giường.

Tuy là cách cặp mắt kính, Hạ Nhã vẫn có thể cảm giác được từ trong ánh mắt anh nhảy ra cảm giác áp bách. Người đàn ông vừa tắm xong, cơ thể còn mang hơi ẩm ướt, làm cho hình tượng cấm dục bình thường lộ ra mấy phần không bị cản trở.

Thương Ngao Liệt đè thấp cuống họng, ở bên trên cô thấp giọng nói: "Đúng là không đủ mềm."

Trong lời nói giống như đem cô so sánh cùng cái giường.

Thân hình người đàn ông cao lớn, trầm tĩnh mà lộ ra hơi thở cấm dục, bao phủ lấy cô gái dưới thân. Hạ Nhã cảm thấy giờ phút này bản thân giống như một chiếc lá rơi rụng, không cách nào làm chủ cơ thể mình nữa, chỉ có thể chìm chìm nổi nổi, nước chảy bèo trôi. Bộ ngực căng thẳng, hô hấp phập phồng càng trở nên dồn dập.

Thương Ngao Liệt chú ý tới những biến hóa của cô gái nhỏ dưới thân, rốt cục không tạo áp lực nữa. Anh đứng dậy đi ra phòng khách, vừa đi vừa nói: “Em có rãnh thì soạn một danh sách những người muốn gửi thiệp cưới đưa cho tôi.”

Hạ Nhã vội vàng tranh thủ thời gian lộn người một cái ngồi dậy, đi theo sau anh ra khỏi phòng ngủ nói: “Anh quyết định muốn làm tiệc cưới rồi hả? Vậy thật không may, tôi thay đổi chủ ý rồi.”

Thương Ngao Liệt quay đầu lại nhìn cô. Hạ Nhã khoát tay nói: “Tôi cũng không phải người không nói đạo lý, cũng đã cẩn thận suy nghĩ qua. Hiện tại quan hệ hai chúng ta đặc thù, tình huống đặc thù, xác định không thích hợp phô trương. Nếu anh không có ý kiến tôi liền mời một vài người bạn, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm là được.”

Thương Ngao Liệt cười cười, nói: “Cũng tốt, chờ vài ngày nữa sẽ có người đến lấy số đo cho em, dù thể nào váy cưới cũng không thể giản lược được. Nhà hàng anh sẽ đặt, sắp xếp thời gian sau khi em thi thạc sĩ, trước tiên hãy dồn tinh lực vào việc này đã.”

Lúc này Hạ Nhã lại cúi đầu suy nghĩ chuyện khác, không hề đặt tâm tư vào những lời Thương Ngao Liệt nói, tự nhiên không nghe thấy tin tức khả nghi lộ ra.

Cô nghĩ, nhà họ Thương là tam đại hào môn, Thương Ngao Liệt lại là trưởng tử đích tôn, cho dù anh không muốn làm lớn, nhưng nhà anh chẳng lẽ không có ai lên tiếng?

“Vậy ba mẹ anh có rãnh lúc đó không?” Lời nói trong lòng cứ như vậy bật thốt ra.

Thương Ngao Liệt ngẩn người, chỉ nói: “Tháng 4 bọn họ không rảnh.”

“Vậy thì đổi ngày là được.”

Anh lại trả lời, "Tôi chỉ có ngày đó rảnh."

Hạ Nhã trừng mắt liếc anh một cái, nghĩ là anh cùng người nhà có mâu thuẫn nên bỏ nhà đi, nhất thời cũng không nhiều lời nữa.

Thương Ngao Liệt đến trước máy nước nóng rót một ly nước. Hạ Nhã nói chuyện này giờ miệng cũng khô, cho rằng anh đây là rót cho cô, vươn tay hướng đến ly nước. Anh cũng không có tránh đi, tay hai người đột nhiên phủ lên nhau.

Hạ Nhã lớn như vậy cũng không phải không có năm qua tay đàn ông. Nhưng lúc này cũng không biết bị làm sao, lòng bàn tay nóng đỏ mồ hôi. Một mặt cô cảm thấy ngượng ngùng, một mặt lại hơi muốn muốn. Bọn họ sắp kết hôn, muốn ngủ cùng một giường, còn tránh né, ngại ngùng cái gì?

Thương Ngao Liệt cười cô, "Em muốn uống nước sao?" Anh trước cô một bước, buông lỏng tay, lại tự rót cho mình một ly khác, chuẩn bị vào phòng ngủ ngủ bù.

Thời điểm Hạ Nhã ngồi ở sofa khinh bỉ anh, Thương Ngao Liệt cầm ra một cuốn sách tham khảo đưa cho cô.

"Em trở về cũng phải học, không bằng ở đây xem kỹ quyển sách này, chờ tôi tỉnh lại sẽ kiểm tra em."

Hạ Nhã không cam lòng tiếp nhận quyển sách dày cộm, mở ra thì phát hiện trong đó rậm rạp chằng chịt những bút tích ghi chú, lại quan sát trước sau, quyển sách này có dấu vết bị đọc rất nhiều lần, trang sách đều bị lật đến cũ rồi.

"Quyển sách tham khảo này là tôi tình cờ tìm được, lúc đấy tại Harvard đọc qua, những chỗ có ích đều làm dấu lại, trình độ của em hẳn là có thể hiểu."

Vẻ mặt Hạ Nhã thụ giáo, mắt thấy Thương Ngao Liệt muốn đi nghỉ ngơi. Cô ý tưởng đột phá, cố ý hỏi: “Ai, Thương Ngao Liệt, anh cưới tôi về nhà..... chỉ dùng để làm bài thi?”

Bước chân Thương Ngao Liệt dừng lại, trước khi đóng cửa, nghiêng mặt qua cửa nhìn cô, nói: “Tôi cưới em về nhà, chỉ dùng để cúng vái.”

.....

Gần tới cuối xuân, thành phố cũng thoáng cái mưa nhiều hơn, hoa cỏ lẫn lộn, chim oanh bay loạn, cây cỏ sinh trưởng dài hơn, lòng người cũng đi theo mà rã rời.

Hạ Nhã nhận được thông báo cuộc thi vòng hai thạc sĩ Đại Học Y Khoa Tây Linh. Buổi sáng hôm đó cô ăn mặc chỉnh tề, cố ý lựa chọn đồ trang sức trang nhã. Nghe nói thi nghiên cứu sinh là chiến trường không có khói thuốc súng, cô lại càng biểu hiện tự nhiên.

Quan San San sớm nói: “Hạ đại tiểu thư của chúng ta, người vừa đẹp, vừa có học vấn, đám giáo sư hướng dẫn kia nhất định muốn cướp lấy.”

Cô cũng không phải thối phòng. Đám giáo sư hướng dẫn bây giờ, không riêng gì thích người biết làm đề, bọn họ càng thêm chú trọng học trò biết làm người. Vì vậy tính cách, năng lực đều cực kỳ quan trọng.

Hạ Nhã tính tình lạnh lợi thông minh, lại cực kỳ nổi trội, hơn nữa diện mạo xinh đẹp. Từ lúc học khoa chính quy cũng đã trở thành truyền thuyết tồn tại, đại đa số nam sinh đều rất thích đem chuyện của cô trở thành đề tài nói chuyện phiếm trong lúc rảnh rỗi.

Vài vị giáo sư hướng dẫn đi về phía đám người Quan San San, Thương Ngao Liệt đi giữa đám giáo sư thâm niên, trầm lặng như thường ngày, không hề đi đầu như mọi khi.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Hạ Nhã cười, há miệng, không đợi cô nói chuyện, đối phương đã nhanh chóng lướt qua người, gật đầu chào hỏi một vị giáo sư bên cạnh.

Hạ Nhã sững sờ tại chỗ, xoay người nhìn bóng lưng đã đi xa, tức giận nói: “Vừa rồi ở trước mặt mình bộ dáng anh ta thật đáng ghét! Giả bộ không quen cái gì chứ.”

Quan San San ở bên giễu cợt cô: “Cậu xem bộ dáng hẹp hòi của mình kìa, thầy Thương là vì tránh tình nghi. Những giáo sư này một hồi là những người tham gia phỏng vấn, nếu hai người mắt đi mày lại, người khác có thể không nghi ngờ sao?”

Hạ Nhã suy ngẫm lại cũng có đạo lý, quay đầu trừng bóng lưng Thương Ngao Liệt một cái mới bỏ qua.

Vòng hai thi biện luận một đường không trở ngại, đám giáo sư hướng dẫn đã xem muôn hình muôn vẻ thí sinh, đối với loại nữ sinh trẻ tuổi không kiêu ngạo, đúng mực, ăn nói hào phóng, gặp người liền cười, đặc biệt khiến người ta thích. Bọn họ đều cảm thấy thân thiết.

Đồng thời đối mặt với các câu hỏi của giáo sư, Hạ Nhã trả lời cũng rất trôi chảy lại cẩn thận, công lao này là nhờ người chỉ đạo biết cách dạy. Thương Ngao Liệt gần như cùng cô luyện tập một lần những vấn đề đám giáo sư sẽ hỏi.

Các giáo sư trong phòng đều thỏa mãn gật đầu, mà ngay cả thí sinh khác chờ bảo vệ luận văn cũng quang ánh mắt kinh diễm về phía Hạ Nhã.

"Tôi cho là sinh viên Hạ Nhã rất thích hợp giao nhập vào tổ nghiên cứu dược lý của tôi. Trước đó em ấy đã trả lời đúng tất cả những loại thuốc có thể kháng ung thư, mà tôi tin tưởng em ấy có đầy đủ nhiệt tình với tổ nghiên cứu u bướu của tôi."

Cô đương nhiên là có nghiên cứu sâu, đặc biệt lúc ấy sau khi biết được cha mình bị ung thư. Nhớ tới Hạ Đô Trạch, nụ cười trên mặt Hạ Nhã dần dần nhạt đi, hốc mắt có chút cay cay.

Thương Ngao Liệt mặc tây phục được cắt may cẩn thận tỉ mỉ ngồi đối diện cô, lúc này hằn từ trên ghế ngồi thẳng thân mình, hai tay đặt chồng lên nhau tại mặt bàn, giống như bộ dáng sắp tham gia thảo luận.

Một vị lão giáo sư nói, "Vậy cũng không nhất định, tôi thấy xuất huyết não cũng rất thích hợp với em ấy."

"Đúng vậy đúng vậy, tổ nghiên cứu ung bướu của thầy năm trước không có được bao nhiêu tiến triển, chỗ chúng tôi mới có cơ hội phát triển."

"Thần kinh được lý học tiền đồ cũng rất sáng lạng....."

Chỉ có các giáo sư tổ nghiên cứu được lý sinh sản không biết nên lên tiếng thế nào. Tuy rằng bọn họ cũng muốn cướp người, nhưng chẳng lẽ lại muốn một cô gái như Hạ Nhã đến nghiên cứu được vật đối sinh. Tác dụng ảnh hưởng của sinh sản, hoặc là thuốc tránh thai cho nữ, đặc biệt là cho nam..... Bọn họ thật sự không mở miệng được.

Trong đó, giáo sư An phụ trách khóa học lúc hè của Hạ Nhã, cười khoát tay ý bảo các giáo sư không cần phải thảo luận, "Chúng tôi biết rõ tại sao em lại lựa chọn được lý học, Hạ Nhã, em cảm thấy bản thân có hứng thú với hướng nghiên cứu nào?"

Hạ Nhã nhớ, trước đó Thương Ngao Liệt đã từng hỏi cô, lúc ấy cô trả lời là: "Hướng dẫn được lý học lâm sàng."

Tất cả giáo sư không hề tranh luận nữa, đều quăng ánh mắt về phía Thương Ngao Liệt. Anh không thể nghi ngờ chính là chiếc ghế duy nhất phụ trách tổ được lý học lâm sàng.

Trên thực tế, giáo sư hướng dẫn cũng là người nắm quyền lực có trước có sau. Bình thường giáo sư chức vị cao, kỹ thuật tốt, danh tiếng rộng sẽ có quyền đi đầu. Thương Ngao Liệt đang ngồi ở chính giữa thuộc dạng giáo sư trẻ, nhưng anh là người từ Harvard về, bằng cấp, danh tiếng, thành quả nghiên cứu, mọi thứ đều cầm trên tay.

Giờ phút này, anh nghiêng thân người, nhìn về phía những người ngồi cùng bên cạnh. Giữa đám người, Thương Ngao Liệt càng nổi trội vượt bật.

"Là một hạt giống tốt." Giọng nói của anh không cao, cũng đủ áp đảo mọi người. "Tôi muốn, vừa vặn bên cạnh cần một trợ thủ."

Giáo sư địa vị cao, sinh viên phải đi cầu xin. Giáo sư hướng dẫn là anh thì không cần phải nhiều lời nữa. Hạ Nhã nhìn "tình hình chiến đấu" kịch liệt, bất tri bất giác lòng bàn tay đều ướt đầm mồ hôi.

Đang lúc này, một lão giáo sư trung niên lên tiếng, trên mặt ông nhìn như mang theo vui vẻ, nhưng ý cười lại không đạt tới đáy mắt.

"Xã hội hiện nay đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp. Thầy Thương tuổi còn trẻ, chọn học trò cũng là tuổi trẻ xinh đẹp, vừa mới về nước đã có nữ sinh mếm mộ danh tiếng đến báai sư, chúng tôi đều đã già, so ra đều kém."

Lời này nói ra làm cho mấy vị giáo sư ngồi ở đây cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là đám thí sinh ngồi chờ bảo vệ luận văn không nhìn được nhỏ giọng thì thầm, không khí trong hội trường nhất thời trở nên khác thường.

Hạ Nhã chợt dạ, rất sợ bị người khác phát hiện quan hệ đặc thù của cô cùng Thương Ngao Liệt, trán bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh.

Người nọ lại không cho là đúng, nghiêm trang nói tiếp: "Xã hội hiện tại cũng đồng thời không tồn tại tính kỳ thị. Tôi nghe lão giáo sư Hà của chúng ta nói, trước mắt trong nước có rất nhiều ngành học tuyển nghiên cứu sinh. Giáo sư hướng dẫn đều có tính kỳ thị, bọn họ cho rằng rất nhiều phương

diện phụ nữ không bằng đàn ông. Kỳ thật cái này cũng không khoa học, nước ngoài không hề tồn tại bầu không khí này, liền nói ví dụ như sinh viên Hạ Nhã.....”

Tay cầm phiếu điểm của Thương Ngao Liệt dùng thêm lực, ánh mắt anh có chút nheo lại, thẳng thắn, hỏi ngược lại: “Tôi vì cái gì không cần?”

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 8: Đêm Tân Hôn (1)

Tiến sĩ trẻ tuổi từ nước ngoài trở về (chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi con đường nghiên cứu, mới nhậm chức ở trường học lại một đường thuận buồm xuôi gió) bị người khác ghen ghét, hoặc trở thành đầu đề câu chuyện cũng là điều đương nhiên.

Chỉ là bất luận đã kích ngấm ngấm hay công khai, Thương Ngao Liệt đều xem thường.

"Hạ Nhã trên phương diện chuyên nghiệp đã vượt qua kiểm tra, tổng hợp lại, mọi mặt đều cực kỳ tốt. Cô ấy không hề kém cạnh bất kỳ học trò nào mà các giáo sư đã hướng dẫn."

Thương Ngao Liệt nói xong, lão giáo sư Hà là người đầu tiên kiên quyết bày tỏ thái độ. "Nói tóm lại, đừng nói tôi thương nhân, cô gái nhỏ này rất hợp khẩu vị của tôi. Như vậy đi, thầy Thương, không bằng chúng ta trao đổi? Tôi lấy hai học trò nam trẻ tuổi đổi với cậu, thế nào?"

Lời lão giáo sư Hà làm cho mọi người cười vang. Khóe miệng Thương Ngao Liệt cũng hàm chứa ý cười. Anh đẩy đẩy gọng kính, nhẹ nhàng nói: "Thầy Hà đừng nói đùa, hai người tôi mang không nổi, một người là đủ rồi."

Hình tượng Thương Ngao Liệt nghiêm túc cứng nhắc, nhưng cách nói chuyện cực kỳ phong độ làm cho đám sinh viên đang ngồi chờ phỏng vấn không còn bình tĩnh. Trung tâm dư luận trong lúc không ai để ý đã thay đổi, thầy Thương dùng sức hấp dẫn cùng nhân cách chinh phục lời đồn nhảm.

Cuối cùng chuyện chọn giáo sư hướng dẫn cũng lắng xuống.

Thương Ngao Liệt sau khi kết thúc buổi phỏng vấn, vừa trở lại văn phòng làm việc, liền thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đang đợi anh.

"Thầy Thương, hôm nay cảm ơn lời khen của thầy." Hạ Nhã cúi đầu cười dịu dàng, thừa dịp đối phương khom người mở cửa, giọng nói của cô mập mờ trêu chọc: "Thì ra anh lại muốn có tôi như vậy?"

Thương Ngao Liệt đánh bất ngờ, động tác cực kỳ nhanh, dùng ngón tay búng trán cô một cái, coi như là cảnh cáo.

"Hiện tại chẳng qua là qua cửa giáo sư hướng dẫn, yêu cầu của tôi sẽ rất nghiêm khắc, em nên chuẩn bị sẵn sàng."

Hạ Nhã "hừ" một tiếng, "Tôi lúc nào thì sợ anh?"

Anh trở thành giáo sư hướng dẫn cô đã là tình thế sớm bắt buộc —— Đây là kết quả cô tổng kết được sau này.

Ngày hôm sau, sau buổi phỏng vấn thạc sĩ, thầy Thương nghiêm túc của chúng ta liền hẹn cô học trò nhỏ vừa nhận gặp mặt tại nhà ga. Hạ Nhã xuống xe liền đi theo sau anh.

Đi đến cục đăng ký kết hôn, sớm đã có tiếng người ồn ào. Hạ Nhã để ý thấy phần đông người đến đăng ký đều là người trẻ tuổi, người nào cũng tinh thần tràn đầy, ăn mặc chỉnh tề.

Nhìn lại hai người bọn cô, Thương Ngao Liệt như ngày thường đeo cái kính dày cộm kia, tây trang tối màu. Nhiều người chỗ lại nhỏ, anh hành động bất tiện, chân thấp chân cao dễ dàng làm cho người khác chú ý.

Hôm nay Hạ Nhã cũng ăn mặc bình thường, nhưng dáng người cô vốn xinh xắn, vòng eo thon nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dễ dàng thu hút sự

chú ý. Những cặp vợ chồng khác nhìn thấy tổ hợp hai người bọn cô liền quay đầu chụm lại cùng nửa kia của mình xì xào bàn tán.

Thương Ngao Liệt lấy số chờ xong, quay đầu lại đưa cho Hạ Nhã. Cô cầm lấy quyển sổ nhỏ màu đỏ, gương mặt có chút ửng hồng, cho đến giờ phút này, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác tim đập lỗi nhịp.

Sau đó thừa dịp Thương Ngao Liệt không chú ý, lặng lẽ cất vào trong túi.

Thương Ngao Liệt nhìn thấy đội ngũ xếp hàng dài thườn thượt, trước tiên dẫn Hạ Nhã đến quán ăn gần đó, tùy tiện ăn một chút gì lấp đầy bụng.

Hôm nay Hạ Nhã rất hăng hái, còn áp ứng nói đến vấn đề kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân gì đó. Thần sắc đối phương không hề thay đổi nói: “Không cần kiểm tra.”

Hạ Nhã cảm thấy hơi kinh ngạc, người đàn ông này làm việc trước giờ luôn thận trọng, theo thông thường đi kiểm tra sức khỏe không tính là chuyện xấu, vậy mà anh lại nói không cần, chẳng lẽ anh có bệnh không thể nói?

Suy nghĩ này làm cho cô bị dọa cả người đầy mồ hôi.

Thương Ngao Liệt nhìn sắc mặt cô gái nhỏ trắng bệch, không khỏi kỳ quái, “Trước kia tôi nghe ba em nhắc qua, em luôn luôn đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ?”

Hạ Nhã gật đầu, “Anh có việc gì sao?”

Thương Ngao Liệt nói: “Thói quen này rất tốt, tiếp tục giữ vững.”

Hạ Nhã cũng không biết cái này có tính là quan tâm hay không, cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm. Lúc trở về xếp hàng, rốt cục cũng đến lượt bọn họ,

nghe nhân viên giải thích thủ tục cùng lệ phí đăng ký, có một người phụ nữ trung niên đề cử bọn họ mua hai cái hộp, dùng để cất giữ giấy kết hôn.

Hạ Nhã ngồi im lặng một bên không lên tiếng, đôi mắt chờ mong nhìn đồ trong tay người nọ. Cô đối với tác phong làm việc của Thương Ngao Liệt tự cho là rõ như lòng bàn tay, biết rõ vị tiên sinh này không phải là người thích tiêu xài tiền bậy bạ, càng phản đối việc cô tiêu xài tiền bậy bạ.

Vậy mà Thương Ngao Liệt lại cầm lấy cái hộp nhét vào trong tay cô, muốn tự cô cất kỹ, tiếp lời nói: “Em nhìn đến nỗi dọa người khác chạy luôn rồi.”

Lúc này Hạ Nhã mới thu hồi tầm mắt, trừng mắt liếc anh một cái, trong lòng lại vui vẻ.

Thăm tra đối chiếu thông tin trên giấy hôn thú không có sai lầm gì, Hạ Nhã liền nhét cái hộp vào trong túi. Đột nhiên cô ý thức được, trong nháy mắt cô ký tên, liền thực sự chấm dứt 23 năm độc thân.

Cô nhất thời có chút ngơ ngẩn, lại có chút hoảng hốt, phảng phất giống như thanh xuân đột nhiên kết thúc, làm người ta trở tay không kịp. Kỳ thật từ mấy hôm trước sau khi biết được nơi hôm nay muốn tới, trong lòng cô vẫn không ngừng hò hét loạn lên. Chính là, bản thân đã quyết định, thì không có khả năng có đường lui.

Thương Ngao Liệt thấy vẻ mặt cô gái nhỏ mơ hồ lộ ra mất mát, liền cười cười, cực kỳ bình tĩnh “Tôi công em lên xe.”

Hạ Nhã bị lời anh dọa sợ tới mức nói cũng không nói nên lời. Thương Ngao Liệt buồn cười hỏi: “Vẻ mặt này là thế nào? Tôi còn có thể ăn em hay sao?..... Hôm nay em là cô dâu.”

Cô hơi phản ứng kịp, trong lòng nói thầm người đàn ông này cũng có điểm lẳng mạn. Vì vậy, sau khi nhìn chung quanh không có người nào, Hạ

Nhã liền không khách khí nhào tới.

"Anh phải trụ vững, đừng làm tôi ngã đó!"

Từ khi quen biết đến giờ, đây là lần đầu tiên được gọi là “hành động thân mật.”

Hạ Nhã nằm trên tấm lưng rộng lớn của Thương Ngao Liệt, tâm tình không yên cuối cùng cũng tan biến. Hai tay cô nhẹ nhàng vòng ôm cổ anh, trong lúc lơ lửng chú ý đến con người đen nhánh phía sau cặp kính dày cộm kia.

Giống như nước biển gợn sóng, sâu không lường được. Cô nhất thời thấy say mê, tầm mắt càng thêm nóng rực. Thương Ngao Liệt quay đầu lại, cùng cô đối mặt, Hạ Nhã lập tức không có tiền đồ giả vờ vuốt vuốt tóc.

Không biết trước kia nghe người nào nói qua, hôn nhân là một canh bạc, cần phải dũng cảm đánh cược.

Hạ Nhã tự nhận là không sợ làm người đánh bạc, chỉ là trải qua thời gian dài, đều thiếu một người làm cho cô bằng lòng đánh cược. Hôm nay, cô cũng không dám tin chắc, Thương Ngao Liệt có phải là Mr. Right của cô hay không. Nhưng chỉ biết là, anh bằng lòng làm người cùng cô cùng nhau đánh cược.

Hơn nữa, anh cũng chính là người cô bằng lòng cùng nhau đánh canh bạc này.

Đảo mắt đã đến ngày mở tiệc mừng, sáng sớm Thương Ngao Liệt phải đến nhà họ Hạ. Mà Hạ Nhã cả một đêm không cách nào ngủ ngon. Cũng may trước đó đã đi thẩm mỹ viện làm spa, massage da mặt các loại, nên thoát nhìn mặt mày phá lệ rạng rỡ, tràn đầy sức sống giống như một mỹ nhân được trang điểm kỹ càng.

Thương Ngao Liệt dừng xe trước cổng. Từ thời điểm cô ra khỏi cửa đến giờ liền thấy anh một mực không ngừng nhận điện thoại. Người đàn ông này đến cùng là bận đến mức nào? Không thể yên tĩnh một chút sao.

Vì vậy gặp mặt Hạ Nhã cũng không cho anh sắc mặt tốt. Cô vừa mở cửa xe tay lái phụ ngồi xuống, anh đã ngửi thấy mùi sữa thơm nhàn nhạt trên người cô.

Hạ Nhã xụ mặt nói: “Tôi muốn nói với anh một chuyện.”

Thương Ngao Liệt nổ máy, im lặng nghe thánh chỉ của Thái hậu. Hạ Nhã mới chịu hỏi anh có mang theo cặp nhẫn cưới cô đưa cho hay không, vừa vặn điện thoại có người gọi tới.

Thương Ngao Liệt nhìn cô một chút, sau đó ấn nút nghe máy.

"Ngài Thương, nhẫn của ngài vẫn chưa tìm được, làm thế nào bây giờ? Nếu không để tôi chạy đi mua cái mới cho vợ cậu mang tạm được không?"

Bên trong xe một hồi an tĩnh, Thương Ngao Liệt trực tiếp cúp điện thoại. Anh cau mày, nhìn qua thấy Hạ Nhã cúi thấp đầu không nói chuyện. Qua một lát, cô tủi thân hỏi anh: “Nhẫn cưới lần trước tôi đưa cho anh đâu rồi?”

Thương Ngao Liệt nói: “Hôm qua đi khách sạn có chút việc, có thể đã đánh rơi ở đó.”

Hạ Nhã cảm giác bản thân cùng người đàn ông này không có gì hay để nói rồi.

Không chụp ảnh cưới, không có hôn lễ, càng không tuần trăng mật. Nguyện vọng duy nhất của cô là có thể ở trước mặt hơn mười người cùng anh trao đổi nhẫn cưới, nhưng ngay cả nhẫn cưới anh cũng làm mất.

Hạ Nhã tức giận khóc lên, lại qua loa lấy tay chùi nước mắt. Khóe mắt Thương Ngao Liệt phát hiện cô gái nhỏ đang rơi nước mắt, liền dừng xe lại bên đường, một tay đặt trên vô lăng, hỏi cô: “Đang êm đẹp, khóc cái gì?”

Hạ Nhã cũng cảm thấy khóc là không may, nhanh chóng ngừng nước mắt, hờn dỗi đẩy anh. “Anh đó, cả ngày ngoại trừ nghiên cứu thí nghiệm của anh thì anh còn để việc gì trong lòng nữa không?”

Hạ Nhã càng nghĩ càng tủi thân, “Thương Ngao Liệt, tôi nói cho anh biết, nhẫn cưới kia là bảo bối tổ truyền bà nội tôi truyền lại. Nếu anh tìm không ra, tôi..... tôi liền đi vượt tường, cho anh mất hết mặt mũi!”

Thương Ngao Liệt nghe cô gái nhỏ nào đó nói, vừa bực mình vừa buồn cười: “Em ngược lại thật ngoan độc, như thế nào, đã tìm được gian phu?”

Hạ Nhã sững sờ, mới phát giác bản thân nói hơi quá đáng. Thương Ngao Liệt cũng không khỏi nhớ tới người đàn ông lần trước ở trường học nắm tay cô. Trong lòng hay người đều có suy nghĩ riêng, không ai lên tiếng. Anh lại lần nữa đạp xuống chân ga.

Hạ Nhã vốn là tức giận muốn nói, tiệc rước này cô cũng không muốn uống, đơn giản gọi mọi người giải tán đi. Mà khi đến nơi Thương Ngao Liệt gọi là “nhà hàng”, cô liền sợ ngây người.

Đây là giáo đường Sophie —— “thánh địa kết hôn” lãng mạn nhất, nổi tiếng nhất ở thành phố Tây Linh.

Không chỉ có lễ đường xây dựng thanh lịch, tao nhã, còn có cha xứ làm chứng. Bốn phía giáo đường có suối phun nước âm nhạc, xung quanh rộng lớn được xanh hóa. Người muốn ở nơi này tổ chức hôn lễ phải đặt hẹn, trực tiếp kín lịch đến 5 năm sau.

Thương Ngao Liệt biết cô là tín đồ cơ đốc, là anh cố ý sắp xếp?

Quan San San vừa nhìn thấy xe của hai người liền nhanh chóng chạy tới, “Thầy Thương, Tiểu Nhã, các người tới rồi. Cô dâu nhanh đi theo tớ.”

Hạ Nhã không giải thích được bị cô bạn thân kéo đi, bị một đồng người vây quanh, hấp tấp chạy về phía phòng nghỉ.

Thương Ngao Liệt đậu xe xong, anh dựa người trước cửa xe, đối diện anh có một người đàn ông mặc tây trang màu trắng đang thở phì phò, liều mạng vẫy tay chào hỏi với anh.

Thương Ngao Liệt nhú mày, buông lỏng cổ áo ra.

Cố Bách Dã dựa theo kinh nghiệm quen biết nhiều năm của hắn với Thương Ngao Liệt phát hiện, phàm là anh làm ra động tác kia, nói rõ trong lòng anh đang cực kỳ phiền não, bức bối.

Cố thiếu gia lần nữa ý thức được mình đã phạm phải sai lầm bằng trời.

Bề ngoài Thương Ngao Liệt không có gì thay đổi, nhưng trên tay vận sức hận không thể đánh Cố Bách Dã nằm sấp. “Thứ duy nhất tôi giao cho phù rể cậu bảo quản giúp chính là đôi nhẫn cưới đó.”

Cố Bách Dã lao mồ hôi, “Cũng không phải tôi muốn mà, tại tôi nhất thời hồ đồ tiện tay cũng không biết để ở chỗ nào rồi.... Nhất định là rơi mất ở chỗ đó, mới xoay người một cái.....”

Cố thiếu gia biết rõ việc này thật sự không xong, tranh thủ thời gian càng thêm tích cực phái thủ hạ đi tìm bốn phía xung quanh.

Ban đầu, chính là nhờ quan hệ mà Cố Bách Dã biết được có một đôi tạm thời hủy bỏ tiệc cưới, mới để cho Thương Ngao Liệt cùng Hạ Nhã nhảy vào.

.....

Vào lúc này, Hạ Nhã trong phòng nghỉ, đang mặc bộ váy cưới cực kỳ lộng lẫy của Verawang. Cô đầu vầng mắt hoa.

Đối với mỗi một cô gái sắp kết hôn mà nói, áo cưới Verawang không chỉ có giá trị sa xỉ, mà còn là một lời hứa hẹn quý giá.

Hạ Nhã quay đầu lại hỏi Quan San San: “Cậu đưa tập sách của mình cho Thương Ngao Liệt xem rồi?”

Nếu không phải là phản đồ trong tổ chức, người đàn ông kia đoán chừng ngay cả Verawang là ai cũng chưa từng nghe nói.

Quan San San “hắc hắc” cười vài tiếng, một bên sửa sang váy áo giúp Hạ Nhã, một bên khen làn da bóng loáng nhẵn nhụi của cô. “Má ơi, Tiểu Nhã, hôm nay cậu thật là xinh đẹp, phụ nữ nhìn thấy thậm chí cũng nghĩ muốn hủy dung của cậu.”

Chiếc váy cưới thiết kế dành riêng cho Hạ Nhã, đường viền lace mê hoặc, dưới chân váy thiết kế giống như một rừng hoa nở rộ, từng lớp loan mỏng nghệ thuật chồng lên nhau, toàn thân không hề có chút điểm nhấn dư thừa nào.

Hạ Nhã trời sinh có thể dùng sắc đẹp nói chuyện, lại không thấy có chút quyến rũ dung tục nào.

Khi Lãnh Dương đẩy cửa ra, nhìn thấy cô gái nhỏ trong làn váy cưới, làn da nõn nà trơn bóng làm cho yết hầu người ta không ngừng thắt chặt. Hắn nói lỏng cà vạt, đi vào. Làm cho Hạ Nhã then thùng gật nhẹ đầu chào.

“Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Lãnh Dương bắt lấy một lọn tóc dài mềm mại của cô, dịu dàng đặt xuống một nụ hôn. “Thật muốn mang theo em bỏ trốn.”

Giọng nói khàn khàn, tràn đầy đều là không nở cùng tiếc nuối.

.....

Đây là một hôn lễ gần như là hoàn mỹ. Thảm đỏ trải dài hơn 10m từ hành lang đến thẳng giáo đường.

Khi tiếng nhạc dạo hành khúc kết hôn vang lên, Hạ Nhã thở ra một hơi thật dài, cố gắng làm cho bản thân buông lỏng. Sau 6 cặp phù dâu phù rể đứng đối diện nhau, nháy mắt liền đến phiên cô lên sân khấu. Tay cô cầm bó hoa cô dâu, váy cưới trắng tinh như tuyết quét trên mặt đất.

Đôi môi kiều diễm ướm át đỏ mọng, khuôn mặt xinh đẹp khu hoa lan. Hạ Nhã khoác cánh tay người được mời đại diện nhà mẹ đẻ, luật sư Chương, từng bước một tiến về phía người đàn ông cùng cô dắt tay nhau.

Người đàn ông đứng trước giáo đường xoay người, trên thân là bộ texudo màu đen dành cho chú rể, phong độ nhẹ nhàng, tiêu sái hào phóng.

Hạ Nhã ngẩn người, người đàn ông đẹp trai đến bỏ đi này —— là ai?!

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 9: Đêm Tân Hôn (2)

Hạ Nhã níu chặt bó hoa cô dâu tượng trưng cho sự thuần khiết cùng cao quý trong tay, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào luật sư Chương thay thế tiếp nhận tay cô, cùng nhau đi đến gần người đàn ông đứng ở đằng kia.

Mái tóc đen của Thương Ngao Liệt không còn chải kiểu thành thực cứng nhắc, cặp kính dày cộm cũng được tháo xuống, đôi mắt đen híp lại, đang nhìn về phía cô. Ánh mắt của anh sao lại mê người như vậy? Giống như mưa bụi lất phất, mát lạnh xinh đẹp.

Không biết sao, hình tượng Thương Ngao Liệt đều thay đổi nghiêng trời lệch đất, đặt biệt thời điểm này bên môi anh còn chứa đựng nụ cười yếu ớt, nhưng nhiều hơn vài phần nguy hiểm.

Hạ Nhã không chắc nhỏ giọng xác nhận, “Thương Ngao Liệt?”

Anh cúi đầu cười trêu nói, “Cởi quần áo em không nhận ra, mặc quần áo vào em cũng không nhận ra?”

Tây trang hàng hiệu được cắt may tinh xảo càng tôn lên dáng người của anh. Hạ Nhã bị anh nhìn đến rối loạn, liền quay mặt qua chỗ khác đối diện với cha sứ.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ trên mái giáo đường chiếu rọi vào bên trong, Thương Ngao Liệt lấy ra cặp nhẫn cưới cũ kỹ, từng cử chỉ động tác của anh làm cho tất cả phụ nữ có mặt ở đây căn bản không thể dời tầm mắt.

"Tìm được rồi hả?" Hạ Nhã vươn bàn tay thon dài ra, thời điểm anh đeo nhẫn cưới vào ngón tay liền nói: "Cảm ơn anh."

Thay vì nói cô bị anh làm cảm động, còn không bằng nói là bị tràn hôn lễ này làm rung động. Chỉ là giờ khắc này, Hạ Nhã thuần túy tin vào tình yêu có lẽ có thật.

Cha xứ nhìn hai người bọn họ vui mừng gật đầu, tuyên bố, "Hiện tại chú rể có thể hôn cô dâu."

Thương Ngao Liệt cúi đầu, vô cùng phong độ ấn xuống một nụ hôn nhẹ lên trán Hạ Nhã. Giống như hình ảnh trong phim, hành động của anh cực kỳ thân sĩ, sắc mặt thản nhiên.

Nhưng Cố đại thiếu gia ở bên cạnh vô sỉ la hét: "Giáo sư Thương, cậu đây là đang lừa gạt chúng tôi sao! Hôn môi là như vậy sao! Chúng tôi muốn xem hôn lưỡi!"

Thương Ngao Liệt vốn không cho là đúng, vừa lúc liếc mắt nhìn về phía khách mời ngoài cửa, tâm tư liền thay đổi vi diệu.

Trong giáo đường, hơn phân nửa đàn ông khi nhìn thấy cô dâu, hai mắt sớm tỏa ánh sáng, cô ấy thật khiêu gợi! Phần cổ lộ ra càng gợi cảm hơn, kiểu dáng áo cưới lại là kiểu xẻ sâu chữ V, đường cong như ẩn như hiện. Đều là đàn ông, làm sao có thể không rõ những suy nghĩ trong đầu bọn họ, đặc biệt..... ánh mắt Lãnh Dương vừa thâm tình vừa tối tăm. Người đàn ông này không chút nào che giấu tình cảm của bản thân mình. Cô thật sự là quá mức thu hút ánh nhìn của người khác.

Lúc này Thương Ngao Liệt cảm thấy không thoải mái, cùng lúc đó, anh nhìn cô vợ nhỏ nhắn khéo léo của mình, trong đầu chậm rì rì nổi lên một ý niệm.

Hạ Nhã đầu tiên là cảm thấy thân thể người đàn ông hơi nghiêng tới gần, sau đó cái trán của anh cụng vào trán cô. *di><end[]anl+=+equy!!!!do##n* Cô kinh ngạc ngược mặt lên, chống lại ngũ quan hơi lạ lẫm của anh. Con người Thương Ngao Liệt lóe sáng, sâu sắc thâm trầm.

Anh cúi đầu tìm được đôi môi hồng hào ngọt ngào của cô, bầu không khí ngay lập tức trở nên tuyệt vời. Ngay tại lúc cô còn chưa phản ứng, anh đã dịu dàng chân thành, cẩn thận triển miên hôn lên môi cô.

Ngay sau đó tiếng vỗ tay của tân khách lập tức vang lên. Thời điểm Thương Ngao Liệt càng ngày càng xâm nhập hôn sâu, một tia ngưỡng ngừng cố chấp cuối cùng trong lòng Hạ Nhã cũng bị anh biến thành mây khói. Giống như chỉ có thể theo anh nhảy múa, chậm rãi bước đi qua cảnh vật xung quanh. Nụ hôn của anh mang theo nhàn nhạt hấp dẫn, nhưng lại tản mát ra nồng đậm hormone, lại chỉ như một ly trà thượng hạng ngát hương thơm. Mà cô giống như người thưởng trà, nhìn loại trà quý giá hiếm có trước mắt, không thể chờ đợi muốn nếm thử mùi vị.

Cánh tay khoác trên eo Hạ Nhã chậm rãi buộc chặt, vòng ôm cường tráng, ấm áp của anh làm cho người ta tránh không kịp. Từ hơi thở của anh, đầu lưỡi truyền đến hương vị rất dễ chịu, cứ thế đầu lưỡi của anh lần lượt đưa vào trong miệng cô, cô cũng không cảm thấy bài xích. Thương Ngao Liệt chậm rãi tinh tế hôn, trong con người đen láy không phải chỉ là cảm xúc bình tĩnh sâu sắc.

Lúc đó Hạ Nhã còn không biết, cô cũng là người đầu tiên anh hôn trong đời.

Sau khi ôm hôn, Hạ Nhã mặc dù đối với hành động đột nhiên hôn môi của anh làm cho cảm thấy xấu hổ, nhưng lại không có cách nào phản kháng, chỉ có thể ngạo kiều trừng mắt nhìn đối phương, hiệu quả cực kỳ nhỏ.

Thực tế tân khách tham gia hôn lễ cũng không tính là nhiều, nam nữ hai bên đều không có quan hệ thân thích gì trong gia đình, chỉ là bạn bè cùng nhau ăn mừng. Sau tràng nghi thức, Hạ Nhã cảm ơn luật sư Chương cùng luật sư Tiêu, đối phương dặn dò sớm xử lý thỏa đáng chuyện di chúc.

Phụ rể, Cố đại thiếu gia muốn có số điện thoại liên lạc của mấy cô gái trong bữa tiệc, mục tiêu trước mắt đặt trên người Quan San San. Hắn nghiêng thân thể tựa trên tường, “Người đẹp, cho tôi số điện thoại của em đi.”

Quan San San liếc nhìn quan sát hắn, sau đó trốn ra sau lưng Hạ Nhã.

Cố Bách Dã thật vất vả tìm được nhẵn cười tại toilet. Vừa nhìn thấy cô dâu xinh đẹp thì xấp lại, “Em dâu, thật xin lỗi, anh hôm nay thiếu chút nữa làm mất nhẵn cười của em.”

Hạ Nhã nhíu mày, “Em dâu?”

Cố Bách Dã cũng cười “hắc hắc” hai tiếng, “Đúng vậy, anh là anh họ của Y Học Gia.”

Khó trách! Thì ra người này là thân thích của Thương Ngao Liệt. Cô vốn còn kinh ngạc như thế nào hai người một trời một vực có thể trở thành bạn bè. Nhưng mà người anh họ này quá không thể tin tưởng được rồi, cà lơ phất phơ, thiếu chút nữa là làm mất nhẵn cười của cô. Hạ Nhã lặng lẽ gạch một gạch cho người vô tội Thương Ngao Liệt.

Mấy người trẻ tuổi đang nói chuyện, một vị khách không mời mà tới, Hạ Nhã chỉ về phía cô gái, hỏi: “Thương Ngao Liệt, là anh gọi cô ta tới?”

Lúc này, Hạ Phàm đang đầy bụng đồ kỵ không chiếm được phát tiết. Cô ta vốn cho rằng bản thân còn có cơ hội, cũng đi tìm Thương Ngao Liệt vài lần, không nghĩ tới lại bị anh cự tuyệt triệt để. Đến hôm nay cô không có gì

phải giả trang nữa, đơn giản vò mẻ lại sứ, nhìn Hạ Nhã cười lạnh, “Bản lĩnh cô thật lớn, nói về quyến rũ đàn ông, tôi thật sự không bằng cô.”

Hạ Phàm cố ý nói lớn, tân khách chung quanh tự nhiên cũng đều nghe rõ ràng. “Hôn lễ này thật không tồi, tổ chức thật xa hoa. Hạ Nhã, nhưng cô đừng quên, hai người kết hôn bất quá chỉ vì vài đồng tiền dơ bẩn. Về phần anh ta, các người thật sự là rất xứng, thật đúng là một đôi cầu nam nữ.”

Hạ Nhã liếc xéo Hạ Phàm một cái, “Hạ Phàm, hôm nay là ngày quan trọng của tôi, tôi không muốn ầm ĩ với cô, ở đây cũng không chào đón cô, mời cô nhanh chóng rời khỏi!”

Hạ Phàm không vui, vẻ mặt sắc bén liếc nhìn hai người, “Tôi nói sai sao? Ai không biết cô là vì xí nghiệp thuốc kia mới gả cho người đàn ông này? Nói không chừng, vì muốn vượt qua tôi, cô còn có thể trăm phương ngàn kế bò lên giường người ta nữa đâu.”

Hạ Nhã đang suy nghĩ có nên mắng lại hay không, bên này Thương Ngao Liệt đã có hành động. Đầu tiên là cởi áo khoác tây trang ra choàng lên người Hạ Nhã, dặn dò cô gió lớn coi chừng cảm lạnh. Lúc anh nói chuyện, buông lỏng hai cúc áo phía trên chiếc áo sơ mi được mặc chỉnh tề.

Thương Ngao Liệt chậm rãi liếc nhìn Hạ Phàm, “Nhã Nhã muốn bảo vệ xí nghiệp thuốc ba em ấy để lại, đó là nhân chi thường tình. Chỉ là mấy tháng nay chúng tôi qua lại với nhau, tính cách hợp nhau, cũng có ấn tượng tốt với đối phương, ừ.... Huống hồ trước đây tôi đã đồng ý với em ấy, cho dù em ấy không lấy tôi làm chồng, tôi cũng sẽ không cưới cô.”

Hình tượng của Thương Ngao Liệt so với lúc trước càng thêm anh tuấn cao lớn, thậm chí hai đầu lông mày còn mang theo chút lạnh lẽo. Hạ Phàm bị lời của anh ghen đến không thể nói. Anh lại nói: “Mặt khác, cá nhân tôi thích loại phụ nữ dục cự còn ngêngh.” Anh ho khan vài tiếng, “Cũng giống như, đối với việc Hạ Phàm tiểu thư đêm hôm khuya khoắt đến gõ cửa nhà

tôi, tôi vô phúc hưởng thụ. Trước khi cưới, hành vi đó cũng không phải việc tôi đề ra.”

Hạ Phàm đang định cãi lại, Thương Ngao Liệt cũng không cho cô ta cơ hội này, “Hạ Phàm tiểu thư, có lẽ cô đã quên chuyện trước kia tôi từng nhắc nhở cô. Nói gì đi nữa, cũng không phải là vấn đề của cá nhân cô.”

Trong lòng Hạ Phàm cả kinh, lúc này mới rốt cục im miệng, “ừ” một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong đám người, Cố Bách Dã phản ứng nhanh nhẹn, lúc này hắn bắt cần đời bắt cái bật thang pha trà cho mọi người, “Được rồi, chúng ta cũng nên đi, em dâu đã mệt mỏi cả ngày, vợ chồng son người ta còn có nhiệm vụ khổng lồ vì thế giới sinh sôi nảy nở thêm đời sau, cũng phải trở về cố gắng thật tốt nha.”

"Chuyện tiếp theo anh thay tôi ứng phó một chút, thay tôi cảm ơn mọi người, tôi đưa Nhã Nhã về trước." Thương Ngao Liệt nói xong, quay đầu nói khề với Hạ Nhã, “Đi thôi, em đi thay quần áo, anh đi giải tán mọi người.”

Hô hấp của Hạ Nhã có chút không thông, trái tim nhảy “bang bang”, cũng không biết đang khẩn trương cái gì, còn đang đi dạo vòng quanh người Thương Ngao Liệt. Có lẽ bởi vì người đàn ông này ít nhiều tản ra hương vị hoàn toàn không giống ngày xưa.

Phía bên này, chân trước Cố Bách Dã vừa nhắc lên, đã bị một tiếng “Này!” gọi lại.

Quan San San liếc mắt nhìn chiếc xe thể thao sang chảnh đậu ở đằng kia của Cố Bách Dã, “Nếu không chúng ta ra ngoài dạo một vòng?”

Cố Bách Dã nghĩ thầm, thì ra cô gái này cũng không phải là một tờ giấy trắng.

Lúc trở về chung cư gần Đại Học Y Khoa Tây Linh đã là gần hoàng hôn, Hạ Nhã vừa vào cửa liền quăng ngay đôi giày cao gót tra tấn cô mấy giờ liền. Thương Ngao Liệt đi đằng sau cô nhặt lại giày, đặt trở về giá để giày.

Hạ Nhã nháy mắt đoạt lấy mắt kính của anh, cười nói: “Thầy Thương, nhìn không ra anh không chỉ là người biết ăn nói, còn là một soái ca. Từ nay về sau, thứ này lúc ở nhà không cho phép đeo!”

Thương Ngao Liệt ngoảnh mặt làm ngơ, lấy lại mắt kính từ trong tay cô, đeo lại trên sống mũi. Hạ Nhã đối với hành động này của anh chỉ cười nhạt. Anh đứng trong ánh sáng vàng nhạt, không nói lời nào ngưng mắt nhìn cô, thoải mái tự nhiên, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt.

Hạ Nhã bị anh nhìn đến mức cả khuôn mặt đều nóng lên, liền dờ mắt nhìn quanh tân phòng. Ngoại trừ phòng sách cùng phòng ngủ có lắp đặt sơ thêm thiết bị, những cái khác tất cả đều như trước, trên mặt đất nhiều ra rất nhiều thùng giấy chứa đồ vật riêng tư của cô. Nơi này cũng không giống như tân phòng của người bình thường có dán lên giấy đỏ chữ HỖ vui sướng.

Cô đi vào phòng ngủ treo chiếc váy cưới xa hoa lên, sau đó đi vào phòng tắm tắm nước nóng, tẩy đi lớp trang điểm trên mặt, cũng tẩy đi các loại mùi trên người. Thương Ngao Liệt cũng thay một bộ quần áo mới, thu thập một chút văn kiện.

"Trường học còn có chút chuyện, anh đi xử lý. Buổi tối em nghỉ ngơi sớm một chút. Hôm nay dọn dẹp không hết những đồ kia thì để đó, chờ ngày mai anh giúp em dọn."

Hạ Nhã còn không kịp kháng nghị, đối phương đã khép cửa phòng đi ra ngoài.

Cân nhắc qua ngàn vạn tình huống có thể xảy ra đêm nay, cô vẫn không thể nào ngờ tới anh sẽ làm ra hành động như vậy. Cảm giác thất bại mãnh liệt làm cho thân mình Hạ Nhã run nhè nhẹ. Sau đó cô xoay người dọn dẹp những đồ vật linh tinh dưới chân. Một lát sau, đột nhiên vung lên một cước, hung hăng đá vào thùng giấy gần nhất.

Trên mặt Hạ Nhã mang theo giễu cợt, trong lòng lúc này mới sáng tỏ. Cái gì mà bà xã vừa mới kết hôn, cô nhiều nhất cũng chỉ là một người học trò của anh mà thôi. Căn bản không có gì khác. Trái tim vốn vì chiếc váy cưới được đặc chế mà rung động, dần dần trở nên lạnh lẽo.

Lúc đó, Thương Ngao Liệt cũng quả thật cho rằng, Hạ Nhã đối với bản thân mà nói nhiều nhất xem như con của cố nhân, hoặc là học trò mà thôi.

Chỉ là tình huống này đặt ở trong mắt người khác, liền hoàn toàn không phải chuyện như thế rồi.

Sau khi Thương Ngao Liệt hoàn thành nhiệm vụ trường tạm thời giao cho anh, đi ra ngoài nhìn đèn đường hiu hắt, nghĩ bây giờ có nên trở về nhà hay không..... Cuối cùng anh vẫn gọi điện thoại cho Cố Bách Dã.

Hai người hẹn ở quán cà phê thường đến, vừa gặp mặt Cố Bách Dã liền hỏi: “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, cậu lại bỏ cô vợ nhỏ ở nhà một mình cô đơn, chạy tới cùng một người đàn ông độc thân như anh giết thời gian? Cậu không phải là thầm thích anh chứ?”

Thương Ngao Liệt gọi luôn một ly Lam Sơn, không để ý tới nghi vấn của Cố Bách Dã.

Cố Bách Dã đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho anh, bám riết không tha hỏi: “Giáo sư Thương, cậu chuẩn bị chọn ngày hoàng đạo nào hiến tẩm thân trinh trắng của mình đi? Cậu một đại nam nhân, giữ mình trong sạch, lời nói ngu xuẩn cho phụ nữ như vậy cậu cũng tin?”

Thương Ngao Liệt hỏi ngược lại hắn, "Hôm nay anh cùng bạn học của Nhã Nhã ra ngoài?"

Cố Bách Dã gật đầu, "Đúng vậy, cậu muốn anh kể một chút tình tiết tiêu hồn gì đó cho cậu nghe?"

Lúc này nhân viên phục vụ đưa lên cho mỗi người một loại đồ uống, cũng thân thiết cười với hai vị khách có khí chất khác lạ. Thương Ngao Liệt cầm lấy cái muỗng, nhìn chất lỏng đậm màu trong ly, "Kiềm chế một chút, tôi nghĩ muốn liên quan đến anh, bị anh liên lụy."

Cố Bách Dã ngả ngớn châm một điếu thuốc, ung dung nói: "Hôm nay anh mua cho cô bé kia một cái túi."

Cố đại thiếu ra tay, một cái túi ít nhất cũng hơn vạn đồng. Hắn nhìn chằm chằm người đàn ông tài tuấn trước mặt, chế nhạo nói: "Đừng tưởng rằng xã hội này người nào cũng thanh cao giống như bà xã nhỏ của cậu."

Thương Ngao Liệt không đáp lại. Anh cũng không tự nhận bản thân có bao nhiêu đứng đắn cao thượng. Mà theo anh, tình cảm nếu không sâu đậm đến một mức nào đó, thì không thể xảy ra quan hệ xác thịt cùng người khác. Anh chỉ là ở đây nhắc nhở bản thân mà thôi.

Nhưng hôm nay Hạ Nhã quá mức quyến rũ, nếu ở lại trong căn phòng đó nhiều thêm một phút, anh cũng không thể bảo đảm bản thân sẽ không làm ra một số hành động nào đó. Cho nên thậm chí dù có chút chật vật, anh cũng chỉ có thể lựa chọn tránh đi không gặp mặt.

Cố Bách Dã cầm điện thoại lên nhắn tin, đột nhiên mở miệng: "Em họ, cô dâu mới này của cậu xác thực khá tốt, khuôn mặt, dáng người cũng không hề kém so với ngôi sao. Tiểu tử cậu giấu quá kỹ, nhưng mà.... Thanh Thuần bên này làm sao bây giờ?"

Thương Ngao Liệt lúc này định trả lời, Cố Bách Dã nghĩa chánh ngôn từ nói: “Đừng nói với anh các người chỉ là bạn bè.”

Thương Ngao Liệt gật đầu lặp lại, "Chỉ là bạn bè quen biết vài chục năm."

Cố Bách Dã cũng “hừ” một tiếng, “Thôi đi, người lớn hai bên đều còn đang nghĩ dù sao hai người các người cũng sẽ kết hôn, nếu không người nhà cậu như thế nào cũng không giục cậu tìm bạn gái?”

Một đôi nam nữ quen biết nhau nhiều năm, vừa rõ ràng hoàn cảnh gia đình hai bên, người lớn trong nhà cũng thấy môn đăng hộ đối, bởi vậy thường xuyên bức hôn anh. Vấn đề này đã từng quấy nhiễu anh hồi lâu. “Tôi chưa từng thích cô ấy, cũng không nghĩ tới muốn cùng cô ấy phát triển, hưởng chi..... Anh không phải không biết, lúc trước chúng tôi quen biết nhau như thế nào.”

Cố Bách Dã cũng nghiêm mặt nói: “Vậy lần này cậu kết hôn tại sao lại không mời cô ấy?”

"Cô ấy nói có cuộc họp không thể dời lại, hưởng hồ...." Nghĩ đến bộ dáng ồn ào ầm ĩ của Hạ Nhã, anh cười cười. Tiện đà nghĩ đến bà xã nhỏ của anh bây giờ không biết đang làm gì?

Nửa đêm, không có một âm thanh, thành phố Tây Linh chìm vào giấc ngủ sâu, Thương Ngao Liệt cầm chìa khóa mở cửa về nhà, liền nhìn thấy Hạ Nhã đang ngủ. *di...e>nd:a::nle:///q?u~~~ydo<<<n* Cô như động vật nhỏ thiếu cảm giác an toàn, cuộn mình thành một đoàn, nằm ngủ trên sofa phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng, như có như không.

Trong không khí còn lưu lại mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người cô, trên cơ thể nhỏ bé xinh xắn lại đắp chiếc áo khoác tây trang màu đen của anh.

Cô đang đắp áo khoác của anh mà ngủ.

Không biết cái này có tính là lòng trắc ẩn hay không. Thương Ngao Liệt nhẹ tay nhẹ chân đi qua, ôm lấy thân thể nhu nhược không xương của cô. Hạ Nhã trong mộng lung mờ mắt, nhìn thấy chính là khuôn mặt cô oán niệm cả trăm lần.

Thương Ngao Liệt thì thầm bên tai cô, “Từ nay về sau đừng ngủ ở ghế sofa, sẽ cảm mạo biết không? Anh ôm em trở về giường ngủ tiếp.”

Giờ phút này Hạ Nhã càng buồn ngủ, hành động này của anh làm cho người ta có loại cảm giác chờ mong khó tả. Vì vậy cơn tức giận vì chờ anh một đêm còn chưa kịp bộc phát, liền thuận theo tùy ý anh ôm lấy.

Hạ Nhã đột nhiên rất muốn trở về khoảnh khắc nụ hôn sâu tại lễ đường hôm nay. Cô vươn cánh tay nhỏ bé mềm nhũn vòng quanh cổ Thương Ngao Liệt. Đang lúc muốn mở miệng, cô liếc thấy bên trên cổ áo anh mới thay lúc chiều trước khi ra khỏi cửa, dính một dấu son môi không biết từ chỗ.

Lúc này toàn thân Hạ Nhã cứng đờ, giọng nói tức giận đến mức phát run: “Thả tôi xuống!”

Thương Ngao Liệt đầu tiên là không chú ý, cho đến khi giọng nói càng thêm lạnh như băng của người trong ngực lần nữa vang lên.

"TÔI. NÓI. THẢ. TÔI. XUỐNG!"

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 10: Đêm Tân Hôn (3)

Đêm khuya trăng sáng không người, sắc trời đen như mực.

Động tác Thương Ngao Liệt ngừng một chút, lúc này mới thả Hạ Nhã xuống. Cô cũng không quay đầu lại, “rầm” một tiếng, đóng cửa phòng ngủ.

Trong lòng Thương Ngao Liệt không hiểu sao, lại không có đầu mối, thử gõ cửa phòng cô mấy lần, đối phương thủy chung không có bất kỳ đáp lại nào. Anh thấy cô lại bày ra tiểu tính tình, liền bất đắc dĩ. Cũng may anh vốn định sau khi kết hôn vẫn ở lại ký túc xá trong trường, ngẫu nhiên về nhà thì có thể ngủ trong thư phòng.

Thương Ngao Liệt tắt đèn, nằm trên sofa không nhìn được suy đoán. Cô không quen gần gũi anh? Hay là vì đêm nay anh không ở nhà mà phê bình kín đáo?

Thường nói lòng của phụ nữ như mò kim đáy biển, cô so với bất mã còn muốn phiền toái hơn trăm ngàn lần. Thương Ngao Liệt nghĩ.

Từ đó một đêm không có chuyện gì xảy ra. Hôm sau Thương Ngao Liệt còn có một hội nghị phải tham gia, trước khi đi nhìn cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt, anh vẫn chuẩn bị một bữa sáng đơn giản đặt trên bàn, chỉ cần dùng microwave hâm một chút là được.

Đi lần này, suốt 48 tiếng đồng hồ Thương Ngao Liệt đều ở trong phòng thí nghiệm ở trường học, trong lúc đó hiệu trưởng còn tìm anh nói chuyện, khích lệ anh đã đủ tư cách tham gia bình chọn giáo sư. Tuy tuổi còn trẻ, lại là người tuyệt đối hơn hẳn rất nhiều học giả.

Ban đầu, Thương Ngao Liệt học xong tiến sĩ Học Viện Y Học Harvard, tiếp theo học lên tiến sĩ (chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi công việc nghiên cứu, thường tiến hành một chuyên đề nghiên cứu trong thời gian ngắn, thường có một thời kỳ công tác nhất định trong viện nghiên cứu.) Vốn đang yên lành, anh đột nhiên về nước.

Mọi người đều biết, Học Viện Y Học Harvard có hệ Sinh Vật Học, Vi Sinh Vật cùng Di Truyền Học ở trong giới học thuật có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Dựa theo bằng cấp của anh có rất nhiều công ty, xí nghiệp muốn tuyển dụng anh. Anh lại hết lần này đến lần khác lựa chọn Đại Học Y Khoa Tây Linh. Làm cho hiệu trưởng như ông rất là thụ sủng nhược kinh, cho nên sao quanh trăng sáng, sợ anh nhảy sang cành cây cao khác.

Trời tháng Tư liên tục mưa xuân, Thương Ngao Liệt nhìn hiệu trưởng đang liếng thoảng không ngừng, đám đông học sinh tràn đầy khát vọng tốt đẹp. Thừa dịp trước mắt anh còn chút thời gian, có phải nên gọi cho cô vợ nhỏ hay không?

Trong khi đang suy nghĩ, Cố Bách Dã cũng ngọc thụ lâm phong xuất hiện trước cửa phòng làm việc của anh, dẫn tới không ít nữ sinh trẻ tuổi dừng chân trước cửa vây xem hân. Cố Bách Dã xoay người đóng cửa lại, cười đến ý vị thâm trường, “Giáo sư Thương, kỹ thuật của cậu rất cuộc có bao nhiêu nát?”

Thương Ngao Liệt từ chối cho ý kiến, ẩn phía sau gọng kính dày là con người đen láy không một mảnh gợn sóng.

Cố Bách Dã có chút hăng hái nói: “Vợ mới cưới bỏ nhà ra, đây là phải có bao nhiêu thất vọng đối với biểu hiện của cậu chứ?”

Khóe môi Thương Ngao Liệt cứng ngắc: “Anh nói cái gì?”

Cố Bách Dã cũng nói: “Như thế nào? Cậu còn chưa biết? Bà xã nhỏ xinh đẹp của cậu đã chuyển về nhà mẹ đẻ ở hai ngày rồi.”

Hắn cũng là vừa vặn từ chỗ “tân sủng” Quan San San biết được chút tin tức.

Trong lòng Thương Ngao Liệt có cổ tức giận không nói ra được. Anh cũng không có biểu hiện gì ra mặt, chỉ là đứng dậy muốn ra ngoài. Cố Bách Dã một phen ngăn lại.

"Cậu đi đâu vậy?" Hắn hỏi.

Thương Ngao Liệt nghĩ thầm, làm gì cũng phải trước tiên bắt cô gái nhỏ kia trở về rồi nói sau. Anh móc điện thoại di động trong túi ra, thử gọi điện cho Hạ Nhã mấy lần. Quả nhiên, mỗi lần cô đều chọn từ chối nhận điện thoại.

Giáo sư Thương đảo mắt lại tỉnh táo như thường ngày. Anh lần nữa ngồi trở lại ghế dựa, nhớ lại những biến hóa rất nhỏ trong đêm đó của cô, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Sự việc từ lúc nào diễn biến đến trình độ như thế này?

Cố Bách Dã cũng vỗ vỗ bả vai của Thương Ngao Liệt an ủi, “Nghe San San nói hiện tại cô vợ nhỏ của cậu còn chưa có ý định về nhà, nếu không trước tiên cậu hãy đóng băng tài khoản của vợ cậu?”

Khoé miệng Thương Ngao Liệt tràn ra một nụ cười lạnh, “Đến lúc đó tôi liền sẽ không biết nên đi tìm cô ấy ở đâu.”

Cố Bách Dã nghĩ nghĩ, nhún vai, “Cậu rốt cuộc đã phạm phải sai lầm lớn gì rồi? Chẳng lẽ cuộc sống vợ chồng hai người không hài hòa nghiêm trọng?”

Thương Ngao Liệt không để ý hắn. Lúc này điện thoại trong văn phòng vang lên, anh nhận điện thoại thì biết là nói về bình luận các loại công việc của các giáo sư, liền ghi chép trả lời từng cái.

Ngồi bên cạnh điện thoại, Cố Bách Dã cũng nghe ra anh đang bận, “Được rồi, giáo sư Thương bận trước tiên nên đi rước bà xã về, sau đó quay lại làm nghiên cứu của cậu?”

Thương Ngao Liệt liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, mưa phùn mịn mờ, xen lẫn là từng trận tiếng gió. Anh đột nhiên nghĩ, có lẽ bản thân đã sớm có thói quen một mình, không có cách nào chăm sóc người khác.

Nhiều năm như vậy, trong sinh mệnh là gông cùm xiềng xích như hình với bóng, anh nhất định phải trong thời gian ngắn nhất bò tới chỗ cao nhất. Bởi vì chỉ có đứng trên đỉnh núi cao nhất, mới có thể nhìn xem tất cả mọi núi nhỏ. Những lĩnh vực kia vẫn tồn tại quá nhiều huyền bí, đáp án quá mức phức tạp, anh phải tham dự từng thí nghiệm nhỏ cùng kế hoạch nghiên cứu mới có thể tìm được giải thích.

Nếu bắt buộc, thậm chí là không tiếc dùng hết thời gian cùng tinh lực, danh tiếng anh phải vang xa. Cái này là sứ mạng của anh cũng là khởi điểm cùng kết thúc trong tính mạng của anh.

Thương Ngao Liệt trầm tư nói: “Cô ấy muốn trở về, liền để cho cô ấy ở đi.”

Chủ Nhật, sắc trời thành phố Tây Linh hơi âm u, dưới mái hiên từng giọt mưa nhỏ tí tách. Hạ Nhã cùng Quan San San tránh ở trong nhà, đều tự ôm lấy laptop.

Hạ Nhã ngoại trừ đang đợi thông báo trúng tuyển, còn đang làm luận văn tốt nghiệp kết thúc công việc công tác, đáng tiếc tiến triển cũng không mấy thuận lợi.

Quan San San ở một đầu khác hỏi cô, “Cũng đã là ngày thứ 5 rồi, thầy Thương sao lại ngu ngốc như vậy, cũng nên phát hiện cậu bỏ nhà ra đi chứ?”

Hạ Nhã cắn răng nghiêng lợi: “Đừng nói chuyện này với mình!”

Cô nghĩ đến đây liền tức giận. Vợ mới cưới cuốn gói về nhà mẹ đẻ, loại chuyện này anh cũng có thể thờ ơ? Anh rốt cuộc là có một chút lương tâm nào hay không?

Quan San San càng tò mò hơn, "Mình cảm thấy có phải là cậu hiểu lầm thầy Thương cái gì rồi không? Đêm tân hôn lại lêu lổng bên ngoài, thật sự là không giống tác phong của thầy ấy."

Hạ Nhã thầm mắng, “Hiểu lầm cái mông! Anh ta chính là đồ cặn bã, không chỉ bỏ mặc một mình mình trong nhà, bản thân còn mang một thân thối trở về!”

Trừ phi anh tự mình tới cửa nhận sai, nếu không cô quyết định sẽ không tha thứ.

Quan San San thấy cô còn đang nổi nóng, không tiện hỏi nhiều, liền nằm sấp trước laptop tiếp tục rao bán túi LV trong tay. Hạ Nhã liếc một cái website của Quan San San, như có như không suy nghĩ.

"Loại xa xỉ phẩm này, không giống như là đồ cậu sẽ mua." Hạ Nhã hiểu rõ tính cách bạn thân, cô nói lời này cũng không phải là giễu cợt gia cảnh đối phương, mà là cảm thấy kỳ quái.

Quan San San thuận miệng đáp một câu, "Người khác tặng."

Lần này đến phiên Hạ Nhã hăng hái, cô không ngừng lắc lắc Quan San San, “Người đàn ông bắt cá hai tay lần trước không phải là cậu mới vừa chia tay không bao lâu sao, nhanh như vậy lại vừa mắt người khác rồi?”

Xem ra lần này còn là đầu dê béo!

Trên mặt Quan San San không hề nhìn thấy chút ngọt ngào nào khi yêu, chỉ là thản nhiên nói: “Cậu đừng hỏi, bọn mình cũng vừa quen không bao lâu.”

"Không bao lâu sẽ tặng cậu đồ đặc tiền như vậy?" Hơn nữa, cô còn đảo mắt một cái là bán đi. Hạ Nhã càng nghĩ càng thấy không đúng. “Quan San San, cậu như thế này là không trượng nghĩa rồi, mình cái gì cũng nói với cậu.”

Hạ Nhã nhào về phía cô bạn cọ xát một hồi, Quan San San quả thật không lay chuyển được, đành phải một hơi nói ra, “Chính là Cổ Bách Dã!”

Hạ Nhã giật mình, trực tiếp mắng bạn thân một trận, “Quan San San, đầu óc cậu bị cửa kẹp à? Loại đàn ông vừa nhìn liền biết ăn chơi lêu lổng bên ngoài, cậu còn tự mình đưa tới cửa?!”

Quan San San xoay người, nhìn chằm chằm Hạ Nhã một hồi lâu, giống như sớm đoán được phản ứng của đối phương sẽ là như thế, “Mình rất tình tảo. Thẳng thắn mà nói, chỉ cần hãnh không phải trong nhà có vợ, bên ngoài lại nuôi Tiểu Tam, mình không sao cả.”

Hạ Nhã bị Quan San San làm cho ghen lời, Quan San San chân thật nói: “Tiểu Nhã, mình không giống cậu có ba để lại di sản cho, còn có “con rể” được sắp xếp sẵn. Cậu xem cuộc diện rối rắm gia đình mình, không biết sẽ duy trì được tới lúc nào thì sụp đổ, mình không tự lưu lại đường lui cho bản thân sao được. Hơn nữa, thanh xuân chớp mắt thì trôi qua, phải nắm chặt mà nói chuyện yêu đương. Trên giang hồ đã sớm lưu truyền một câu nói như vậy ‘Phụ nữ lớn lên xinh đẹp là ưu thế, sống xinh đẹp mới là bản lĩnh.’”

"Nhưng cậu..... hãnh....." Hạ Nhã suy nghĩ nửa ngày, không biết nên phê phán hành vi của Quan San San như thế nào. Dù sao đều là người trưởng thành, tình yêu nam nữ gặp dịp thì chơi, cô cũng không có phá hư hôn nhân

gia đình người khác. Nói khó nghe hơn chính là chuyện “giao dịch” anh tình tôi nguyện, cũng không cản trở ai.

Quan San San cố làm ra vẻ thoải mái chế cười: “Tiểu Nhã, cậu nghĩ đi, bộ dáng kia của Cố Bách Dã, cũng không biết là ai tiêu phí ai.”

Hạ Nhã vốn nên giận cô, nghe xong những lời này lại bị tức giận cười ra tiếng, “Tóm lại, phải bảo vệ tốt chính mình, đừng chơi đến cuối cùng vừa thương thân lại thương tâm.....”

"Yên tâm đi, hắn còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy." Quan San San nhẹ nhàng cười.

Hạ Nhã ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng lạnh lạnh nghĩ: Hiện tại xem ra vị anh họ kia thật đúng là một tấm thẻ, khó trách cô gái tốt đều bị thua thiệt trên tay đàn ông xấu!

Lúc này, chuông cửa trong nhà vang lên, Hạ Nhã chạy ra mở cửa, bên ngoài là một anh trai lạ lẫm.

"Xin hỏi cô là Hạ Nhã tiểu thư phải không? Cô có chuyển phát."

Hạ Nhã gật đầu, giây tiếp theo liền nhìn thấy anh chàng chuyển phát chuyển hai cái thùng giấy lớn tới, đặt xuống trước cửa nhà bọn cô. “Đây là giáo sư Thương nhờ chúng tôi chuyển tới cho cô, ngài ấy còn nói, vì làm cho Hạ Nhã tiểu thư nhanh chóng quen nơi ở, ngài ấy đã gửi những đồ vật của tiểu thư tới đây luôn.”

Đợi ước chừng 5 ngày 5 đêm, cứ nhiên chờ đến kết quả như vậy? Hạ Nhã dấm ngực dậm chân, tức giận đến đỏ mặt, rống lên với anh chàng chuyển phát vô tội: “Ai cần anh ta có lòng tốt?! Đưa trở về! Tất cả đưa trở về cho tôi!”

Quan San San ở phía sau cửa cười đến đau sốc hông.

"Nếu đồ vật quan trọng đều đưa trở về, vì sao em còn không theo trở về?" Giọng đàn ông từ nơi không xa chậm rãi đi tới. Tuy nói thân mang tàn tật, nhưng nhìn về phía người kia, hiển nhiên chính là nhân tài kiệt xuất.

Hạ Nhã nhìn thấy Thương Ngao Liệt không khỏi ngẩn ngơ, ngược lại Quan San San so với cô trước một bước kịp phản ứng, nhanh chóng thu thập đồ của bản thân.

"Tiểu Nhã, ông xã cậu đã tới đón cậu, mình cũng liền công thành lui thân, chúng ta về nhà lại tán gẫu~" Quan San San vui vẻ cùng anh chàng chuyển phát lui ra nhường lại sân khấu.

Đối mặt người nào đó đột nhiên xuất hiện, Hạ Nhã vô ý thức lui đến trong phòng, mắt thấy muốn đóng cửa chính lại, Thương Ngao Liệt đã nhanh hơn một bước mang theo cái chân tàn tật chen vào, một tay chống đỡ cánh cửa.

"Em lựa chọn tiếp tục không rên một tiếng tránh ở chỗ này, hay là đem vấn đề giải quyết?"

"....." Hạ Nhã mím môi, đôi mắt trong suốt ngập nước tràn ngập uất ức. Người đàn ông này quỷ kế đa đoan, trước khi đến còn muốn hạ mã uy cô.

Trong lòng Thương Ngao Liệt thở dài một tiếng, lực đạo trong tay không khỏi yếu bớt. Đối với tính tình Hạ Nhã đã quen, anh ngồi xuống ghế sofa, thản nhiên đối mặt với cô, thậm chí tháo kính mắt xuống. Cô nhìn thấy khuôn mặt anh tuần rõ ràng, sống mũi cao thẳng, con ngươi đen láy của anh. Thật sự là cầm thú bại hoại khoác quần áo lịch sự.

Thương Ngao Liệt nói, "Em đối với anh có ý kiến gì?"

Hạ Nhã bày ra thái độ xa cách không chịu hợp tác, "Tôi chỗ nào dám? Vấn đề này hay là thầy Thương để lại cho tình nhân của mình đi."

“Anh không có..... Tình nhân.” Anh nhúu mày, sau đó còn nói: “Theo anh trở về.”

Hạ Nhã còn hỏi anh, "Về chỗ nào?"

Thương Ngao Liệt nghiêm mặt nói, "Về nhà."

Hạ Nhã sợ sệt, cô nghĩ nghĩ noi: “Nếu anh muốn tôi trở về, anh cũng phải trở về.”

Thương Ngao Liệt nhất thời không hiểu ý của cô. Hạ Nhã đứng trước mặt anh, quyết định nói hết tất cả những lời ghen khuất mấy ngày nay.

"Em hỏi anh, anh đối với chuyện hai ta kết hôn rốt cuộc cảm thấy như thế nào? Anh hiện tại là nghiêm túc muốn cùng em sống chung, hay là..... muốn cùng em nước giếng không phạm nước sông? 2 năm sau liền đường ai nấy đi?"

Đây là vấn đề cần phải giải quyết trong cuộc hôn nhân này của bọn họ, đồng thời cũng là thiếu sót trí mạng tròn tại trong cuộc hôn nhân này của bọn họ.

Lúc này Hạ Nhã thật ra có chút khẩn trương. Thời điểm cô đang chờ đáp án của anh, liền nắm chặt nắm tay, làm cho bản thân thoát nhìn mười phần càng thêm lo lắng.

Trên mặt Thương Ngao Liệt không nhìn ra chút tâm tình gì. Anh ngược khuôn mặt anh tuấn hơn người lên, giống như dùng chút thủ đoạn trêu đùa, bình tĩnh hỏi ngược lại cô: “Em nghĩ thế nào?”

Khi Hạ Nhã đối diện với Thương Ngao Liệt, cô đột nhiên cảm giác được. Anh hiện tại dù vẫn quần áo chỉnh tề cao lớn đạo mạo, nhưng rõ ràng lại là một người đàn ông xấu xa khoác da sói.

Cô không chút nào yếu thế nhếch môi khẽ cười: “Muốn em nói? Vậy theo quy định của em, điều thứ nhất chính là.....” Hạ Nhã rành mạch, gần từng chữ nói cho Thương Ngao Liệt biết, “Từ nay về sau không cho phép phân phòng ngủ!”

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 11: Đêm Tân Hôn (4)

Nếu có người hỏi, ban đầu đến tột cùng là vì sao cô lại muốn gả cho Thương Ngao Liệt, Hạ Nhã muốn nói, muốn cô buông tha cho xí nghiệp thuốc của ba cô, đó gần như là chuyện không thể nào.

Thứ nhất, xưởng thuốc có tinh lực cả đời của Hạ Đô Trạch, cũng là tác phẩm của cả đời ông. Còn nữa, cô cũng không sợ thừa nhận, bản thân quen sống giàu có, cô không quen sống thiếu những thứ này.

Nhưng mà, trừ bỏ nhân tố kinh tế, có lẽ phần lớn mọi người sẽ không tin tưởng, nhân tố tình cảm mới là thủ phạm khiến Hạ Nhã muốn kết hôn. Cũng không phải là cô yêu thích Thương Ngao Liệt nhiều đến thế, mà là cô đồng ý thử, thử yêu người đàn ông này. Nếu như anh đối với cô không để ý tới, tại sao lại nhọc lòng tặng cho cô chiếc váy cưới tự thiết kế trong hôn lễ, còn hôn cô, làm cho trái tim cô rung động, cũng thất thần.

Hạ Nhã không cho phép Thương Ngao Liệt có chút hàm hồ nào, liết gọn gàng dứt khoát hỏi: “Anh có đồng ý hay không?”

Thương Ngao Liệt đoán không ra tâm tư cô gái nhỏ này. Hạ Nhã nhìn thấy vẻ mặt anh lộ ra vài phần lúng túng, cô cho là nội tâm anh nhút nhát, đối với chuyện nam nữ còn cấm kỵ.

Cô thầm vui nghĩ, đều đã là niên đại nào rồi, người này một chút ý thức lưu manh cũng không có.

Thương Ngao Liệt quả thật khó khăn, cô có phải là quá tin tưởng vào lực tự chủ cùng khả năng thưởng thức người của anh?

Sau đó, anh mím môi nói: “Nếu như anh nói không đồng ý, cũng không tới tìm em, ngay từ đầu cũng sẽ không muốn em dọn qua ở.”

Lúc này trong lòng Hạ Nhã vừa mới thư giãn một chút, liền giương cung bạc kiểm lại hỏi: “Được, em đây hỏi anh, đêm tân hôn đó tại sao trên cổ áo sơ mi của anh lại có dấu son môi?”

Thương Ngao Liệt hiển nhiên sững sờ. Khuôn mặt tuần tú của anh càng cứng, đành phải cố nhớ lại lúc ấy cùng Cố Bách Dã ở quán cà phê đã xảy ra chuyện gì. Anh suy đoán nói: “Hẳn là lúc chào hỏi cô ấy không cẩn thận dính vào.”

Hạ Nhã hỏi: “Cô ấy là ai?”

Thương Ngao Liệt vẻ mặt như thường đáp, "Hạ Thanh Thuần"

Lúc ấy áo sơ mi anh cởi ra liền trực tiếp ném vào máy giặt, cho nên cũng không phát hiện dấu son môi. Nhớ lại đêm đó, anh cùng với Cố Bách Dã đang nói đến Hạ Thanh Thuần, không nghĩ tới lúc đó cô ta đột nhiên gọi điện thoại tới, nói là đang ở thành phố Tây Linh, có muốn tụ tập cùng nhau hay không.

Lúc này Cố Bách Dã cũng mời đối phương, 1 tiếng đồng hồ sau Hạ Thanh Thuần đuổi tới, bộ dáng phong trần mệt mỏi, lại như cũng không ngăn được nụ cười trên mặt.

"Đại mỹ nhân, ngài đã tới." Cố Bách Dã miệng ngọt như mật, thấy đối phương lập tức tiến lên chào hỏi. Hạ Thanh Thuần phóng khoáng ôm hẳn một cái.

"Ở HongKong họp xong, mới vừa xuống máy bay liền tìm hai người, đáng tiếc là không đuổi kịp hôn lễ của giáo sư Thương của chúng ta." Hạ Thanh Thuần tiện đà chuyển mục tiêu sang Thương Ngao Liệt. Hai người đều là người sống ở nước ngoài nhiều năm, cho nhau một cái ôm xã giao

cũng là điều đương nhiên. “Tôi xem một chút, ai ui, chú rể hôm nay quả nhiên đẹp trai ngậy ngất luôn.”

Hạ Thanh Thuần xoay người cùng ngồi trên ghế salon, nhẹ nhàng ôm anh một cái. Trong nháy mắt này, cô không cẩn thận để lại dấu son trên cổ áo của anh.

Thương Ngao Liệt từ trước đến giờ hành vi cẩn thận, ngày ấy có lẽ là khó có được đặc ý vui vẻ, mới có thể sơ suất.

Hạ Thanh Thuần trêu ghẹo nói: “Nếu không phải Cố Bách Dã nhắn tin cho tôi, tôi còn không thể tin được, cậu không ở nhà động phòng hoa chúc, chạy ra đây làm gì?”

Cố Bách Dã cũng không có ý tốt nói tiếp: “Đàn ông trong đêm tân hôn chạy ra ngoài chỉ có hai khả năng. Không phải là bị bà xã đuổi ra khỏi nhà, thì chính là không thể quên được người yêu cũ.”

Hạ Thanh Thuần cười theo, nhìn thấy ly cà phê Lam Sơn trước mặt Thương Ngao Liệt liền bay tới cướp, trong giọng nói ít đi vài phần giỏi giang, nhiều thêm vài phần mềm mại, “Bình thường cậu thức đêm thường hay uống mấy thứ đồ uống kích thích gì đó, nên chú ý thân thể nhiều một chút, bản thân là một nửa bác sĩ, nói hoài mà cậu đều không nghe.”

Cố Bách Dã cũng liếc xéo hai người, “Aiz, làm sao tôi lại không có ai quan tâm như vậy chứ?”

Hạ Thanh Thuần lại nói: “Cố đại thiếu gia chúng ta còn thiếu người quan tâm sao? Nói với chị, gần nhất vừa đối con mồi mới phải không?”

Cố Bách Dã cũng hướng Hạ Thanh Thuần buông tay.

Hạ Thanh Thuần động tác xinh đẹp vén tóc mai ra sau tai, nhìn ánh mắt Thương Ngao Liệt, do dự nói: “Có chuyện muốn nói với cậu, mấy ngày

hôm trước mời khách hàng đi nghỉ phép, lấy việc công làm việc tư, có đến thăm bác Thương....."

"Tôi không muốn biết." Giọng Thương Ngao Liệt quả quyết trả lời cô.

Hạ Thanh Thuần cũng không rõ vì sao anh lại có phản ứng này, xuất phát từ góc độ quan tâm như cũ muốn nói cho anh nghe một câu: "Bác ấy rất khỏe." Lúc này mới ngoan ngoãn im miệng.

Ba người nhất thời đều không nói chuyện, sau một lát Cố Bách Dĩ cùng Hạ Thanh Thuần nói đến chuyện làm ăn của cả hai, chỉ có Thương Ngao Liệt nhìn về một hướng, sắc mặt lạnh nhạt, con người cũng rất âm trầm, không biết đến tốt cùng anh đang suy nghĩ cái gì.

Bên ngoài bóng đêm mênh mông, dòng người trên đường lớn nổi gót mà qua.

Nói trở về hiện tại, Thương Ngao Liệt thật vất vả dỗ cô vợ nhỏ trở về nhà, trên đường đi đối phương lại không biết làm sao, như cũ tức giận không muốn để ý đến anh.

Vậy cũng khó trách, Hạ Nhã mới biết được thì ra người đàn ông nhìn như quê mùa này thế nhưng còn có một người bạn là nữ quen biết nhau hơn 10 năm, cũng từ trong lời nói không khó nghe ra, hình tượng người này còn rất xinh đẹp. Trong nháy mắt trong lòng cô cảm thấy bản thân thấp hơn đối phương vài phần, mà bản thân từ trước đến nay tính tình kiêu ngạo, nhưng mỗi lần gặp phải chuyện của người đàn ông này liền khắp nơi đụng trúng khó khăn, thật sự rất không thoải mái.

Ban đêm, Hạ Nhã một bên suy nghĩ nhìn người bên cạnh cố ý sắp xếp lại phòng để quần áo cho cô lần nữa, thu thập quần áo lộn xộn, góc còn lại trong phòng vẫn là phòng sách của Thương Ngao Liệt, hai nơi cách nhau một cái bình phong kiểu Nhật.

Thương Ngao Liệt đi vào lấy một quyển sách, lúc này Hạ Nhã đang thay đồ ngủ, ngọn đèn chiếu sáng, cảnh sắc đối diện lập tức trở nên kiều diễm ngàn vạn lần.

Bóng dáng cô gái nhỏ đang thay quần áo uyển chuyển in trên tấm bình phong, bóng người di động, sắc không say người, người tự say.

Thương Ngao Liệt kéo kéo cổ áo, sách cũng không lấy, nghiêng mặt qua đi ra ngoài.

Phòng ngủ lúc xế chiều đã được hai người dọn dẹp thỏa đáng, trong đó một nửa áo khoác ngoài của Hạ Nhã đã chiếm một nửa không gian. Về điểm này giáo sư Thương rất là nghi hoặc khó hiểu, một đồng thùng giấy lúc trước chẳng lẽ đều là quần áo của cô? Anh cũng không hiểu phụ nữ sao lại có nhiều quần áo như thế.

Đồng thời suy nghĩ, người đàn ông làm nghiên cứu tiện tay mở ra một ngăn tủ gần mình nhất, thì ra nơi này được cô dùng để chứa đồ lót..... Chỉ thấy một vài tất chân bó sát người, không phải áo ngực lace thì chính là kiểu dáng đáng yêu, thậm chí còn có quần lót chữ T, căn bản không đủ che.

Anh lập tức lần nữa đóng tủ, không nói gì vuốt vuốt trán. Tiếp đó anh đi đến sân thượng nghĩ muốn hít thở không khí một chút, cúi đầu liền thấy trên bệ cửa sổ có hai chậu cây hương bồ Hạ Nhã mới đem tới. Mùa xuân đến, lá cây xanh biếc dạt dào.

Anh vẫn cười cười.

Đợi đến khi Hạ Nhã tắm xong, cô liếc sang phòng sách một cái, Thương Ngao Liệt còn đang ngồi trước máy tính làm việc. Cô bữu môi, bản thân tự trải tốt hai cái chăn trên giường.

Thương Ngao Liệt chẳng biết lúc nào xuất hiện sau lưng cô, bình luận: "Còn rất hiền huệ."

Hạ Nhã xem thường, "Em trải giường rất chuyên nghiệp."

Thương Ngao Liệt nói: "Được, từ nay về sau sẽ để em thay anh trải giường của chúng ta."

Hạ Nhã đem lời này dựa theo suy nghĩ của bản thân hiểu một lần, khuôn mặt lặng lẽ ửng hồng. "Trước đó anh đã đồng ý với em, đừng có quên." Nói xong một người chui vào trong chăn.

Thương Ngao Liệt trở lại phòng sách đánh xong bản báo cáo, đêm đã khuya. Anh "cách" một tiếng mở đèn bàn phòng ngủ, Hạ Nhã nằm đưa lưng về phía anh, nhìn bên ngoài giống như là đã ngủ.

Thương Ngao Liệt rón rén nằm xuống bên người cô, trở mình, trong không khí chỉ còn lại hô hấp của hai người. Không bao lâu, cô gái nhỏ lại bắt đầu không an phận.

Hạ Nhã lăn qua lộn lại, vô luận như thế nào chính là không ngủ được, có thể là cô cũng không quen bên người đột nhiên nhiều ra thêm một người.

Thương Ngao Liệt bất đắc dĩ, "Đừng miễn cưỡng, anh đi ngủ phòng sách là được."

Hạ Nhã nhanh chóng nói: "Nếu không, chúng ta tâm sự đi?"

Người này thật đúng là động vật hiếm thấy, Thương Ngao Liệt nhìn lên trần nhà. Buổi tối không ngủ được thế nhưng còn yêu cầu anh đắp chăn nói chuyện thuần khiết, cô như thế nào còn không yêu cầu vị giáo sư hướng dẫn mới nhậm chức là anh tới giảng một chút về được lý, bày chút thí nghiệm cho cô nghe chứ?

Hạ Nhã nhìn anh nói: “Trước hôn lễ ngoại trừ vị anh họ không đáng tin nhiệm của anh ra, những người nhà khác của anh đâu?”

Giọng nói Thương Ngao Liệt trước sau như một đáp: “Người nhà anh đều định cư ở Mỹ.”

Nhà họ Thương là hào môn thế gia tổ nghiệp to lớn, căn cơ vững chắc. Từ đời trước, trong gia tộc đã có người di dân sang Mỹ, hôm nay tại Wall Street cũng có thể ăn nói mạnh mẽ. Ngoài ra, những lĩnh vực khác nhà họ Thương cũng không thiếu những học giả danh nhân nổi tiếng, Thương Ngao Liệt chính là người nổi bật trong thế hệ trẻ.

Hạ Nhã vẫn cảm thấy, anh cùng với người nhà xác định có bí mật không thể nói. Cô liền muốn nghe anh nói nửa chặng đường trước trong nhân sinh của anh.

"Anh từ lúc mấy tuổi cảm thấy có hứng thú đối với phương diện y học?"

"Khoảng 10 tuổi gì đó."

Nhỏ như vậy? Khó trách người đàn ông này rất có trách nhiệm.

"Anh trước kia đều là học dược lý?"

"Đều là ngành học không giống nhau."

Hạ Nhã: "....." Coi như anh trâu!

Thương Ngao Liệt còn nói: “Khoa chính quy học sinh vật hóa học cùng phần tử sinh vật học, lúc ấy thạc sĩ phải học di truyền học.”

Hạ Nhã có chút lặng yên rồi, "..... Vậy tại sau sau này lại chọn dược lý học?"

“Anh cũng cần nắm giữ các phần y học chuyên nghiệp, dược lý cũng là một trong số đó.”

Được rồi, lý do này tạm thời vượt qua kiểm tra. Hạ Nhã tiến dần cấp độ câu hỏi, “Chân của anh làm sao bị như vậy?”

Thương Ngao Liệt ngẩn người, tiếp tục nói: “Khi còn nhỏ chân bị thương, không kịp điều trị, thần kinh bị hoại tử.”

Hạ Nhã kiềm chế cảm xúc, cẩn cẩn thận thận hỏi: “Là sau chuyện này mới muốn học nghiên cứu y học sao?”

Giờ khắc này, cô không chỉ nhướng mày giương mắt nhìn anh, mà anh cũng nhìn trở lại. Trong mắt Thương Ngao Liệt không hiện lên chút tâm tình nào, không cách nào phán đoán vui buồn. Trong bóng tối, anh cũng không mang mắt kính, hình dáng ngũ quan càng cực kỳ đẹp trai, ánh mắt anh khí mà lợi hại khó bề phân biệt.

Hai người tuy là không nói một lời, Hạ Nhã thế nhưng lại không quên được, chờ một ngày anh đối với cô càng thêm buông lỏng cảnh giác, liền từ từ xâm nhập hiểu rõ đoạn chuyện xưa này.

Đột nhiên, một vấn đề đột ngột từ trong đầu bật ra, trái tim Hạ Nhã không bị quản thúc lại đập nhanh hơn, thích thú hỏi: “Vậy anh đã quen biết bao nhiêu bạn gái rồi?”

Thương Ngao Liệt cười cười, nói: "Không có."

Hạ Nhã suýt nữa đã muốn hỏi anh, chẳng lẽ Hạ Thanh Thuần không phải sao? Bất quá cô vẫn lựa chọn một câu hỏi khác: “Vì cái gì không tìm?”

Thương Ngao Liệt giống như đang trầm tư trả lời câu hỏi của cô, mà Hạ Nhã lại lẳng lặng chờ nghe.

Có lẽ, anh suy nghĩ quá lâu.

Có lẽ, cô thật quá mệt nhọc.

Mí mắt dưới cùng mí mắt trên của cô đánh nhau một hồi, cái đầu nhỏ rút cuộc dần dần thấp xuống.

Hồi lâu, Thương Ngao Liệt mới nói: “Em biết vi khuẩn Ebola không....”
Anh đợi một hồi, tiếp tục nói: “Nó thuộc về virus R cực mạnh, phải ở nhiệt độ 60* C trong vòng nửa tiếng thì mới có thể phá hủy nó.....”

Lại có một thứ, lực sát thương so với nó còn mạnh hơn.

Thấy bên cạnh vẫn không ai lên tiếng, Thương Ngao Liệt quay đầu nhìn lại, thì ra cô gái nhỏ đã ôm chần mền ngủ say. Trong bóng tối, bộ dáng cô ngủ phá lệ mê người.

Thương Ngao Liệt mơ hồ thở dài một tiếng, cầm bàn tay nhỏ bé của cô nhét vào trong chăn.

Anh lâu dài chìm đắm trong phòng thí nghiệm đóng kín, cũng không có thời gian cùng tinh lực đi nói chuyện yêu đương, đây chỉ là một trong những nguyên nhân. Trên thực tế Thương Ngao Liệt vẫn luôn biết được, có một thứ, so với virus Ebola còn đáng sợ hơn, chính là Thất Tình Lục Dục của con người.

Tình yêu là độc được xuyên tràng, đơn giản đựng không được.

Kể từ biết được trên đời có một người phụ nữ tên Hạ Thanh Thuần tồn tại, Hạ Nhã đã nghĩ ngợi khi nào thì mới có thể gặp mặt đối diện với cô ta. Cơ hội này ngược lại so với tưởng tượng của cô tới nhanh hơn.

Duyên phận là luận văn tốt nghiệp của Hạ Nhã muốn Thương Ngao Liệt phụ đạo, anh liền kêu cô giữa trưa đến văn phòng tìm anh. Cô thừa dịp anh

đi rồi, từ trên giường đứng lên đến phòng bếp giăng co một buổi sáng, cuối cùng làm mấy món đơn giản chuẩn bị làm cơm trưa cho anh.

Cải bó xôi xào, trứng chiên cà chua, thịt kho, những thứ này cô đều theo thứ tự bản thân trước nếm mùi vị, thẳng đến khi cảm thấy không đến nỗi khó nuốt mới dùng cà mên đựng cơm và thức ăn vào, đẩy lại mang đi.

Đi trên hành lang học viện, ánh mặt trời râm mát, gió nhẹ thoảng qua. Sau khi Hạ Đô Trạch qua đời, Hạ Nhã khó có được tâm tình vui sướng như hôm nay.

Đâm đầu đi tới một cô gái mặt đồ công sở, váy ôm người, đường cong toàn thân lộ ra, dáng vẻ thướt tha mềm mại. Cô ta nhìn mặt Hạ Nhã, cho đến khi hai người sắp đi sát qua nhau, mới chần chờ hỏi: “Hạ Nhã? Cô là Hạ Nhã đúng không?”

Thế giới này thật đúng là quá nhỏ.

Trên mặt cô gái kia là nụ cười toát ra vẻ vui mừng, “Xin chào, tôi là Hạ Thanh Thuần, là bạn của chồng cô, sớm đã muốn đến gặp mặt cô vợ nhỏ của cậu ta, không ngờ lại đụng phải ở đây, thật là có duyên!”

Gặp người đẹp cư xử phóng khoáng vừa đúng như vậy, gánh nặng trong lòng Hạ Nhã không khỏi tiêu tán. “Xin chào, sao chị lại có thể nhận ra tôi?”

“Cố Bách Dã cũng cho tôi xem qua ảnh chụp hôn lễ của hai người, lúc ấy tôi liền nói cô gái xinh đẹp như vậy làm sao sẽ gả cho giáo sư Thương đầu gối kia. Thật đúng là, người thật so với ảnh chụp càng xinh đẹp hơn, cái này thật sự là uổng phí tiện nghi cho cậu ta.”

Hạ Nhã bị cô ta khen đến xấu hổ, Hạ Thanh Thuần thấp con mắt quét tới cà mên trong tay cô, che miệng trêu đùa: “Là mang cơm cho giáo sư Thương sao? Được rồi, nhanh đi đi, lần tới chúng ta mới tụ hợp.”

Sau khi Hạ Nhã gật đầu từ biệt Hạ Thanh Thuần, lúc sắp đi, cô ta lại do dự gọi cô lại.

Hạ Thanh Thuần lộ ra vẻ mặt khó xử, nghĩ nghĩ, giống như quyết định, lúc này mới nói: “Hạ tiểu thư, tôi ngửi thấy mùi thơm này, cô..... có phải là làm rau chân vịt?”

Hạ Nhã ngẩn ra, thầm nghĩ lỗ mũi người phụ nữ này sao lại linh như vậy?”

Hạ Thanh Thuần chân thành nói: “Tôi là người ngoài, lời này vốn không nên nói..... Thương Ngao Liệt người đàn ông này rất cổ quái, rau chân vịt là thứ cậu ta ghét nhất. Lần sau cô có thể đổi loại rau khác hoặc là nấm, trước kia một đám người đi ăn cậu ta thường gọi.”

Giống như vô tình đề nghị, từng chữ lại đâm vào tim Hạ Nhã.

Ngoài mặt cô nói cảm ơn Hạ Thanh Thuần, quay đầu lại càng nghĩ càng uất ức. Cô dù sao cũng có tự ái, nhưng ở trước mặt người phụ nữ Hạ Thanh Thuần này lại sinh ra cảm giác tự ti.

Đây mới là bạn bè quen biết nhau vài chục năm đi, mà người làm vợ như cô, ngay cả vui buồn của anh cũng không biết được. Mặc dù mấy ngày nay liên tiếp tiến hành mười vạn những thứ cần biết oanh tạc anh, nhưng vẫn là bù không được sức mạnh thời gian.

Hạ Nhã đứng trước cửa phòng làm việc của Thương Ngao Liệt, cô cắn răng, giơ cánh tay lên, cuối cùng lại ném cà mên cơm vào bên cạnh thùng rác. Không còn mùi thơm của thức ăn, một thân lửa tức giận đang phừng phụt đột nhiên biến mất hầu như không còn.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 12: Cưới Chui(1)

Thương Ngao Liệt kiểm tra luận văn tốt nghiệp của học trò từ đầu đến đuôi một lần sau đó lưu lại, trên mặt có vẻ khen ngợi, đồng thời anh cũng phát hiện vài chỗ cần sửa chữa.

Thương Ngao Liệt kiên nhẫn nói: "Bắt đầu lại từ đầu đi."

Hạ Nhã không chút để ý mang cái ghế đặt phía sau bàn làm việc, ngồi kế bên Thương Ngao Liệt. Nào ngờ đối phương lại nói: "Ngồi sang bên kia."

Lần trước trong buổi phỏng vấn thạc sĩ các giáo sư tỏ vẻ tương đối để ý đến "sinh hoạt cá nhân" của anh. Hôm nay rất nhiều chỗ anh đều phải làm thật cẩn thận. Huống chi đợt xét duyệt giáo sư là nhiệm vụ chủ yếu trước mắt của anh, đương nhiên, Hạ Nhã không thể vì anh mà bị người khác lấy làm đề tài câu chuyện.

Cô học trò nào đó vốn đã bị lời nói của Hạ Thanh Thuần ghen một hơi, hiện tại càng cảm thấy trong lòng khó tiêu. Ánh mắt cô mơ hồ liếc qua anh, hỏi một câu: "Anh ghét ăn rau chân vịt à?"

Thương Ngao Liệt dù chưa tỏ thái độ rõ ràng, cũng đã cam chịu.

Hạ Nhã lâu bầu nói: "Lớn như vậy rồi còn kén ăn, có dọa người hay không chứ."

Thương Ngao Liệt hơi có kinh ngạc, "Làm sao em biết?" Tư duy anh xoay chuyển, lập tức kịp phản ứng: "Vừa rồi em gặp cô ấy à?"

Hạ Nhã trừng mắt liếc anh một cái, trào phúng nói: "Cô ấy là chỉ ai vậy?"

Cô thật muốn nắm cổ áo người đàn ông này cảnh cáo nói: Anh cũng đã lãnh giấy kết hôn với em rồi, từ nay về sau liền là người của em, "cô ấy" của anh cũng chỉ có thể nói về em!

Thương Ngao Liệt không thể làm gì khác hơn là nói, "Em gặp Hạ Thanh Thuần rồi à?"

Anh có chút nghĩ không thông, hai người phụ nữ lần đầu tiên gặp nhau như thế nào lại nói đến vấn đề "ghét ăn rau chân vịt" của anh chứ? Quả nhiên, phụ nữ là loại sinh vật khó hiểu nhất.

Hạ Nhã chưa hề nói một câu: "Đúng vậy, hồng nhan tri kỷ của anh rất xuất sắc, thật là cho anh mặt mũi."

Thương Ngao Liệt thỉnh thoảng nhìn cô nghiên ngẫm mấy giây, đang lúc muốn mở miệng nói gì đó, bên ngoài phòng làm việc có người gõ cửa. *d~đ!l#q^^đ*Hạ Nhã còn chưa kịp đổi chỗ ngồi, liền thấy một nữ sinh đẩy cửa vào.

Người nọ phát hiện có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ngồi bên cạnh giáo sư Thương, không khí trong phòng quả thật mập mờ không rõ, trong mắt cô khó nén nổi kinh ngạc, nhất thời quên nói chuyện.

Thật may là Thương Ngao Liệt dựa vào khí thế ổn định phá vỡ bầu không khí này, "Em học sinh này, có chuyện gì sao?"

Trên mặt nữ sinh hiện lên một chút ửng đỏ, vội vàng ấp úng nói rõ lý do đến đây. Thì ra là có một chút vấn đề về được lý học khó, giáo sư khác không cách nào giảng giải chi tiết, liền đề cử cô thử đi tìm giáo sư Thương chỉ dạy.

Giọng Thương Ngao Liệt bình thản nói: "Tôi đang bận sửa lại luận văn, tạm thời không có thời gian, buổi chiều em có thể quay lại."

Nữ sinh liền vội vàng khom lưng cúi đầu vội vàng nói cảm ơn, lúc này mới lần nữa thay bọn họ đóng cửa lại.

Đáy lòng Hạ Nhã lập tức hiểu ra, trách không được người đàn ông này chú trọng hành vi cử chỉ như vậy. Nếu cả ngày đều có mấy nữ sinh thích chạy tới phòng làm việc hoặc là phòng thí nghiệm của anh, vị giáo sư trong sạch như anh cũng sẽ bị đồn nhảm không ngừng. Lực lượng dư luận rất là đáng sợ, huống chi trên đời vốn không có bức tường nào không lọt gió.

Cô nghĩ, người đàn ông này quả thực là cực kỳ thích hợp làm chuyện xấu, hơn nữa anh còn là ông xã của cô.

Cuộc sống sinh hoạt sau hôn nhân của Hạ Nhã mà nói so với tưởng tượng còn buồn chán tẻ nhạt hơn. Thương Ngao Liệt là điển hình của loại người cuồng công việc. Sau khi cưới liên tục mấy ngày liền anh đều chưa từng về nhà qua đêm.

Mỗi ngày Hạ Nhã ở trong nhà ngoại trừ lập đi lập lại làm vài món ăn, ngoài ra chính là không ngừng thử xuống bếp nấu cơm. Vốn là Hạ Đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước xuân, hôm nay lại càng giống cô vợ nhỏ của người ta, bắt đầu xem những chương trình ẩm thực, nghiên cứu thực đơn. Phòng bếp thường xuyên bị cô làm cho khói bụi mù mịt, còn chỉ có thể dựa vào bản thân tự học.

Đáng tiếc người nếm thử thành quả hiển nhiên chỉ có một mình cô. Thời gian có thể chạm mặt cùng Thương Ngao Liệt thật không nhiều lắm, ngẫu nhiên gặp mặt là thời điểm anh trở về thay quần áo hay lấy ít văn kiện. Về phần tin nhắn, gọi điện thoại đều không thường có. Mỗi ngày nói chuyện với nhau nội dung không ngoài mấy câu "Anh không trở lại, đi ngủ sớm một chút, đóng cửa cẩn thận." Những việc như thế, anh làm việc từ trước

đến nay đều có mục đích chính xác, đơn giản đến không muốn dùng nhiều thêm một chữ để đổi mới.

Hạ Nhã không biết vị trí của cô trong cuộc sống của anh đến cùng là ở đâu. Bởi vì thế cũng không tránh khỏi việc suy nghĩ lung tung. Cuộc sống riêng tư của Thương Ngao Liệt đứng mũi chịu sào đã trở thành điểm cô xoắn xuýt. Có phải người đàn ông này vì làm theo phép tắc nên mới nhận tin cho cô, lại trò chuyện vui vẻ cùng người phụ nữ Hạ Thanh Thuần kia?

Hạ Nhã lần đầu tiên gặp Hạ Thanh Thuần liền có dự cảm xấu, sau lần đó cũng không tốt lên thêm chút nào. Ước chừng là tại sau một vòng, cô ra ngoài nói chuyện phiếm ăn cơm cùng Quan San San, 9h tối liền dẹp đường hồi phủ.

Trong quán trà cách nhà không xa, cửa sổ thủy tinh trong suốt, bên ngoài bóng người tấp nập, tiếng ồn ào náo nhiệt che dấu hết tất cả cô đơn. Trong quán lại là không khí tao nhã yên tĩnh, người người lúc này đang nâng tách uống trà, vui vẻ hòa thuận.

Hạ Nhã liếc nhìn một cái liền nhận ra một khuôn mặt có khí chất không tầm thường. Đợi đến lúc cô quan sát thật kỹ, không khỏi chua xót.

Theo lý thuyết, Thương Ngao Liệt không phải là loại người giao thiệp rộng. Anh trời sinh tính tình nội liễm, lui tới cùng người khác luôn bảo trì một khoảng cách, làm cho người khác cảm giác xa cách phòng bị.

Trong trường hợp đó vào giờ phút này, người đàn ông lại đang nói cười vui vẻ tùy ý cùng người phụ nữ đã quen biết nhiều năm, mà ngay cả “vợ cả” là cô cũng chưa từng nhìn thấy thần thái buông lỏng kia của anh.

Hạ Nhã quên hết tất cả, đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn hồi lâu. Cho đến khi Hạ Thanh Thuần nhận ra sự hiện hữu của cô, lập tức nhắc nhở Thương

Ngao Liệt ngồi đối diện, nói mấy câu với anh, sau khi nghe xong anh liền đưa mắt nhìn sang.

Đang lúc tầm mắt anh sắp giao nhau với mắt cô, Hạ Nhã như có tật giật mình cúi đầu xuống, trước khi lý trí kịp suy nghĩ thì đã nhấc chân chạy trốn. Thương Ngao Liệt thể nhưng đuổi tới, từ phía sau kéo lấy cánh tay cô.

Thương Ngao Liệt giống như không hiểu hỏi, "Nếu đã nhìn thấy sao không đến chào hỏi?"

Hạ Nhã hất tay của anh ra, "Anh bận rộn như vậy, sao tôi lại không biết xấu hổ mà quấy rầy?"

Thương Ngao Liệt dù bận vẫn ung dung đứng đó, quan sát cô, "Vài ngày không gặp, hình như em mập hơn một chút."

Hạ Nhã hồng mặt, thể nhưng anh lại dùng thái độ bình tĩnh nói: "Nên nuôi béo thêm một chút mới tốt."

Nghe giọng điệu của anh giống như cô nên khẩn cấp dự trữ lương thực sao? Cảm thấy chờ thời cơ chính mùi liền mang cô đi ăn thịt?

Hạ Nhã liếc nhìn Hạ Thanh Thuần trong quán trà đang gật đầu chào cô, "Anh còn bận việc, tôi về trước."

Thương Ngao Liệt thấy cô như vậy, giọng điệu chắc chắn nói: "Vào ngồi một chút, anh cũng sắp nói xong rồi."

Mấy ngày nay anh không về nhà, hôm nay rảnh rồi trước tiên lại tìm người phụ nữ kia gặp mặt trò chuyện trong quán trà. Hạ Nhã xem như đã thấy rõ vị trí của mình trong lòng anh rồi, liền không còn lời nào để nói, chỉ là lắc đầu.

Thương Ngao Liệt giống như có điều suy nghĩ. Anh đột nhiên kéo lấy bàn tay bé nhỏ của cô, nắm vào trong lòng bàn tay của mình, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve tay cô. Nhiệt độ trên tay anh rất ấm, giống như lông vũ phớt qua lòng, trấn an cô, làm cho người ta ngửa ngáy khó nhin.

Hạ Nhã ngấn đầu hờn dỗi lườn anh một cái, đang muốn mở miệng, thì thấy một cặp nam nữ từ xa tới gần. Cô gái trẻ đi bên cạnh Cố Bách Dã, đáng người sexy, da trắng, mặt lại đẹp, cũng không phải là Quan San San.

Hạ Nhã nhìn liền tỏ vẻ ồn ào, trào phúng người nọ một câu: “Quốc gia sao không đem mặt của anh đi nghiên cứu áo chống đạn chứ?”

Cố Bách Dã nhiều năm quản lý kinh doanh nhà họ Cố, đáng lý ra cũng nên nhìn quen những người tình anh. Ba mẹ trong nhà đã sớm không quản nổi hấn, dĩ vãng nếu ai đó chăm chọc tác phong của hấn, hấn liền nổi giận, có khi thậm chí còn vung nắm đấm, bất cần đời đập lể đối phương.

Hôm nay bởi vì biết Hạ Nhã là bạn thân của Quan San San, hấn tựa hồ có chút thất thường, nhìn thoáng qua Thương Ngao Liệt, “Cơn tức của em dẫu lớn như vậy, là không có chỗ phát tiết sao?”

Hạ Nhã cười, “Tôi là quan tâm anh họ, làm bấy nhiêu không biết ngày nào đó có thể bị ông trời thu đi.”

Rõ ràng là nụ cười người đẹp cảnh đẹp ý vui, Cố Bách Dã lại thiếu hào hứng, “Tôi mặc dù không phải người lương thiện, nhưng cũng không lừa gạt thiếu nữ ngây thơ, kể cả người bạn kia của cô, hai người đều là cam tâm tình nguyện, tôi cũng không cầm súng buộc cô ấy qua lại với tôi.....”

Lời này nghe qua không giả, Quan San San cũng đã từng nói qua suy nghĩ này với cô. Nhưng mà giao tình nhiều năm giữa cô và Quan San San, bỏ qua quan hệ vật chất giữa hai người, đến cuối cùng là cậu ấy nhìn trúng tiền hay người của Cố Bách Dã? Hạ Nhã như thế nào cũng không hiểu được. *d...đ///l::q,,đ*Quan San San chẳng qua là ngại đối phương vô tình

vô nghĩa, bản thân lại kéo không xuống da mặt, không cách nào khác thừa nhận mà thôi.

Hạ Nhã nghĩ như vậy, càng không tránh được trả đũa: “Nói theo ý anh, bạn tôi ở bên ngoài qua lại với đàn ông khác, anh cũng không cảm thấy bị đội nón xanh đúng không? Tốt lắm, tôi sẽ chuyển lời với cậu ấy, đỡ phải làm chậm trễ thanh xuân tươi đẹp của con gái người ta.”

Hôm nay sở dĩ Cố Bách Dã đến đây, là vì em họ hắn muốn bàn bạc về chuyện làm ăn của xí nghiệp thuốc nhà họ Hạ, còn cố ý hẹn nữ cường nhân Hạ Thanh Thuần tới gia nhập liên minh. Người phụ nữ này còn không linh tình, còn khắp nơi muốn gây khó dễ hắn. Đã bỏ công bỏ sức còn không được nịnh nọt, loại sự tình này Cố Bách Dã hắn đã bao lâu rồi không gặp? Đúng thật là dở khóc dở cười.

"Tôi nói cô....."

Thương Ngao Liệt không có cách nào làm ngơ nữa. Anh chậm rì rì bước đến ngăn giữa hai người, tầm mắt rơi vào người Cố Bách Dã, “Anh là trưởng bối của em ấy, chú ý cách dùng từ. Bao nhiêu tuổi rồi, còn muốn cùng một cô gái nhỏ như em ấy so đo?”

"Hắc!" Cố Bách Dã cũng giả bộ uất ức, “Cậu bao nhiêu tuổi? Giáo sư Thương, còn rất khó chịu, loại chuyện bao che khuyết điểm này thế nhưng cậu cũng sẽ làm? Còn vì bà xã, lên mặt dạy đời anh họ đây?”

Hạ Nhã vẫn chưa hả giận, đang nghĩ muốn đấu khẩu tiếp với Cố Bách Dã, Thương Ngao Liệt vừa nhắc tay liền trực tiếp kéo cô ra phía sau, đập vào cái lưng lạnh như băng. Anh dùng thân mình cao lớn ngăn trở tầm mắt hai người, che chở thân thể bé nhỏ của cô không còn chỗ hở.

"Làm gì? Có bản lĩnh anh đánh tôi đi!" Tim Hạ Nhã bất giác đập nhanh mấy lần, Thương Ngao Liệt cúi đầu nghiêng thân, nhanh chóng hôn xuống

môi cô. Cảm xúc nóng ấm trong nháy mắt, lại như đời núi lấp biển không thể khinh thường, làm cho toàn thân cô run rẩy.

Hạ Nhã bối rối, nhắm mắt lại không khỏi suy nghĩ. Anh uống là loại trà nào vậy? Mùi này tràn đầy tươi mát ôn nhuận.

Thương Ngao Liệt ở bên tai cô dặn dò: “Ngoan một chút, hả?”

Hạ Nhã nhìn mặt anh nửa ngày, anh đơn giản chỉ nói một câu đã muốn làm cho cô đảo cái động chui xuống. Cô nói: “Chạy đi gặp mặt cùng người phụ nữ khác, ném vợ mình lại trong nhà, anh cũng không tốt đến đâu đâu.”

Thương Ngao Liệt thấy cô cuối cùng cũng nói ra điều không vui trong lòng, không khỏi cười cười: “Có thời gian suy nghĩ lung tung không bằng xem nhiều sách trên kệ một chút.”

Người đàn ông này thật là trấn định, biết phòng thủ chứ không tấn công. Hạ Nhã cam bái hạ phong không còn lời nào để nói.

"Sao vậy, đều đứng bên ngoài hóng gió lạnh làm gì? Hạ Nhã tiểu thư, không phải chúng ta trước đó đã gặp mặt rồi sao?"

Hạ Nhã vừa nghe giọng Hạ Thanh Thuần, vội vàng đẩy cánh tay Thương Ngao Liệt ra.

Hạ tiểu thư am hiểu giao tiếp, đưa tay ra bắt lấy tay Hạ Nhã, đơn giản không làm cho người ta phiền chán. Cô lôi kéo tay Hạ Nhã, chuẩn bị đi vào quán trà. “Lần trước gặp mặt quá vội vàng, còn không có thời gian nói chuyện cùng cô.”

Hạ Nhã còn đang nghĩ phải từ chối thế nào, chỉ thấy Thương Ngao Liệt khẽ gật đầu với cô, ý bảo cô đi theo. Cô nghĩ từ chối chính là làm kiêu đành phải kiên trì đi theo.

Trên bàn, mấy người quan hệ rắc rối phức tạp, may mắn vị Hạ tiểu thư này mạnh vì gạo, bạo vì tiền, miệng lưỡi bén nhọn lạnh lẽo kéo lại bầu không khí. Hạ Nhã rót trà cho mọi người, không rên một tiếng chỉ để ý uống trà, bọn họ trò chuyện ngược lại cô nghe không sót một chữ.

Lúc này mới hiểu, ba người là đang bàn bạc chuyện làm ăn của xí nghiệp nhà họ Hạ. Cô gái đi theo bên người Cố Bách Dã cũng là thư ký hân mới tuyển. Hạ Nhã không khỏi nhìn Thương Ngao Liệt thêm vài lần, đối phương vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng.

Đợi đến khi chính sự bàn không sai biệt lắm, Cố Bách Dã cũng nói sang chuyện khác, nói một ít chuyện cũ của ba người nhiều năm qua, nói ví dụ khi nào thì đi Hawaii nghỉ phép, mùa đông năm nay không bằng đi Thụy Sĩ trượt tuyết.

Hạ Nhã càng không có chỗ nói chuyện. Cô nghĩ Hạ Thanh Thuần cùng Thương Ngao Liệt từng có nhiều kỉ niệm như vậy, giữa hai người có sự ăn ý dĩ nhiên là không cần nhiều lời. Bọn họ là bạn bè của nhau, cô lại không có một người quen, trà này Hạ Nhã càng uống càng thấy đắng.

Hạ Thanh Thuần ước chừng 27, 28 tuổi, phong cách rất tốt, cử chỉ đoan trang, trong nụ cười còn chứa kiêu ngạo cùng thanh cao được đúc kết từ gia thế.

Hạ Thanh Thuần thân thiện nhìn Hạ Nhã, nói: “Tôi cùng với Cố thiếu gia cùng đi thì còn có thể, giáo sư Thương chính là người bận rộn, từ trước đến nay liền thích cho chúng ta leo cây. Bây giờ đang là thời kỳ tân hôn cùng Hạ Nhã, còn cam lòng buông tha thế giới hia người mò mẫm đi theo cùng chúng ta hay sao?”

Thương Ngao Liệt gật đầu, cũng không biết có tính là đồng ý hay không, “Năm nay công việc thật sự quá nhiều, đoán chừng không có thời gian.”

Hạ Nhã ngoại trừ trầm mặc, cũng không nói thêm lời nào.

Sau đó Thương Ngao Liệt nói thời gian cũng trễ rồi, liền cùng cô đứng dậy ra về. Hai người một trước một sau đi vào tiểu khu, Hạ Nhã nhìn thoáng qua bóng dáng của đối phương, không biết như thế nào lại cảm thấy phá lệ đẹp trai.

Cô yên lặng đi lên khoác lấy cánh tay anh. Dưới chân Thương Ngao Liệt tựa hồ có hơi chần chờ. Sau khi vào nhà anh liền bật đèn, Hạ Nhã theo thói quen quét mắt một vòng, tầm mắt đột nhiên dừng lại trong bồn bước bên cạnh cái thớt gỗ trong phòng bếp.

Hai ngăn cà mên đưngn thức ăn được rửa sạch sẽ lẳng lẳng bày ra đó.

Người sau lưng cũng không có phát hiện Hạ Nhã đang ngậy ngấn cả người, anh dùng giọng điệu trước sau như một nói: “Buổi chiều anh có trở lại một chuyến, em không có ở nhà.”

Da mặt Hạ Nhã mỏng, Thương Ngao Liệt cũng tác phong trước sau như một giản lược, hai người lại rất ăn ý không đó đề cập đến chuyện vì sao hai ngăn cà mên lại bị ném trong thùng rác trước cửa phòng làm việc.

Thương Ngao Liệt quay đầu lại nhìn Hạ Nhã, tiếp tục nói: “Gần đây xác thực hơi bận, ngày mai có thời gian, dẫn em đến một chỗ.”

"Chỗ nào?"

"Xưởng thuốc." Thương Ngao Liệt quan sát nét mặt Hạ Nhã, hé miệng cười cười.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 13: Cưới Chui (2)

Lúc đồng hồ báo thức bắt đầu reo vang không ngừng, Hạ Nhã rất không tình nguyện rời giường. Cô vốn định sáng nay biểu diễn một phen trù nghệ của mình, nhưng cơ thể lại mệt mỏi rã rời. Cô trở mình sang bên cạnh, Thương Ngao Liệt như trước đưa lưng về phía cô.

Tâm tình đùa giỡn của Hạ Nhã bốc lên, vươn tai đẩy từng sợi tóc của người đàn ông ra sau tai, liền lộ ra một bên mặt đẹp trai. Thương Ngao Liệt không mang kính mắt, nhìn như thế nào cũng đặc biệt soái.

Đầu ngón tay của Hạ Nhã bỗng nhiên mềm nhũn không dùng lực được, cô làm ra hành động mờ ám chỉ có vợ chồng mới có thể làm đối với anh, cảm thấy bản thân giống như ăn mật vậy, mặt mũi tràn đầy ngọt ngào vui vẻ.

Sau khi Hạ Nhã đùa giỡn người khác xong lại vui vẻ thỏa mãn ngủ thiếp đi, lúc này lại đến phiên Thương Ngao Liệt tỉnh giấc. Anh chưa từng trải qua cuộc sống vợ chồng, mỗi sáng sớm thức dậy sẽ xuất hiện phản ứng sinh lý bình thường, nghe nói đây là chức năng bình thường của người đàn ông khỏe mạnh.

Cho nên sắc mặt Thương Ngao Liệt nhìn qua có chút âm trầm. Hai người ngủ cùng giường đã là khảo nghiệm cực hạn đối với lý trí, nếu mỗi sáng còn phải chịu đựng cô dùng bàn tay non mềm trơn bóng sờ tóc anh.....

Trước kia Thương Ngao Liệt chưa bao giờ phát hiện, thì ra bản thân cũng là loại người bị người khác trêu chọc một chút cũng sẽ nổi lên phản

ứng. Đối với loại cảm giác không có cách nào nắm giữ khống chế, anh cũng không có cảm giác tốt.

May mắn người kia là Hạ Nhã, cho nên dù vậy cũng không tính quá mức dọa người. Kỳ thật đàn ông ở độ tuổi này giống anh, quả nhiên là tính lực tràn đầy, dù là mỗi ngày quần quýt si mê trên giường cũng có thể dễ dàng ứng phó. *dieeeen./đaaaaan;/lêêêê'/'quuuuúy>/<đôôôôn* Chỉ có điều Thương Ngao Liệt ở phương diện này xem như người cực kỳ ấn nhấn khắc chế, tính cách của anh đã được giáo dục.

Hạ Nhã lại ngủ một hồi, lúc tỉnh lại thì người bên gối đã tại phòng bếp bận rộn. Bình thường lúc này Thương Ngao Liệt đã đi làm, làm nghiên cứu, viết luận văn, báo cáo phát biểu, quả thật không có thời gian chăm lo việc gia đình. Cô nghĩ thầm từ nay về sau hay là ngoan ngoãn rời giường sớm, miễn tăng thêm gánh nặng gia đình cho anh.

Khi hai người ngồi chung một chỗ ăn sáng, Hạ Nhã nhìn thấy hình dạng cái trứng ốp la hoàn mỹ, không khỏi khoa trương nói: “Thầy Thương, anh không phải là nấu ăn rất giỏi đó chứ?”

Thương Ngao Liệt kẹp lấy cái trứng bỏ vào trong đĩa của cô, “Lúc trước sống một mình thì có học qua một chút.” Anh giương mắt nhìn cô, “Làm sao giống em, lần sau thịt kho tàu đừng bỏ nhiều đường như vậy.”

Hạ Nhã ngậy ngấn cả người, cô không ngờ đồ ăn cô làm ngày đó anh thật sự ăn thử. Cho dù bên ngoài hộp còn có một lớp vải bọc không đến mức làm dơ, chính là đồ ăn đã nguội ngắt, là anh cầm đến cắn tin làm nóng lại à?

Trong lòng cô lo lắng bất an, vội nói: “Lần sau..... Anh có thể nói với em muốn ăn món gì.”

Môi Thương Ngao Liệt hơi nhếch lên.

Thương Ngao Liệt quanh năm ở bên ngoài học nghiên cứu, từ khi còn nhỏ đã có thói quen tự lo liệu sinh hoạt hằng ngày. Nhớ lại thời điểm học đại học, ngẫu nhiên Hạ Thanh Thuần cùng vài người bạn cũng có tới đi ăn cơm cùng anh. Hôm nay anh đã có vợ, có người có thể chia sẻ các loại công việc trong sinh hoạt thường ngày, cái này thật đúng là anh có chút không quen.

Hai người giải quyết xong điểm tâm, Thương Ngao Liệt lái xe đi một chuyến đến cao ốc Cổ gia ở thành phố Tây Linh. Ở tầng cao nhất là phạm vi những vị lãnh đạo xử lý công việc, trên màn hình trình chiếu trong phòng hội nghị là bản đồ mở rộng của tập đoàn, tin tức tài chính mỗi giây mỗi phút đều không ngừng lưu thông.

Thư ký trước quầy nhận ra Thương Ngao Liệt, vừa thấy anh liền vạn phần khách khí chào hỏi, lập tức nhìn thêm vài lần cô gái xinh đẹp đi bên cạnh anh, sau đó liền nói quản lý Cổ đang ở trong phòng làm việc. Thương Ngao Liệt mang theo Hạ Nhã đi tới cửa, nghe thấy câu “Mời vào!” của người đàn ông từ trong phòng phát ra.

Hạ Nhã vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong phòng, chân liền giống như bị dính trên mặt đất.

Hai tay Cổ Bách Dã chống trên bàn làm việc, ánh mắt chuyên chú nhìn vào khuôn ngực Quan San San trước mặt. Hai tay Quan San San đang thắt caravat trước cổ hắn. Cũng không biết hắn dán vào lỗ tai cô đang nói cái gì, cô bị lời nói của hắn chọc cho cúi đầu cười khẽ.

Trong lòng Hạ Nhã rung sợ, giống như có một suy nghĩ kinh hoàng vừa chợt lóe lên trong đầu cô.

Ánh mắt Thương Ngao Liệt nhìn chăm chăm vào Cổ Bách Dã, hơi chỉ trích.

Quan San San nhìn thấy hai người trước cửa thì sắc mặt xấu hổ, vội vàng đứng vững, cười chào hỏi hai người, “Thì ra người hôm nay anh hẹn chính là bọn họ.”

Hạ Nhã âm thầm thở dài, vì bạn tốt cũng không tiện trưng ra sắc mặt không tốt với Cố Bách Dã.

Thương Ngao Liệt đi thẳng đến trước mặt anh họ, nụ cười trên mặt anh ước chừng là có chút dụng ý khác. “Còn không biết tự mình đeo caravat?” Giáo sư Thương nói xong, lại tự mình sửa lại caravat cho hắn, động tác của anh có thể nói là cẩn thận tinh tế, chỉ có điều cái kết thắt cuối cùng lại phá lệ dùng sức, làm bộ muốn siết chết đối phương.

Cố Bách Dã cũng chỉ đành tự mình nới lỏng caravat, cười nói: “Hôm nay tôi là được dính lây ánh sáng của em dâu, giáo sư Thương làm việc này thật là quá đúng chỗ rồi.”

Thương Ngao Liệt đáp lễ hắn nói, "Quản lý Cố một ngày kiếm bạc tỷ, muốn anh làm việc phải dùng tấm lòng.”

Cố Bách Dã cũng liếc xéo Hạ Nhã một cái, “Em dâu chịu giao xưởng thuốc cho hai nhà Thương-Cố quản lý, là vinh hạnh của tôi.”

Quan San San cười nói, "Các người nói chuyện cũng đừng có chua như vậy được hay không? Thật là làm cho người ta đau dạ dày.”

Hạ Nhã không để ý tới bọn họ, kéo Quan San San qua một bên lặng lẽ nói: “Tên họ Cố này mới tuyển một cô thư ký, lớn lên nhìn cực kỳ lăng lơ, chính cậu tự chú ý một chút.”

Quan San San biết là Hạ Nhã đau lòng cho cô, trái lại an ủi: “Được rồi, trên đời này người yêu nghiệt lăng lơ nhất là cậu, kế tiếp chính là mình, không có người nào so với chúng ta họa quốc ương dân hơn đâu.”

"Cậu còn dám lắm lời." Hạ Nhã đánh giá từ đầu đến chân Quan San San một lần, phát hiện cô cũng không có quần là áo lượt xướt nước mùi nước hoa, giá cả hàng hiệu trên trời, mà vẫn là quần áo, giày dép giá cả bình thường.

Cũng vì vậy, phỏng đoán trong lòng càng thêm chính xác, chỉ hy vọng hai người bọn họ hảo tụ hảo tán. Tình cảm dù sao cũng là việc riêng của hai người, còn lại..... cô lực bất tòng tâm.

Xe vững vàng chạy trên đường cao tốc, không bao lâu sẽ đến xưởng thuốc Hạ gia. Cửa sổ xe hạ xuống, một đầu tóc màu râm nắng của Hạ Nhã bay tán loạn.

Hiện nay, chuyện cô giao xưởng thuốc cho Cố Bách Dã, coi như là lý trí.

Hạ Nhã đã bí mật điều tra, sinh hoạt cá nhân của Cố Bách Dã tuy là không có chừng mực, nhưng mà việc làm ăn của Cố gia trong tay hắn lại rất phát triển, mới có thể từ từ phong sinh thủy khởi.

Cô tự nhận Thương Ngao Liệt không phải là người thích hợp làm thương nhân, càng không có tinh lực đi quan tâm chuyện làm ăn của xưởng thuốc.
d.đ.l.q.đ Tìm Cố Bách Dã có năng lực cực kỳ quyết đoán tới thay mặt làm quản lý xưởng thuốc đã là đại tài tiểu dụng.

Chuyện làm ăn của một xưởng thuốc Hạ gia nho nhỏ vốn không nên tốn quá nhiều thời gian chú ý. Nhưng vì mặt mũi Thương Ngao Liệt, Cố Bách Dã thật sự không dám chậm trễ, cũng ra lệnh, mỗi giai đoạn cần phải làm báo cáo chi tiết, đúng thời hạn liền trình lên cho hắn.

Thương Ngao Liệt đậu xe ở ven đường, xa xa đám công nhân viên chức đứng thành một hàng đợi đã lâu. Anh quay đầu dặn dò Cố Bách Dã: "Trong xưởng đều là lão công nhân, mọi người tươi đối đơn thuần chất phát, hoàn cảnh đơn giản, không cần xem bọn họ giống như đám đối tác làm ăn của anh mà đối phó."

Cố Bách Dã cũng nói: “Giáo sư Thương không hổ là người đã từng oai phong trong thương giới, tiểu nhân cần tuân dạy bảo.”

Hạ Nhã không khỏi kinh ngạc, "Anh nói anh ấy đã từng lăn lộn trong thương giới?"

Cố Bách Dã liên tục gật đầu, “Đúng vậy, năm đó nhờ có cậu ta mạnh mẽ vang dội, mới có thể bảo vệ xí nghiệp gia tộc.”

Thương Ngao Liệt chê Cố Bách Dã nói nhiều, liếc xéo hắt một cái: “Tôi không phải nhân tài trong lĩnh vực này, nếu không lúc ấy cũng sẽ không khiến công ty lâm vào tình cảnh ấy.”

Hạ Nhã chỉ coi như người đàn ông này từng đầu tư thất bại, có lẽ còn liên lụy trong nhà. Cô vội làm ra vẻ mặt khinh bỉ nói: “Đàn ông làm mua bán người cận bã chiếm đa số.”

Cố Bách Dã không giận ngược lại cười nói: “Chuyện đó cũng không sai.”

Các vị lãnh đạo cũng đám công nhân xưởng thuốc nhanh nhẹn lướt ánh mắt về phía bên này, đều tự phỏng đoán trong lòng hôm nay là cơn gió nào thổi tới, boss phía sau màn đại giá quang lâm.

Cố Bách Dã cùng Thương Ngao Liệt đều là tây trang, giày da, giơ tay nhắc chân đều toát ra vẻ người có tài, ung dung. Trên mặt cả hai đều là nụ cười đúng mực, làm cho phần thần thái kiêu căng, tinh anh bày ra vững vàng.

Phó trưởng xưởng hơi câu nệ chờ một bên. Ông là lão tướng thủ hạ của Hạ Đô Trạch, sau khi xưởng trưởng qua đời ông vẫn tạm trông non đám công nhân phía dưới, chỉ chờ boss mới tới tiếp nhận.

Ngược lại không đoán được vị con rể của ông chủ cũ này không chỉ tuổi trẻ, bối cảnh gia đình còn có lai lịch lớn như vậy, nhất thời khó tránh khỏi loạn trận tuyến, cũng may là ông quen thuộc Hạ Nhã. Cô trước một bước gọi: “Chú Vương”

"Hạ tiểu thư cô đến rồi."

Hạ Nhã cảm ơn nói: “Trong khoảng thời gian này đã làm phiền chú, xưởng thuốc này của ba con thiếu chú thật đúng là không được.”

Vương Bá cảm động nói: “Nói cái gì đấy. Lúc trước nhờ có ông chủ mang theo chúng ta dốc sức làm, giấu lại giống như chuyện này chỉ vừa xảy ra hôm qua. Aiz..... Người đi rồi, nhưng mà trọng trách giao cho chúng ta thì không thể bỏ.”

Vương Bá trước tiên dẫn ba người đi từng gian nhà xưởng kiểm tra. Cố Bách Dã cũng cảm thấy vài chỗ cần nên thay đổi, liền bàn bạc cùng Thương Ngao Liệt, kiểm tra kỹ lưỡng xong sau đó lại thông báo người phía dưới nên sửa đổi thế nào.

Thương Ngao Liệt đi dạo một vòng, trong lòng cũng có ý tưởng riêng. Anh nhìn Cố Bách Dã phía sau, ý bảo hẳn trước tiên sắp xếp suy nghĩ trong đầu cho tốt sau đó sẽ công bố.

Cố Bách Dã đã bày đủ phong độ trước mặt các lão công nhân viên, cười trêu chọc nói: “Tuy nói Hạ lão tiên sinh đã phó thác xưởng thuốc cho Thương tiên sinh, nhưng cậu ta đối với phương diện làm ăn dốt đặc cán mai, bình thường chỉ thích trốn trong phòng thí nghiệm mân mê bình bình lọ lọ. Lúc này mời tôi tới giúp một tay, các vị đều là lão tiền bối, lão giang hồ rồi, văn bối tài sơ học thiển, lúc trước đều là giúp đỡ làm việc cho công ty trong nhà, đối với hoạt động cùng tất cả các ngành trong xưởng thuốc bất quá chỉ hiểu sơ sơ, không bì kịp được với kinh nghiệm lâu năm như các vị. Từ nay về sau cùng hợp tác nếu có chỗ nào đắc tội, văn bối xin các tiền bối

thông cảm, cũng mong các vị tiền bối nhớ kỹ, chúng ta đều cùng có chung mục tiêu, chính là muốn đưa xưởng thuốc này càng ngày càng phát triển!”

Còn chưa dứt lời, tiếng khen tặng khách sáo đã tràn ngập đầy trời. Chân mày Cố Bách Dã nhướng cao, đối với tràng diện này ứng phó cực kỳ tự nhiên.

So sánh xuống, Hạ Nhã chú ý Thương Ngao Liệt chấp hai tay sau lưng. Anh giống như đang quan sát tỉ mỉ từng cử chỉ nét mặt của mỗi vị cấp dưới, không buông tha bất kỳ chi tiết nào. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc khi giải quyết công việc của anh, cùng với phong thái quý phái kia, thật đúng là một tinh anh kiêu ngạo.

Không thể không nói, hôm nay cách nhìn của Hạ Nhã đối với Thương Ngao Liệt được đổi mới không ít. Chỉ ít có hai điểm cô có thể đánh cược. Thứ nhất, anh không phải là kiểu thanh niên Y Học Gia rất trâu bò rất vĩ đại. Thứ Hai, anh không phải là kiểu người bảo thủ không chịu thay đổi.

Đoán là trong lúc Hạ Đô Trạch còn sống, quyết định cuối cùng này của ông, là cực kỳ chính xác.

Thời điểm Hạ Nhã ý thức được điểm này, lại lần nữa ngược khuôn mặt xinh xắn đối diện cùng khuôn mặt đẹp trai của anh, trái tim cô không chịu khống chế mà đập thành thịch.

Trải qua một ngày kiểm tra, Hạ Nhã phát hiện hoạt động xưởng thuốc dần dần đi vào quỹ đạo, kết quả này làm cho tảng đá trong lòng cô triệt để được đặt xuống.

Vợ chồng son cùng Cố Bách Dã cùng ăn xong bữa cơm tối, Hạ Nhã về đến nhà chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi, lúc này nhìn bóng lưng Thương Ngao Liệt đi vào phòng sách, cô không khỏi cười thán.

Sau khi cưới cô từ trên người anh biết được một chuyện thú vị: Trong tủ quần áo của người đàn ông này, quần áo và phụ kiện này nọ không khác nhau là mấy.

Thương Ngao Liệt làm người có lẽ cũng không phải quá cứng nhắc, nhưng cách ăn mặc của người đàn ông này tuyệt đối là cổ hủ cực điểm. Thường ngày anh đều mặc áo sơ mi cùng tây trang, mà áo sơ mi chỉ có hai màu trắng đen thuần túy, âu phục đa số là màu tối. Chiếc kính mắt trên sống mũi vĩnh viễn là kiểu gọng kính quy củ, độ dày kính người.

Trong tủ quần áo không hơn ba loại hình thức, âu phục, kẹp áo, áo sơ mi. *d/đ/l/q/đ* Nhìn thoáng quakhông hề sâu sắc, nhưng một lúc sau cô phát hiện nhãn hiệu trên quần áo của anh đều có hình con cá sấu lớn, từng cái từng cái đều xa hoa điệu thấp.

Còn chưa có nghĩ xong, điện thoại trong nhà liên reo, Hạ Nhã ghé vào bên giường bắt máy, “Alô?”

Người nọ nghe giọng liền biết là một phụ nữ trung niên, “..... Là Thanh Thuần sao? Ngao Liệt có ở đó không?”

Hạ Nhã kiềm chế tính tình, giọng nói có chút chột dạ tự báo tên họ: “Tôi không phải là Hạ Thanh Thuần tiểu thư, tôi là bà xã của Thương Ngao Liệt.”

Điện thoại đầu kia hiển nhiên là cũng ngẩn ra, “Cái gì? Cô đang nói đùa gì thế?”

Hạ Nhã cười lạnh, “Tôi cũng không phải ở không không có chuyện gì làm, lại ở đây nói đùa.”

Phụ nhân kia miệng đầy đều là không dám tin thái độ, “Nói hươu nói vượn! Tôi là mẹ nó! Nào có chuyện con trai kết hôn lại không nói cho mẹ

mình một tiếng? Cô tiểu hồ ly tinh này, tôi muốn xem cô đang chơi trò gì, đi! Gọi Ngao Liệt tới đây cho tôi!"

Hạ Nhã lần đầu đối mặt với quan hệ mẹ chồng nàng dâu nặng mùi thuốc súng như vậy, sợ tới mức buông lỏng tay, lỡ cúp luôn điện thoại.

Thương Ngao Liệt đang ở trong phòng sách trò chuyện cùng một vị giáo sư khác, nghe thấy tiếng nói chuyện lớn tiếng trong phòng khách liền cầm điện thoại đi ra hỏi một chút có chuyện gì.

Hạ Nhã tóm lấy gối đầu bên cạnh ném vào người anh, nào biết người đàn ông đi đường không tiện này phản ứng lại rất nhanh nhẹn, ném không trúng anh!

Thương Ngao Liệt thở dài, "Sao vậy?"

Hạ Nhã cực kỳ tức giận hai tay chống nạnh, "Thương Ngao Liệt! Tối hôm nay chỉ cho phép anh ngủ trên sofa!"

Người đàn ông cười nhạt một tiếng, giống như đây là chuyện anh cầu còn không được.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 14: Cưới Chui (3)

Hạ Nhã đang muốn lớn tiếng kháng nghị, Thương Ngao Liệt không khỏi nhúu mày, vươn ngón tay đè môi cô lại, làm hành động dừng lên tiếng. Cái này đúng là có hiệu quả, cô lập tức im lặng, vội vàng nghiêng đầu muốn né tránh ngón tay của anh.

Thương Ngao Liệt cúp điện thoại di, nghĩ thầm cũng không biết vị giáo sư bên kia đã nghe được bao nhiêu, vì vậy nghiêm túc cảnh cáo cô vợ nhỏ nào đó: “Biết rõ anh đang nói chính sự còn không biết thu liễm.”

Khuôn mặt Hạ Nhã tràn đầy không vui: “Hừ, còn sợ người khác biết rõ anh đã kết hôn?”

Thương Ngao Liệt lắc đầu, "Là sợ bị người ta truyền anh là kẻ “sợ vợ”, chuyện này thật sự không hay."

Hạ Nhã thấy anh nghiêm mặt, cũng không còn ý tứ vui đùa: “Anh thật sự là đáng ghét!”

Thương Ngao Liệt không có lên tiếng đáp lại, trước tiên nhặt gối đầu bên chân thả lại trên giường. Sau đó điện thoại trong phòng ngủ lại vang lên lần nữa, anh bắt máy, vẻ mặt quái lạ không thể tiếp tục che giấu.

Hạ Nhã tự biết đã gây ra đại họa, vội vàng mượn cớ tắm rửa chuồn đi. Sau khi cô từ phòng tắm đi ra, Thương Ngao Liệt cầm điện thoại này giờ vẫn không nói chuyện, chỉ nghe anh “Ừ” một tiếng, đoán chừng mẹ Thương đang lải nhải ở bên kia.

Thương Ngao Liệt ấn huyết Thái Dương, đối với phụ nữ từ trước đến nay anh cảm thấy rất khó ứng phó. “Được, con biết rồi, liền mừng 1 tháng 5 này.” Đáp lại thêm vài câu, cuối cùng mới chấm dứt lần nói chuyện này.

Hạ Nhã mặc đồ ngủ màu hồng ô vuông bảo thủ, ngồi trên giường giả bộ vô tội: “Em không phải cố ý cúp điện thoại của mẹ anh. Còn có, bà ấy nói em là tiểu hồ ly tinh.”

Thương Ngao Liệt cũng không có ý trách mắng cô, nghe xong lời này ngược lại ngồi xuống quan sát kỹ cô vài lần. “Việc này trách anh không có xử lý tốt.”

Hạ Nhã thở phào một cái, lo lắng không yên cũng không nén được cơn tức. “Nhà của anh chẳng lẽ ngoại trừ một người anh họ cận bã, người khác liền thật không biết rõ hai chúng ta đã kết hôn hay sao?” Công tác giữ bí mật việc ăn cưới này của anh đều có thể vượt qua tổ chức chuyên nghiệp rồi.

Thương Ngao Liệt gỡ kính mắt trên sống mũi xuống, đứng dậy đi lấy đồ ngủ sạch sẽ của anh, “Em muốn nghe lời thật?”

Hạ Nhã nhìn thấy người đàn ông này quay lưng lại nói chuyện với mình, vẫn là nhịn không được xem thường nói: "Ai muốn nghe nói dối!"

Thương Ngao Liệt cúi đầu cởi bỏ cúc áo, trước mặt cô lộ ra thân hình rắn chắc. “Phụ nữ không phải thích đàn ông dùng lời nói dối tới dụ dỗ hay sao?”

Hạ Nhã sợ hết hồn, muốn nhắm mắt lại, nhưng trong đầu lại có một giọng nói khác đang mãnh liệt phản đối.

"Loại đàn ông ngay cả mối tình đầu còn chưa có trao ra như anh, bớt ở đó giả vờ là bạn thân của phụ nữ nữa."

Thân trên trần trụi, hình thể hoàn mỹ của anh quả thật làm cho người ta phạm tội. Anh một lần nữa ngồi trở lại bên người cô. “Nếu như lúc trước cho mẹ biết về hôn lễ này, mẹ nhất định sẽ đến nháo. Mẹ anh sẽ không đồng ý hôn sự của hai chúng ta.”

Trong lòng Hạ Nhã đã sớm hiểu rõ, cô hỏi: “Vì sao? Em không xứng hay là mẹ anh thích Hạ Tiểu thư kia hơn, muốn cô ấy trở thành con dâu?”

Thương Ngao Liệt cởi bỏ dây nịch bên hông, cái này làm Hạ Nhã không nhìn được nữa, chuyển hướng đề tài: “Anh anh anh anh anh.... Muốn làm cái gì?”

Hai tay Thương Ngao Liệt làm động tác cởi quần, bình tĩnh nói, "Tắm."

Hạ Nhã rống to về phía anh: “Anh không thể đợi vào phòng tắm rồi cởi sao? Thầy Thương, nói chuyện một chút có được không? Anh xem em có giống như anh cởi sạch sẽ trước mặt mọi người hay không?”

Thương Ngao Liệt trầm mặc một hồi, giống như đang tự hỏi những lời này của cô, cuối cùng cảm thấy rất buồn cười, lắc lắc đầu. Anh thật ra chỉ là không muốn đi phòng tắm lại mang quần áo bẩn ra thôi.

Người đàn ông đứng dậy ném quần áo vừa thay ra bên cạnh máy giặt ngoài sân thượng. “Em nói có lý, hẳn là có một vài phần. Nhưng mà cuối cùng đây cũng là suy nghĩ của bà. Ít nhất, hôn nhân của anh sẽ không do bà làm chủ.”

Thương Ngao Liệt đi tới, thân hình phơi phới, trong bóng đêm như là một cây cột điện sáng rực, làm hại Hạ Nhã phải dùng tay cào cánh tay.

Anh nói: “Cho nên trước khi kết hôn không nói trước với bà, sợ lại gây ra thêm chuyện không cần thiết.”

Trong lòng Hạ Nhã giống như có đàn nai con chạy loạn, cô nhìn anh, giống như đã hiểu. “Nói cách khác..... Mặc kệ mẹ anh có đồng ý hay không, anh đều đồng ý kết hôn?”

"Anh vốn định sau khi kết hôn sẽ tự mình nói với bà, kết quả quá bận rộn, kéo rồi lại kéo."

Cô lúng ta lúng túng hỏi, "Vậy bây giờ..... Làm thế nào?"

Cơ thể Thương Ngao Liệt nhìn có cảm giác vừa không quá cơ bắp lại không phải quá gầy. “Mấy ngày nữa nghỉ lễ mừng 1 tháng 5, mẹ nói muốn đi Hạ Môn nghỉ phép thăm bà con, anh dẫn em đi gặp mặt bọn họ.” Anh hỏi tiếp cô: “Có muốn đi hay không?”

Hạ Nhã ra vẻ, "Không muốn đi."

"Vậy thì thôi."

"....."

Cô lập tức dùng giọng trẻ con cãi lẽ: “Anh cũng buông tha quá nhanh đi? Rõ ràng chính là hư tình giả ý!”

Vẻ mặt Thương Ngao Liệt hòa hoãn, hai đầu lông mày nhiều hơn vài phần ý cười. Anh giơ tay sờ sờ đầu cô, “Vậy thì đi đi.”

Hạ Nhã lần nữa cầm lấy gối đầu anh mới nhặt lên ném qua: “Nhanh tắm rửa đi, thầy Thương!”

Ngày Quốc tế Lao động, địa điểm du lịch các nơi đều là người người chật ních. Mấy năm nay Hạ Môn nhanh chóng nhảy lên trở thành điểm du lịch đứng đầu, trình độ được hoan nghênh không giống bình thường.

Thương Ngao Liệt cùng Hạ Nhã là đôi vợ chồng nhỏ vừa tân hôn. Lúc đi đến trên đảo liền gặp một trận mưa nhỏ, cả tòa đảo nhỏ phủ xuống không

khí ẩm ướt, mê mang. Tọa lạc trên đảo là mười khu nhà lớn cao cấp, là kiến trúc kinh điển người người truyền miệng. Trên thực tế còn có một cổ trạch, nhưng lại không phải là địa điểm cho du khách ghé thăm, gọi là “Biệt uyển Cổ gia.”

Hạ Nhã đi bên cạnh Thương Ngao Liệt, men theo một con đường nhỏ cong cong vẹo vẹo, cho đến khi du khách càng ngày càng ít, trong lúc lơ đãng hai người liền quẹo vào một cái cửa sau không dễ thấy được. Cô chăm chú nhìn lên, trên cửa có khắc vài hoa văn mang theo vài phần nho nhã cùng phong thái cao quý. Đẩy cửa vào, chỉ thấy trong đình viện trồng một cây nhãn cành lá rậm rạp, cả ngôi nhà đều được che phủ dưới bóng râm.

Thật không may, ánh mắt đầu tiên Hạ Nhã nhìn qua lại thấy được người đàn ông cô không muốn thấy, cô bĩu môi hỏi: “Đây là nhà của bà con anh?”

Cổ Bách Dã mặc một bộ đồ màu đen nhàn nhã, ống tay áo hơi cuộn lên, hắn vừa đi tới vừa cười: “Đây là nhà của dì hai tôi.”

Nói như vậy, cha của Cổ đại thiếu gia hắn là ở rể, mẹ là con gái thứ hai của nhà họ Cổ, cho nên mới để con trai theo họ mẹ. Hạ Nhã sáng tỏ, “Thì ra dì hai của hai anh ở đây.”

Hai đấng mày râu bị cô nói sững sờ, trong lòng Hạ Nhã trộm vui mừng, đang muốn hỏi Cổ đại thiếu gia như thế nào cũng muốn tới tham gia náo nhiệt, chợt nghe Thương Ngao Liệt bên cạnh cung kính lớn tiếng giới thiệu: “Mẹ, đây là Hạ Nhã.”

Hạ Nhã kinh ngạc, vội vàng nhìn ra phía sau Cổ Bách Dã thăm dò. Một vị phu nhân trẻ tuổi mặc sườn xám đứng phía trước đình. Bà bảo dưỡng rất tốt, khí chất ung dung, nhưng nét mặt lại mang chút nghiêm túc.

Hạ Nhã đã sớm chuẩn bị tốt một câu, “Chào mẹ”, còn chưa kịp nói đối phương đã lạnh giọng liếc xéo, mặt mũi tràn đầy không vui: “Mẹ tưởng con tìm một người phụ nữ xinh đẹp đến độ nào, ai ngờ cũng chỉ như vậy.”

Bà nói xong ngoắc ngoắc tay với Thương Ngao Liệt: “Tối, để mẹ nhìn thật kỹ, quanh năm suốt tháng không gặp được con bao nhiêu lần, con xem con gầy thế này.....”

Trong lòng Hạ Nhã như đưa đám, Thương Ngao Liệt lại nắm tay cô, nói với mẹ mình: “Đi nửa ngày cũng mệt mỏi rồi, vào nhà ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Mẹ Thương hơi ngẩn ra, qua loa cười cười với Hạ Nhã, sau đó xoay người vào phòng khách.

Hạ Nhã đã sớm đoán được bản thân sẽ bị lạnh nhạt, cũng may cảnh đẹp ở chỗ này có thể an ủi cô một chút. Cô đi về phía trước, nhìn thấy cánh cửa theo phong cách Ba Lạc lại có một nét phong tình khác. Chắc vì trời mới đổ mưa, trong không khí có cảm giác mát lạnh. Nghe người ta nói phía sau mỗi tòa nhà đều có một câu chuyện xưa thê mỹ, cô ngẩn đầu nhìn cửa sổ hình vòm bên trên, tòa nhà xây dựng trên trăm năm đã trải qua bao nhiêu mưa gió tang thương?

Nữ chủ nhân của "Biệt uyển Cố gia" là chị cả của mẹ Thương Ngao Liệt, làm người hòa ái dễ gần, vừa nhìn thấy Hạ Nhã liền ân cần hỏi thăm, coi cô như vợ của con bà mà nhiệt tình khoản đãi. Ngược lại mẹ Thương lại trưng ra bộ mặt lạnh băng băng ngồi ở đằng kia, ngay cả Cố Bách Dã ở trước mặt bà cũng là bộ dáng đứng thẳng cúi đầu, một bộ quy củ.

Cố nữ sĩ cười tủm tỉm bưng trà nóng lên, “Đây là hồng trà Ceylon của Anh quốc, rất thơm, mấy người trẻ tuổi các con hẳn là cũng thích uống.”

Hạ Nhã nhận lấy cái ly, vội vàng nói cảm ơn, "Không cần làm phiền, cảm ơn dì."

Hai người phụ nữ nhà họ Cố đều là tiểu thư khuê các, nhìn ra được khi còn trẻ là hai đại mỹ nhân. Lúc này mẹ Thương mệt mỏi tựa vào ghế sofa, lạnh nhạt nói: “Đều nói con lớn rồi cha mẹ muốn quản cũng quản

không nổi. Nhìn con trai em thật có tiền đồ, ngay cả kết hôn cũng không báo cho mẹ nó đến uống ly rượu mừng.”

Thương Ngao Liệt giải thích, "Chính là không nghĩ làm tiệc rượu, mới không có kinh động mọi người, nếu không một trăm bàn cũng không đủ.

Cố nữ sĩ cũng đi theo hòa giải: “Đúng vậy, bọn nhỏ nghĩ muốn làm sao đều là tự do của bọn nó, đám nhỏ bên kia của bọn chị du lịch kết hôn cũng không thiếu, em liền bớt tranh cãi. Chị xem Tiểu Hạ Nhã so với bộ dáng lúc còn trẻ của em ngược lại có chút giống đấy.... Ừ, nhìn giống như con gái, không sai.”

Mẹ Thương lại mất hứng nhú mày, “Kết hôn cùng yêu đương tất nhiên khác nhau. Bách Dã chính là môn đăng hộ đối, theo em giải thích, hai người quen nhau cũng mới có mấy tháng, còn không phải nhìn trúng nhà chúng ta có tiền hay sao? Con em đương nhiên em biết rõ, nó đối với mấy chuyện này đều không có kinh nghiệm, chắc là bị người ta lừa còn không biết.”

Thương Ngao Liệt nghe xong nhú mày, vẻ mặt lạnh lùng không ít. Anh đang muốn mở miệng, mẹ Thương lại tiếp tục nói: “Hai người kết hôn danh bất chính, ngôn bất thuận, dù sao mẹ cũng không tán thành. Thật không hiểu con suy nghĩ cái gì, rõ ràng đã ở cùng một chỗ với Thanh Thuần vài chục năm, hai nhà đều chờ hai đứa ngày nào đó đi đăng ký kết hôn. Hiện tại tốt rồi, lại tìm đến một người phụ nữ lai lịch không rõ như vậy, thật sự là không hiểu con nghĩ sao.”

Hạ Nhã từ nhỏ nhận được giáo dục cao cấp, tuy nói năng tùy hứng nhưng lại rất chú ý lễ nghi xã hội thượng lưu. Nguyên nhân chính là, cô cũng dưới điều kiện sung túc hun đúc ra sự thanh cao cùng lòng tự tôn.

Mẹ Thương gây chuyện, từng câu từng chữ đều cắn chặt cô không buông. Ngực Hạ Nhã xiết chặt, nắm tay nắm lại, không thể nào tiếp tục

kiềm chế tức giận, bật dậy chỉ vào mẹ Thương lên tiếng: “Đều đã là thời đại nào rồi, có phải bác còn muốn con bác nghe theo cái gì mà lệnh cha mẹ, lời mai mối hay không? Tôi nói cho bác biết Thương phu nhân, đừng tưởng rằng con bác là người quý hiếm gì. Nếu anh ấy thật sự yêu Hạ tiểu thư, lông mày tôi cũng có thể không nhăn một cái để cho anh ta cú. Còn có, những đồng tiền dơ bẩn nhà các người một đồng tôi cũng không cần.”

Thương Liệt Hạ hạ thấp giọng, muốn nhắc nhở cô không nên quá qua kích động, "Hạ nhã."

Đối phương hất tay của anh ra, đi vài bước về phía cửa. “Thương Ngao Liệt, anh nhìn cho kỹ, lúc trước là anh mong chờ muốn tôi gả cho anh. Không phải tôi không tự trọng muốn anh lấy tôi. Khi ba tôi còn sống tôi đều không phải chịu uất ức lớn như vậy, hiện tại tôi dựa vào cái gì chịu sự nhục nhã của người phụ nữ này?”

Hạ Nhã nói xong liền tức giận tông cửa xông ra.

Bên trong nhà, Cố nữ sĩ oán trách nhìn chăm chăm mẹ Thương. Cố Bách Dã giang rộng hai tay khoát lên trên ghế sofa, bộ dáng xem kịch vui.

Thương Ngao Liệt cũng chậm rãi đứng dậy, muốn đuổi theo Hạ Nhã, chỉ là anh tự biết năng lực có hạn, dù chạy thế nào cũng không đuổi theo kịp cô.

Anh đi qua bên cạnh mẹ Thương, hời hợt nói một câu: “Con rất ít khi làm trái ý của mẹ, bởi vì con biết rõ một mình mẹ nhiều năm như vậy trái qua rất không dễ dàng.”

Trong lời nói phân lượng đã chìm đến không cách nào cân nhắc. Lúc này Thương Ngao Liệt không đợi mẹ nói chuyện, lại cúi đầu nói: “Chuyện từ nhỏ con đồng ý với mẹ, con cũng đều nhớ kỹ.”

Anh vẫn luôn nhớ kỹ, từng giây từng phút ghi nhớ trong tâm khảm. Nhiều năm qua, chỉ cần nhà họ Thương cần anh, anh liền bất chấp. Thậm chí mặc kệ có nhiều khó khăn đến cỡ nào.....

Con người đen như mực của Ngao Liệt hiện lên tâm tư không muốn người biết, “Cho nên mặc kệ mẹ có đồng ý hay không, hiện tại con muốn đi tìm em ấy.”

Mẹ Thương hít sâu một hơi, vẫn không dám tin hỏi: “Con thật sự yêu thích cô ta?”

Mặt Thương Ngao Liệt khẽ giãn ra, trả lời: “Vì chính con, cũng vì em ấy.”

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 15: Cưới Chui (4)

Thương Ngao Liệt đi ra “Biệt uyển Cổ gia”, nhìn hai bên đường, cố gắng suy đoán phương hướng cô vợ nhỏ trốn đi.

Cố Bách Dã cũng từ phía sau vỗ vỗ vai anh, “Được rồi, nhìn bộ dáng thân tàn chí kiên này của cậu, anh giúp cậu.” Hắn hất chiếc áo khoác tây trang màu xám tro, đặt tại đầu vai, chậm rì rì nói: “Tìm được cô ấy anh sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

Hai người chia nhau hành động. Cố Bách Dã đã tìm nửa ngày trên đảo, vừa phái tài xế Cổ gia, bảo mẫu, người làm vườn, tất cả đều xuất động. Kết quả Hạ Đại tiểu thư giống như người không có việc gì ở tại một quán cà phê gọi là “Tiệm bánh Tư gia” nghỉ ngơi, trong tay còn cầm bản đồ hướng dẫn.

Cố thiếu gia nhức đầu lập tức báo cho ông xã xui xẻo của cô, bản thân lại chậm chậm đi vào trong tiệm.

Hạ Nhã đã sớm phát hiện Cố Bách Dã đứng ngoài cửa tiệm. Tác phong người đàn ông này kỳ quái, đứng trong đám người liên âm ỉ vang trời. Nếu đổi lại là giáo sư Thương, tiệm này sẽ lặng ngắt như tờ.

Cô bấm điện thoại di động nhắn tin cho Quan San San, ngoài miệng nói: “Người anh em, làm phiền tránh cho khác, anh ngăn cản sóng tín hiệu điện thoại của tôi rồi.”

Cố Bách Dã quả thật là vô tội, chuyển ghế ngồi xuống đối diện cô, “Được rồi đại tiểu thư của tôi, em họ tôi cũng đã vì cô mà cãi nhau với mẹ

cậu ấy.”

Hạ Nhã chế giễu nói: “Thật hâm mộ các người nha, từ nhỏ đã có một người mẹ thành công như vậy.”

Cố Bách Dã cũng hừ lạnh một tiếng, “Em dâu nói sai rồi, Cố gia bên này tôi không dám nói, nhưng người đứng đầu Thương gia bây giờ đều do Thương Ngao Liệt nắm quyền.”

Cô nghe trong lời nói của đối phương còn có ý khác.

Cố thiếu gia cười cười nói: “Em dâu còn non lắm, không có nhãn lực, đừng xem giáo sư Thương chúng ta hiện tại là một bộ dáng học giả tinh anh, năm đó bao nhiêu trọng trách đều rơi xuống trên đầu của cậu ta. Cậu ta hiểu thuận thì hiểu thuận, nhưng việc hôn nhân vẫn hoàn toàn có năng lực tự làm chủ. Tôi biết dì cũng không làm gì được cậu ta, chớ nói chi là số mệnh cao thấp nhà họ Thương đều nằm trong tay cậu ta. Ai dám nói cái gì? Cô tức thì tức, lại âm ỉ với cậu ta, đây không phải là cố tình làm khó cậu ta hay sao.”

Lời còn chưa nói hết, một nữ phục vụ liền đi tới nhắc nhở hần: “Tiên sinh, trong tiệm không được hút thuốc.”

“Xin lỗi, tôi nói chuyện quá nhập tâm, quên mất việc này.” Cố Bách Dã cũng ngẩng đầu, nhìn thấy đối phương là một cô gái trẻ tuổi, đơn giản liền muốn đùa giỡn, “Làm phiền người đẹp dập tắt giúp tôi.”

Hần đưa điều thuốc trong miệng tới trong tay đối phương, Hạ Nhã khinh thường nói: “Anh ngược lại tùy chỗ đều có thể phóng điện, coi chừng ngày nào đó sử dụng quá độ, “động cơ liền nổ tung.”

Cố Bách Dã cũng không cho là đúng, “Nào giống bộ dáng của ông xã cô. Dù cho có trói cậu ta trên giường cũng phải đẩy một cái mới nhúc nhích, toàn bộ đều vận động bằng tay.”

Hạ Nhã nghe đối phương chuyển chủ đề, bắt đầu chê cười cuộc sống giường chiếu của cô cùng Thương Ngao Liệt không hài hòa. Cô đương nhiên không muốn Thương Ngao Liệt bị Cổ Bách Dã này nói, huống chi là trước mặt người đàn ông phong lưu này. Vì vậy cố ý nói, “Làm sao anh biết, anh đã thử qua rồi sao?”

Cổ Bách Dã nhún nhún vai, hỏi ngược lại cô: “Vậy cô thử qua rồi sao?”

Mặt Hạ Nhã liền đỏ lên, “Mỗi ngày tôi đều dùng, ông xã tôi chính là toàn bộ tính năng đều là lắp ráp tự động.

Trong tiệm dần dần yên tĩnh, mọi người đều giảm thấp giọng nói chuyện. Hạ Nhã đột nhiên có dự cảm, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Thương Ngao Liệt đứng ở đằng kia, cũng không biết đối phương đã đứng đó từ lúc nào, nghe được nhiều hay ít.

Việc không liên quan đến mình, Cổ Bách Dã cũng không muốn hao phí tâm tư ở chỗ này, liền đứng dậy tặng lại vị trí cho em họ, dẹp đường hồi phủ.

Thương Ngao Liệt giả bộ ho khan, trong mắt đã không che hết được vui vẻ. Sau đó anh nhìn xem xung quanh, nhiều người nhiều miệng cũng không tiện nói chuyện, thử thăm dò hỏi cô: “Chúng ta nói chuyện một chút?”

Hai người đi ra khỏi quán cà phê, trong tay Hạ Nhã còn cầm một túi bánh thủ công tự làm. Thương Ngao Liệt thoáng cách xa cô vài bước, cô nhìn thấy trên đảo này phần lớn là các cặp tình nhân, từng đôi từng đôi đều toát ra vẻ ngọt ngào. Cô cũng nổi lên tính tình, muốn nắm tay anh. Chỉ là đối với tính cách của thầy Thương, lại không dám thử.

Lúc này Thương Ngao Liệt xoay người, tay trái cầm lấy túi bánh trong tay cô, tay phải lại chủ động đan xen năm ngón tay với tay cô, một mực nắm chặt. Hạ Nhã cảm giác bản thân đi bên cạnh anh càng trở nên nhỏ nhắn xinh xắn.

Thương Ngao Liệt nói: “Anh mang em đến đây chính là muốn em nhìn thấy một mặt này của mẹ, không vì cái gì khác. Trước đó anh cho rằng đã nói chuyện xong hết rồi, nhưng mà xem ra tạm thời anh không thể thay đổi suy nghĩ của bà.”

Cảm xúc của Hạ Nhã cũng đã bình tĩnh, Thương Ngao Liệt bổ sung: “Anh tin tưởng mẹ vì hai chúng ta, sẽ đồng ý thỏa hiệp. Em cũng lùi một bước, coi như..... vì cái nhà này.”

"Em hiểu rồi, gia hòa vạn sự hưng chứ gì."

Chỉ là cô cũng không phải vì cái nhà này, cô chỉ là vì anh.

Hai người bọn họ đi tới một hẻm nhỏ thừa thớt người, Hạ Nhã mượn cơ hội ôm lấy thắt lưng Thương Ngao Liệt từ phía sau lưng, nhỏ giọng khóc lên. Trong lúc này có uất ức cũng có hối hận.

Thương Ngao Liệt suy nghĩ một chút, nói: “Hạ Nhã, bà ấy là mẹ anh, là trưởng bối. Em đối với bà như vậy rất không lễ phép, nhưng mà anh có thể hiểu được. Chúng ta là hậu bối, có thể phải nhường nhịn nhiều hơn....” Anh giống như mơ hồ thở dài, cô cũng nghe thấy rồi. “Công việc anh bận rộn, đã để bà một mình trong nhà nhiều năm.”

Hạ Nhã không dám hỏi nhiều chuyện cha anh ở đâu? Chỉ biết là phụ nữ tới tuổi này, chắc hẳn cuộc sống đã trở thành cục diện đáng buồn, không có nửa điểm gợn sóng. Cô lau nước mắt, con người trong trẻo, “Em biết, em không nên làm cho mẹ anh đau lòng.”

Thương Ngao Liệt cười cười, xoay người nắm lấy bờ vai cô, “Đừng khóc. Không phải nói chưa từng tới đây sao? Anh cũng vậy, khó có dịp rảnh rỗi, cùng em đi xung quanh một chút, thế nào?”

"..... Thật?!" Hạ Nhã nghe thấy lời này, tâm tình lo lắng không vui hoàn toàn bay mất, hân hoan tung tăng như chim sẻ mở ra bản đồ vừa mua trong

tay.

Khí hậu ôn hòa, mặc dù khách du lịch đông nghẹt, nhưng hứng thú của Hạ Nhã lại thủy chung tăng vọt. Cuối cùng, Thương Ngao Liệt tuy không tính là tuýp người lãng mạn, nhưng anh làm việc đâu ra đấy, lại có thể đi chơi cùng cô cả một ngày, đúng là phúc lợi hiếm có.

Trên đảo những quán nhỏ thú vị có rất nhiều, phong cách kiến trúc Trung Tây kết hợp. Dạo qua một dãy quầy tạp hóa, đùa giỡn cùng đoàn hải mã, những cửa hàng theo phong cách Châu Âu trải dài trên đường, nhà hàng Hắc Miêu, quầy coi bói..... Còn có pho tượng Trịnh Thành Công, sừng sững hướng về phía Đông Nam, quả nhiên che cả đỉnh núi.

Hạ Nhã xa xa nhìn tượng điêu khắc phía xa, gió biển thổi bay mái tóc dài màu vàng r ám nắng của cô, phát phối tràn đầy sức sống. *diii? end~aaan//leeeq:uuuy><đoon* Thương Ngao Liệt nhìn bóng lưng của cô, cô bất chợt xoay người lại, nụ cười tươi rói, ánh mắt chứa đựng dịu dàng chạm phải con người đen láy của anh. Lập tức, làm cho xuân tình trong anh nhộn nhạo.

Giọng đàn ông trầm thấp, anh ở phía sau cô thì thầm:

“Cố phán hà sở chi, sái nhiên diệt trần căn

Quy lai vong sở lịch, minh nguyệt thượng sài môn.”

"Ai ui, nhìn không ra thầy Thương chẳng những tinh thông y lý, thi từ cũng một bụng.

Anh cười nhạt, "Khi còn bé đã đi xem qua pho tượng kia, có người dạy anh.”

Hạ Nhã nghe lời anh cũng không nghe ra tâm tình gì, liền hỏi: “Là ba anh sao?”

Thương Ngao Liệt hơi lắc đầu, nói, "Không phải, anh ra đời không lâu lắm, ông ta đã đi."

"Đi? Đi nơi nào?"

Anh vân đạm phong khinh nói, "Ông không muốn trở lại nhà."

Hạ Nhã còn chưa hỏi cái gì, liền nghe anh nói tiếp, "Đi thì đi thôi."

Hai người đứng trước cảnh sắc núi cùng biển, lắng lắng để gió biển thổi trong chốc lát. Mặt tượng Trịnh Thành Công hướng ra biển, người mặc áo giáp, tay cầm bảo kiếm, phảng phất ẩn ý giành lại báo vật, tràn đầy khí thế.

Chơi một lát khát nước, Hạ Nhã chạy tới quán trà sữa Trương Tam Phong nổi tiếng trên đảo nếm thử đồ ăn tươi. Cô mua ly trà sữa chiêu bài, uống một miếng sau đó liền đưa cho Thương Ngao Liệt bên cạnh. Vốn loại đồ uống ngọt này anh không thích, nhưng vì cô thích nên bất đắc dĩ uống vài ngụm.

Vài người trẻ tuổi đứng xếp hàng nhìn chăm chăm bọn họ, xì xầm nói chuyện, cuối cùng có một thanh niên kiềm nén không được, xông đến bên cạnh Hạ Nhã bắt chuyện: "Cùng người nhà đi du lịch sao?"

Hạ Nhã đang cầm trà sữa cười không ngừng, cười đến trong lòng thanh niên kia nở hoa. Thương Ngao Liệt một tay ôm cô đến trong lòng, liền nghe tiếng bà xã nhỏ nói: "Là cùng ông xã đến hưởng tuần trăng mật."

Chờ cùng Hạ Nhã đi xa, Thương Ngao Liệt đơn giản nói một câu với anh: "Năm nay không có thời gian, chờ về sau bổ sung."

Cô nghĩ nghĩ, mới phản ứng lại, lâu bầu nói: "Ai thêm chứ~" Nhưng trái tim không kiềm chế được đập thành thịch, lại hỏi anh: "Chờ "về sau" cái gì?"

Thương Ngao Liệt dừng mấy giây, bí hiểm cười một tiếng.

Hoàng hôn, mặt trời lặn, vợ chồng son nếm thử đủ các loại mỹ thực, ăn no bụng, chơi chán mới trở lại “Biệt uyển Cố gia.” Mới vừa trở lại liền thấy Cố Bách Dã một mình đứng trước cửa, một bên hút thuốc một bên nói chuyện điện thoại, cười cười nói nói, rất là vui vẻ.

"Thật không tới? Em thật không tới? Bạn thân của em đang ở đây..... Rất cuộc là đang bận cái gì? Nếu không, anh bao em hai ngày? Ai..... được rồi được rồi đừng đánh mặt."

Trước đó Hạ Nhã chỉ biết Quan San San thừa dịp ngày nghỉ ra ngoài làm thêm, trong nhà cô, cha mẹ cô buộc cô nộp toàn bộ tiền ra, áp lực quá lớn. Bộ dáng thiếu gia nhà giàu có tiền này, cả ngày chỉ biết sử dụng công phu sư tử ngạo.

Cố Bách Dã cùng đối phương nói mấy câu buồn nôn xong, vừa cúp điện thoại, liền mở miệng: “Hai người trở về thật đúng lúc, thì ra “khách không mời mà đến” không phải chỉ có một mình anh.”

Hạ Nhã không đầu không đuôi cùng hai người vào phòng. Trong phòng khách rộng rãi, trên ghế sofa nhiều thêm một người đẹp nũng nịu. Thương Ngao Liệt cũng rất ngoài ý muốn: “Thanh Thuần?”

Hạ Thanh Thuần vội vàng đứng dậy, chào hỏi hai người: “Đùa gì vậy? Nhìn bộ dáng hạnh phúc của hai người kìa.”

Mẹ Thương ngồi bên cạnh Hạ Thanh Thuần, hiển nhiên không đếm xỉa đến Hạ Nhã. “Mấy ngày trước mẹ gọi điện thoại cho Thanh Thuần, nói điện thoại di động mẹ hư rồi, không nghĩ là con bé liền mua một cái mới cho mẹ. *d/đ/l/q/đ* Hôm nay còn tự mình đưa tới.” Bà nói xong không chút hoang mang tiếp tục: “Có con dâu như vậy mới làm cho người ta bớt lo.”

Thương Ngao Liệt nói, "Về sau mẹ có chuyện gì thì tìm con, sao lại làm phiền người ngoài?"

Mẹ Thương nói: "Trong mắt mẹ Thanh Thuần không phải là người ngoài. Trong phòng này người ngoài còn không biết là ai."

Hạ Thanh Thuần không hiểu nhìn bọn họ một cái, trên mặt lại là nụ cười giảng hòa: "Đúng rồi, dì, cái điện thoại di động mới này con thấy Hạ Nhã cũng đang dùng, cô ấy khẳng định quen thuộc chức năng hơn con." Nói xong liền vẫy tay với Hạ Nhã, "Hạ Nhã, cô tới dạy dì dùng như thế nào đi."

Không đợi Hạ Nhã gật đầu, mẹ Thương đã khoát tay, "Hay là khỏi cần làm phiền cô ta, vạn nhất dì làm cho cô gái nhỏ này không vui, cô ta liền như vừa rồi tông cửa rồi đi, còn làm phiền cả nhà xuất động đi tìm một mình cô ta."

Hạ Nhã đời này chưa từng khúm núm với người nào như thế, cô đứng nguyên tại chỗ thật vất vả bình tĩnh, nói: "Mẹ, đều tại con còn trẻ, không hiểu chuyện.... Mẹ đại nhân có đại lượng, cũng đừng so đo với con, được không?"

Mẹ Thương thấy bộ dáng cô điềm đạm đáng yêu lại giống như bị uất ức lớn, trong lòng càng khó chịu. "Đừng gọi tôi là "mẹ", tôi cũng không nhận nổi."

Lại bị bà chế nhạo một trận, dưới đáy lòng Hạ Nhã yên lặng động viên mình, nghĩ lại nói vài câu bù đắp lại, Thương Ngao Liệt đột nhiên kéo cô ra phía sau anh, anh mắt nhìn xuống mẹ Thương: "Hôm nay con liền nói rõ ràng, cũng chỉ nói thêm một lần này, các người tất cả nghe cho kỹ."

Trong phòng khách cũng không có động tĩnh gì hết, đều chờ Thương Ngao Liệt lên tiếng.

"Con dâu của mẹ, đời này cũng chỉ có thể là một mình cô ấy. Mẹ thích cũng được, không thích cũng không sao, đều không cách nào sửa lại. Còn có, con cùng với Hạ tiểu thư cho tới nay đều xem nhau là bạn bè, nếu như mẹ nói sau này cô ấy có thể phá hư quan hệ hôn nhân của con cùng Hạ Nhã, xem ra từ nay về sau con chỉ có thể phân rõ giới hạn với Hạ tiểu thư. Nhà họ Thương chúng ta từ nay về sau cũng không hoan nghênh cô ấy lại tới chơi."

Thương Ngao Liệt cường thế nói xong, thái độ chuyển thành mềm mỏng dụ dỗ: "Mẹ, lúc trước con đã nói hết lời với mẹ. Mẹ lại không lĩnh tình, con cũng không thể nói gì hơn. Mẹ biết con công việc bận rộn, không rảnh tiêu hao tinh lực vì chuyện lông gà vỏ tỏi thế này."

Sau đó anh véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn phía sau lưng, "Đi, lên lầu."

Mẹ Thương hét lên phía sau hai người, "Đứng lại! Đi cái gì? Hiện tại con vì con tiểu hồ ly tinh này mà ngay cả lời mẹ nói cũng không nghe?"

Thương Ngao Liệt khí định thần nhàn, "Con hiện tại chuẩn bị đi lên lầu sản xuất cho mẹ một đứa cháu, nếu sau này mẹ không có ý định nhận cháu, con cũng không có cách nào khác."

Hạ Nhã chỉ cảm thấy đầu "Oanh" một tiếng, lại không nghe được những động tĩnh khác.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 16: Cưới Chui (5)

“Biệt uyển Cố gia” không chỉ có bề ngoài tráng lệ, mà ngay cả một gian phòng khách nho nhỏ cũng đều cực kỳ đẹp đẽ. Tranh cổ tinh tế, lò sưởi trong tường, mái hiên được điêu thợ thủ công nổi danh điêu khắc..... Khắp nơi đều lộ ra nét đẹp cổ xưa.

Thương Ngao Liệt đóng cửa phòng, ngồi vào trước laptop anh mang theo, toàn tâm toàn ý đọc luận văn. Hạ Nhã ngẩn người, đảo mắt thật sự tập mãi thành thói quen, trong lòng không nói nên lời là thất vọng hay là nhẹ nhàng thở ra, dứt khoát không để ý đến anh, đi làm chuyện của mình.

Nói thật, cô còn thật thích anh bận rộn. Con người dưới gọng kính dày cộm, ngưng tụ đủ để làm tan rã lòng tin người khác.

Hạ Nhã xử lý hết một túi bánh làm thủ công, thuận miệng hỏi anh: “Mẹ anh tức giận, vấn đề không giải quyết, anh vĩnh viễn đều sẽ bị kẹp ở giữa.”

Thương Ngao Liệt an ủi, "Yên tâm, mẹ rất nhanh sẽ tìm tới anh."

Hạ Nhã còn rất đặc ý, cảm thấy nói ra lời này chính bản thân cô quá hiểu chuyện rồi. “Thầy Thương, biểu hiện vừa rồi của em không tệ phải không? Ba em mà biết em có thể nghe lời như vậy, chắc chắn sẽ cười đến rụng răng luôn.”

Động tác gõ chữ của Thương Ngao Liệt chậm lại, quay đầu híp mắt suy nghĩ nhìn cô một hồi rồi nói: “Không sai, hiện tại rất hiểu chuyện.”

Hạ Nhã mím mím môi, nhìn bóng lưng phía sau của anh, trong lòng hung hăng vừa động. Cô liền tiện tay cầm một cái bánh, từng bước một cò đến bên cạnh bàn Thương Ngao Liệt, trước khi đối phương còn chưa kịp lên tiếng, cô đã đánh bạo đặt mông ngồi trên đùi anh.

Thương Ngao Liệt hiển nhiên bị cô làm kinh ngạc đến ngây ngốc vài giây, ho khan một tiếng, giống như sợ cô sẽ té ngã, theo phản xạ hai tay liền vòng qua ôm lấy eo cô.

Hạ Nhã không nói hai lời trước tiên nhét cái bánh trong tay vào miệng anh, “Em mua ở “Tiệm bánh Tư gia” anh thay em nếm thử xem cái bánh này có vị gì.”

Thương Ngao Liệt không kịp né tránh, đành phải cắn một cái, trả lời cô, “Là vị bí đỏ.”

Lúc này Hạ Nhã mới cầm lấy nửa miếng bánh còn dư lại tự mình ăn, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa. “Vận khí của anh thật không tệ, đây là hương vị em thích nhất.”

Thương Ngao Liệt ngưng mắt nhìn nụ cười của cô, biểu tình trên mặt anh vẫn giữ lại một tia bình tĩnh.

Không nói được đến tốt cùng là thích nhiều bao nhiêu, hoặc là tình yêu tạm thời cũng chưa nói tới. Nhưng giữa hai người xác thực đã xảy ra một chút phản ứng hóa học, làm cho anh có chút trở tay không kịp.

Suy nghĩ thoáng qua, Thương Ngao Liệt đưa tay đè lại cái ót của cô, ép cô càng thêm sát lại gần. Bàn tay nhỏ bé của Hạ Nhã nắm lấy vạt áo của anh, hô hấp có chút thở không ra hơi.

Đáy mắt của anh đều là ý cười trêu ghẹo, “Vậy để anh nếm thử một chút.”

Lời còn chưa dứt, anh đã là ngẩng đầu hôn lên môi cô.

Trong lòng Hạ Nhã không yên, cô rõ ràng cảm giác được nụ hôn này rất khác so với những lần trước, khẩn trương đến mức phải dùng sức kiềm chế mới không có kêu ra tiếng, trong lòng có một vài suy nghĩ vui mừng hiện ra khiến cô cố gắng đè nén cảm giác sợ hãi xuống.

Hạ Nhã mềm nhũn tựa vào trước ngực anh, nụ hôn của anh từ trên môi anh dời đến chiếc cổ mảnh mai trắng nõn của cô, nhịp tim đập thành thịch trong lồng ngực của cả hai càng thêm mãnh liệt, cô còn ngửi thấy được mùi trà mát lạnh thanh nhã trên người anh.

Thương Ngao Liệt dùng lực không nói tới có bao nhiêu mạnh, chỉ là sau khi cầm lấy cổ tay cô, cho dù cô có tránh thế nào cũng không thoát ra được. Khuôn mặt Hạ Nhã đỏ bừng, hô hấp dồn dập, con người ngập nước. Hai tay anh vòng qua hông cô, đột nhiên nâng cả người cô lên, ôm cô đi đến bên giường.

Hạ Nhã ngã người nằm xuống giường, tiếp theo liền đưa tay tháo mắt kính của anh xuống. Thương Ngao Liệt ghé vào bên tai cô, rất có kiên nhẫn dụ dỗ, tròng mắt đen láy dẫn theo chú ý tứ hàm xúc ngày trước không có.

Hai người ngã xuống giường lại hôn nhau thật sâu, trong miệng còn có mùi thơm bí đỏ nhàn nhạt. Trên người Hạ Nhã còn có loại mùi hương thiếu nữ đặc biệt, phản phát có thể làm cho đàn ông còn chưa ăn vào miệng, xương cốt toàn thân đã mềm một nửa, còn dư lại một nửa lại bị tình dục khống chế. Nhìn qua giống như bị lửa dục thiêu đốt đến thương tích đầy mình.

Thương Ngao Liệt lại không hề mất đi phong độ nho nhã. Anh dùng ánh mắt không để lại dấu vết lướt qua thân thể cô từ trên xuống dưới một lần,

thời điểm cởi nút áo cô, mới lộ ra khát vọng, đó là tham muốn giữ lấy, chinh phục của mỗi người đàn ông.

Ngoài cửa sổ, nhánh cây lay động tạo ra bóng dáng loang lổ, Thương Ngao Liệt không vội hành động, mà anh lặng lẽ quan sát cô. Hạ Nhã nằm trên mặt giường lớn mềm mại, quá trình chờ đợi vĩnh viễn là vô cùng lo lắng cùng gian nan.

Những chiếc bánh thủ công mới mua về không biết là bị ai làm rớt xuống đất, nhưng lại không người nào để tâm liếc nhìn. Thân thể nóng bỏng của hai người tiếp xúc với nhau, quanh thân Hạ Nhã toát ra vẻ gợi cảm, là một loại hấp dẫn trí mạng.

Thân thể có lỗi có lỗm bị anh hoàn toàn áp chế dưới thân, tay anh theo áo chen vào, sờ đến da thịt mềm mại nhẵn nhụi, lại hướng lên trên hai khối đầy đặn, hình dáng hoàn mỹ.

Hạ Nhã ngượng ngùng không biết nên tránh ra hay là đón ý hòa theo, hô hấp càng trở nên kịch liệt. Cũng do lòng hiếu kỳ, cô sợ hãi vươn tay ra, muốn đẩy cái thứ nóng hổi cứng ngắt chống đỡ trên bụng cô ra.

Đợi cô dùng tay sờ đến bộ vị nóng hổi càng ngày càng trưởng to kia, người đàn ông phía trên phát ra một tiếng thở dài, anh vô cùng kiên nhẫn vuốt ve bừa bãi cơ thể cô.....

Rốt cuộc, tiếng gõ cửa thanh thúy làm cho bọn họ giật mình hoàn hồn. Thương Ngao Liệt nghe thấy Hạ Thanh Thuần ở ngoài phòng nhỏ giọng nói: “Thương Ngao Liệt, bây giờ anh có tiện không? Dì nói bị nhức đầu.....”

Thương Ngao Liệt vội đứng dậy, chỉ là anh vẫn còn có chút chìm đắm trong không khí mập mờ trong phòng, nhất thời cũng không hiểu vì sao bản thân lại luống cuống như vậy. Là bởi vì anh nhìn quá lâu sao? Mỗi đêm, cô vợ nhỏ đều ngủ bên cạnh anh, anh lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.....

Thương Ngao Liệt bị túi giấy dưới chân làm cho thoáng vấp một cái, lúc này mới phát hiện thì ra là túi bánh bị rơi đầy đất. Hạ Nhã ngồi trên giường lần nữa mặc lại áo, trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

Thương Ngao Liệt quay lại thấy cô đã ăn mặc chỉnh tề, mới ra mở cửa, giọng điệu bình thản hỏi đối phương: “Làm sao vậy?”

Hạ Thanh Thuần chấp hai tay biểu thị xin lỗi, bất đắc dĩ nói: “Aiz, anh cũng biết, không phải vì muốn để con trai qua nhìn dì một cái hay sao?”

Thương Ngao Liệt suy nghĩ một chút liền rõ, cuối cùng xoay người trưng cầu ý kiến của Hạ Nhã: “Anh đi xem, một lát sẽ trở lại.”

Thật lâu sau, Hạ Nhã mới không tình nguyện gật đầu một cái.

Không cần nhiều lời, Thương Ngao Liệt bị mẹ Thương kéo anh lại để anh bên cạnh làm người chăm sóc, nhất thời không về được. Hạ Nhã chờ mòn mỏi, liền tự rửa mặt, sau đó đi ngủ sớm.

_____KẹoĐăng///d.đ.l.q.đ_____

Sáng sớm ngày hôm sau, có người giúp việc đến gõ cửa phòng bọn họ. Thương Ngao Liệt xuống giường mở cửa, sau khi trở về liền nói với Hạ Nhã, mẹ anh muốn cô xuống giúp làm bữa sáng.

Thương Ngao Liệt đeo kính suy nghĩ một lát, “Hẳn là bà đã nghĩ thông suốt, đây là lý do muốn hòa hợp với em.”

Vì vậy Hạ Nhã không dám chậm trễ, vội vàng ăn mặc thích đáng đi xuống lầu.

Quả nhiên, tuy nói thái độ mẹ Thương không tính là nhiệt tình, nhưng mà nói chuyện cũng không còn đăm người giống ngày hôm qua. Bà thậm

chí còn dạy Hạ Nhã cách làm bữa sáng chính tông mà người nhà họ Thương hay ăn.

Cố nữ sĩ cũng đi qua giúp một tay, nhìn Hạ Nhã mặt mày hớn hở.

Mẹ Thương nấu cháo, đưa lưng về phía Hạ Nhã nói: “Bên ngoài bất luận là ngang hàng, hay là lớp trưởng bồi nhà họ Thương đều nói nhà họ Thương đã sinh ra một ông cụ non. Rất nhiều người đều biết, một năm kia xảy ra nguy cơ phá sản, hại chết vô số người, vô số công ty, xí nghiệp đóng cửa. Lúc ấy nhà họ Thương cũng không có người quản lý, đều là do ba Ngao Liệt lúc trước.... cái gì cũng không quản, vứt cho hai mẹ con chúng ta liền đi. Về sau đứa con trai mới mười mấy tuổi của ta chỉ có thể gánh vác trọng trách này, vì nhà họ Thương dốc hết tâm huyết, dùng ít nhiều thủ đoạn..... cuối cùng mới có thể giữ vững cơ nghiệp, bù đắp lỗ lã cùng cục diện bị thu mua.”

Hạ nhã nghe mẹ Thương nhắc lại chuyện cũ, hốc mắt không khỏi trở nên ẩm ướt, xúc động chạm đến dây cung dưới đáy lòng của cô. Cô nhớ lại trước đó Thương Ngao Liệt đã nói ba Hạ đã giúp đỡ cho anh, có lẽ là chỉ trận biến cố này?

"Đứa nhỏ này, từ nhỏ trải qua không suông sẻ, cho nên ta luôn trông mong Ngao Liệt có thể có một người vợ hiền lành, chăm sóc nó thật tốt. Con cũng biết, khi bận rộn thì cái gì nó cũng mặc kệ, thân thể cũng không lo, làm sao ta có thể buông xuống được.”

Hạ Nhã chân thành nói, "..... Dì, người yên tâm, con nhất định sẽ tận tâm chăm sóc tốt thầy.....Thương Ngao Liệt.”

Mẹ Thương thở dài, vẻ mặt rất là sầu não.

Cố nữ sĩ nói xen vào: “Người đã già, đều đem hy vọng gởi gắm lên người con cháu, ai không hy vọng con cái không có việc gì đều có thể hầu hạ dưới gối, đó mới là may mắn khó được.”

Mẹ Thương nghe như có điều suy nghĩ. Lời chị bà nói vẫn còn có chút đạo lý, nghĩ đến lòng bảo hộ của bà quả thật quá nặng, mà bà cảm giác chính là sợ hãi, cuối cùng có một người phụ nữ khác muốn cướp đi đứa con độc nhất, cũng là người bà yêu nhất.

"Ta cho con biết, nếu Ngao Liệt thật muốn vì con cùng ta cắt đứt quan hệ mẹ con, ta nhất định không chấp nhận được."

Hạ Nhã gật đầu, "Không có xử lý tốt quan hệ này, con cũng có rất nhiều chỗ không đúng, ngày đó còn làm cho mẹ tức giận như vậy thật là không có lễ phép....."

Cố nữ sĩ cười rộ lên, "Được rồi được rồi, chuyện cũng đã qua rồi."

Mẹ Thương cũng nói: "Từ nay về sau con không có việc gì bận thì đi theo ta học một chút, nghe thấy không?"

Hạ Nhã ngoan ngoãn đồng ý, "Dạ, nghe rồi."

Mẹ Thương ho khan vài tiếng, "Còn có, thừa dịp con còn trẻ, ít nhất là sinh hai đứa, lưu lại người nối dõi cho nhà họ Thương."

Mặt Hạ Nhã ửng đỏ, nghĩ thầm cũng phải có người chịu phối hợp mới được nha. Tối hôm qua thật vất vả mới chờ được thời cơ, là do mẹ quấy rầy.

Lát sau, Cố nữ sĩ cắt đứt suy nghĩ miên man của cô, "Chuẩn bị không sai biệt lắm, con gọi mọi người xuống ăn sáng đi."

Thời điểm Thương Ngao Liệt ra khỏi phòng, ở trên hành lang cùng Hạ Thanh Thuần không hẹn mà gặp. Hai người đồng thời cười chào hỏi nhau, liền tính toán cùng đi xuống lầu.

Thương NgaoLiệt nhìn thấy vòng tay thủy tinh hồng nhạt trên tay cô, trong lòng nổi lên một cổ áy náy thật lâu chưa có, tư vị này thật là không được tốt cho lắm. Lúc này anh mở miệng: “Lời hôm qua là tình huống bức bách, bị bất đắc dĩ.”

Không cách nào từ nay về sau vạch rõ giới hạn, bởi vì anh còn có “trách nhiệm” trong người.

Hạ Thanh Thuần đập cánh tay anh, “Được rồi, còn phải giải thích sao? Em còn không biết anh. Ổn định lòng quân mới là quan trọng, giáo sư Thương, tiền đồ của anh rộng mênh mông.”

Nụ cười trên mặt Thương Ngao Liệt còn chưa kịp giương cao, đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của Hạ Nhã. Cô hiển nhiên là đã hiểu lầm ý tứ của anh.

"Em tới..... Gọi mọi người xuống ăn sáng....."

Giọng Hạ Nhã cứng ngắt, ngực như bị người ta nổ tung ra một cái hố.

Cô níu lấy cổ áo trước ngực, một đường chạy xuống cầu thang. Trái tim thành thịch đập không ngừng, đầu giống như là bị rót đầu hồ nhào nặng trĩu.

Thường thường, mọi người đều thích chôn sâu một vài sự thật, sau đó tự mình bịa ra một lời nói dối, lừa gạt mọi người, từ từ ngay cả bản thân đều tin rằng đây mới là thật sự.

Nhưng người đàn ông kia so với ai đều tình tảo. Anh có thể ở trước mặt mẹ Thương chống đỡ đủ phần diễn, lừa gạt mọi người, thậm chí lừa gạt cô. Anh làm cho cô suýt cho rằng lừa tình nhen nhóm giữa bọn họ trong lúc đó đều là thật. Đáng tiếc, người đã từng lớn lên từ nhỏ với anh, giúp đỡ anh, thậm chí.... Sống nhờ vào nhau chính là người kia. Cho tới bây giờ đều không phải là cô.

Một người đàn ông thông minh bình tĩnh như vậy, bằng vào chút đạo hạnh của cô căn bản không so được.

Hạ Nhã nghĩ, khó trách người ta thường nói: Tình yêu sẽ làm cho con người bất lực, nhưng nhớ không thể tự kiểm chế, kết quả không thể đoán trước, hạnh phúc không thể miễn cưỡng.

_____KẹoĐắng~~~d?đ?l?q?đ_____

Ngày nghỉ nháy mắt trôi qua, Thương Ngao Liệt liền dẫn Hạ Nhã trở về thành phố Tây Linh, thu xếp hành lý một chút, anh chuẩn bị ra nước ngoài tham dự hội nghị học thuật.

Trước khi đi, Hạ Nhã ngồi trên ghế sofa xem phim Hàn, ăn khoai tây chiên, cũng không biết cô có thật sự chú tâm vào TV hay không. Thương Ngao Liệt nói tới nói lui với cô cũng chỉ đơn giản mấy câu như: “Nhớ khóa kỹ cửa phòng, ăn uống đúng giờ, ra ngoài nhớ kiểm tra kỹ khí gas....” Vài chuyện vụn vặt. Anh thấy mặt cô không biểu tình, cũng không có ý định tiễn anh, anh đành phải thở dài tự mình đi.

Thời gian thoáng cái đột nhiên trở nên nhàn rỗi, Hạ Nhã cả ngày suy nghĩ tìm chỗ ra ngoài ăn chơi. Vì vậy mỗi khi trời tối, Lãnh Dương tại quán bar nhìn thấy một cô gái nhỏ buồn bực không vui bên cạnh, nhin không được hỏi: “Hắn đối xử với em không tốt?”

Hạ Nhã lắc đầu nói, “Anh ấy ngoại trừ bận rộn vẫn là bận rộn, vừa bận lo sự nghiệp, vừa bận lo gia đình, vừa phải lo cho người vợ trên danh nghĩa là em, vừa muốn bớt thời gian cùng hồng nhan tri kỷ của anh ấy nâng cốc vui cười.... Em cũng thay anh ấy thấy mệt mỏi.”

Trong lòng Hạ Nhã biết, không cần mang hai người đi so sánh, nhưng bây giờ nghĩ đến, đàn ông như Lãnh Dương, có việc liền nói, yêu hận rõ ràng cũng thật đáng yêu. Ít nhất, khi hắn có ngày nghỉ liền bay hơn nửa

vòng Trái Đất tới gặp cô, sẽ nghe cô cầu nhau, các loại nén giận không rời những chuyện nhỏ nhặt.

Chỉ là cô tự nhận bản thân cũng không phải là người cuồng ngược. Loại chuyện bị đề trên sàn nhà cường hiếp nếu không phải là người đàn ông mình yêu, sẽ làm cho người ta phản cảm.

Hai người nói chuyện chọc cười cho đến nửa đêm, Hạ Nhã mắt thấy thời gian không còn sớm liền nói muốn về nhà. Lãnh Dương làm hết phận sự tiễn cô đến dưới lầu, cô ở trước cửa thang máy nói chúc ngủ ngon với hắn.

Lãnh Dương lại không vội vã đáp lại, mà đột nhiên bước tới, cánh tay chống trên tường, yên lặng nhìn cô.

"Tối nay em uống rượu, có muốn anh tiễn em đi lên hay không?" Trên người anh còn lưu lại hơi thở kiêu ngạo của người quân nhân, lúc nói chuyện mang theo một chút bá đạo.

Hạ Nhã không tính là người quá kém trong việc uống rượu. Cô mím môi lắc đầu, con người ngập nước. Gương mặt xinh đẹp bị gió đêm thổi qua, nổi lên rặng mây ửng hồng. Cô cười nói: "Không sao, một mình đi thang máy đã quen rồi."

Lãnh Dương không bỏ được, động tác dịu dàng ngang nhiên xông qua ôm eo cô. Hắn chỉ cảm thấy vòng eo cô còn không một nắm tay, làm cho trái tim người ta lay động. "Anh chỉ một lòng với em, em lại nỡ làm tổn thương sao?"

Hạ Nhã liền giật mình, sau khi lấy lại tinh thần cô vội nói, "Anh lại tới! Buông tay!"

Lãnh Dương chẳng hề để ý, "Đừng gấp, em nhìn xem là ai đến.... Anh trai đang báo thù cho em." Hắn rất nhanh lại thì thào mấy câu bên tai cô, lúc này mới giả bộ thân mật buông cô ra.

Sau lưng, một tay Thương Ngao Liệt cầm áo khoác, bên chân đặt vali hành lý, vẻ mặt anh bình tĩnh, nhìn không ra có gì khác thường.

Hạ Nhã há miệng, nhỏ giọng hỏi một câu rất thất sách, “Sao anh trở về sớm vậy.....”

Thương Ngao Liệt đẩy gọng kính trên sống mũi, nói với cô: “Anh vừa xuống máy bay, trong nhà có gì ăn không?”

Lãnh Dương chợt huýt sáo, cắt đứt màn tiểu biệt thẳng tân hôn của hai người. Thương Ngao Liệt quay đầu lại nhìn hăn, hơi gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Lãnh Dương lại không muốn cùng anh khách khí, gọn gàng dứt khoát mở miệng: “Em ấy sợ đi thang máy, có khi ban đêm thà rằng một mình bò lên 28 tầng thang bộ. Em ấy cũng chán ghét tiếng pháo nổ, à, còn có tiếng sét, buổi tối nhất định sẽ không ngủ được. Giáo sư Thương, anh rốt cuộc có biết em ấy thích ăn gì? Không thích ăn gì hay không?”

Lãnh Dương cũng không thật sự chờ đối phương trả lời. Hăn mập mờ liếc Hạ Nhã, cười nói: “Tiểu Nhã, anh sẽ chờ em. Cũng đừng quên những chuyện hôm nay anh dạy em.....”

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 17: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (1)

Hạ Nhã xoa xoa cái đầu đau nhức. Đêm nay cô đúng là có chút đi quá giới hạn, nhưng mặt khác lại cảm thấy có chút hả hê, cũng không biết Thương Ngao Liệt sẽ có phản ứng như thế nào. Ai nhờ đối phương chỉ trước sau như một cười nhạt nói: “Về nhà.” Cuối cùng, lại thêm một câu trách cứ quan tâm, “Từ nay về sau đừng uống say như vậy.”

Hạ Nhã cãi lại, "Anh đừng quản em..... Em..... em có tâm sự!"

Thương Ngao Liệt hỏi, "Cô gái nhỏ ở tuổi em thì có thể có tâm sự gì."

Trong lòng Hạ Nhã thì thầm, muốn âm ỉ nói ra rất nhiều chuyện. Giống như anh cùng Hạ Thanh Thuần đến cùng là có chuyện gì? Chẳng lẽ cô ta đã biết cuộc hôn nhân này chỉ là một âm mưu?

Từ trong thang máy ra ngoài, Thương Ngao Liệt quay đầu lại nhìn thoáng qua số tầng 28. Anh dùng tay che miệng, giống như có chuyện suy nghĩ. Hạ nhã móc chìa khóa ra hỏi anh: “Anh còn chưa nói cho em biết, sao hôm nay lại trở về?”

Thương Ngao Liệt từ phía sau tới gần, gần như cả người dán vào sau lưng cô, giống như có một vòng tay ấm áp bao quanh cô, mùi hương cùng nhiệt độ cơ thể quen thuộc của anh, tại hành lang hơi mờ tối ập tới cô từ đầu đến chân.

Anh cúi người nói bên tai cô: “Hội nghị này quá nhàm chán, nên về sớm.”

Thương Ngao Liệt nói nhảm chán, là muốn nói từ đó không thu hoạch được gì, chỉ là lời này truyền vào trong tai Hạ Nhã, lại biến thành một loại hàm ý khác. Cô có chút xấu hổ, vội vàng tra chìa khóa mở cửa vào nhà.

Nhớ tới anh vừa về tới còn chưa ăn cơm, Hạ Nhã tranh thủ thời gian chạy vào phòng bếp. Thương Ngao Liệt nói tùy tiện làm vài món là được. Cô cũng sợ anh bị đói, liền lấy ra một túi sủi cảo đông lạnh, nhanh chóng bắt nước nấu.

Chờ sủi cảo chín, Thương Ngao Liệt lẳng lặng nằm trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Hạ Nhã đặt chén đĩa trên bàn trà, cũng không thấy anh có phản ứng. Lòng mày anh khê chau, môi mỏng mềm mại, cô vươn tay đỡ kính trên sống mũi của anh xuống, muốn cẩn thận nghiên cứu lông mi dày xinh đẹp của anh.

Khí chất cùng tu dưỡng của người đàn ông này thuộc loại khắc vào trong xương, không cách nào đơn giản xóa được. Mặc dù anh không giống cô đã bỏ ra tình cảm, nhưng cô lại hăm sâu trong đó không tự kiểm chế được. Có thể có cách nào chứ, trước tiên vĩnh viễn mất đi nhà, chỉ là muốn một mình anh mà thôi, còn có cái gì cô không thể buông tha?

Đúng vậy, làm sao có thể không thích anh. Thương Ngao Liệt là giáo sư, bề ngoài giấu đi tất cả sắc bén, cho nên cô càng thưởng thức tài hoa của anh trong lĩnh vực y học. Còn có lý luận giờ giấc nghiêm khắc của anh, cẩn thận nghiên cứu thí nghiệm. Ngẫu nhiên đối với cô cũng sẽ toát ra một tia cẩn thận sắc sảo không dễ bị người khác phát hiện. Mặc dù đây chẳng qua là do ý thức trách nhiệm, mà anh là người đàn ông trầm ổn có trách nhiệm.

Thời điểm Hạ Nhã muốn lặng lẽ hôn một cái trên mặt anh, Thương Ngao Liệt tỉnh lại. Anh xoa nhẹ cái mũi thẳng của mình, tầm mắt dời đến trước mặt.

Về mặt giáo sư Thương thâm thúy nói: “Nghe rất thơm.”

Hạ Nhã chi tiết đáp: “Em cho thêm dầu vừng.....”

_____KẹoĐắng.....d/đ/l/q/đ_____

Chiều nay, Thương Ngao Liệt đã trải qua một đường dài ngồi máy bay, hẳn là cực kỳ dễ chìm vào giấc ngủ. Nhưng mà khi anh nằm xuống chiếc giường đôi trong phòng ngủ thì lại chẳng hề buồn ngủ chút nào, giáo sư Thương không khỏi nghi hoặc, vấn đề là ở đâu?

Bên gối truyền đến tiếng hít thở đều đều vững vàng của Hạ Nhã. Trước đây, cô ở đầu cầu thang cùng người đàn ông khác mập mờ nói chuyện anh cũng truy cứu, đây là căn cứ vào sự tin tưởng hoàn toàn đối với nhau. Chỉ có điều, đụng vào loại chuyện này là đàn ông đều có ý kiến, Thương Ngao Liệt cũng không ngoại lệ.

Anh muốn hỏi, người đàn ông kia đã nói những gì với cô? Anh cũng muốn hỏi, người đàn ông kia đã dạy em cái gì? Dù sao, cô cũng là vợ anh, chỉ anh mới có thể dạy cô, thậm chí là rất nhiều điều không có trong sách vở..... Cô đã làm rối loạn cái gọi là lý trí của anh.

Thương Ngao Liệt khó có được lúc cảm thấy không thể tĩnh tâm. Anh sợ ảnh hưởng đến Hạ Nhã đang ngủ bên cạnh, đơn giản rời giường đi đến phòng khách.

Ngoài cửa sổ dần dần hiện lên từng tia sáng trắng, Hạ Nhã ở trong phòng ngủ trở mình, đột nhiên cảm thấy khác thường. Cô vươn tay sờ sờ bên cạnh, quả nhiên, không có người, ngay cả chăn mền cũng lạnh lẽo.

Hạ Nhã dụi dụi mắt, từ khe hở phòng ngủ nhìn ra ngoài, chỉ thấy đèn phòng khách sáng lên. Cô rón rén xuống giường, liền nhìn thấy Thương Ngao Liệt cứ như vậy nằm ngủ trên ghế sofa, trên người còn có một quyển sách so với gạch còn dày hơn.

Cô gái gái đầu, vừa định gọi anh trở về giường ngủ, thì điện thoại đặt trên bàn trà của anh vang lên. Thương Ngao Liệt buồn ngủ mông lung ngồi dậy, sờ đến điện thoại liền bắt máy. Không chỉ có anh, ngay cả Hạ Nhã cũng nghe thấy tiếng không hề nén mớ hồ truyền từ đầu bên kia, âm thanh quen thuộc của một người phụ nữ.

Thương Ngao Liệt cầm điện thoại nhích ra xa một chút nhìn tên người gọi, không khỏi nhú nhú mày, giọng điệu hòa hoãn: “Thanh Thuần? Sao vậy?”

Đại não Hạ Nhã trong nháy mắt thiếu dưỡng khí. Người phụ nữ kia nửa đêm không ngủ, khóc gọi điện thoại cho đàn ông, tính là chuyện gì?

Lại nghe Thương Ngao Liệt vô cùng có kiên nhẫn nói với bên kia: “Không có chuyện gì..... Là lỗi của tôi.” Giọng nói của anh truyền qua điện thoại nhất định là trầm thấp mà ôn nhu.

Hạ Nhã cũng không thể nghe tiếp được nữa, nhẹ nhàng khép cửa phòng ngủ lại. Cô ngây ngốc nằm ở trên giường, nước mắt nặng nề rơi, từng giọt từng giọt ướt cả gối đầu. Tại trong đêm khuya yên tĩnh, yếu ớt, cô đơn, bất lực, cô sao có thể ngăn lại người phụ nữ kia? Thì ra anh lại có thể dùng giọng nói dịu dàng như vậy đi dỗ dành phụ nữ.

Trước mắt tầm mắt càng ngày càng mớ hồ, đôi mắt cô đắm lệt mông lung nhìn chiếc đèn bàn mới mua đặt trong phòng ngủ. Lúc đó cô nghĩ, Thương Ngao Liệt có thói quen đọc sách trước khi ngủ. Thì ra đều là do cô tự mình đa tình, cô thật sự là người dửng cảm, đáng tiếc lại gặp không đúng người.

Hạ Nhã hít mũi một cái, khóc một lúc cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi. Ngọn đèn màu cam từ phòng khách vụn vật chiếu đến, cô trừng mắt nhìn một chút, bất tri bất giác liền thiếp đi.

Giữa ý thức hỗn độn, một câu nói trước cửa thang máy của Lãnh Dương cực kỳ rõ ràng hiện lên trong đầu cô. Lúc đấy giọng nói anh còn lộ ra chút

đùa giỡn: “Muốn kích thích người đàn ông, đối với em mà nói thật ra không có gì khó khăn, em chỉ là phải nhớ kỹ.....”

Chỉ có hoàn toàn nhục nhã, mới tính là trả thù thật sự.

_____KẹoĐăng~~~~d?đ?l?q?đ_____

Đêm lạnh như nước.

Thương Ngao Liệt cúp điện thoại, từ trên ghế sofa đứng dậy, cũng thả lại quyển sách dày cộm kia về chỗ cũ. Anh trở lại phòng ngủ, trước mắt là một mảnh đen kịt, liền dựa vào ánh trăng bên ngoài cửa sổ đi đến bên giường. Thời điểm muốn nằm xuống, một vệt nước mắt trong suốt làm cho anh có chút kinh ngạc.

Người đàn ông dịu dàng thở dài, dùng ngón tay lau khô nước mắt nơi khóe mắt của cô vợ nhỏ. Tiếp theo là vệt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đầu ngón tay thon dài cuối cùng chuyển đến dưới cằm cô. Anh nghiêng người nâng cánh tay, ngắm nhìn khuôn mặt cô một lúc lâu.

Nếu quả thật có người muốn hỏi, đối với một nửa còn lại anh có mong đợi gì? Đã từng tự mình suy nghĩ sâu xa mấy bận, cũng không có câu trả lời. Chỉ là hiện tại, có lẽ vì tiếp xúc với cô gái nhỏ Hạ Nhã vừa yếu ớt vừa kiên cường, vừa dịu dàng vừa ngang ngược này, giống như cô chính là đáp án mà anh tìm kiếm lại chờ đợi lâu nay.

Thật là muốn chết, cô rõ ràng không tính là quá hiền lành, cũng không tính quá chững chạc..... Có lẽ, cô tới chính là vừa vặn.

.....

Sau khi từ Hạ Môn trở về, hơn một tháng nay, Thương Ngao Liệt trong dự liệu lại bắt đầu cực kỳ bận rộn. Chỉ là cùng lúc đó, anh vô tình cố quan sát phát hiện, cuộc sống hôn nhân cùng Hạ Nhã giống như trở về giai đoạn

vừa xấu hổ vừa lễ phép lúc vừa kết hôn. Thái độ của cô đối với anh ôn hòa, không thể nói là có bao nhiêu quan tâm, cũng không thể nói là có bao nhiêu lạnh lùng.

Đợi đến khi Thương Ngao Liệt có tinh lực suy nghĩ lại vấn đề này, anh cũng chỉ có thể cho là bởi vì cô tức giận vì bị anh vắng vẻ.

Chủ Nhật, giáo sư Thương khó có khi được nghỉ ngơi ở nhà, Hạ Hã từ phòng sách mang ra một tấm thảm tập yoga, để xuống một chỗ trống trong phòng khách. Cô mặc một bộ đồ thể thao rộng thùng thình, một đầu tóc dài được buộc lên, lông mi tinh xảo nhấp nháy, thật là mê người.

Vóc người của cô vốn là yếu điệu lung linh, chân dài trắng nõn theo động tác nâng mũi chân mà càng trở nên thon dài. Khi còn bé Hạ Nhã đã học múa ballet chính tông, sau khi lớn lên thời điểm nghỉ hè cùng ra ngoài trường học một chút múa hiện đại. Trong lúc này, tư thế múa ballet tiêu chuẩn, đặc biệt là động tác duỗi thân, một chân cô giơ lên đến trên lưng, ánh mắt Thương Ngao Liệt toàn bộ tập trung vào trên người cô.

Hạ Nhã thả chân xuống, ngay sau đó là một động tác gập eo ưỡn nhả. Thương Ngao Liệt đi đến trước sofa, đặt ly trà xuống bàn, cứ như vậy thanh thản ngồi phía sau, còn mở TV. Cuối cùng anh ở đó xem TV, bên cạnh còn tùy ý nhấp mấy ngụm trà xanh.

Hạ Nhã hơi xấu hổ né tránh ánh mắt nóng rực của anh, tiếp tục thực hiện động tác kéo giãn cơ của cô. Hai người dù chưa trải qua chuyện vợ chồng thực sự, nhưng cô vợ nhỏ này lại toát ra dáng vẻ say mê hấp dẫn vạn phần.

Thương Ngao Liệt hớp một ngụm trà nhuận yết hầu, quan mình chính đại nói chuyện chính sự cùng Hạ Nhã: “Em cần phải nhanh chóng làm quen đề bài anh giao cho em, mặc khác xem chút ít sách giáo khoa về quen hệ sinh vật hóa học cùng phần tử sinh vật học, bồi dưỡng hứng thú của em.”

Hạ Nhã hoang mang hỏi, "Tại sao?"

Thương Ngao Liệt trực tiếp nói: “Học lên tiến sĩ là vì anh muốn em có thể lựa chọn cái này làm chuyên ngành.”

Hạ Nhã ngần ra, ai nói cô muốn học tiến sĩ?

Thương Ngao Liệt quan sát nét mặt cô liền biết đối phương nghĩ gì. “Em đừng nói với anh em cảm thấy học đến thạc sĩ đã là bản lĩnh lớn rồi.”

Hạ Nhã độ sức nói: “Vậy cho dù có học tiến sĩ..... Em cũng không nhất định học sinh vật học.”

Tầm mắt của anh xẹt qua cơ thể dụ hoặc của cô, vừa rồi làm động tác dẫn cơ thì da thịt mềm mại trắng tuyết trước ngực càng có thể nhìn thấy rõ ràng.....

Thương Ngao Liệt trực tiếp nói: “Em thật sự yêu thích mỗi ngày tại phòng thí nghiệm đối mặt với những động vật nhỏ đó?”

Hạ Nhã: "....."

Nhớ lúc ấy đang làm luận văn khoa dược lý chính quy, cũng đã hồi hận muốn chết. Lần lượt lặp đi lặp lại trình tự làm những thí nghiệm kia, đến cuối cùng chỉ có thể ghé vào cống nước bên cạnh nôn khan.

Nuôi chuột trắng nhỏ cho đến giai đoạn nhất định, dùng thuốc. Lần thứ nhất thử tiêm vào nước muối sinh lý, lần thứ hai thử tiêm vào atropine, lần thứ ba thử..... Sau đó là giải phẫu, lại đi đo lường. Có động vật nhỏ còn phải làm hô hấp nhân tạo cho bọn nó, nối xương cổ bị gãy. Lặp đi lặp lại, tàn nhẫn mà chết lặng.

Hạ Nhã gắng gượng trải qua. Cô học dược lý lâm sàng có thể thay xương thuốc điều chế thuốc mới, cũng có thể tiến hành giám sát tác dụng phụ của những thuốc cũ.

Thương Ngao Liệt như muốn cố gắng thuyết phục cô: “Anh nói rồi, chuyện xưởng thuốc em không cần quan tâm, từ nay về sau anh tạm quản lý xưởng thuốc cho em, một khi nghiên cứu chế tạo thuốc mới, đương nhiên cũng sẽ làm cho xưởng thuốc nhà họ Hạ thu lợi.”

Hạ Nhã nghe xong lời này không khỏi mừng thầm, lấy tiếng tăm của giáo sư Thương tại giới học thuật, hẳn xem khi là chiêu bài đi. Trong lòng cô vẫn ôm lấy tâm tình này, nhưng lại cố ý làm ngược lại: “Anh can thiệp vào tự do của học trò, dạy hư học trò, tính là giáo sư gì chứ?”

"Hạ Nhã, anh không hy vọng em quá cực khổ." Thương Ngao Liệt trình trọng nói với cô, “Anh sẽ cố gắng toàn lực chỉ dạy em. Em sẽ phát hiện, em không giống người thường, em cùng với người khác không giống nhau.”

Đây là lời khen ngợi phụ nữ thích nghe nhất. Tuy nhiên, cô biết rõ anh không có ý này. Suy nghĩ thoáng một cái, Hạ Nhã có cảm giác toàn thân run lên, ấm áp trải rộng kinh mạch mỗi một chỗ trên người. Nhưng nhớ lại tư tình của người đàn ông này cùng Hạ Thanh Thuần, cô vừa nghĩ liền nổi lên cảm xúc muốn trả thù.

Thương Ngao Liệt vì cô tỉ mỉ sắp xếp, anh nói: “Chờ tháng 9 em khai giảng, trước tiên có thể đến lớp lý thuyết sinh vật học cùng kỹ thuật nghe một chút, tạo điều kiện cho các môn học chuyên ngành.”

Hạ Nhã bất đắc dĩ buông tay, “Thầy Thương, trình tự làm việc của anh quả nhiên rõ ràng. Em lại thật muốn biết, mục tiêu cuộc sống của anh là gì? Giải thưởng Nobel y học?”

Thương Ngao Liệt cười cười, từ chối cho ý kiến. “Em đây lại đang làm gì?” Hạ Nhã nhìn quần áo và đạo cụ của mình, trả lời: “À, cuối tuần này hội học sinh muốn tổ chức một “buổi dạ vũ tốt nghiệp.” Đôi hàng mi xinh đẹp của cô khẽ chớp, “Em nghĩ, thầy Thương hẳn là không rảnh, cho nên em hẹn Lãnh Dương, để anh ấy đi theo giúp em..... khiêu vũ.”

Thương Ngao Liệt hơi ngấn ra, bàn tay đặt trên đùi không tự chủ được nắm chặt thành quyền.

Hạ Nhã từ thảm yoga đứng lên, “Khó có dịp anh về nhà ngủ, buổi tối anh ngủ trên giường đi, em ngủ sofa. Em ngại thời tiết nóng.”

Lúc này, Thương Ngao Liệt có thể khẳng định, cô vợ nhỏ là đang chiến tranh lạnh với anh.

_____KẹoĐắng:::d>đ>l>q>đ_____

Đến ban đêm, Hạ Nhã nằm mơ.

Cô nắm lấy cổ áo Thương Ngao Liệt, vô cùng căm phẫn rống giận: “Em mới thi đậu thạc sĩ, anh lại muốn em học tiến sĩ. Anh rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Thầy Thương ấp a ấp ứng trả lời: “Anh.... Anh muốn em cùng anh..... phu xướng phụ tùy!”

Sau đó, cô liền tỉnh giấc, còn ra một thân mồ hôi

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 18: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (2)

Mấy ngày sau, dạ vũ tốt nghiệp hội học sinh của khoa y Đại học Tây Linh đúng hạn cử hành. Thương Ngao Liệt cả ngày đều ở trong trường làm chủ trì hội nghị nghiên cứu và thảo luận học thuật y học quốc tế. Lần này chủ đề hội nghị bao gồm cả khoa thần kinh học, bệnh truyền nhiễm cùng nghiên cứu vaccine phòng bệnh, kết cấu sinh vật học cùng các loại phát triển thuốc, có không ít học sinh, phóng viên đều đến hội trường. Hạ Nhã bởi vì hờn dỗi, ghen không đi tham gia phần nào nhiệt này.

Trước đây, cô quả thật có lòng đùa giỡn, trước mặt anh cố ý thả ra tin tức còn giả vờ không để ý đến anh. Nhưng anh có thể bởi vì cô khiêu vũ cùng người khác mà cảm thấy lo lắng hay không?

Hạ Nhã chợt phát hiện, trước kia vừa kết hôn cô có thể không kiêng kỵ gì hời vết son môi trên áo anh là từ đâu. Nhưng hôm nay cô phát hiện anh cùng Hạ Thanh Thuần nửa đêm nói chuyện điện thoại, cũng không dám hỏi rõ sự thật, không dám nhắc đến với anh. Bởi vì cô sợ sẽ chọc thủng tầng giấy này. Cô đối với đáp án này trong lòng có chút sợ hãi.

Chuyển tới chuyển đi, Hạ Nhã lại thoáng lên một tia trả thù, cảm giác không chiếm được, bị tổn thương vẫn chỉ có mình cô. Thì ra đối tượng đáng tức giận cũng là cô. Thật là một chút ý tứ đều không có.

"Có muốn uống chút nước trái cây hay không?" Lãnh Dương mặc một thân tây trang thẳng thốn, bản thân hảnh vốn xuất thân quân nhân, dáng người cao ngất, hơi thở mạnh mẽ, trong đội được xưng là người đàn ông dễ dàng chiếm sự chú ý của người khác nhất. Thêm nữa bạn nhảy của anh

hôm nay lại là nhân vật phong vân trong trường, tổ hợp hai người thật sự cực kỳ bắt mắt.

Trên mặt Hạ Nhã không thấy chút vui vẻ nào, ngược lại bộ dáng rầu rĩ không vui. Cho dù trang điểm cùng váy lụa trắng có xinh đẹp đến đâu cũng không che được mây en giữa lông mày cô.

Lãnh Dương thấy cô ngây ngốc không trả lời, liền tự chủ trương thay cô lấy một ít thức ăn cùng đồ uống. Hắn cười nói: “Gần đây anh tra ra được một chuyện rất thú vị.”

Hạ Nhã nhấp một hớp nước chanh, nói: “Còn khoai tây chiên của em đâu?”

Lãnh Dương cười to, “Nói ‘chuyện vui’ xác thực có điểm không thỏa đáng, phải gọi là ‘chuyện xưa’ mới chính xác hơn.” Nhìn thấy Hạ Nhã cảm thấy hứng thú, hắn không khỏi mỉm cười, “Hơn nữa, là về chuyện xưa của vị giáo sư Thương kia.”

Hạ Nhã hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn xung quanh một chút, xác định không có người nghe thấy mới hỏi tiếp: “Lời này nói như thế nào?”

Hiện trường âm nhạc truyền ra lãng mạn duy mỹ, Lãnh Dương liền lôi kéo Hạ Nhã vào sàn nhảy. Cô một tay khoát lên vai hắn, tò mò truy hỏi: “Anh nói mau nha, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Thương Ngao Liệt ra đời không bao lâu, đã bị bọn buôn người bắt cóc.” Lãnh Dương ý bảo cô bình tĩnh chớ nóng, nói tiếp: “Kỳ quái ở chỗ, năm đó hắn mới 7 tuổi đã tự tìm đường về nhà.”

Hạ Nhã nghe xong liền ghen hòng nhìn trần trời. Người đàn ông này không hổ là nhân vật tinh anh, từ nhỏ chỉ số thông minh đã cao như vậy. “Em cho rằng chỉ có tại tiết mục “Pháp trị” trên TV mới xuất hiện loại chuyện này.”

Lãnh Dương thân sĩ nhẹ nhàng giơ một tay nắm lấy eo cô, “Đúng vậy, quá khứ của người đàn ông nhà em chính là muôn màu muôn vẻ, em không có hỏi qua anh ta sao?”

Hạ Nhã nghe ra hẳn có dụng ý khác liền mở miệng: “Anh đừng có xen vào chuyện người khác mới đúng. Em cảm thấy, không chừng anh ta và ba em quen biết nhau trong giai đoạn khủng hoảng tài chính đó, về sau trở thành bạn vong niên, ba của em liền.....”

Lãnh Dương nói tiếp: “Liền yêu cầu Thương Ngao Liệt lấy thân báo đáp hả? Hắc, loại chuyện tốt như thế này sao lại không rơi xuống đầu anh.”

Hạ Nhã dở khóc dở cười trừng mắt nhìn hẳn.

Hai người tán dóc một hồi, cửa ra vào liền truyền đến động tĩnh không nhỏ, người bên ngoài lục tục phát ra tiếng than sợ hãi. Hạ Nhã không hiểu rướn cổ lên nhìn, các khoảng cách thật xa, cô vẫn là người đầu tiên đối mặt cùng Thương Ngao Liệt.

Ánh đèn lóe mắt trên sàn nhảy đánh gãy bóng hình nghiêm túc trên người anh, hóa thành ánh sáng chói lóa. Thương Ngao Liệt nhìn thấy cô thì thân thể tựa hồ cứng đờ, cay mảy thật chặt. Ánh mắt của anh bộc lộ sự mệt mỏi, làm cho người ta nhin không được muốn tiến lên vượt nhẹ hàng lông mày kia. Thương Ngao Liệt cứ như vậy không nhúc nhích đứng trước cửa ra vào, dằng đứng kia không cần nói cũng bộc lộ sự cao ngạo.

Cùng khiêu vũ với cô, anh không cách nào làm được. Anh chỉ có thể nhìn cô cùng người đàn ông thích cô khiêu vũ.

Hạ Nhã vốn cho rằng bản thân sẽ không thành công, nhưng chỉ cần từ ánh mắt anh cô liền có thể nhìn ra, giờ phút này, cô đã hoàn toàn làm nhục anh, hung hăng giẫm đạp tự tôn của một người làm chồng như anh dưới chân.

Hai người nhìn nhau chừng nửa phút không nói gì, dài dằng dặc như cả một đêm không ngủ kia.....

Lúc này Thương Ngao Liệt đột nhiên đi vài bước sang bên cạnh, thì ra phía sau anh còn có vài vị giáo sư ngoại quốc thân hình cao lớn cùng lãnh đạo trong trường.

Nhất thời mọi người nghị luận ồn ào, cả vũ hội trở nên càng âm ỉ. “Người này không phải là giáo sư trường đại học Stanford của Mỹ sao? Chủ nhiệm trung tâm trị liệu, chủ tịch ủy ban cố vấn tế bào trị liệu học của Mỹ.....

"Phó hiệu trưởng trường Pittsburg!"

"Giáo sư đại học Yale cùng Hopkins.....Đều là những người đã gặp qua trong buổi hội nghị lúc chiều."

"Giáo sư Robert của MIT! Là người tôi sùng bái!"

Từng người đều là chuyên gia trong ngành trị liệu di truyền học quốc tế.

Trước mặt các giáo sư quyền uy trong giới y học, nụ cười Thương Ngao Liệt vẫn tràn ngập tự tin cùng ôn hòa. Trong lúc đó, ánh mắt bình tĩnh của anh chỉ có khi rơi trên người Hạ Nhã mới có thể biến thành nhẹ nhàng mềm mại.

Hôm nay quả thật bận rộn, buổi chiều Thương Ngao Liệt cùng các nhân vật lớn dùng cơm ở nhà hàng cao cấp xong, liền suy nghĩ tiết mục liên hoan tốt nghiệp buổi tối có muốn tham dự hay không. Nhưng nếu như anh đi thì bên này làm sao bây giờ?

Vì vậy, anh liền nói Đại học y khoa Tây Linh đang tổ chức một buổi dạ vũ tốt nghiệp, hỏi mấy vị giáo sư ngoại quốc kia có hứng thú tham gia hay không. Suy nghĩ, đây là anh biện pháp vẹn cả đôi đường.

Phía xa, Hạ Nhã nhìn thấy Thương Ngao Liệt như cũ mặc một bộ tây trang nghiêm túc, lại bởi vì tu dưỡng rất tốt, làm cho anh gần như hoàn mỹ. Nếu nói điều không hoàn mỹ duy nhất của người đàn ông này, chính là thân thể không trọn vẹn. Nhưng điều này không mấy may ảnh hưởng đến sức hấp dẫn của anh đối với cô. Phong thái của anh, vĩ đại của anh, ngay cả Hạ Thanh Thuần cũng không xứng!

Mà cô đang làm cái gì đây? Trước mặt mọi người khiêu vũ cùng người đàn ông khác. Dù cho người bên ngoài không rõ quan hệ giữa cô và anh, nhưng cái mà cô gọi là “trả thù”, thật sự là như thế sao?

Thời điểm Hạ Nhã ý thức được điều này, trong mũi ê ẩm chua xót. Cô cách xa Lãnh Dương vài bước, đau lòng nói: “Em phải về nhà rồi.”

Ban đêm chỉ khi có Thương Ngao Liệt, cô mới có thể an ổn chìm vào giấc ngủ. Mặc dù anh chẳng phải là quan tâm cô, yêu thích cô, nhưng mà khi cô nhận định một người rồi thì không thể dễ dàng thuyết phục bản thân buông tha. Cho nên, cô phải về nhà rồi.

Hình như là có một loại ăn ý, Thương Ngao Liệt cùng Hạ Nhã ở một chỗ yên lặng tại vũ hội không hẹn mà gặp nhau. Anh nện bước chân mạnh mẽ, đi đến trước mặt cô. “Chút nữa anh sắp xếp người đưa bọn họ về khách sạn, em chờ anh rồi cùng về.” Nhìn thấy cách ăn mặc của cô hôm nay quả thật dịu dàng động lòng người, nhin không được khen một câu: “Chiếc váy này rất đẹp.”

Trong lòng Hạ Nhã vừa mừng vừa sợ: “Anh là cố ý tới đón em sao?”

Anh cười cười, nói, "Anh là chồng em, không đến đón em mà được sao.”

Đây là lần đầu tiên Thương Ngao Liệt tự xưng là chồng cô, Hạ Nhã nghĩ.

Buổi tối, đèn đường bên ngoài sáng trưng.

Hạ Nhã từ phòng tắm đi ra nhìn thấy Thương Ngao Liệt đang ở phòng sách ghi chép, sửa sang lại báo cáo buổi hội nghị nghiên cứu và thảo luận lúc chiều, bên cạnh còn bật TV nghe tin tức buổi tối. Cô hé miệng cười trộm, tìm cái điều khiển chuyển kênh. Thương Ngao Liệt giống như cũng không quan tâm, vẫn cúi đầu tiếp tục công việc của anh.

Hạ Nhã nường theo tiếng nhạc Âu Mỹ nhẹ, đi đến sau lưng anh, hai cánh tay vòng qua vai anh, cúi người ghé vào lỗ tai anh khẽ thì thầm: “Thầy Thương, em dạy anh khiêu vũ.”

Bộ dáng ngoan ngoãn như vậy, đã nhiều ngày không thấy.

Thương Ngao Liệt từ chối: “Tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Hạ Nhã “xuy” một tiếng cười, “Đã tắm rồi, anh muốn ngủ thử hay không?”

Không đợi Thương Ngao Liệt mở miệng, cô liền nói tiếp: “Cùng em một lát có được hay không, hử?”

Thương Ngao Liệt thuận thế giương mắt, nhìn thấy cô mặc đồ ngủ không giống kiểu trước kia. Chiếc váy ngủ màu hồng nhạt ngắn đến dọa người, khuôn mặt ngọt ngào lại xen lẫn thẹn thùng, trên đầu vai là dây áo có hình nơ bướm rất dễ thoát, trước ngực là viền lace, còn tạo thành một hình trái tim, bao quanh bộ ngực hấp dẫn của cô.

Trong lòng Thương Ngao Liệt thoáng qua cảm giác không thích hợp.

Thương Ngao Liệt miễn cưỡng dời tầm mắt của mình về phía đồng báo cáo. Nhưng anh phát hiện, nói đạo lý cùng phụ nữ, thật đúng là lãng phí thời gian.

Anh bị cô mạnh mẽ cưỡng chế đi ra phòng khách. Hạ Nhã hứng trí bưng bưng nói: “Thầy Thương, em dạy anh điệu nhảy xã giao đơn giản nhất, anh

nhất định có thể học được.”

Thương Ngao Liệt nhỏ giọng đáp một câu: “Anh không có hứng thú.” Anh cúi đầu một chút, trước mắt là cảnh xuân kiều diễm.

Hai tay Hạ Nhã khoát nhẹ bờ vai của anh, “Hai tay phải đặt như vậy, sang trái một bước, rồi sang phải..... Đi theo âm nhạc.”

Bất đắc dĩ thử mấy lần, nếu không phải là đụng vào thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô, thì là giẫm lên ngón chân. Thương Ngao Liệt không thể phủ nhận, đi đứng không tiện thật sự làm cho anh không cách nào nhảy múa giống như người thường được. Sự thật này làm cho anh khó có được có cảm giác thất bại.

Anh lắc đầu, có mắt kiếng ngăn cản ánh mắt, có chút chật vật muốn từ bỏ. “Thôi đi.” Nào biết Hạ Nhã không thuận theo không buông tha, Thương Ngao Liệt nhất thời chưa chuẩn bị, lại bị cô bắt trở về.

Cô cực kỳ tự nhiên muốn anh vịn eo cô, tay phải thì nắm ngón đan xen với tay cô. Quanh thân chạm đến đều là đường con nữ tính hấp dẫn, làm cho Thương Ngao Liệt không cách nào chuyên tâm.

Hạ Nhã cực kỳ kiên nhẫn dạy anh cả buổi, dần dần, hai người có thể đồng tâm hiệp lực, nhảy xong một bài nhạc trọn vẹn. Lúc này cô xoay người một cái, vừa vặn bị anh ôm lấy, Thương Ngao Liệt không hề buông tay, hơi cúi đầu một chút liền ngửi được mùi thơm phả nữ trên tóc cô.

Âm nhạc nhẹ nhàng du dương, hai người ôm nhau cùng một chỗ. Hạ Nhã chậm rãi lắc lư thân thể cả hai, đầu áp vào lồng ngực rắn chắc của anh, giọng điệu miễn cưỡng hỏi: “Thầy Thương, em nghe nói khi còn bé anh từng bị bọn buôn người bắt cóc?”

Thương Ngao Liệt nhuận cổ họng, “Lúc ấy, là ba em đã cứu anh.”

Hạ Nhã cả kinh muốn ngẩng đầu, Thương Ngao Liệt đi trước một bước, duỗi tay đè chặt cái ót của cô, làm cho cô chỉ có thể duy trì tư thế thân mật này. “Ồi, mẹ ời, chuyện gì đã xảy ra?”

Anh cười nhẹ một tiếng, “Khi đó anh mới 7 tuổi, quá nhỏ, nhớ không rõ những chuyện này nữa.”

Hạ Nhã cảm thấy nói như vậy cũng rất có đạo lý. Đầu cô có chút xoay vòng vòng, nghĩ lại không đúng, lần nữa ngẩng đầu lại bị đối phương đè lại. “Vậy anh cùng một chỗ với em, thật đúng là vì báo ân?”

Thương Ngao Liệt trong dự liệu mở miệng: “Không cần cảm thấy là bởi vì ba em có ân đối với anh, anh phải hồi báo.”

"..... Vậy là vì cái gì?”

“Đại khái là....” Thương Ngao Liệt nhíu mày suy nghĩ, qua một lúc, anh nói: “Anh cũng không rõ lắm.” Dù sao, không có quan hệ với chuyện này.

Hạ Nhã co chút bị anh làm cho hồ đồ, nhưng cô đã sớm biết thói quen của người đàn ông này, nếu như anh không nói, dù người khác có dùng cách gì cũng không cạy ra được một chữ từ miệng anh. Anh chính là một cái hủ đúc.

Cô nghĩ, có thể lúc đầu động cơ của Thương Ngao Liệt xuất phát từ tình cảm cũng nên. Người đàn ông này đối xử với cô cũng không phải là hoàn toàn không tốt. Một miếng lãnh ngọc mặc dù lạnh nhưng mà cầm lâu ngày cũng sẽ trở nên ấm. Cho nên nói thời gian là thứ tốt, anh có thể làm sâu ràng buộc lẫn nhau của bọn họ, thậm chí có thể giúp cô chiến thắng một người phụ nữ khác.

Thương Ngao Liệt lẳng lặng nhìn ánh sáng trắng chiếu qua cửa sổ. Giờ phút này đối với anh mà nói, khó có được nhẹ nhàng. Vẻ mặt của anh vẫn lạnh nhạt như thường, nhưng cánh tay ôm lấy cô gái nhỏ lại tăng thêm lực.

Chuyện xưa đã qua, sự thật nếu như đơn giản như cô nghĩ vậy thì tốt rồi. Hiện tại trước mắt cũng chỉ có thể để cô nghĩ như vậy.

"Khó trách mẹ anh lại bảo vệ quá độ, vậy ba anh..... biết không?"

Anh cúi đầu nhìn cô: "Ừ, ông ấy..... cũng có đi tìm anh."

Hạ Nhã nói, "Vậy ba anh cũng là người tốt."

Thương Ngao Liệt không thể làm gì cười, lại không muốn nói nhiều hơn nữa. Chỉ nghe cô vừa vui tươi vừa hớn hỏ nói: "Nhất định là khi còn bé bộ dáng anh quá đáng yêu, bọn buôn người mới có thể lừa gạt anh, còn ba em thì cứu anh."

Giọng nói của cô mang theo một chút dí dỏm, làm cho trong lòng anh ngửa ngáy, làm cho anh thân bất do kỷ.

Dưới ánh trăng, không biết là chuyện xảy ra như thế nào, một giây rước là dịu dàng ôm nhau, một giây sau bọn họ đã giống như một đôi tình nhân trong tình yêu cuồng nhiệt, chặt chẽ ôm hôn.

Tay của anh luồn vào sợi tóc màu râm nắng của cô, một cái tiếp một cái, vuốt ve không nhanh không chậm, như gần như xa trêu chọc vỗ về. Hai người kề sát nhau, cô nhìn thấy trên mặt anh là một phần tình dục cố đè nén mà bình thường không nhìn thấy, thậm chí khuôn mặt cũng mang theo chút ý cười, dẫn theo điểm khiêu khích.

Hai tay Thương Ngao Liệt hơi dùng lực, liền ôm cô lên cách mặt đất. Hạ Nhã thoáng cái liền nằm trên ghế sofa. Anh không cần tốn nhiều sức, ngón tay khẽ sượt một cái trên đầu vai cô, cái dây áo nơ bướm liền bung ra.

Trong giọng điệu của anh mang theo chút dạy dỗ: "Cái này cũng tính là quần áo?"

"Không phải quần áo thì là cái gì?" Hạ Nhã sau khi bị thoát quần áo, khiêu ngạo ưỡn bộ ngực xinh đẹp lên. Hình dáng no đủ, đường cong đủ làm bất kỳ người đàn ông nào huyết mạch sôi trào.

Bàn tay Thương Ngao Liệt nhẹ nhàng đặt trên bộ ngực trắng tuyết của cô, làm cho Hạ Nhã không nhịn được có chút run rẩy.

Tuy rằng bởi vì anh đụng chạm mà toàn thân Hạ Nhã căng cứng, nhưng mà trên khuôn mặt thẹn thùng của cô lại là nụ cười. Cô hài lòng thưởng thức một chút cảm xúc dao động trên mặt anh.

Thầy Thương, biết dụng ý em mặc bộ đồ này là gì không? Đây mới là “trả thù” thật sự.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 19: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (3)

Phòng khách rộng lớn, nhiệt độ tháng 6 càng ngày càng nóng. Lần đầu tiên Thương Ngao Liệt cảm giác được bản thân bị dục vọng nguyên thủy khó có thể mở miệng hấp dẫn chiếm đoạt, máu toàn thân anh vì một loại xúc động không hiểu mà sôi trào. Da thịt Hạ Nhã mềm mại mát lạnh từng chút một kêu gọi anh.

Cởi bỏ từng lớp quần áo của cả hai, cơ thể nóng bỏng giao triền, Thương Ngao Liệt chậm rãi đè lên, nhẹ nhàng xoa bóp bộ ngực no căng mềm mại. Người đàn ông trước giờ luôn có định lực tự chủ mạnh, tốc độ xuống tay lại cực nhanh, một tay còn lại nhanh chóng phủ lên cặp đùi trắng nõn của cô vợ nhỏ, đi vào căn cứ bí mật lõi cuốn dưới làn váy ngăn.

Ôn hương nhuyễn ngọc thật sự là làm cho người ta nóng đầu, Thương Ngao Liệt hôn sâu Hạ Nhã, bàn tay anh hướng lên phía trên tìm kiếm, anh cảm thấy.....

Anh cảm thấy một tầng dày ngăn trở.

Thương Ngao Liệt không lên tiếng, động tác hai người đều ngừng lại trong chốc lát. Hạ Nhã cười nhạt, muốn đẩy người đàn ông trên người ra, nhưng tay cô lại đụng trúng chỗ không nên đụng.

Anh, cứng rắn, rồi.....

Dục vọng không được phát tiết, nhìn qua càng thêm thô cứng. Trên mặt Thương Ngao Liệt lại lạnh giống như kết băng. Thật sự là đặc tội ai cũng

không được đắc tội với phụ nữ, các loại trừng phạt của cô đối với anh rất cuộc là muốn dùng đến khi nào?

Thương Ngao Liệt đứng dậy, thở mạnh một hơi, ngược lại nói ra một câu làm cho Hạ Nhã ngoài ý muốn, “Đang bị mà còn dám mặc ít như thế, chờ em ăn vào một ít đau khổ liền hối hận không kịp.”

Hạ Nhã nhếch miệng, chỉ thấy Thương Ngao Liệt đã đi trở về bên cạnh một đồng lớn tài liệu của anh. Xúc động nơi hai đầu lông mày của anh đã rút đi hơn phân nửa, đảo mắt liền dẫn thân vào biển tri thức mênh mông, hành quân lặng lẽ quả thật không dễ dàng.

Cô không khỏi cười nghĩ, thầy Thương quả thật không hổ là tài nguyên quốc gia, thật không hổ là thanh niên trung với đảng, thật không hổ là..... người đàn ông có năng lực điều khiển tự động vượt qua thử thách.

Tuy nói thời điểm tựu trường còn cách một khoảng thời gian, nhưng mà người giáo viên hướng dẫn nào đó lại không nhìn nổi hành vi của học trò mình suốt ngày đi dạo phố, phá hoại trật tự xã hội. Một ngày trời trong nắng ấm, anh gọi điện thoại triệu hồi cô đến phòng thí nghiệm, trông coi dưới mắt mình.

Hạ Nhã đẩy cửa tiến vào phòng, chỉ thấy Thương Ngao Liệt đang bận tối mày tối mặt, áo blouse trắng ở trước mặt cô lúc ẩn lúc hiện. *d>đ>l>q>đ*Thật đáng thương! Nhìn sắc mặt anh có chút mệt mỏi, trong mắt còn mang theo tơ máu. Bất quá một thân áo trắng nhẹ nhàng, không có chút nào không toát ra vẻ cấm dục.

Trường học mời cho anh một trợ lý chuyên môn, chỉ là anh vẫn quen tự mình giám sát, làm thí nghiệm.

"Em đọc quyển giáo trình này đi, sau đó dựa vào những thí nghiệm trên đó làm một lần, dụng cụ cùng thuốc thử anh để ở đằng kia, có chỗ nào không hiểu thì hỏi anh, anh sẽ kiểm tra lại."

Hạ Nhã nhận lấy quyển giáo trình, vừa nhìn, thí nghiệm đầu tiên là “Chiết xuất DNA” Giáo sư Thương lại muốn tăng thêm kiến thức cho cô về di truyền học cùng phần tử sinh vật học? Cũng khó trách, ngành học này trước mắt là ngành khoa học tự nhiên phát triển nhất, cũng là lĩnh vực đi đầu.

Lúc này Thương Ngao Liệt ngồi bên cạnh một bàn dụng cụ, nhắm mắt dưỡng thần. Hạ Nhã chỉ tay, “Kêu em làm thí nghiệm, anh ngược lại chạy đi nghỉ ngơi?”

Thương Ngao Liệt mới từ một phòng thí nghiệm quan trọng ở Viện Y Học Quốc Gia khác chạy tới, trong đầu toàn là công thức về bệnh nhiễm sắc thể. Anh nhắm mắt lại, giọng điệu không nghe ra tâm tình gì nói: “Em đi lấy ra một cái xương đùi nhỏ, làm sạch tổ chức, rút ra 1-2ml máu.... Thí nghiệm hai chủng loại lựa chọn cái vượt trội nhất.

Hạ Nhã ngoan ngoãn im miệng, cảm thấy người đàn ông này toàn thân đều là hơi thở nhà giáo. Thương Ngao Liệt chợt nhớ ra cái gì, đi đến một ngăn tủ lấy đồ ra đưa cho cô, đó là một chiếc áo blouse mới trắng tinh.

Hạ Nhã kích động nói cảm ơn, lập tức mặc vào người. Dáng người cô nhỏ nhắn xinh xắn, chiếc áo này mặc vào có vẻ rộng thùng thình. Cô cuộn hai ống tay áo lên, cài xong nút thắt, tự mình cảm thấy bản thân rất có dáng có vẻ.

Cô tiện tay vuốt vuốt tóc, động tác có chút quyến rũ, cùng với áo blouse trắng nghiêm chỉnh, ngoài ý muốn sinh ra một loại cảm giác cực kỳ dễ thương. Ánh mắt Thương Ngao Liệt có chút vui vẻ, “Bộ dạng cũng có chút giống đấy.”

Hạ Nhã hỏi: “Giống cái gì?”

Anh nói: “Nữ thực sĩ.”

Hạ Nhã nghe xong có chút đắc ý, quả nhiên học sinh được giáo viên khen ngợi đều dương dương đắc ý. Cô cùi đầu chăm chú khắc khổ làm thí nghiệm, Thương Ngao Liệt cũng nghỉ ngơi đủ, anh ngồi thẳng thân thể, bắt đầu suy tính công thức gen. Một chuỗi dài hình vẽ cùng ký hiệu, trong mắt anh nhẹ như mây khói.

Hạ Nhã không yên lòng lặng lẽ nhìn anh. Người đàn ông này chú trọng khoa học phân tích, cho rằng vạn vật đều có nguyên nhân. Trong mắt anh, có lẽ những hành động trong tình yêu cũng là một loại sinh vật học thôi.

"Xong rồi?" Anh ngẩng đầu nhìn cô, "Cầm đến cho anh xem."

Thương Ngao Liệt đối với phương diện học tập của Hạ Nhã yêu cầu so với tưởng tượng của cô còn hà khắc hơn. Một chút lỗi sai liền bắt cô làm lại thí nghiệm, mỗi một câu "làm lại" nghe vào tai cô trở nên cực kỳ có khí phách.

Lần thứ N bị giáo sư Thương phê bình, Hạ Nhã không phục mà nghĩ muốn phản nản. Điện thoại đặt trên bàn của anh đột nhiên rung lên vài cái, cô liếc qua liền nhìn thấy ba chữ "Hạ Thanh Thuần", người phụ nữ này gửi tin nhắn tới làm gì?

Thương Ngao Liệt nhìn Hạ Nhã một cái, cầm lấy điện thoại xem tin nhắn. Cũng không biết anh nói gì, bên kia lại không có động tĩnh.

Bên trong phòng hai người trầm mặc hồi lâu, Thương Ngao Liệt đột nhiên hỏi: "Em để tâm việc anh cùng Thanh Thuần lui tới?"

Hạ Nhã bị nói trúng tâm sự, mất tự nhiên đưa tay vuốt ve đuôi tóc của mình. "Không được sao?"

Thương Ngao Liệt nói: "Anh khi nào thì để bụng quan hệ giữa em cùng vị Lãnh tiên sinh kia?"

Trong lòng Hạ Nhã nói, đó là bởi vì anh hoàn toàn không để trong lòng chuyện của em!

Thương Ngao Liệt hỏi tiếp: “Giữa vợ chồng cần có sự tin tưởng đúng không?”

Hạ Nhã nghe xong khẽ giật mình, lại lắc đầu, “Tin tưởng thì tin tưởng, anh cho rằng quan hệ giữa em và Lãnh Dương cùng với quan hệ giữa anh và Hạ tiểu thư là cùng một loại sao?”

Thương Ngao Liệt hỏi lại: “Vậy quan hệ giữa em cùng anh ta là loại nào?”

Hạ Nhã dừng một chút, quyết tâm thoải mái nói ra hết một lần: “Thời điểm ba em mất, nói thật, em rất rối loạn, người có thể dựa vào đều không tìm thấy. Trước tiên chỉ có thể gọi điện thoại cho anh ấy, lúc đó anh ấy còn đang công tác ở nước ngoài, muốn xin nghỉ cũng không phải dễ dàng. Đoạn thời gian đó anh ấy thông qua điện thoại, máy vi tính mà an ủi em, bây giờ suy nghĩ lại.... còn cảm thấy giống như là nằm mơ vậy, ba em làm sao lại qua đời rồi?”

Cô hít mũi một cái, cúi đầu xuống, xoắn ngón tay, “Tuy nói rất nhiều chuyện đều phải dựa vào chính mình, bất quá Lãnh Dương giúp đỡ em rất nhiều. Anh ấy giống như người nhà của em, một người anh trai, đương nhiên... không thể nào xảy ra quan hệ khác, chính là em rất biết ơn vì có anh ấy.”

Thương Ngao Liệt nghe ra cô bởi vì tưởng nhớ Hạ Đô Trạch mà đau lòng, liền hỏi cô một vấn đề: “Vậy lúc trước vì cái gì không lựa chọn anh ta?” Anh thay đổi tư thế ngồi, tay gác trên đùi, “Em biết nếu như em nói với anh, anh sẽ thành toàn cho hai người.”

Hạ Nhã liếc mắt trắng dã nhìn anh, “Không phải nói Lãnh Dương là người trong nhà sao?”

Nhưng ở Thương Ngao Liệt xem ra, Lãnh Dương là người đáng giá cho cô tin tưởng. Cô vì sao không lựa chọn dựa vào cái gọi là người trong nhà, mà lại lựa chọn dựa vào một người xa lạ là anh? Lựa chọn gả cho anh?..... Anh so với Lãnh Dương có phải càng đáng giá để cô phó thác cả đời hay không?

Một tờ giấy hôn thú, có thể vài ngày trước còn là người xa lạ, lập tức liền có sự ràng buộc. Trong chuyện này cần cô nhiều ít có dũng cảm. *d?đ?l?q?đ* Cô lại cáu kỉnh, lại bởi vì anh làm mất nhẵn cười liền khóc lớn, kỳ thật đều là vì tâm tình không ổn định.

Thương Ngao Liệt cho rằng bản thân luôn làm việc chu toàn, cuối cùng lại không đủ sức săn sóc. Điểm quan trọng nhất, cho tới nay anh đều quá mức xem nhẹ suy nghĩ cùng cảm nhận của cô. Cô gái nhỏ này tình cảm phong phú, nội tâm mềm mại, tuy nói phiền toái, nhưng thực sự rất đáng yêu.

Thình lình, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, “Đoạn thời gian bác Hạ qua đời, thật không dễ chịu.”

Hạ Nhã căn môi, biết rõ sự an ủi của người đàn ông này đến quá chậm, nhưng mà hai gò má cô vẫn ửng đỏ. Thương Ngao Liệt dùng giọng nói trầm thấp dịu dàng nói cho cô biết: “Từ nay về sau sẽ không còn chuyện gì tệ hơn so với chuyện này.” Anh nghiêm túc nói. “Anh đảm bảo với em.”

Hai người cứ như vậy nắm tay nhau, thẳng cho đến khi có một nam sinh đến tìm Thương Ngao Liệt. Anh vội vàng bỏ tay cô ra.

Bên ngoài nam sinh kia cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ là giọng điệu giải quyết việc chung nói: “Giáo sư Thương, báo cáo thầy muốn em đã đưa tới.” Quay đầu nhìn thấy Hạ Nhã một thân “quần áo hấp dẫn”, nhìn không được ngắm nhiều thêm vài lần.

Thương Ngao Liệt đã khôi phục lại phong phạm ôn trọng của một giáo sư, “Để xuống đó đi, cực khổ rồi.”

Hạ Nhã tiếp tục làm thí nghiệm của cô. Nam sinh kia sau khi rời đi cô mới nhẹ nhàng thở ra. Thương Ngao Liệt nhìn bản báo cáo, không hề chuyên tâm giống như ngày thường, tiện đà lại hỏi: “Trước kia không phải em tên là “Hạ Xuyên” sao?”

Cô gật đầu. “Ngay cả chuyện này ba em cũng nói với anh?”

Hạ Nhã vào năm tiểu học thứ ba đã là một tiểu đại nhân, suy nghĩ đích thực là rất nhiều. Cô ghét bỏ cái tên “Hạ Xuyên” nghe không hay, liền đơn giản khóc lóc om xòm, muốn Hạ Đô Trạch mang cô đi sửa lại tên mới.

Thương Ngao Liệt đối với bản tính tùy hứng của cô cũng đã sớm nghe thấy, “Bác Hạ rất thương em.” Hạ Nhã có chút ngượng ngùng, “Ba tức nhiên là thương em rồi, em luôn quậy phá làm cho ông điên đầu.” Cô hừ một tiếng nói: “Có một người con gái ưu tú giống như em, có thể cưới làm vợ, có thể chịu được khẩu vị nặng, ai có được em là may mắn của người đó, cha mẹ ruột của em thật là không có ánh mắt.”

Thương Ngao Liệt ngẩng ra, sau đó cười đến làm cho người ta có chút đoán không ra, nhân tiện anh còn đưa ra dẫn chứng phong phú, nói có sách, mách có chứng: “Chữ “Nhã” này quả thật không tệ, trong Kinh Thi cổ đại phân chia thành, Ngũ Hành thuộc mộc, ngụ ý là may mắn, Hạ Nhã của em chính là nghĩa như vậy.”

Hạ Nhã vỗ tay một cái, “Đúng, cho nên em lớn lên rất xinh đẹp.”

Thương Ngao Liệt lại hỏi một chút việc lông gà vỏ tỏi, chuyện nào cũng vây quanh cô, cuối cùng anh nói: “Nếu em sợ đi thang máy, chờ ngày nào đó anh rảnh tìm một căn phòng khác ở gần đó, mình dọn qua.”

Hạ Nhã chỉ cảm thấy người đàn ông mặt áo blouse trắng trước mắt càng trở nên đẹp trai, quả thật làm cho người ta say mê hướng về.....

Hai người cứ như vậy ở trong phòng thí nghiệm cả một ngày, Thương Ngao Liệt nói trở về còn phải nấu cơm quá mệt mỏi, liền quyết định mang cô ra ngoài ăn cơm. Hạ Nhã thu dọn dụng cụ thí nghiệm lại, thuận miệng hỏi một câu: “Đúng rồi thầy Thương, lớp đơn vị cơ bản của gen di truyền cùng phần tử sinh vật học, là vị giáo sư nào đứng giảng vậy?”

Thương Ngao Liệt trả lời: “Là anh.”

Động tác của Hạ Nhã dừng lại, ánh mắt cũng bất động ở trên người anh.

Thương Ngao Liệt đẩy đẩy gọng kính, kiên nhẫn lặp lại câu trả lời lần nữa: “Đứng giảng lớp này là anh.”

Vợ chồng son ở cùng nhau một thời gian dài, càng ngày càng thoải mái. Ngày nào đó, giáo sư Thương nói muốn ra sân bay đón một vị giáo sư từ nước ngoài về, Hạ Nhã đã chuẩn bị tâm lý ở một mình.

Kết quả đến giờ cơm, Thương Ngao Liệt lại không theo lẽ thường mà xuất hiện, tính cho cô một kinh hỉ không lớn không nhỏ. Lúc ấy Hạ Nhã nhảy dựng lên chạy ra trước cửa, ôm cổ anh lắc lư: “Anh đây coi như là kiếm ra đột xuất sao?”

Thương Ngao Liệt cười nhạt, cũng không có tiếp lời, qua một hồi mới nói: “Vị giáo sư kia thay đổi ngày bay.”

Hai người ăn cơm xong liền ngồi chung ở trên ghế sofa xem TV, đêm ngủ vẫn là mỗi người một cái chăn. *d/đ/l/q/đ* Hạ Nhã bởi vì trong lòng vui vẻ, ở trên giường triển khai các loại quấy rối, trong chốc lát xoa bóp mặt anh, trong chốc lát lại vừa đấm vừa bóp vai anh. Thẳng đến khi cô vướn một chân vào trong mềm của anh, còn không an phận cọt tới cọt lui.

Anh liền ngồi dậy, giống như tìm tòi nghiên cứu cô có vài phần vui đùa, vài phần chăm chú.

Ngay vào lúc này, chuông cửa trong nhà quý dị vang lên. Hai người đối mặt, ai cũng bất động.

Một lát sau chuông cửa lại vang lên mấy tiếng, Thương Ngao Liệt mới xoay người xuống giường.

Trong lòng Hạ Nhã nghĩ, nửa đêm nửa hôm sẽ là người nào đến nhà bọn họ chứ? Nếu ngoài cửa là người phụ nữ Hạ Thanh Thuần kia, xem cô không cầm chổi đuổi người hay không.

Hạ Nhã bày ra tư thế nữ chủ nhân, vui vẻ đi theo sau lưng Thương Ngao Liệt. Ai ngờ vừa mở cửa, người nọ lại không phải là tình địch của cô.

Quan San San mặt mũi thanh lệ, cô mang một cái balô lớn, vẻ mặt có vài tia chật vật, “Muộn như vậy lại quấy rầy hai người, thật sự là không phải.” Cô gãi gãi mặt, lúng túng nói tiếp: “Tiểu Nhã, trên người mình một phen tiền cũng không có, đành phải đến tìm cậu nương tựa.”

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 20: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (4)

Hạ Nhã vội vàng lôi kéo bạn thân đi vào phòng khách.

Quan San San vừa bước vào nhà bọn họ liền ngẩn người, chủ yếu là trong ấn tượng của cô từ trước đến giờ giáo sư Thương phong độ nhẹ nhàng, quần áo chỉnh tề lại đang mặc một thân quần áo ở nhà thanh thản. Hình tượng này quá không chân thực rồi.

Hạ Nhã không chịu nổi tính tình hỏi: “Cậu như thế nào lại ra nông nổi này? Cổ Bách Dã khi dễ cậu sao? Mình kêu Thương Ngao Liệt đi giết hắn!”

Thương Ngao Liệt vốn là người ít nói, có người ngoài ở đây thì càng trầm mặc, chỉ là nhân lực anh rất tốt, nghĩ nghĩ liền nói với cô vợ nhỏ, “Bạn em còn chưa ăn gì đi.” Anh lại quay mặt về phía Quan San San hỏi: “Nấu bát mì cho được không?”

Quan San San bị sự quan tâm giữa thầy trò của anh làm cho cảm động, hốc mắt đỏ lên, lại chỉ nói: “Không sao, giáo sư Thương, thực sự không cần phải làm phiền.”

Thương Ngao Liệt cười cười, trực tiếp xắn tay áo lên đi phòng bếp.

Quan San San cười khổ với Hạ Nhã, cuối cùng nói với cô: “Mình cùng Cổ Bách Dã đã chia tay.” Nhìn thấy Hạ Nhã nhú mày, cô vội vàng bổ sung: “Hôm nay mình đến không phải vì anh ta, mình cảm thấy bản thân chơi không nổi, mới muốn cắt đứt quan hệ.....”

Trong lòng Hạ Nhã sáng tỏ. Cô nàng ngày rớt cuộc cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi. Ngay từ đầu có lẽ là cô nhìn trúng Cố Bách Dã có tiền, nghĩ cùng người đàn ông này hẹn hò cũng không có hại gì. Ai ngờ hôm nay càng lún càng sâu, chỉ có thể giải quyết dứt khoát.....

Quan San San thở dài mà nói, "Mới vừa rồi ba mình lại uống say đến không biết gì về nhà. Ông ta ở bên ngoài thiếu một khoản nợ, mẹ mình tuyên bố muốn cầm dao giết ông ấy rồi cá chết lưới rách, căn nhà đó mình thật sự không ở được nữa."

Vốn là cô nghĩ giáo sư Thương công việc bận ộn, hưởng hồ cô nhớ Hạ nhã đã từng nói, hôm nay đối phương không ở nhà. Nào biết đến đây mới phát hiện cô đã làm phiền hai người.

Không lâu lắm, Thương Ngao Liệt bưng một bát mì nóng hôi đi ra, biểu tình trên mặt so với thường ngày ở nhà câu nệ hơn.

Quan San San ăn vài miếng, mùi vị ngon không cách nào phê bình. Đừng nói là cô, Hạ Nhã ngồi bên cạnh cũng có chút thèm ăn, "Trong phòng bếp còn dư lại chút mì nào không?"

Thương Ngao Liệt chế nhạo nói, "Cơm tối ăn nhiều như vậy, còn chưa có no bụng?"

Hạ Nhã nhất thời hí hửng, đi qua ôm lấy hông anh, giọng điệu hơi làm nũng đặc ý nói: "Không thể không ăn no, nhưng mà lại đói bụng rồi."

Khóe mắt Thương Ngao Liệt nhìn thấy Quan San San đang liếc trộm hai người, nghĩ thầm ở trước mặt người khác dù sao anh cũng phải làm gương, "Được rồi, ngồi xuống ngay ngắn."

"Sang năm đợt lựa chọn giáo sư, giáo sư Thương có thể trở thành giáo sư hướng dẫn tiến sĩ đi." Quan San San tìm chủ đề, "Mình cũng muốn học tiến sĩ với giáo sư Thương. Đáng tiếc điều kiện trong nhà không cho phép."

Quan San San hiện tại vừa đi làm thêm vừa đi học đã cảm thấy vất vả, lại nói trụ cột của cô cũng không đủ vững chắc, lại tiếp tục học lên chỉ biết cố gắng hết sức. Không giống Hạ Nhã thông minh, thật sự có tài.

Về mặt Thương Ngao Liệt lạnh nhạt, con người đen nhánh sau mắt kính như một đầm nước sâu không gợn sóng. “Nếu như cô muốn học, tôi có thể nghĩ cách xin giảm học phí.” Anh trầm tư một chút, sau đó gật đầu nói: “Cứ quyết định như vậy đi, đến lúc đó nếu em đạt thành tích thật tốt, tôi cũng sẽ đề cử cô, tranh thủ một chỗ trong danh sách tiến sĩ.”

Quan San San không khỏi cảm khái, hành động này của Thương Ngao Liệt không phải là bởi vì quan hệ của bọn họ. Người đàn ông này biểu đạt ra giọng điệu, thái độ, lộ ra tư tưởng trong nội tâm, đều có thể làm cho người ta tin tưởng nhìn ra, anh là thuần túy luyện tiếc yêu thích người tài.

Thế mà cô vợ nhỏ lại không vui, chu môi ra, “Thầy Thương, anh rõ ràng là có đôi ngọ khác biệt, muốn em học tiến sĩ tại sao không tiến cử em vào danh sách tiến sĩ chứ?”

Thương Ngao Liệt không ngờ cô lại có biểu hiện này, liền cười: “Anh là thầy hướng dẫn tốt nhất của em, nghe anh là được.”

Quan San San ăn mì xong, cùng Hạ Nhã ngồi ở trên ghế sofa nói chuyện phiếm. Hai người đã lâu không có thời gian rảnh tâm sự, lần này gặp mặt chủ đề tất nhiên là càng nhiều. Thương Ngao Liệt cũng không quản hai người, dọn dẹp xong bát đĩa liền tránh vào phòng ngủ. Ai ngờ đến sau nửa đêm hai cô gái nhỏ vẫn phấn khởi không có chút nào buồn ngủ.

Khó được gặp một người đàn ông tốt lại có sức quyến rũ như vậy, Quan San San kích động mở miệng nói: “Ông trời a~, cực kỳ thích giáo sư Thương rồi. Người đàn ông vừa ổn trọng lại biết làm việc nhà. Quan trọng nhất là anh ta còn không ngu hiếu. Tôn kính trường bối, lại lấy vợ làm trung tâm, dùng tình cảm vợ chồng làm cơ sở, lấy gia đình hạnh phúc, vợ

chồng hòa thuận lâu dài làm mục tiêu, kiên trì không ngừng quán triệt. Cho trường bối mặt mũi, đối xử tốt với vợ từ nội tâm, thực hiện tốt chính sách gia đình.”

Hạ Nhã thật sự nghe không nổi nữa, cắt đứt lời nói của cô, “Nhưng mà không phải cậu thích nhất là cùng loại đàn ông như Cố Bách Dã đấu trí so dũng khí hay sao?”

Quan San San lập tức làm ra một bộ mặt ghét bỏ.

Hai người nhìn thẳng vào mắt mà cười. Đang nói chuyện nhập tâm, nào biết Cố thiếu gia một đường chạy xe như điên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Cố Bách Dã thấy Quan San San trước hết nén giận nói: “Trong nhà xảy ra chuyện, tại sao lại cố chống không nói với anh một tiếng?”

Quan San San nhún vai một cái, “Trong nhà xảy ra chuyện? Đại thiếu gia, bọn họ mỗi ngày đều cãi nhau, mỗi ngày đều náo loạn như vậy đấy.”

Cố Bách Dã cũng không quản đối phương có đồng ý hay không, trực tiếp kéo người qua, xông vào phòng chào hỏi em họ: “Cô gái nhỏ này anh phải đem về nhà giáo dục lại cho thật tốt.”

Quan San San phun hắt một ngụm: “Anh không thể giống như giáo sư Thương nói vài câu đứng đắn hay sao?”

Cố Bách Dã cũng không cho là đúng, “Anh là người như vậy đấy, không phải em vẫn thích sao?”

Quan San San cảm thấy hắt quá mất mặt, dậm chân một cái đi ra ngoài trước. “Anh chạy xe như bay vậy, trên đường không sợ lại bị ghi phạt à?”

“Ai nói anh tự lái xe tới? Có người đẹp đưa anh tới.”

Hai người ồn ào càng lúc càng xa, Hạ Nhã tiến bước bọn họ, trong lòng lại không khỏi lo lắng cho Quan San San sau này. Người yêu của cô tuy là thân quen, nhưng tình cảnh lại không giống nhau. Như vậy so sánh ra, cô không khỏi cảm thấy bản thân may mắn, ít nhất, người đàn ông của cô là cực kỳ cực kỳ tốt.

Hạ Nhã không nhìn được chỉ vào người đàn ông cực kỳ cực kỳ tốt nói: “Ai mượn anh xen vào chuyện của người khác, tìm người anh họ không đáng tin của anh làm gì?”

Thương Ngao Liệt bắt lấy tay cô, "Cũng mấy giờ rồi? Về ngủ."

Hạ Nhã chép miệng, ngoan ngoãn đi theo người đàn ông này trở vào nhà. Cô nằm trên giường lật qua lật lại, trong đầu tràn đầy đều là suy nghĩ thay Quan San San như thế nào thoát khỏi cục diện này. Thương Ngao Liệt nhìn cô tinh thần không tập trung, nói: “Vấn đề của người khác chỉ có thể dựa vào chính bản thân bọn họ giải quyết.”

Hạ Nhã nói: “Em lo lắng người anh họ phong lưu kia của anh sẽ bội tình bạc nghĩa. Là đàn ông đều có chút tâm địa gian xảo, giống như sản phẩm thấp kém vậy.”

Thương Ngao Liệt không muốn nghe cô nói hươu nói vượn, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Hạ Nhã xoay tròn tròn mắt, tự cho là thông minh nói: “Thương Ngao Liệt, vạn nhất về sau anh ở bên ngoài lêu lổng, chẳng những nhà, mà cả xe đều phải thuộc về em. Em còn sẽ làm cho giáo sư toàn trường biết chuyện hư hỏng của anh, đến lúc đó chức giáo sư này của anh sẽ thân bại danh liệt rồi.”

Thương Ngao Liệt bất đắc dĩ, “Em đừng có dùng suy nghĩ của bản thân đi tư duy tự hỏi vấn đề nam nữ này nữa.”

Hạ Nhã lơ dềnh, “Thầy Thương thật là không hiểu rồi, phụ nữ đều như vậy.”

Anh mở to mắt hỏi cô: “Vậy em rốt cuộc có còn muốn ngủ hay không?”

Hạ Nhã buông lỏng chần nằm sát vào anh. Thương Ngao Liệt không kịp phản ứng cô đã gối đầu mình lên cơ ngực của anh, “Anh ôm em, em liền ngủ.”

Thương Ngao Liệt khẽ thở nhẹ, anh vòng tay ôm cô gái nhỏ vào lòng, một tay còn vỗ vỗ lưng cô theo tiết tấu. Giống như cha hôn dụ dỗ cô con gái nhỏ làm nũng, lại như chồng an ủi cô vợ nhỏ. Hạ Nhã tươi cười rạng rỡ, người làm chồng nào đó cũng không khỏi nhếch nhếch môi.

Hôn nhân, gia đình, sự nghiệp, có thể có được những thứ này, anh đã là vạn hạnh. Nhân sinh đều không giống nhau, cái nên học nhất chính là biết thỏa mãn.

_____KẹoĐắng.....d/đ/l/q/đ_____

Thương Ngao Liệt phát hiện thói quen thay đổi sẽ làm cho một người trở nên không còn là chính bản thân. Anh không hề như lúc trước độc lai độc vãng, bởi vì vô luận người ở chỗ nào, luôn có một cô gái nhỏ chờ đợi ở đầu bên kia điện thoại, chờ anh gọi cho cô.

Dù anh chỉ nói mấy câu hỏi thăm không liên quan, tâm tình cô cũng sẽ vô cùng vui vẻ. Nếu như quên báo cáo bình, cô sẽ lái nhai nhắc tới vài ngày.

Đến tốt cùng là từ lúc nào bắt đầu, Thương Ngao Liệt cũng nói không rõ lắm. Có lẽ, thời điểm sau khi Hạ Nhã ủi hồng vài cái áo sơ mi hàng hiệu của anh, cô cuối cùng cũng có thể treo thành quả vào tủ quần áo.

Hoặc có thể là, ban đêm anh đã tạo thành thói quen khoác tay lên eo cô, biết rõ cô an phận ngủ bên cạnh mình, mới có thể đi vào giấc ngủ.

Thì ra, cuộc sống của anh đã xảy ra biến chuyển kinh thiên động địa.

Thậm chí hôm nay Thương Ngao Liệt nhìn thấy cô mặc đồ ngủ ô vuông bảo thủ ngẫu nhiên còn có thể nhớ lại bộ váy ngủ mỏng manh ngăn cùn còn không thể gọi là đồ ngủ tối đêm đó, tựa hồ cũng thật không tệ, Hạ Nhã còn rất xinh đẹp.

Cô gái nhỏ vừa gợi cảm vừa bốc đồng này lúc trước đột nhiên xâm nhập vào cuộc sống của anh. Anh thật sự không cách nào tưởng tượng sẽ có một ngày như vậy, giống như cô đã vững vàng cầm rẽ ở thế giới của anh.

Trừ không đi, nhỡ bỏ không được, không chỗ nào là không lưu lại bóng hình xinh đẹp của cô, như hình với bóng.

“Anh đang suy nghĩ gì vậy?” Hạ Nhã lắc lắc năm ngón tay trước mặt Thương Ngao Liệt, “Thầy Thương, em là hỏi anh muốn uống sữa tươi hay là hồng trà?”

Đúng rồi, hiện tại tay nghề nấu ăn của cô vợ nhỏ cũng đã tiến bộ không ít.

Thương Ngao Liệt buông tờ báo trong tay xuống, “Từ nay về sau em hãy ngủ nhiều thêm một chút, cũng không cần phải dậy làm điểm tâm.”

Hạ Nhã nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì, dù sao em cũng không muốn đi học.” Nói xong, cô còn cười ngọt ngào.

_____KẹoĐắng////d:đ:l:q:đ_____

Chọn lớp, điền đơn, ký tên, sau khi bận rộn một thời gian, Hạ Nhã bên này rốt cuộc nghênh đón giai đoạn học tiến sĩ của cô.

Trong đó, lớp công trình gen cùng lý luận và kỹ thuật phần tử sinh vật học học kỳ đầu tiên đã mở. Nghĩ đến bản thân có thể ngồi trong phòng học quy củ nghe giáo sư Thương giảng bài đúng là lần đầu tiên.

Hạ Nhã đã sớm đi tới phòng học, phát hiện bản thân lại thất sách đi trễ. Dưới giảng đường một mảnh đen thùi, đều là học sinh nghe danh mà đến. Anh quả nhiên đã sớm có mặt ở phía trên giảng đường, bên người đều là nam sinh, nữ sinh vây quanh.

Nền giáo dục Trung Quốc tin vào Khổng Mạnh, học sinh thường đối với giáo viên sinh ra một loại kính ngưỡng cùng sợ hãi. Huống chi giáo sư Thương lại là giáo sư trẻ tuổi đầy hứa hẹn, lại là giáo sư nam đáng tin cậy. Cho nên Thương Ngao Liệt vừa bước vào phòng học, đã bị những học sinh ngưỡng mộ anh vây chặt như cối nôm.

Hạ Nhã lưu ý đến lúc anh nói chuyện cùng với học sinh khác sẽ không giống như khi nói chuyện cùng cô, dựa vào gần như vậy, vẻ mặt cũng không có hớn hở, quan trọng hơn là.... Anh tuyệt đối sẽ không quên tay đi cốc đầu người khác. Cô vụng trộm nhếch miệng cười ngây ngô.

Cho đến khi chuông vào học vang lên, Thương Ngao Liệt mới lướt qua mọi người, trông thấy Hạ Nhã ngồi ở phía sau, nhú nhú mày, tựa hồ cảm thấy không quen.

Hôm nay thời tiết nóng bức, cho nên phòng học đều mở cửa sổ. Ngẫu nhiên sẽ có làn gió thổi bay mái tóc đen anh, vài sợi tóc mai bị thổi có chút mất trật tự. Anh chuyên tâm giảng bài không kịp xử lý, tạo hình nghiêm túc trầm lắng liền thêm vài phần tiêu sái.

Giáo sư Thương trong lúc giảng bài xen lẫn Anh văn, rất nhiều từ ngữ chuyên nghiệp đều dùng Anh văn thay mọi người giảng giải. Giọng nói của anh khi phát âm An văn tràn đầy khí phách, trầm bổng du dương, trật tự rõ ràng.

Thương Ngao Liệt không chỉ có ngôn từ trôi chảy, giảng bài sinh động, còn tạo cho người khác hứng thú ở chỗ kết hợp lý luận cùng thực tế. Mỗi lần anh đặt vấn đề giọng nói không lớn, lại có thể gây cho học sinh mười phần bất an không yên, sợ trả lời sai lại làm cho vị giáo sư tao nhã này thất vọng. Kỳ thật, giáo sư Thương cũng không làm khó học sinh, đương nhiên ngoại trừ người nào đó.

Hạ Nhã không khỏi nghĩ, có phải anh ngày đêm bận rộn trong phòng thí nghiệm nghiên cứu một vài thứ, trong đó có một chút là bí mật không muốn người biết, nghiên cứu của anh bị quân đội phong tỏa, là cơ mật quốc gia.....

Bị học sinh YY thành người làm việc cho cơ quan quốc gia, giờ phút này Thương Ngao Liệt có chút giương lông mày lên, “Hạ Nhã”

Hạ Nhã còn tưởng rằng bản thân còn đang nằm mơ, không ngờ người nọ trước mặt toàn lớp lần nữa nghiêm túc gọi tên cô. Anh nói: “Mời em trả lời câu hỏi vừa rồi.”

Hạ Nhã: "....."

Cô thất thần cũng không biết đi đâu, đương nhiên càng không có chăm chú nghe nội dung anh đang giảng.

Mọi người im lặng, đều đang đồng tình bạn học nữ xinh đẹp đang đứng gần người này. Trong lòng Hạ Nhã lộp bộp rơi xuống, tự nhủ cái đồ đàn ông cứng nhắc này, thật sự là không nể mặt.

Thương Ngao Liệt đợi một lát, đẩy đẩy gọng kính nói: “Ngồi xuống đi, từ nay về sau đi học không được thất thần, sau tiết học đến phòng làm việc của tôi báo cáo.”

Ánh mắt mọi người lập tức từ đồng tình biến thành hâm mộ!

Hạ Nhã âm thầm mắng người đàn ông này mấy lần, phát hiện anh không biết từ lúc nào bắt đầu phát PPT, công thức hóa giống như Thiên Thư làm khó người khác, từng cái bày ra. Mà ở trong phòng học, giáo sư Thương cũng đồng dạng hạ bút như thần, phảng phất trong tay anh, vạn vật trên đời đều có thể dùng khoa học để giải thích.

Có phải, anh cũng muốn dùng khoa học để giải thích tình yêu?

Trong lòng Hạ Nhã có đôi khi nghĩ anh thật sự là vô cùng lý trí, thật sự là một người đàn ông không dễ quyến rũ.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 21: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (5)

Tháng 9 cuối thu, Hạ Nhã ngồi trong văn phòng Thương Ngao Liệt cũng cảm thấy mát mẻ. Thương Ngao Liệt lấy áo blouse trắng ra cho cô khoác vào, xoay người lại đưa cho cô một quyển sách chuyên ngành.

"Mấy quyển này quay về đọc cho xong."

Hạ Nhã lườm anh, "Thật nặng, anh không thể đợi buổi tối mang về giúp em sao?"

Thương Ngao Liệt đang muốn nói gì, ngẫm lại cũng đúng, liền thu lại những quyển sách kia, lại giáo huấn cô: "Tại sao lớp học đầu tiên lại không chuyên tâm nghe giảng? Anh giảng bài nhàm chán như vậy sao?"

Hạ Nhã ngẩn ngơ, trong lòng tự nhủ mới không phải tại anh giảng bài nhàm chán. Là anh giảng quá xuất sắc, tâm tư học sinh bên dưới đâu còn đặt ở trên mặt sách được nữa, đã nghĩ tới làm cách nào để bổ nhào về phía anh rồi.

"Quá lâu không có lên lớp, em nhất thời không quen." Cô đành phải lừa gạt anh.

Thương Ngao Liệt thật thấp than thở, "Được rồi, lần tới chú ý."

Vốn nghĩ là sau lớp đến văn phòng giáo sư.... Chuyện này rất mập mờ, kết quả vị giáo sư này chỉ sắp xếp một ít nhiệm vụ đọc sách cho cô, sau đó kêu cô tan học về nhà trước.

Hạ Nhã mè nheo đợi, lại hỏi anh: “Vậy buổi tối thầy Thương có về nhà ăn cơm không?”

Thương Ngao Liệt từ đồng tài liệu ngẩng đầu lên, trầm ngâm nói: “Công việc có chút nhiều, nhưng mà anh sẽ cố gắng.”

Lấy được lời này của anh, Hạ Nhã coi như thỏa mãn rồi đi.

Sau khi tan học, Hạ Nhã đi đến chợ bán thức ăn ở gần đó đi dạo, nghĩ buổi tối lúc nấu canh cho thêm nhiều muối một chút, ai bảo anh ở trước mặt nhiều người như vậy gọi tên cô.

Trong lúc chờ thang máy đúng lúc đụng phải hàng xóm, là một bà ngoại trẻ tuổi dẫn cháu ngoại mới 3 tuổi của bà. Bà ngoại thấy Hạ Nhã xinh đẹp liền gật gật đầu chào, đi ngang qua cô, hữu ý vô tình nói: “Nhà các con rất bận? Nhiều lần buổi tối ta đi ra ngoài tản bộ, thấy cậu ta mới trở về nhà.”

Hạ Nhã cười đáp: “Đúng vậy, anh ấy luôn vui đầu ở phòng thí nghiệm làm nghiên cứu.”

Bà ngoại ôm lấy đứa cháu ngoại, cùng cô đi vào thang máy, “Khó trách cậu ấy nhìn trí thức như vậy, hai vợ chồng nhỏ các con chắc là mới kết hôn không bao lâu đi?”

Hạ Nhã chờ cửa thang máy đóng, mới lễ phép thay bà ngoại đang bận ôm đứa cháu nhấn nút tầng thang máy. “Dạ, mới mấy tháng thôi ạ.” Trong lòng cô thầm nghĩ, thì ra đảo mắt một cái đã mấy tháng qua rồi.

Khi đó, hình ảnh lúc hai người mới quen nhau rõ ràng như lúc ban đầu. Cô gần như cùng Thương Ngao Liệt vừa thấy đã cãi nhau. Đương nhiên, hiện tại mượn cơ hội trêu chọc anh cũng không ít, chỉ là không ngờ, bọn họ thật sự đã là người một nhà, bình bình đạm đạm sống cùng nhau. Loại trải qua này làm cho người ta thật an tâm.

Hạ Nhã lại cùng bà hàng xóm tán chuyện vài câu, sau đó một mình lên tầng 28. Nào biết cô mới đi vài bước ra khỏi thang máy đã bị hình ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt dọa sợ ——

Lãnh Dương ngồi trước cửa nhà cô, tóc đen tán loạn che nửa khuôn mặt. Hăn vốn có phong thái lạnh lùng, lớn lên lại đẹp trai, giờ phút này thế nhưng mặt không chút máu, lông mày nhú chặt, khóe môi còn hơi run rẩy, rõ ràng bộ dáng suy yếu đến cực điểm.

Lòng Hạ Nhã nóng như lửa đốt chạy tới, sờ trán hăn thử phản ứng. Chỉ thấy lúc này Lãnh Dương mới chậm rãi mở mắt ra, cố gắng cười với cô.

"Anh bị sao vậy?" Mặt Hạ Nhã trắng như tờ giấy.

Lãnh Dương giơ tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Trước đỡ anh dậy, chúng ta vào nhà rồi nói sau."

Thời điểm Hạ Nhã giúp Lãnh Dương đứng dậy, trên thân người hăn có rất nhiều vết thương, quần áo bên trong áo khoác đều là vết máu, thậm chí còn chưa khô. Cô vô cùng lo lắng dìu anh nằm trên giường lớn, sau đó bất an hỏi hăn: "Làm sao anh lại bị thương? Xử lý qua chưa? Em..... Em....."

Lãnh Dương nhắm mắt lại lắc đầu, "Miệng vết thương đã được xử lý khẩn cấp qua rồi, không có gì đáng ngại. Anh sợ trong nhà có mai phục nên không trở về. Em bên này cách bệnh viện anh mới đi gần hơn, yên tâm đi Tiểu Nhã..... Anh đã liên lạc người, bọn họ sẽ giải quyết tốt hậu quả. Anh ở bệnh viện không an toàn, tạm thời tìm một chỗ tránh né..... Dù có chết..... cũng sẽ không liên lụy em."

Hạ Nhã bó tay hết cách, chỉ có thể liếc trông mắt nói: "Đừng có nói loại chuyện xui xẻo này. Đang yên lành sao anh lại..... Là kẻ thù nhà các anh làm?"

Hăn cười khổ gật đầu một cái.

Lãnh Dương vốn là mỗi khi quay trở lại thành phố Tây Linh liền tìm hiểu tình hình gần đây của Hạ Nhã. Lần này cũng không ngoại lệ, ai ngờ hẳn lại gặp phải kẻ thù ngày xưa. Hạ Nhã trước kia dò hỏi qua Hạ Đô Trạch, mơ hồ biết được năm đó nhà họ Lãnh có bối cảnh xã hội đen, về sau náo loạn mới chỉ còn một nhà Lãnh Dương.

Hơn mười năm sau, Lãnh Dương lớn lên đi bộ đội, bối cảnh gia đình quân nhân cực kỳ cấm kỵ những chuyện kia, cho nên mọi người đều ngậm miệng không đề cập tới, lúc này mới lừa gạt qua.

Người đàn ông hoàn hảo là từ nhỏ đã bị thương khắp người, thân thể tổ chất vượt qua thử thách, một chút vết thương nhỏ bất quá chỉ cần nằm một thời gian là khỏi hẳn. Nhưng càng nghĩ đến Hạ Nhã càng không đành lòng. “Em có thể giúp cái gì? Anh phải thẳng thắn nói.”

Lãnh Dương duy nghĩ thật lâu, giơ tay vuốt tóc cô, “Chỉ cần..... Em đừng đi là tốt rồi.”

Hạ Nhã tức giận muốn đập hẳn, dờ khóc dờ cười nói: “Anh đến tốt cùng là vừa ý em chỗ nào? Em sửa còn không được sao!”

Lãnh Dương cố sức chọc cô cười, cũng không biết là thật hay giả mà trả lời: “Anh đây liền thích em không thích anh, em sửa đi?”

Đêm khuya, Thương Ngao Liệt tra chìa khóa mở cửa, trong phòng còn bay ra mùi thơm của thức ăn, trên mũi anh đeo cặp mắt kính dày cộm, trong con người đã bao phủ mệt mỏi. Xác thực là có chút đói bụng, anh đang muốn tìm cô vợ nhỏ ăn cơm, lại phát hiện cô đang ghé vào trên giường ngủ.

Sở dĩ cô ghé vào bên giường là bởi vì Lãnh Dương đang nằm trên giường, tay phải của anh một mực cầm lấy bàn tay bé nhỏ nhắn nhủi của cô trong lòng bàn tay mình. Cô hẳn là canh giữ bên giường, một khắc cũng chưa rời khỏi.

Thương Ngao Liệt đầu tiên là bước chân dừng lại, lại thấy sắc mặt người đàn ông nằm trên giường không đúng, anh mới cực nhanh phản ứng lại, đưa tay gõ cửa.

Nghe tiếng vang, Hạ Nhã dụi mắt, dần dần thanh tỉnh, phát hiện tay mình bị người khác nắm tựa hồ cũng sững sờ. Cô cẩn thận nhẹ nhàng gỡ tay Lãnh Dương, rút tay mình ra, quay đầu thấy được Thương Ngao Liệt, liền vội vàng kéo anh ra phòng khách, thấp giọng nã pháo về phía anh. “Trước đó gọi điện thoại cho anh nửa ngày, như thế nào đều không bắt máy? Anh chết ở đâu hả?”

Thương Ngao Liệt nhìn vẻ mặt cô lo lắng, thuận tay sửa sang lại mấy sợi tóc rối loạn trước trán cô, “Anh không mang điện thoại vào phòng thí nghiệm.” Anh suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Lãnh Dương bị làm sao vậy?”

Hạ Nhã hao tổn một ít thời gian xác định có muốn nói hết mọi chuyện hay không. Cuối cùng để đảm bảo cho Lãnh Dương, cô chỉ nói: “Anh ấy đang làm việc thì gặp chuyện, vừa trở về người liền bị thương.....”

Đợi Hạ Nhã lắp bắp nói rõ tình huống của Lãnh Dương, Thương Ngao Liệt cũng không truy hỏi nữa, còn đi vào phòng đặc biệt vì hẩn kiểm tra vết thương, lần nữa đi ra anh nói: “Trong nhà còn có ít thuốc tiêu viêm cùng thuốc hạ sốt. Anh đi lấy cho anh ta, em ngược lại đi lấy chén nước giúp anh.”

Lần này Hạ Nhã tìm được chỗ để an tâm ý lại, lo lắng trong lòng rốt cuộc miễn cưỡng vơi bớt một nửa.

Thương Ngao Liệt hết bận lo vết thương của Lãnh Dương, đi tới đã nhìn thấy Hạ Nhã đã sớm nấu xong cháo nóng bừng bên cho anh. “Vốn là muốn đợi Lãnh Dương tỉnh dậy có lẽ sẽ đói, lại không biết anh ấy có thể ăn cái gì, liền chuẩn bị một chút.....”

Thương Ngao Liệt cười cười, ý bảo cô không cần giải thích tiếp. Ở trong phòng khách ngồi xuống dùng muỗng khuấy tô cháo, từng muỗng cho vào miệng, cũng không biết là anh cảm thấy ăn ngon hay là sơ sài.

Hạ Nhã chống cằm ngồi một bên nhìn anh, Thương Ngao Liệt lại không quen, “Sao vậy?”

"Hôm nay ở trong phòng học nghe anh giảng bài rất giống giáo sư. Như thế nào hiện tại cần thận nhìn lại, lại cảm thấy không giống nữa?"

Giáo sư Thương nhíu mày, "Vậy giống cái gì?"

Giống một người chồng chứ sao. Hạ Nhã chỉ lén vui mừng, cũng không nói ra khỏi miệng.

Đợi dọn dẹp xong phòng bếp, Thương Ngao Liệt ở đằng sau nói: “Ngày mai em còn có lớp, em đi ngủ trước đi.” Anh biết rõ cô không yên lòng người nọ, cho nên lại nói: “Anh đi nhìn anh ta.”

Hạ Nhã thật không biết nên cảm ơn anh thế nào. Thương Ngao Liệt ngược lại khó có được tâm tình đùa giỡn với cô: “Hạ Nhã, bạn bè cần “tá túc” của em thật sự rất nhiều.”

Cô ôm chăn mềm gối đầu đặt ở trên ghế sofa, nghe anh nói như vậy không khỏi quay đầu hờn dỗi trừng một cái.

Thương Ngao Liệt dạo bước đi tới bên cạnh Hạ Nhã, đột nhiên cùng cô cùng nhau ngồi trên ghế sofa. Cô nghĩ nghĩ, chân thành nói: “Cảm ơn anh, thầy Thương.”

Thương Ngao Liệt phản ứng cực nhanh, "Phải cảm ơn thế nào?"

Trong lòng Hạ Nhã oán thầm, ngày hôm nay Thương Ngao Liệt giống như phá lệ.... kỳ quái? Cô cần môi suy nghĩ.

Thương Ngao Liệt lẳng lặng ngồi một bên rất có kiên nhẫn chờ, hai con người thâm thúy vẫn không nhúc nhích đánh giá cô. Thẳng thắn mà nói, lúc đầu anh nhìn thấy một màn cô bị người đàn ông khác nắm tay quả thật rất không thoải mái, chỉ là đợi một lát anh lấy lại tinh thần suy nghĩ sâu hơn, không khỏi phát hiện Hạ Nhã đối xử với anh cùng với Lãnh Dương, tồn tại sự khác biệt rất lớn.

Tuy nói mới vừa rồi Hạ Nhã chăm sóc Lãnh Dương xác thực tận tâm tận lực, nhưng cô thường thường lúc đối mặt với anh lại toát ra cái loại then thung cùng kiêu ngạo hờn giận tự nhiên, tất cả lại chỉ thuộc về anh.

Thân là đàn ông, cảm giác ưu việt dần dần kéo tới, tùy theo mà đến chính là tình cảm thương tiếc nồng nàn. Thậm chí điều này còn làm anh đã quên đi tự hỏi, vì sao bản thân lại để ý những chuyện vớ vẩn này.

Thương Ngao Liệt cúi người, đột nhiên bức Hạ Nhã đến góc sofa. Anh thấp giọng nói: "Hôm nay anh mệt muốn chết."

"Mệt rồi thì đi ngủ đi, không cần anh bận rộn...." Tâm lý Hạ Nhã lao thẳng xuống, lúc nhanh lúc chậm.

Thương Ngao Liệt cố ý kích cô, "Em đối với Lãnh Dương thật là tốt."

Hạ Nhã cho là anh đang giận chuyện bản thân vất vả làm việc còn không có người chăm sóc, đành phải thừa nhận sai lầm, còn nói: "Nếu đổi lại là anh bị thương, em đã sớm khóc bù lu bù loa rồi, em sẽ....."

"Sẽ như thế nào?"

Cô không trả lời được, một tay Thương Ngao Liệt chế trụ eo cô, đôi môi mềm mại phủ lên môi cô. Hạ Nhã dục cự còn ngênh, anh mút hôn cô, dễ dàng công hãm phòng ngự của cô, vừa dịu dàng vừa bá đạo giữ lấy cùng cướp đoạt.

Loại cảm giác này, rất là tuyệt vời.

Thẳng đến lúc nhớ đến còn có người đang nằm trong phòng ngủ của bọn họ, Hạ Nhã xấu hổ nghĩ muốn đẩy đối phương ra. Thương Ngao Liệt đương nhiên không để cô dễ dàng thực hiện được, ngược lại càng tăng thêm lực đạo.

Cửa phòng ngủ phát ra tiếng động, Lãnh Dương đi không tới vài bước liền nhìn thấy một màn làm cho người ta đỏ mặt tim đập nhanh.

Trên mặt hần hơi ngạc nhiên, Hạ Nhã vội vàng đẩy Thương Ngao Liệt ra, đứng dậy nói: “.....Anh thấy sao rồi?”

Sắc mặt Lãnh Dương đã trở nên rất khó coi. Hần vốn là người có lòng tự trọng rất mạnh, loại tình huống tiến thoái lưỡng nan này, rất dễ làm cho người ta không biết làm sao. “Không sao rồi, anh xem.... Anh cũng nên đi.”

Hạ Nhã bất chấp nói chuyện lễ giáo, vội vàng kéo cánh tay hắn. “Anh không phải nói phải đợi người tới đón hay sao? Hơn nửa đêm anh đi ra ngoài không phải càng nguy hiểm hay sao?”

Lãnh Dương lại cố ý phải đi. Lúc này Thương Ngao Liệt vẻ mặt bình tĩnh, anh vô cùng có phong độ nói: “Tuy tôi cũng không tinh thông ngoại khoa, nhưng tôi xem thương thế của anh vẫn là không nên di động, hay là nghỉ ngơi một đêm, đợi ngày mai rồi nói sau.”

Lãnh Dương giật giật khóe miệng, "Thân thể của tôi tôi tự biết, Thương tiên sinh."

Hạ Nhã nóng nảy, đột nhiên buông tay Lãnh Dương ra, nghẹn nước mắt quát lên với hắn, chỉ hướng cửa ra vào mà hét: "Được! Anh rút! Anh bây giờ liền từ cánh cửa này mà lăn đi ra. Từ nay về sau cũng đừng tìm tới em.

Sống chết của anh cùng em không quan hệ. Lãnh tiên sinh, anh nói là được rồi. Anh hài lòng chưa?!"

Hạ Nhã nói xong cũng không quay đầu lại mà đi vào phòng ngủ “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Phòng khách chỉ còn lại hai người đàn ông là Lãnh Dương cùng Thương Ngao Liệt yên lặng nhìn nhau. Thật lâu sau, Lãnh Dương cười chua xót, hai người hình như có ẩn ý cùng nhìn về hai phía.

Sau một lát, Lãnh Dương lạnh nhạt nói, "Xem anh nuông chiều kìa."

Thương Ngao Liệt gõ cửa phòng ngủ, đưa lưng về phía người nọ đáp: “Cám ơn.”

Ngày hôm sau ước chừng khoảng 7 giờ, có người tới cửa đón Lãnh Dương. Hạ Nhã nhìn người đàn ông lạ lẫm trước mắt, nhất thời lộ ra bộ dáng hứng thú khoanh hai tay trước ngực.

Lãnh Dương nhìn người tới cũng không khỏi nhíu mày, “Đoàn trưởng Cù? Sao anh lại đích thân tới?”

Người đàn ông họ Cù kia ước chừng ngoài 30 tuổi, còn rất trẻ, một thân quân trang xanh lục, trên vai là hai gạch hai sao, nghĩ quân hàm người này chắc là trung tá. Dù hăn không mang mũ, nhưng trên người tràn đầy chính phái, trải qua gió sương, cả người khí phách nghiêm trang.

Hạ Nhã nhìn vị đoàn trưởng Cù này, vừa nhìn vừa xem Thương Ngao Liệt phía sau mình, cảm giác hai người trong lúc đó phát ra hơi thở cực kỳ quái dị.

Sắc mặt đoàn trưởng Cù trầm tĩnh, "Tại sao vậy?"

Không đợi Lãnh Dương trả lời, người đàn ông kia dời ánh mắt về phía khuôn mặt Thương Ngao Liệt, trong miệng chỉ nói: "Đi thôi."

Đợi cùng Lãnh Dương nói chào tạm biệt, tầm mắt Hạ Nhã vẫn đặt trên bóng lưng vị đoàn trưởng kia không chịu buông tha.

Giọng nói lạnh lùng của Thương Ngao Liệt từ phía sau cô vang lên, "Rất đẹp mắt sao?"

Hạ Nhã ngẩn ra, vội vàng nịnh hót nói: "Nào có? Nếu muốn nói chế phục, là áo blouse trắng của thầy Thương càng quyến rũ hơn." Nói xong mới phát hiện không thích hợp, che mặt né trở về.

Thương Ngao Liệt lấy tay che miệng, tâm tình dường như rất tốt cười rộ lên. Anh cầm lấy cái chìa khoá trên tủ, đuổi kịp cô vợ nhỏ vừa xuống lầu 2.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 22: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (6)

Đoàn trưởng Cù đỡ Lãnh Dương xuống lầu 1, sớm đã có vài anh em trong quân đội đứng chờ ở đằng kia, giúp đỡ đưa Lãnh Dương lên một chiếc xe mini bus. Cù Thừa Sâm cũng không vội lên xe, hẩn đứng nghiêm thẳng, vẻ mặt giống như đang chờ đợi.

Quả nhiên, Thương Ngao Liệt một lát sau đi ra, anh nhàn nhạt nói: “Trung tá Cù, đã lâu không gặp.”

Cù Thừa Sâm cũng khẽ gật đầu, “Kết hôn rồi?”

Thương Ngao Liệt cũng không suy nghĩ mà đáp, “Nghe nói anh cũng vậy.”

Đoàn trưởng Cù vỗ vỗ quần áo, “.... Chính là cho là nhiệm vụ mà hoàn thành.”

Xem ra hai người đều là cưới chui, Thương Ngao Liệt nghi hoặc, “Vậy Giải Tâm Ninh thì sao?”

Biểu tình Cù Thừa Sâm không chút thay đổi, “Giải Tâm Ninh là người của nhà họ Giải. Cửa Giải gia, người Cù gia không thể cùng tồn tại.”

Thương Ngao Liệt lại cho rằng đây cũng không phải là vấn đề mấu chốt. “Không, Giải Tâm Ninh là người của Giải Duy Thu.” Cho nên hẩn cùng cô gái này mới không cách nào tạo thành một đoạn nhân duyên.

Cù Thừa Sâm chợt hiểu ý, vuốt cằm đáp lại: “Đương nhiên.”

"Lần này gặp mặt không tính là chính thức."

"Không tính."

"Thay tôi chào hỏi Cù phu nhân."

"Cũng vậy."

Hai người lời ít ý nhiều ôn lại chuyện cũ, Cù Thừa Sâm xoay người, không vội không chậm mà chuẩn bị rời đi. "Cám ơn, cũng hy vọng cậu cùng bà xã có thể phát triển."

Cù Thừa Sâm đưa ánh mắt thâm thúy dừng lại trên mặt đối phương, "Chuyện cười này không hề buồn cười."

Thương Ngao Liệt giơ tay đẩy gọng kính mắt, "Lúc này anh đương nhiên cảm thấy buồn cười, đến thời điểm anh tự nhiên sẽ rõ, trung tá Cù."

Cù Thừa Sâm sững sờ, tiếp tục nói: "Trước đó, xin bảo trọng."

Biết được Lãnh Dương cùng hãn lúc trước ở bộ đội là chiến hữu, một nửa lo lắng còn lại của Hạ Nhã đã hoàn toàn tan biến. 9 tháng kể tiếp, cô cũng trở nên cực kỳ bận rộn.

Đề thi nghiên cứu sinh sâu xa, không thể so với giờ học chính quy dễ dàng như vậy. Tuy nói Hạ Nhã là người thông minh, muốn nắm bắt các loại nhiệm vụ Thương Ngao Liệt giao cho cô cũng tốn hao không ít tinh lực.

Mà trong quá trình đi theo giáo sư Thương học tập, Hạ Nhã phát hiện anh cũng không coi cô như ôsin miễn phí. Anh đều lựa chọn những đề có lợi cho cô mới để cô theo, những bài kiểm tra bình thường... việc nhỏ này nọ cũng không cần cô nhúng tay.

Vì vậy, trong mắt Hạ Nhã anh xấp xỉ giống như siêu nhân. Bình thường trong tay giáo sư Thương đề bài lớn nhỏ vô số, còn có những nghiên cứu và

thảo luận ở nước ngoài. Hiện tại, nghề tay trái của Hạ Nhã là thầy dược lý đặc biệt của xưởng thuốc, nhưng anh còn thường xuyên thần thần bí bí đi đến bất kỳ mọi ngóc ngách nào.

So với giáo sư Thương cần cù, Hạ Nhã mỗi khi mệt mỏi liền muốn trốn học. Nhưng nếu làm như vậy, cô lập tức nhận được morning call từ đối phương.

Lúc này, trong điện thoại giọng nói Thương Ngao Liệt trầm thấp: “Còn 5 phút nữa là vào học, em đang ở đâu?”

Hạ Nhã nằm lổ mũi nói: “Em..... Hôm nay em không thoải mái.....”

"Khó chịu chỗ nào?" Giáo sư Thương chính là không tin vào mồm mép của cô.

"Chỗ nào cũng không thoải mái....."

Thương Ngao Liệt khẽ cười một tiếng, “Nếu thành tích học kỳ này của em 0 điểm, em còn khó chịu không?”

Hạ Nhã “.....” Một hồi, tiếp tục nằm lổ mũi tức giận nói: “Thầy Thương, tối hôm qua anh đoạt chăn của em anh biết không? Cho nên em bị cảm lạnh rồi, em có thể bị cảm thật rồi.”

Người kia ngẩn ra, chốc lát, giọng nói giảm thấp xuống thành từ tính, “Đừng nói nhảm.”

Hạ Nhã hắc hắc cười trộm.

Thương Ngao Liệt trầm mặc một lát, rốt cuộc quyết định thỏa hiệp, “Hạ Nhã, hôm nay anh thả em. Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Còn có, thành tích thi giữa kỳ tự em phải cố gắng.”

"Này anh....." Hạ Nhã mới vừa nghĩ tự mình tranh thủ giảm hình phạt, đối phương đã cúp điện thoại. Cô nằm trên giường mắng Thương Ngao Liệt đúng là không biết tình thú.

Xoay người, Hạ Nhã lại lần nữa giữ vững tinh thần gọi điện thoại cho Quan San San. Quan San San lựa chọn chuyên ngành khác cô, chương trình học tự nhiên cũng khác nhau. Quan San San đang trong giấc mộng đột nhiên bị đánh thức, mơ mơ màng màng bò dậy.

Ở bên người cô, Cố Bách Dã chống tay, giơ tay trước cô một bước lấy điện thoại, "Alô? Mặc kệ là ai gọi đến, có biết hiệ tại là mấy giờ rồi hay không?"

Hạ Nhã không ngờ là giọng nói của người đàn ông đáng ghét này, tức giận đáp trả: "Tiên sinh, anh cho rằng mấy giờ? Không phải ai cũng giống như đại thiếu gia anh, giờ này còn có thể ngủ!"

"Em dâu, mỗi lần nói chuyện với tôi như thế nào lại giống như ăn hỏa được vậy?"

Quan San San chỉ dựa vào nhiều đây cũng có thể đoán được hai người này lại muốn cãi nhau, vội vàng đẩy Cố Bách Dã ra cướp lại điện thoại, "Tiểu Nhã? Cậu đừng để ý đến anh ấy..... Tìm mình có chuyện gì?"

Hạ Nhã nhất thời quên mất chính sự, tức giận nói: "Cậu còn nhớ rõ những lời ngày đó cậu nói với mình không? Như thế nào hiện tại lại..... càng thêm lún sâu rồi hả?"

"Chỉ là tạm thời ở nhờ....." Quan San San không khỏi cũng có chút lúng túng, nhỏ giọng hỏi đối phương: "Chuyện này về sau sẽ nói với cậu, nói chuyện của cậu trước đi. Có phải là muốn chuẩn bị bánh ngọt, tìm đầu bếp, mời khách rồi hay không?"

Không sai, những thứ này đúng là nguyên nhân hôm nay Hạ Nhã không muốn đi học. Cũng là một nguyên nhân rất quan trọng..... 3 ngày sau là sinh nhật Thương Ngao Liệt.

Theo Hạ Nhã biết, người đàn ông Thương Ngao Liệt kia từ nhỏ đã không mừng sinh nhật. Cô nghĩ thầm, thân là vợ hợp pháp của anh, đúng thật là nên tổ chức một buổi tiệc sinh nhật tạo bất ngờ cho anh. Huống chi từ nhỏ Thương Ngao Liệt chỉ biết học, thứ này hẳn là anh không biết sắp xếp.

"Ừ, cậu xem hôm nay có rãnh không cùng ra ngoài với mình."

Quan San San dĩ nhiên nhận lời, "Yes Sir, chúng ta không gặp không về."

Hạ Nhã vừa muốn nói tiếp, đầu bên kia liền truyền đến giọng nói lười biếng trêu chọc của Cố Bách Dã, "Em thật giỏi, có thời gian còn không ở cùng anh....."

"Anh đừng làm rộn..... Buông tay."

Mặt Hạ Nhã nóng lên, vội vàng cúp điện thoại. Tuy nói muốn mắng Cố Bách Dã thật là một kẻ cặn bã, nhưng trong lòng lại không khỏi có chút hâm mộ bọn họ. Khi nào thì cô cũng có thể cùng anh.... Hài hòa thân mật như vậy?

Trong lòng Hạ Nhã oán thầm, cũng chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng. Cuộc hôn nhân này thật sự làm cho người ta thân bất do kỷ, lại thoát thân không được.

_____KẹoĐắng''''d?đ?l?q?đ_____

Trong khái niệm của Thương Ngao Liệt, cho tới bây giờ đều không có khái niệm về sinh nhật. Sáng sớm ngày hôm đó, anh như thường ngày rời giường rửa mặt. Nếu như nói có gì khác thường, chính là Hạ Nhã là người

đầu tiên rời giường. Giờ phút này cô lại đang ngồi trên giường chống cằm, ý vị nhìn bóng lưng của anh.

"Thầy Thương, đêm nay anh có thể về nhà sớm một chút hay không?"

Thương Ngao Liệt đang cài cúc áo sơmi, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Có việc gì à?"

Hạ Nhã dịu dàng nói: "Ừ, có chuyện rất quan trọng, anh cần phải trở về sớm."

Hai người kết hôn cũng đã nhiều tháng, cô rất ít khi mạnh mẽ yêu cầu như vậy, làm cho trong đầu Thương Ngao Liệt đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ, muốn bắt lấy lại vụn vặt.

Anh chậm chước chốt lát nói: "Đêm nay hẳn là cũng không có chuyện gì quan trọng, anh biết rồi."

Hạ Nhã lấy được đáp án hài lòng, cười đến phá lệ rạng ngời: "Được rồi, buổi tối em chờ anh."

Em, chờ, anh.

Khi một người phụ nữ nói với người đàn ông câu này thì đến cùng muốn biểu đạt ý gì? Thương Ngao Liệt chưa bao giờ nghiên cứu qua. Anh chỉ biết là, trong lòng không khỏi cảm thấy nôn nóng, trong lồng ngực giống như có một ngọn lửa. Liên tục không ngừng mà bốc cháy, cũng sắp đốt ra hỏa tinh, đốt đến linh hồn anh rời khỏi thể xác.

Thương Ngao Liệt không yên lòng tiến vào phòng thí nghiệm, cực kỳ hiếm khi ngồi ngốc một chỗ, thẳng đến khi bị đồng nghiệp vỗ vai anh mới lấy lại tinh thần, một lần nữa vùi đầu vào công việc.

_____KẹoĐắng~~~~d>đ>l>q>đ_____

Màn đêm cuối cùng phủ xuống, 8 giờ tối, âm thanh mọi người huyên náo.

Hạ Nhã không những mời đến đầu bếp khách sạn 5 sao chế biến thức ăn cho buổi tiệc sinh nhật, còn đặc biệt bố trí khung cảnh tiệc sinh nhật, viết chữ “Happy Birthday” dùng ruybăng buộc lên các bong bóng màu chung quanh. Quan San San, Cố Bách Dã, luật sư Chương, còn có vài đôi phụ dâu phụ rể tham gia tiệc kết hôn của bọn họ cũng mời đến dự.

Hạ Nhã cầm điện thoại di động, theo thời gian dần trôi qua, không khỏi có chút lo lắng.

Lúc này có vị đầu bếp gọi cô, “Shi Daireni tiểu thư”

Cô liếc mắt trắng dã nhìn đối phương, “Không học tốt Anh văn cũng đừng học người khác gọi tên tiếng Anh của tôi. Tôi họ Hạ.” Một cái tên tiếng Anh Srephanie lại bị hấn gọi thành tiếng Trung kỳ quái.

Đầu bếp không thể làm gì khác hơn là lại hỏi, “8 giờ rồi, khi nào thì chúng tôi có thể đi?”

Hạ Nhã căn cứ môi, Quan San San đưa cho cô một ly cocktail, trêu chọc cô nói: “Gần đây lớp học của giáo sư Thương vang dội toàn trường, không ít bạn học bị thầy ấy mê hoặc điện đảo, có phải là bị học sinh của thầy ấy quyến lấy hay không?”

Ở trường học Thương Ngao Liệt là giáo sư có danh tiếng rất tốt, trừ cái đó ra, nhân phẩm tốt, học vấn cũng tốt, mà ngay cả Hạ Nhã cũng bị phong thái giảng bài của anh thuyết phục, tiến tới sinh ra hứng thú đối với việc học tiến sĩ này. Đương nhiên, cô quyết định sẽ không thừa nhận.

Nhìn những khách nhân vẫn còn đang kiên nhẫn trò chuyện vui vẻ, Hạ Nhã thở dài, “Đành chờ thêm một chút.”

Một lần đợi, đảo mắt đã qua 2 tiếng. Dù cho người khác không nói muốn đi về, nhưng bản thân Hạ Nhã cũng không phải không biết xấu hổ. Cô vạm phần mất mát, tâm tình đã trượt xuống đáy cốc, nếu không phải vì còn có mọi người, bản thân có khả năng sớm đã chạy vào phòng khóc rống một trận.

Thương Ngao Liệt đáng chết! Một buổi tiệc sinh nhật hoành tráng như vậy, mà nhân vật chính lại không xuất hiện, cũng đã đến lúc giải tán mọi người.....

Vậy mà ngay lúc này, người phụ trách canh chừng cửa lại vội vã từ bên ngoài chạy vào, thấp giọng tuyên bố: "Tới rồi tới rồi! Tôi đã nhìn thấy xe của giáo sư Thương!"

Từ Hạ Nhã đến chư vị khách nhân đều nín thở, tất cả mọi người đều tắt hết đèn. Bởi vì bốn phía yên tĩnh, tiếng bước chân lên cầu thang của Thương Ngao Liệt phát lộ rõ ràng. Hạ Nhã đối với tiếng bước chân này cực kỳ quen thuộc, giờ phút này vẫn không khỏi kinh ngạc, tại sao nghe qua..... không giống như là chỉ có một người?

Động tĩnh đến trước cửa ra vào thì ngưng lại, Hạ Nhã kế tiếp nghe thấy, là tiếng tra chìa khóa vào ổ của Thương Ngao Liệt, cùng với..... tiếng nói chuyện của một người phụ nữ.

"Nói đến cũng rất kỳ lạ..... Em không ngờ anh lại có thể cùng cô ta kiên trì thời gian dài như vậy."

Thương Ngao Liệt vốn định đẩy cửa vào, nghe tiếng người phụ nữ bên cạnh nói như vậy, động tác trên tay cố ý chậm lại, "Tại sao?"

"Tuy nói hiệp định giữa hai người là 2 năm, nhưng em nghĩ anh sẽ chịu không nổi mà sớm cắt đứt mối quan hệ hôn nhân này. Dù sao, anh chính là giáo sư Thương."

Thương Ngao Liệt không có ý định tiếp tục đề tài này với cô ta, cho nên anh cười cười. Vừa bước vào liền phát hiện trong phòng đen kịt một mảnh, anh cảm thấy kinh ngạc. Hạ Thanh Thuần bên cạnh không biết tại sao lại nhích lại gần anh hơn. “Thương Ngao Liệt, em muốn hỏi anh.....”

Hạ Thanh Thuần vừa định hỏi anh, còn nhớ hôm nay là sinh nhật của anh hay không. Ở một cái nháy mắt này, đèn trong phòng bị Hạ Nhã bật lên. Cả căn phòng đèn đuốc sáng trưng, trước mắt Thương Ngao Liệt đều là khiếp sợ ——

Khó trách, sáng nay cô lại dịu dàng nói chờ anh.

Khó trách, ngay cả mẹ cũng đột nhiên gọi một cú điện thoại thần thần bí bí cho anh.

Khó trách, hộp thư của anh lại nhiều thêm một cái thư rác.

Hôm nay là sinh nhật của anh, anh lại chẳng may mắn tự biết.

Giờ phút này toàn thân Hạ Nhã như nhũn ra, lỗ tai ong ong. Cả người cô bị tập kích bất ngờ, chỉ cảm thấy trái tim đều nhói đau. Người phụ nữ họ Hạ kia, thủy chung chính là cây gai trong lòng cô. Hiện tại tốt rồi, đâm không sâu còn chưa kịp nhổ bỏ, ngược lại tiến sâu vào trong thịt.

Lúc này cô mới sáng tỏ, đối với một số người, bạn vĩnh viễn không thể ôm lòng chờ mong, như vậy bạn mới có thể sống thoải mái vui vẻ hơn.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 23: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (7)

Thời gian này sống cùng nhau, Hạ Nhã đã hiểu hết những thói quen chi tiết nhỏ của Thương Ngao Liệt. Anh đối với công việc luôn làm hết mình, đối với đoạn hôn nhân này, tuy nói cũng không tệ, nhưng giống như luôn không đủ chuyên chú dụng tâm. Cái này có lẽ cũng không thể trách anh, đàn ông vốn lấy sự nghiệp làm trọng, không giống như phụ nữ thiên về mặt tình cảm hơn cũng không có gì đáng trách.

Nhưng mà lúc này anh lại cực kỳ sai, đồng ý với cô rồi tạm thời đổi ý cũng không thông báo cho cô biết một tiếng, làm hại cô xấu hổ, cũng mất hết thể diện với người ngoài.

Hạ Nhã tự giễu cười cười, có chút suy nghĩ ác ý, muốn xem Thương Ngao Liệt thu thập cục diện không trọn vẹn này như thế nào. Người chồng trong đêm mang theo người phụ nữ khác về nhà, lại nói hôn nhân giữa hai người chỉ là hiệp nghị các loại, khó trách khỏi miệng người gièm pha.

Cũng may đám bạn bè đều là người hiểu rõ hôn nhân của danh môn, ai nấy đều biểu hiện trấn định tự nhiên. Cố Bách Dã bỗng lớn tiếng góp vui: “Thanh Thuần, cô cũng tới à?”

Hạ Thanh Thuần trong nháy mắt kinh ngạc qua đi cũng đã khôi phục tỉnh táo, hào phóng cười nói: “Khách hàng của chúng ta có chút sai sót, tôi tới nhà bọn họ lấy báo cáo, rạng sáng phải gửi đi.”

Thương Ngao Liệt giật mình, đánh vỡ cục diện xấu hổ trong phòng, “Thật xin lỗi, Hạ Nhã, buổi chiều anh tạm thời đi đến xưởng thuốc một chút.”

Hạ Nhã lấy lại tinh thần, cô lạnh lùng hét một tiếng với Thương Ngao Liệt, “Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh rút đi.....”

Cô giật cái mũ giấy đang đeo trên đầu trang trí cho buổi sinh nhật làm cho người ta cảm thấy buồn cười hôm nay, bất chấp còn có người ở đây, hai mắt đã xhua xót.

Từ đầu đến cuối, suy nghĩ trong đầu đàn ông và phụ nữ vốn là khác biệt một trời một vực, có nói nhiều hơn nữa có lẽ cũng không thể nói rõ suy nghĩ của mình với đối phương. Lỗi suy nghĩ khác nhau với một việc có thể tạo thành sai lầm trí mạng đối với cả hai.

Thương Ngao Liệt thấy rất nhiều bạn bè, quay đầu chào hỏi mọi người, kết tiếp liên vội vàng an ủi Hạ Nhã, “Là lỗi của anh, vội vàng liền quên gọi điện thoại cho em.”

Giờ phút này gò má Hạ Nhã đỏ rực, bởi vì cô đang giận chó đánh mèo với chính bản thân mình, còn không phải là do cô vô điều kiện kiên nhẫn chờ đợi, mới làm cho người ta đơn giản xem thường tấm lòng của cô hay sao?

Hạ Thanh Thuần hồi tưởng đến những lời trước đó cô đã nói với Thương Ngao Liệt, liền giải thích nói: “Tôi cùng Thương Ngao Liệt quen vui đùa, những lời vừa rồi thật không ổn. Hạ Nhã, cô ngàn vạn lần đừng để trong lòng, đều trách tôi nói hươu nói vượn.....”

Trong lòng Hạ Nhã ghen một hơi, nghe cô ta nhắc tới giao tình giữa hai người, càng thêm tức giận không chỗ phát tiết.

Thương Ngao Liệt thấy nếu cứ như vậy thật không phải biện pháp, tràng diện có vẻ khó chịu này cần một kết thúc, “Tôi cùng bà xã có chuyện riêng muốn giải quyết một chút.” Nói xong, không thèm quan tâm đám bạn bè, lôi kéo Hạ Nhã đi hướng phòng ngủ.

Cô gái nhỏ bị lôi kéo đến nửa đường đơn giản không muốn khuất phục dưới dâm uy. Thương Ngao Liệt không muốn trước mặt mọi người giằng co với cô, nhanh chóng vác cả người cô lên bả vai.

"THƯƠNG NGAO LIỆT ——!"

Khiêng Hạ Nhã vào phòng đóng cửa lại, chân cô vừa chạm đất lại muốn lần nữa chạy đi, động tác lại chậm hơn Thương Ngao Liệt nửa nhịp. Người đàn ông bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nhắc chân, liền giam cả người cô giữa thân thể mình cùng cánh cửa.

"Hạ Nhã" Anh trầm thấp gọi tên cô.

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Hạ Nhã không hề giãy dụa kịch liệt như vừa rồi, tức giận nhìn anh.

Thương Ngao Liệt hỏi cô: "Đang êm đẹp, tổ chức sinh nhật cái gì?"

Hạ Nhã lập tức xù lông, "Anh..... Anh! Còn dám trách tôi nhiều chuyện?"

Thương Ngao Liệt đành phải cúi đầu, hơi thở nhàn nhạt phớt qua gương mặt cô, "..... Cảm ơn."

Hạ Nhã nhìn sần nhà, "Đừng giả bộ, đều bị anh làm hỏng!"

Giáo sư Thương giang hai tay ôm lấy cô vợ nhỏ. Tâm lý Hạ Nhã không ổn định, vừa vặn cơ thể lại không tự chủ được tới gần, làm cho cảm của anh chống đỡ trên trán cô.

Đều nói không biết thì không có tội, anh về muộn là không đúng, không gọi điện thoại cho em cũng là lỗi của anh." Thương Ngao Liệt thành khẩn nói: "Anh sẽ cố gắng đền bù cho em."

Hạ Nhã hít một hơi, nhịn không được nước mắt chảy xuống cổ, trong miệng nện đến mùi vị ê ẩm, tiện đà mắng: “Đàn ông thối.....”

Thương Ngao Liệt cầm tay cô, thấp giọng hỏi: “Tại sao tay lại lạnh như vậy?”

Hạ Nhã nghĩ muốn rút tay về, sức lực lại không đủ, cuối cùng vẫn không địch lại đối phương, “Anh cùng với cô ta như vậy..... Thật sự là một chút mặt mũi cũng không chừa lại cho em, em cũng rất là sĩ diện.”

Thương Ngao Liệt nghiêm túc nói: “Hạ Nhã, anh cùng Hạ Thanh Thuần chỉ là bạn bè đơn thuần, trong cuộc hôn nhân này của chúng ta, cô ta chỉ là một người ngoài.”

Bởi vì là người ngoài, cho nên bất kỳ bình phán nào của cô ta cũng không hề có tác dụng gì với anh. Bản thân Thương Ngao Liệt cũng không quen người khác nhúng tay vào việc nhà của mình. Vì vậy Hạ Thanh Thuần chỉ là biết rõ nguyên nhân anh đột nhiên kết hôn, nhưng mà lại không biết đến thấu triệt. Phụ nữ đại khái đều có chút thói quen xấu là nhiều chuyện. Cô ta thỉnh thoảng vô ý nhắc đến Hạ Nhã trước mặt anh, anh cũng không muốn trò chuyện nhiều với cô ta.

Những thứ này Hạ Nhã đương nhiên là không hề biết, cô ngẩng đầu khinh thường nói: “Thầy Thương, anh đã không biết xấu hổ mà nói dối, em làm sao có thể không biết xấu hổ mà tin đây?”

Sắc mặt Thương Ngao Liệt thay đổi, bộ dáng giống như có chút tức giận. “Hạ Nhã, anh khinh thường nói dối với em.”

Anh là người cực ít tức giận. Nhưng mà lời này của cô hôm nay thật sự là làm gợn sóng tâm tình của anh.

Thương Ngao Liệt nhẫn nại lau sạch sẽ nước mắt trên mặt cô vợ nhỏ, nhìn thấy bộ dáng không muốn thỏa hiệp của đối phương, đôi mắt đen láy

bởi vì được nước mắt rửa qua càng trong suốt sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn thật là xinh đẹp.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân phức tạp nào, Thương Ngao Liệt giữ lấy khuôn mặt phẫn nộ của cô vợ nhỏ, không chút nào thương hương tiếc ngọc gặm một cái.

Hạ Nhã lập tức bùng nổ, chỉ vào người Thương Ngao Liệt, nói: "Anh cắn người!"

Thương Ngao Liệt cười nói, "Chính là muốn cắn em."

Cô bị anh cười đến trở tay không kịp, thừa dịp cô sững sờ trong nháy mắt, anh lấy tay chọc chọc đầu nhỏ của cô, "Em còn uất ức cái gì, để lát nữa nói sau, trước tiên phải ra xem đám người bên ngoài kia đã."

"Rõ ràng là anh không đúng, còn cắn em....." Hạ Nhã cúi đầu không tình nguyện lâu bầu một câu.

Thương Ngao Liệt không khỏi cười khế. Bộ dáng cừu nhỏ này của cô thật là khiến người ta thích muốn chết.

Hạ Nhã bĩu môi, ngấm lại vẫn cảm thấy tức giận, dùng "bạo lực gia đình", sau khi đánh anh vài cái, lại mắng nói: "Đều tại anh đều tại anh đều tại anh....."

"Là anh không đúng." Thương Ngao Liệt gật đầu.

"Dù sao lần này là anh nợ em!"

"Ừ."

"Về sau em muốn đòi lại!"

"Được."

"Mặc kệ em muốn thế nào anh đều phải đồng ý!"

"..... Được."

Hạ Nhã vẫn không thấy hả giận, nhưng nhất thời cũng không biết phải xử lý anh như thế nào. Thương Ngao Liệt thấy cô vợ nhỏ rớt cuộc cũng bình tĩnh rồi, lần nữa mở cửa phòng ngủ, mang cô đi ra ngoài.

_____KẹoĐảng:::d?đ?l?q?đ_____

Hai người lúc này mới trở lại phòng khách, Cố Bách Dã cũng cầm trong tay một cái pháo mừng nhỏ, không khách khí chút nào bắt trên đỉnh đầu của Thương Ngao Liệt. Anh đã kêu đầu bếp đẩy bánh kem ra, thọ tinh mau đến cầu nguyện thối nển nào!"

Thương Ngao Liệt khoát khoát tay, trong phòng nhiều người, trong tiềm thức anh nghĩ muốn tuyên bố chủ quyền, liền ôm Hạ Nhã vào trong ngực. Hạ Nhã mặc dù còn đang giận anh, nhưng lại rất tự nhiên giơ tay gỡ những mảnh giấy màu phun đầy trên người anh. Đập vào mắt mọi người đều là sự ngọt ngào ăn ý của đôi vợ chồng trẻ, hoàn toàn không có chút nào là diễn trò.

Lúc này Hạ Thanh Thuần không nói lời nào đứng một bên, khoe miệng tuy là nhếch lên, nhưng trong mắt lại không hề có sự vui vẻ.

Vốn tưởng rằng cô gái nhỏ này cũng không nhớ rõ sinh nhật của anh. Nếu như không trở về nhà nữa thì càng tốt..... Hiện tại xem ra Hạ Nhã không chỉ đối với Thương Ngao Liệt thăm thiết yêu thương, còn có điểm muốn làm giả thành thật. Là cô đánh giác thấp bản lãnh của cô gái nhỏ này, cũng xem thường năng lực của đối thủ.

Hạ Thanh Thuần yên lặng quét mắt một vòng, trong nhà sắp xếp ngăn nắp, khắp nơi tràn đầy ấm áp. Điều này nói rõ đối phương đã sớm mang tư thế nữ chủ nhân. Cô gái Hạ Nhã này, không thể không trừ.

Hạ Thanh Thuần nói cười đi đến trước mặt Hạ Nhã, lần nữa xin lỗi với cô: “Hạ Nhã, hôm nay thật sự là xin lỗi.” Cô ta cầm lấy ly có chân dài, ngửa đầu uống cạn ly rượu, “Đành phải lấy rượu để xin lỗi.”

Thương Ngao Liệt đi tới, nhú mào đoạt lấy ly rượu trong tay Hạ Thanh Thuần, “Được rồi, đêm nay cô cũng uống nhiều rồi.”

Vẻ mặt Hạ Thanh Thuần mơ hồ, lắc đầu, “Không sao, khó có khi..... vui vẻ.”

Hạ Nhã nghe thấy Thương Ngao Liệt khẽ buông tiếng thở dài. Trong tiếng thở dài này có một loại hàm ý khác cô không cách nào hiểu được. Thương Ngao Liệt phân công cho Cố Bách Dã bên cạnh: “Tối nay anh đưa cô ấy trở về, cô ấy còn có chính sự phải làm.”

Cố Bách Dã cũng cảm thấy bản thân rất khó xử, Quan San San đang thoáng hiện ra vẻ bất mãn trừng mắt nhìn hắn. Hắn tùy ý nói vài câu, sau đó chạy là thượng sách.

_____KẹoĐăng~~~d/đ/lq/đ_____

Rạng sáng vừa qua, tiệc tan, mọi người cáo từ.

Trước khi đi, Cố Bách Dã thần kinh hề hề hà hà kéo Thương Ngao Liệt qua một bên, nghiêm túc nói: “Em họ, anh biết buổi tối em còn một trận chiến ác liệt cần phải đánh, anh có vài câu muốn dặn dò.”

Thương Ngao Liệt đẩy đẩy gọng kính, vẻ mặt hồ hững, thật sự không muốn nghe Cố Bách Dã nói nhảm hết bài này đến bài khác. Nào biết Cố Bách Dã lại vẫn nhiệt tình nói: “Muốn tranh luận cùng một người phụ nữ, nếu chúng ta chỉ có lý lẽ cùng sự thật là vũ khí mà nói..... Chết chắc! Không phải quân ta vô năng, mà là quân địch quá giảo hoạt.”

Nói xong nhét vào tay anh một đồ vật. “Anh em, em xem rồi LÀM đi!”
Còn cố ý nhấn mạnh chữ “làm” nữa.

Hạ Nhã cũng không phát hiện một màn này. Cô đang phân phó người phụ trách trang trí buổi tiệc mang những dụng cụ mà bọn họ mang đến đi, còn những công việc còn lại thì tự mình thu dọn. Thương Ngao Liệt nhìn thấy mặt mũi cô vẫn buộc chặt, khuyên cô không cần vội. Cô liền đặt mông ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, rót hai ly champagne.

Hạ Nhã đưa một ly vào trong tay anh, “Thầy Thương, đêm nay anh còn chưa có cụng ly với em.”

Thương Ngao Liệt cầm ly rượu lên chạm ly với cô, uống một hơi cạn sạch, nói: “Xin lỗi.”

"Nếu anh không yên lòng Hạ tiểu thư như vậy, sao không tự mình đưa cô ta về nhà?"

Thấy cô hỏi một câu buồn cười như vậy, anh không khỏi nói: “Xem ra, em đối với anh có ý kiến rất lớn.”

"Thật ra thì Hạ tiểu thư nói cũng đúng." Hạ Nhã để ly rượu xuống, đè nén tính tình của mình nói: “Hai chúng ta vốn là “ép duyên”, không có tình cảm làm trụ cột, có thể duy trì lâu như vậy cũng đã tốt lắm rồi.....”

Cho dù ngày nào đó nói tách ra liền tách ra, cũng không phải là chuyện không có khả năng. Huống chi muốn miểng cưỡng người đàn ông này, hôm nay cô cũng chưa chắc là bỏ được.

Thương Ngao Liệt ý vị sâu xa, tĩnh mịch nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, đoán được vừa rồi là cô suy nghĩ lung tung. Tuy nói trong lòng không tán thành, ngoài miệng lại nghĩ muốn trêu chọc cô: “Nếu em thật sự nghĩ như vậy, anh cũng không thể nói gì hơn.”

Mới đầu, anh là mang theo bất đắc dĩ cùng miễn cưỡng, cũng hiểu được hai người kết hôn bất luận nhìn từ góc độ nào cũng là một mối nhân duyên vợ vãn. Nhưng nói như thế nào sống cùng nhau lâu như vậy, cô tận tâm tận lực đi kinh doanh cuộc hôn nhân này, những điều này so với ai khác anh đều nhìn thấy tất cả.

Tóc Hạ Nhã dài xõa tung trên vai, bộ dáng quyến rũ chậm rãi nhấp vài ngụm rượu, đôi môi no đủ nhiễm vết rượu đỏ. Thương Ngao Liệt nhìn thấy thì yết hầu nóng lên, có chút ngứa.

"Anh cái người này..... không có chút tình thú nào. Thịnh thoảng nói vài lời ngon ngọt sẽ chết sao?" Cô oán trách, lông mi còn dính một chút nước ắt, ánh mắt thoát nhìn hơi mờ mịt.

Thương Ngao Liệt cười cười, nhưng vẫn là không nói lời nào.

Hạ Nhã đơn giản nằm vật xuống sofa nhìn trần nhà, lắc lắc hai cái chân dài mê người, miễn cưỡng nói: "Nói thật..... Em không nghĩ trở về nữa."

Thương Ngao Liệt cũng lắc nhẹ ly rượu trong tay, nhìn bộ dáng xinh đẹp của cô vợ nhỏ, giống như đang ăn đồ nhắm uống rượu. Anh khẽ nói: "Vậy thì đừng trở về nữa."

Hạ Nhã không hiểu sao trong lòng giật mình, dưới ánh đèn chóng mặt nhìn gương mặt tuấn tú sâu không lường được của Thương Ngao Liệt. Cô thậm chí không biết anh đã tháo mắt kính khi nào.

Thử hỏi như thế nào mới có thể mang lại cảm giác an toàn cho cô, anh thật sự là không biết làm thế nào. Nhưng anh muốn nói điều anh muốn làm nhất bây giờ chính là muốn...

"Hạ Nhã, cảm ơn em." Thương Ngao Liệt đi tới, nhẹ nhàng cúi người, giam lấy cô giữa khuôn ngực anh cùng ghế sofa, kề sát tai cô nói: "Anh

rất thích bất ngờ này của em.”

"Thương Ngao Liệt, hôm nay anh nhất định phải nói thật với em." Hạ Nhã cố lấy dũng khí lớn lao, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của mình lên, hỏi anh: "Anh rốt cuộc..... có yêu Hạ Thanh Thuần không?"

Làm cô không ngờ tới chính là, Thương Ngao Liệt ngay lập tức liền trả lời: "Nếu như anh yêu cô ta, đã sớm cưới."

Hạ Nhã cau mày, suy nghĩ một chút hình như cũng rất có đạo lý.

Thương Ngao Liệt vuốt vuốt tóc mai của cô vợ nhỏ, dịu dàng nói: "Em nói không sai, cho dù là bạn bè cũng không thể tư tình, cũng không thể không có chừng mực. Trên thực tế từ khi cùng em kết hôn đến nay, ngoại trừ trong công việc có chuyện quan trọng cần phải gặp mặt, trên cơ bản anh đều không gặp cô ta."

"..... Có thật không?"

"Suy nghĩ một chút giữa em và Lãnh Dương.... Có thể làm cho tâm lý của em cân bằng hay không?"

Hạ Nhã bật cười, "Thầy Thương đúng là không hiểu rồi, phụ nữ đều như vậy, chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân đốt đèn."

Lúc này hơi thở đàn ông len vào mỗi tất da thịt của Hạ Nhã. Thương Ngao Liệt vòng lấy eo nhỏ của cô, cô cũng trở tay ôm lấy cổ của anh, kìm lòng không đặt ngựa đầu cùng anh hôn môi.

Thương Ngao Liệt chỉ cảm thấy có một ngọn lửa lan tràn toàn thân, cảm giác so với bụng đói càng khó chịu hơn, cũng không có cách nào tiếp tục kháng cự. "Anh hình như có chút say rồi."

"Đêm nay anh uống nhiều quá." Sắc mặt Hạ Nhã hơi mơ hồ, cuối cùng bổ sung thêm một câu: "Em cũng thấy hơi say."

Hạ Nhã nghe tiếng quần áo ma sát "sột soạt", Thương Ngao Liệt đưa tay thăm dò vào dưới váy cô vợ nhỏ. Cô vô thức kẹp chặt hai chân, giống như muốn ngăn cản sự đột nhập của anh.

Làn da trắng nõn mịn màng lộ ra trước mắt. Giờ phút này Thương Ngao Liệt đã biết chính xác mục tiêu, suy nghĩ rõ ràng. Anh cúi đầu hôn cô. Hạ Nhã lại xấu hổ tránh đi, quần áo hai người bị cởi bỏ vứt lung tung khắp nơi, đã không có khả năng dừng lại.

Thương Ngao Liệt đột nhiên đứng dậy, ôm lấy cả người Hạ Nhã. Cô nhu nhược giống như người không xương dựa vào trước ngực anh, mùi hương của anh không ngừng vây lấy cô. Không biết là tác dụng của rượu cồn hay là năng lực của anh, hai là cả hai, cả người cô giống như mới vừa được vớt từ trong nước lên, lại không có một chút ý thức phản kháng.

"Thầy Thương....." Giọng Hạ Nhã mềm nhũn gọi anh.

"Cùng thầy Thương vào phòng ngủ, được không?" Anh lần nữa hướng dẫn cô.

Hạ Nhã gật đầu, càng ôm chặt bờ vai của anh. Cô đối với chuyện sắp xảy ra tiếp theo vừa không lo sợ vừa chờ mong, lại tùy ý Thương Ngao Liệt ôm cô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng thả cô xuống đệm giường mềm mại.

Đây là chiếc giường đôi do chính cô lựa chọn, chính là chiếc giường chuyên dành cho vợ chồng mới cưới.

Thương Ngao Liệt đã cởi áo, lộ ra khung xương rõ ràng cùng cơ thể rắn chắc, ánh mắt của anh tinh chuẩn bắt lấy Hạ Nhã, lộ ra khí thế trên vạn người.

Tròng mắt đen của Hạ Nhã tỏa sáng lấp lánh, vẻ mặt e lệ lại mơ hồ mời gọi. Anh cắn lấy cánh môi xinh đẹp của cô, cô ngâm nga chủ động ôm lấy thân thể trần trụi của anh.

Rượu cồn lên não, làm cho Hạ Nhã giống như bị điên, điên cuồng tìm kiếm nguồn nhiệt từ trên người Thương Ngao Liệt. Vô số lần trong đêm tối suy nghĩ, muốn cùng anh cảm nhận cảm giác tuyệt vời khi da thịt tiếp xúc.

Hô hấp của Thương Ngao Liệt càng lúc càng trầm. Anh không muốn suy nghĩ đến tiền căn hậu quả, chỉ biết tất cả giống như là nước chảy thành sông.

Đây là thời khắc khó có được trong đời anh không hề có chút băn khoăn, vậy thì thuận theo tính chất hấp dẫn nguyên thủy nhất đi. Giải trừ gông xiềng, cảm xúc sảng khoái khiến trái tim anh dâng trào, chỉ còn lại cảm giác mê mê va chạm vào nhau chưa từng có trước đây.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 24: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (8)

Phòng thí nghiệm sinh vật học quốc gia trọng điểm, nhân viên nghiên cứu khoa học mặc áo blouse trắng qua lại không ngớt trên hành lang, tủ đồ bên cạnh lối thoát hiểm chứa điện thoại cùng dụng cụ trang bị của từng người, tất cả đều được ngăn che bởi thiết bị chống nhiễu sóng.

"Anh ta về trước rồi à?" Một người đàn ông trẻ tuổi xem báo cáo, khẽ nhú mày.

"Hôm nay là sinh nhật của cậu ta, tôi làm chủ cho cậu ta về sớm rồi." Lão giáo sư cười trả lời.

Đối phương ngẩn người, "Sinh nhật?..... Lần trước ngài cũng nói, anh ta kết hôn nên cho về trước, xem ra tôi cũng nên sớm đi tìm đối tượng."

Lão giáo sư cười ha ha, "Tiểu Dư, ta lại không ngăn cản mấy người trẻ tuổi mấy cậu nói chuyện yêu đương."

Bọn họ đều là loại đàn ông đẹp trai, trầm tĩnh như nước, không sợ không tìm được đối tượng trong lòng.

Bác sĩ Dư lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không có nhiều tinh lực như vậy. "Mỗi lần bị nhốt ở đây là hơn mười mấy tiếng, ngay cả điện thoại cũng không gọi được, như thế nào nói chuyện yêu đương?"

Lão giáo sư cảm thấy hần là đang cố, thối râu mép không trả lời.

Bác sĩ Dư còn nói: “Giáo sư Thương không phải mỗi ngày đều gấp gáp đến giống như lửa cháy đến mông hay sao? Còn muốn sau khi gia nhập tổ kế hoạch gen, còn không phải là liều mạng làm việc? Rõ ràng có thể chạy tới cưới vợ.....”

Phía sau tổ kế hoạch gen.

Toàn bộ danh sách tổ kế hoạch gen sau khi kiểm tra đã hoàn thành, đối với cơ cấu gen, bề ngoài, chữa trị, tác dụng đều chờ tiến hành kế hoạch nghiên cứu. Kể cả tổ chức năng gen, tổ kết cấu gen cùng tổ anbumin đều chờ kế hoạch hợp tác nghiên cứu quốc tế.

"Cậu còn là người chịu trách nhiệm của vợ cậu ta, nhìn một chút, còn không có bản lãnh bằng người ta." Lão giáo sư giễu cợt vị hậu bối này.

Lúc này có nhân viên công tác cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, “Giáo sư, thủ trưởng đang chờ nói chuyện với ngài.”

"Thay ta tiếp thông." Lão giáo sư nói xong, đè xuống cái nút trên màn hình điện tử, thông tin trang bị ở tần số lớn lập tức khởi động, trên màn hình LCD, xuất hiện bóng người.

"Giáo sư, tất cả nghiên cứu vẫn thuận lợi chứ?"

Lão giáo sư gật đầu một cái, "Tất cả như cũ, mọi người cực khổ."

Bác sĩ Dư ở bên cạnh suy nghĩ. Hắn ngược lại muốn nhìn thấy bà xã nhỏ của giáo sư Thương lần nữa, dù sao người phụ nữ có thể làm cho vị kia nóng lòng muốn về nhà, trên thế giới sợ chỉ có một mình Hạ Nhã.

Dục vọng bị đè nén nhiều năm một khi bộc phát, đến cùng sẽ như thế nào?

Thương Ngao Liệt hàng năm chỉ chìm đắm trong hoàn cảnh nghiên cứu buồn chán cô độc, từ khi còn trẻ đã vùi đầu vào việc học, làm thế nào để không chế dục vọng chinh phục của bản thân.

Cho đến hôm nay, anh muốn chinh phục rốt cuộc không còn chỉ là những công trình nghiên cứu kia nữa, mà là một cô gái nhỏ xinh đẹp mềm mại.

Ngoài cửa sổ ánh trăng như nước, trên bàn ăn trong phòng khách còn bày la liệt những món ăn đã nguội lạnh. Trong phòng ngủ, không khí mờ ám còn chưa tan hết, trên bệ cửa sổ là chậu hoa xanh Hạ Nhã mua, trên mặt đất còn có chiếc mũ sinh nhật ai đó để lại.

Mọi thứ đều như trước, lại tựa hồ tất cả đều đã hoàn toàn khác trước.

Dưới ánh đèn là bóng dáng trần trụi của anh bao phủ cô. Hai gò má cô ửng hồng, đầu óc choáng váng. Tay anh trượt vào quần áo của cô, lướt qua mỗi một tấc da thịt lỏa lồ, đầu ngón tay xoa nhẹ, vân vê nụ hoa mẩn cảm.

Hai mắt Hạ Nhã nửa khép, chớp mũi bị mùi rượu nồng đậm trong cơ thể làm xuất mồ hôi. Cô bị Thương Ngao Liệt ngậm lấy môi, trần trọc hôn, ánh mắt của anh rất khác so với trước đây.

Trên chiếc giường đôi màu đậm, Hạ Nhã cảm giác khóa kéo váy dài đã bị người cởi ra, đột nhiên gió mang hơi lạnh thổi qua cửa sổ làm thân thể cô hơi rụt lại. Thương Ngao Liệt mím môi, giống như là nở nụ cười.

Tấm màn hoa văn màu sắc cô mua đang theo gió nhẹ nhàng lay động, dưới ánh đèn ảm đạm, trong mắt càng lộ vẻ diêm dúa lẳng lơ chọc người.

Quần áo hầu như không còn, Thương Ngao Liệt hôn lên môi của Hạ Nhã không hề chỉ là mềm mại, mà như mang theo một ngọn lửa nóng. Nụ hôn của anh dời xuống trước ngực cô, hai tay chạm đến cơ thể mềm mại cùng cặp mông đầy đặn của cô.

Hạ Nhã đột nhiên nhớ tới một câu chuyện cười đã từng nghe người khác kể. Mỗi một người đàn ông cao phú suất đều có một đôi tay kỹ năng cao siêu cởi áo ngực. Hiện tại xem ra lời nói này không sai.

Vì vậy, vật che ngực cuối cùng cũng bị bàn tay Thương Ngao Liệt đơn giản cởi ra. Cô giống như trẻ sơ sinh, chân thật trần trụi, xinh đẹp làm cho người ta điên cuồng. Tinh thần trước tiên được thỏa mãn làm cho anh không cách nào duy trì sự bình tĩnh tự nhiên thường ngày.

Hạ Nhã bởi vì xấu hổ muốn mượn cơ thể của anh đến che ngực bản thân, ai ngờ cử động đơn giản này càng là tiến một bước giống như thiêu thân lao vào lửa đỏ. Đường cong có lỗi có lỗi của cô vợ nhỏ kết hợp hoàn mỹ cùng cơ ngực rắn chắc của anh. Trước mắt Thương Ngao Liệt đều là đường cong pháp phồng của cô, anh nhìn một cái không sót gì.

Thương Ngao Liệt từ trên cao nhìn xuống cô, chỉ là càng nhìn càng không cách nào áp chế dục vọng sắp bùng nổ của bản thân. Nhìn qua, anh biết cô chưa từng trải đời, anh hẳn là phải dốc hết dụ dỗ mà đối đãi, nhưng dục vọng tồn đọng lâu như vậy, nếu như một khi không khống chế được, anh sợ bản thân sẽ làm bị thương cô vợ nhỏ bé yếu ớt này.

Ngón tay Thương Ngao Liệt từ xương sống Hạ Nhã một đường uốn lượn đi xuống. Cô khó khăn chống lại ánh mắt nóng bỏng của anh, gương mặt ửng đỏ. Hạ Nhã đột nhiên hiểu rõ vì sao bình thường anh lại đeo cái kính dày cộm kia, đây rõ ràng là dùng để ngụy trang.

Thị lực của anh tốt như vậy, nếu không, làm sao mỗi lần cô ngủ gật đều không chạy khỏi đôi mắt của anh? Cô không hiểu, đôi mắt xinh đẹp như vậy, vì cái gì lại muốn che đi?

Đang thời điểm phân tâm tự hỏi, vị giáo sư Thương kia bình thường thanh cao lạnh lùng, thần sắc nhạt nhẽo, đã cởi sạch quần áo, cánh tay, đầu vai rộng lớn rắn chắc, cơ thể cao gầy hữu lực.

Người đàn ông trước mắt này là anh sao?

Là Thương Ngao Liệt luôn mặc tây trang lạc hậu? Là Thương Ngao Liệt ngay cả mặc áo blouse trắng cũng mặc ra một thân tràn đầy hơi thở cấm dục, thần thánh không thể xâm phạm?

Cảnh anh không nói cười tùy tiện, nghiêm trang dạy cô thí nghiệm rõ ràng còn gần ngay trước mắt, nhưng hiện tại anh trước mắt cô như thế nào lại biến thành một người đàn ông đẹp trai trần trụi trắng trợn dùng nhan sắc dụ dỗ, làm cho phụ nữ cam nguyện vì anh dâng hiến tất cả, thân thể lẫn linh hồn.

Thương Ngao Liệt đè nén hô hấp, cố gắng làm cho cử động của bản thân nhìn dịu dàng bình thản, lý trí thông dong. Chỉ là Hạ Nhã bị anh hấp dẫn đã mất lực cào trên đầu vai anh. Cô nặng nề mà thở dốc, giống như người bị đuối nước cần đường khí.

"Nhã Nhã....." Anh hàm hồ gọi tên cô. Không lâu sau đó, cảm giác từ thần kinh sau tai truyền đến toàn thân cô.

Lúc Thương Ngao Liệt gọi tên cô đồng thời chuyển vị trí, cảm giác được có vật thể nóng rực, cứng ngắt sắp vọt vào thân thể cô. *d?đ?l?q?đ* Cảm giác có chút trướng làm cho đầu óc nặng nề của Hạ Nhã cảm nhận được một loại xé rách đau đớn.

Trong nháy mắt hình như là tình rượu mấy phần, Hạ Nhã kịp phản ứng được tình cảnh hiện tại, cô sợ, cô muốn trốn.....

Hạ Nhã không hề đón ý hòa theo vuốt ve của Thương Ngao Liệt, mà là cố gắng hết sức ẩy anh ra. "Anh..... Em..... Em từ bỏ! Thương Ngao Liệt, em còn đang giận anh!"

Thương Ngao Liệt đã là tên đã lên dây khó lòng thu lại. Anh một mực nắm lấy cổ tay cô, không cho cô thực hiện được.

Hạ Nhã bị anh cường thế tiến công hù dọa, càng sợ liền càng không muốn cùng anh giằng co. “Thương Ngao Liệt! Chuyện ngày hôm nay em và anh còn chưa xong đâu!”

Ai ngờ tay chân của anh lạnh lẽo kinh người, cô xoay người một hồi mới thoát ra không bao xa, lại bị kéo về trong ngực thân mật hôn. “Ngày mai cho em mượn.”

Hạ Nhã nóng nảy, chỉ là thật sự không nghĩ ra được cách nào đối phó với người đàn ông này, cuối cùng mang theo chút nước nở ngập ngừng khóc hô: “Em không muốn! Em không muốn!”

“.....” Thương Ngao Liệt cuối cùng bởi vì nước mắt của cô vợ nhỏ mà tỉnh táo lại. Anh bắt buộc bản thân dùng sự nhẫn nại luyện được từ nhiều năm qua, cực độ khắc chế chính mình. “Em thật sự không muốn?”

Hạ Nhã miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy biểu tình trên mặt anh. Bởi vì ánh mắt thoáng qua nhanh chóng của anh, cô chỉ cảm thấy trái tim bỗng nhiên tự động nhảy mạnh.

Đột nhiên liền hiểu rõ một chuyện.

Người đàn ông này, trước kia cô luôn cho rằng anh là một học giả cao cao tại thượng. Nhưng mà giờ phút này cô rõ ràng cảm nhận được, bỏ đi tín ngưỡng cùng kỳ vọng anh mang trên lưng, bỏ đi thân phận vinh quang cùng kiêu ngạo, anh cũng chỉ là một người đàn ông có nhu cầu bình thường. Hơn nữa, anh là người đàn ông của cô!

Cô từ đầu là tò mò, đến sau khi kết hôn là thăm dò, sau đó là thích, hiện tại là yêu..... Mấy câu dụ dỗ của anh liền có thể làm cho cô đầu váng mắt hoa tìm không ra phương hướng.

Hạ Nhã ngoài dự đoán chủ động vươn tay, vuốt ve lông mày đang nhíu chặt của Thương Ngao Liệt. Tâm ý của cô đã thay đổi rồi, toàn thân đều bị

rượu cồn đốt chìm vào hôn mê.

Cô tỉ mỉ chậm rãi làm giảm áp lực của anh, đôi tay mềm mại lướt qua phần hông không chút thịt thừa cùng cặp mông ngạo nghễ ưỡn lên, khẽ nói: “..... Em chính là có chút sợ.”

Thân thể Thương Ngao Liệt bởi vì cô mềm mại đáng yêu mà run nhẹ, Hạ Nhã lo lắng hỏi anh: “Sẽ rất đau sao?”

Thương Ngao Liệt thấp giọng dụ dỗ cô, “Sẽ có một chút, nhưng thầy Thương đảm bảo..... sau đó sẽ làm em rất thoải mái.”

"Thầy Thương" Hai chữ bình thường nghe thấy chính là một chiêu bài, nhưng mà giờ phút này, thân thể hai người gắn liền với nhau, Hạ Nhã gọi ra cũng thả lỏng, cũng sinh ra một loại cảm giác mơ màng.....

Hạ Nhã run rẩy gật gật đầu, chăm chú nhìn vào con người thâm thúy khó lường của Thương Ngao Liệt —— đây là thầy Thương của cô, là người đàn ông của cô, là ông xã của cô.

Hạ Nhã rốt cuộc không hề lùi bước, cơ thể khát vọng người đàn ông này. Từng cái xoa nhẹ đều làm cho người cô dâng lên cuồng nhiệt cảm xúc.....

Bóng đêm, càng về đêm càng xinh đẹp, xinh đẹp đến ngàn vạn phần. Cả phòng đều là tiếng thở dốc kiêu diễm cùng tiếng mút hôn. Thương Ngao Liệt kiên nhẫn săn sóc lưu lại từng dấu hôn hoặc sâu hoặc cạn trên toàn thân cô vợ nhỏ.

Trong phòng thời gian giống như là bất động ở một khoảnh khắc làm cho người ta điên cuồng. Ánh mắt của anh lại cực kỳ chuyên chú, đôi con người bình tĩnh trở nên mê ly, rồi lại nhìn chăm chăm vào cô không tha. Ngón tay Thương Ngao Liệt tà ác thăm dò vào nơi tư mật của Hạ Nhã. Tại u cổ, thành công châm ngòi, ngón tay thon dài phát huy công năng linh hoạt.

Động tác của anh ngã ngửa, rõ ràng là một người đàn ông chưa từng có kinh nghiệm, lại mạnh mẽ phóng dăng không chỗ dấu diếm, tràn đầy kỹ xảo làm cho phụ nữ muốn sống không được.

Cho đến khi Hạ Nhã nước ngập Kim Sơn, cô chịu không được anh khiêu khích, đau khổ cầu xin tha thứ. Lúc này Thương Ngao Liệt mới phát huy phong cách làm việc giản lược bình thường, thân dưới dùng sức, vọt vào u cốc ướt át sít chặt của cô.

Hạ Nhã đau đớn một lúc, há miệng liền cắn xuống bả vai của anh. Trong miệng tuy là khóc hu hu, nhưng trên mặt lại choáng váng, cảm xúc hạnh phúc ngọt ngào nhanh chóng tràn lan.

Thiên đường cùng địa ngục đồng thời xuất hiện trước mặt cô, thống khổ cùng sung sướng đan xen nhau. Hạ Nhã như lâm vào dòng nước chảy xiết, bắt không được cây gỗ cứu mạng, chỉ có thể chìm nổi, theo dòng lốc xoáy chuyển động, giống như thủy triều lên xuống.

Thương Ngao Liệt cắn răng dẫn xuống dục vọng muốn chuyển động, vươn tay lau đi mồ hôi trên trán cô vợ nhỏ, “Có đau hay không?”

Hạ Nhã nhìn dấu răng sâu hoắm trên bả vai anh, cuối cùng cũng cảm thấy đau đớn dưới thân giảm bớt không ít, nhưng thay vào đó lại là không đành lòng.

Cả người cô mềm nhũn, tiếng như muỗi kêu: “Đàn ông các anh dựa vào cái gì.... Lần đầu tiên lại có thể..... cứ như vậy..... sung sướng.....”

Thương Ngao Liệt nghe lời nói nén giận của cô vợ nhỏ không tránh khỏi bật cười, nâng hai chân cô lên, ý xấu vừa hôn cô vừa trả lời: “Đừng nói chuyện, coi chừng cắn trúng đầu lưỡi.”

Hạ Nhã chỉ cảm thấy một trận tê dại, nóng bỏng lan tràn trong lòng cô, làm cho cô không cách nào nói thành lời.

Từng nụ hôn nhỏ vun thâm tình dày đặc rơi xuống, Thương Ngao Liệt rút ra, rất nhanh lại lần nữa đâm vào, mồ hôi thấm ướt thân thể vận động kịch liệt của hai người. Không hề có khoảng cách, thân thể an ủi lẫn nhau, ma sát. Thương Ngao Liệt nhớ lại vô số lần trước đây anh bị cô trêu ghẹo nổi lên dục vọng. Cô mặc đồ ngủ nhảy cùng anh, cô dùng chân ma sát chỗ yếu hại của anh.....

Bao nhiêu đêm, trong đầu anh đều tràn đầy suy nghĩ muốn áp chế cô, muốn cô..... Cô ngủ ở bên cạnh anh, anh lại ngay cả một ngón tay cũng không thể đụng chạm.

Bao nhiêu lần, anh nghĩ liệu lĩnh kéo cô vào trong ngực hung hăng xâm chiếm, nhưng anh không dám vượt qua, không thể dưới tình huống không nắm chắc biến cô trở thành người phụ nữ của mình.....

Thương Ngao Liệt rốt cuộc không cách nào khống chế cái tiết tấu chỉ chậm rãi lướt qua liên ngừng lại thăm dò này nữa. Anh khàn giọng cảnh cáo, “Nhã Nhã..... Anh có thể sẽ làm em bị thương.....”

Câu trả lời của cô, chỉ là một nụ hôn đáp trả bao hàm tình cảm chân thành.....

Ánh mắt Thương Ngao Liệt biến đổi, khóe môi giương lên nụ cười xấu xa mê người, vẻ mặt anh giống như muốn trừng phạt cô, lại giống như nghĩ muốn thỏa bản chính mình. Hạ Nhã có một khẳng định duy nhất là, giờ phút này, anh không còn là thầy Thương cô kính ngưỡng, giống như cô chưa bao giờ chính thức hiểu rõ anh.....

Trái tim nặng nề nhảy lên, người đàn ông anh tuần lại không cách nào nhẫn nhịn được nữa, điên cuồng mà đâm rút, chiếm đoạt lấy thân thể cô gái nhỏ dưới thân.

Chẳng biết lúc nào lên, xuống. Dị vật nóng rực xâm nhập đau đớn biến thành một loại trường nhanh khó nhịn. Dục vọng, vui vẻ nổi lên từng trận

gợn sóng trong người, làm cho thân thể dục tiên dục tử.

Ra vào cuồng nhiệt quả thật làm cho Hạ Nhã không chống đỡ nổi, cực vật mạnh mẽ làm cho cô một lần lại một lần chạm đến cảnh giới cực độ sung sướng. Thương Ngao Liệt điên cuồng mà muốn từ trong cơ thể cô đạt được thuốc làm cho anh thỏa mãn.

Nhưng anh là dã thú không biết thỏa mãn, mà cô chỉ có thể để anh cần anh cứ lấy.

Vì anh, dù cho dục vọng vui thích đến mức cuồng hân, dù cho thân thể cô không chịu nổi anh đâm vào lại rút ra tràn đầy giữ lấy cùng cướp đoạt.....

Thương Ngao Liệt thay đổi tư thế hai người, anh buông hai chân cô ra, từ phía sau lưng tiến vào, muốn cô liễu lĩnh thừa nhận sự cuồng thế của anh.

Bụng dưới rắn chắc dán chặt vào dáng người nhu nhuyễn của Hạ Nhã, cô quay đầu, thở dốc không thôi. “Thầy Thương..... Đừng làm nữa.....”

Giọng Thương Ngao Liệt mang theo thành phần không thể hoài nghi, “Vậy thì thử ngăn anh lại xem.”

Cực vật giường cao của anh nặng nề đâm vào trong cơ thể cô. Thương Ngao Liệt cúi đầu hôn lên môi cô vợ nhỏ sắp nghênh đón cao triều.

Anh lần nữa ôm cô vào trong ngực. Hai chân Hạ Nhã tách ra, giạng chân ngồi ở trên người anh, quần quýt lẫn nhau, si mê kết hợp.

Cuối cùng, thân thể cường tráng bỗng nhiên căng cứng, lông mày Thương Ngao Liệt nhíu chặt, thở dốc nặng nề, theo quy luật động đậy phun ra, thân thể tràn đầy sung sướng.

Hạ Nhã đạt được cực sướng đến mức tận cùng, lúc này mới cảm nhận được niềm hạnh phúc chân chính của phụ nữ. Cô nghĩ cô nguyện ý, cho dù là cùng anh chết tại kiều ác mộng làm cho người ta lâm vào trạng thái mờ mịt này.....

Hai người ôm chặt nhau không rời, Hạ Nhã chẳng còn chút sức lực nào, mí mắt nặng trĩu lập tức muốn nặng nề thiếp đi.

Thương Ngao Liệt không khỏi nhếch nhếch môi cười cười. Người đàn ông tính toán tỉ mỉ cẩn thận như anh, cuối cùng vẫn là vị cô hai lần ba lượt dùng sắc đẹp dụ dỗ, khiến hôm nay phá công.

Anh nghe thấy cô vợ nhỏ đang tỉnh tỉnh mê mê trong ngực nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đàn ông thôi..... lừa đảo..... không cho mang Tiểu Tam vào nhà.....”

Thương Ngao Liệt không khỏi thấp giọng cười, anh ngừng mắt nhìn bộ dáng xinh đẹp khi ngủ của cô, dường như là nói cho cô nghe: “Em đó, khi nào thì mới có thể để cho anh yên tâm đây.”

Trong phòng, bóng dáng lờ mờ chuyển động, anh cùng cô mười ngón đan chặt, cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, Hạ nhã nằm mơ một giấc mộng tràn đầy màu sắc, trong mộng là rất nhiều hình ảnh giữa hai người.

Cô mơ thấy buổi sáng anh cùng cô đi đến chỗ đăng ký kết hôn, hai người xa lạ lại trở nên thân thuộc chụp cùng trong khung ảnh sổ kết hôn. *d/đ/l/q/đ* Lúc ấy, cô rõ ràng cười vô cùng cứng ngắc, khi thợ chụp hình bảo “muốn chụp”, anh cũng rất lạnh nhạt vươn tay ôm chặt cô.

Hạ Nhã hơi ngẩn ra, do đó trên tấm ảnh để lại một khuôn mặt tươi cười ngượng ngùng mà tự nhiên.

Sau lại, cô còn mơ thấy buổi sáng hai người kết hôn, anh ở giáo đường trang trọng tuyên cáo lời thề.

Khi đó Thương Ngao Liệt có phải đã nhờ vào lời thề nói ra tiếng lòng của anh?

Cô nhớ rõ anh dùng tiếng Anh phát ra từng tiếng trầm bổng du dương.

—— Tôi, Thương Ngao Liệt, muốn Hạ Nhã trở thành người yêu độc nhất vô nhị của mình.

Sẽ toàn tâm toàn ý yêu cô ấy.

Yêu sẽ cưới, cưới rồi càng yêu.

Dù cho có khổ sở khó khăn, cũng cầu xin Chúa hãy bảo vệ tình yêu này của chúng con, phù hộ cho tình yêu này.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 25: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội (1)

Suốt cả đêm Hạ Nhã không thể nào ngủ ngon.

Sau khi thầy Thương luôn làm gương sáng cho người khác tiến hành hành vi triền miên “cực kỳ tàn ác” đối với cô, ở trên giường nghỉ ngơi một chút liền ôm cô đi tắm. Trên người Hạ Nhã phủ kín toàn là dấu hôn xanh xanh tím tím sau cơn kích tình mãnh liệt qua đi, nhìn hai mắt Thương Ngao Liệt tỏa sáng, lại không có ý tốt quyền rũ ăn hiếp cô.

Một đêm từ thiếu nữ biến thành phụ nữ chân chính, vốn là eo nhỏ tươi đẹp, thân thể nhỏ xinh, chân dài thon thả, càng trở nên quyến rũ. Thương Ngao Liệt vội vã ở trong phòng tắm cũng bất chấp cô vui sướng hay không, lại ép buộc lăn qua lăn lại một trận.....

Bọn họ biến đổi các loại tư thế, không đếm được bao nhiêu lần đạt tới đỉnh cao trào khó nhin. Gầm nhẹ một tiếng, rồi đột nhiên tình dục tăng vọt giống như hồng thủy tràn lan. Thương Ngao Liệt không hề biết tiết chế lần lượt giữ lấy, trong phòng vẫn còn hương rượu thoang thoang, hai người vánh tai tóc mai chạm nhau, thân thể va chạm cọ xát ra hoa lửa mỹ diệu.

Ánh nắng ban mai từ khe hở bức màn tràn vào.

Thương Ngao Liệt ôm cô vợ nhỏ nửa mê nửa tỉnh đã tắm rửa sạch sẽ trở về giường. Hạ Nhã cuối cùng cũng cảm thấy mùi rượu tán đi chút ít, chỉ là toàn thân mềm nhũn, bởi vậy giấc ngủ này ngủ được thật sâu.

Thời điểm trời sáng choang, Thương Ngao Liệt đã mặc xong quần áo, xoay người nhìn Hạ Nhã trên giường, chăn mền của cô lỏng lẻo, lộ ra da

thịt trắng nõn mềm mại trước ngực.

Cô gái nhỏ nằm trên chiếc giường đôi rộng rãi thoải mái, vẫn là bộ dáng nhỏ nhỏ kia, nhưng đường cong uyển chuyển nửa che nửa đầy lại làm cho người ta mơ tưởng viễn vông. Những chỗ bị chăn mền che phủ, rơi vào bàn tay là mềm mại co dãn không gì sánh kịp....

Tựa hồ là bị tầm mắt nóng rực làm cho tỉnh lại, Hạ Nhã mới có chút khôi phục ý thức, thấy cơ thể lỏa lồ của mình lộ ra ngoài, vội vàng kéo chăn che kín một ít.

Hạ Nhã ló đầu ra một chút, phát hiện Thương Ngao Liệt đang cúi đầu nhìn cô, không khỏi hỏi anh: “Hôm nay anh cũng phải đến trường sao?”

Đối phương nhíu mày, "Em cho rằng bây giờ là mấy giờ rồi? Buổi sáng anh đã gọi điện thoại điều chỉnh giờ dạy học hôm nay rồi."

Cô đầu tiên ngẩn ra, sau đó mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường. Thì ra đã sắp chạng vạng tối, chỉ là còn chưa đến cuối thu, sắc trời vẫn còn sáng mà thôi.

Hạ Nhã lật người, cười nói: “Không thể tưởng được thầy Thương cũng sẽ xin nghỉ.”

Trên người anh tản ra mùi trà nhàn nhạt làm cho cô nhớ lại, không lâu trước đó hai người vừa mới lăn ga giường.

Thật là mất mặt chết.....

Thương Ngao Liệt ăn mặc chỉnh tề, thấy cô còn nằm trên giường không nhúc nhích, anh đi vào phòng tắm, “Nhân viên nhà trường vừa báo cho anh có một hội nghị quan trọng phải đến Thụy Sĩ.”

Hạ Nhã nhớ tới màn kịch tình tối qua, mạnh miệng nói: “Em mới không đi cùng anh.” Cô còn chưa tha thứ cho anh đâu.

Vậy mà giáo sư Thương đi ra, nhàn nhạt đáp trả: “Anh cũng không cho em đi theo.”

Lần say rượu này phỏng chừng còn chưa hết tức giận, đồng thời biến thành một cỗ oán khí. Hạ Nhã nóng tính trừng mắt nhìn anh. Cô toàn thân không còn sức, chân nhuyễn hư thoát, đơn giản không để ý tới anh, đem mình buồn bực trong chăn.

Thương Ngao Liệt thoáng thu lại thần sắc, nghiêm mặt nói: “Đây là hội nghị chính thức, trên đường hành trình vội vàng, em đi cũng không có ý nghĩa.”

Vì vậy, Hạ Nhã bốc lửa, ôm chăn mền đứng trên giường giăng co cùng anh, “Không có ý nghĩ không có ý nghĩa.... Anh làm sao biết em cảm thấy không có ý nghĩa? Thương Ngao Liệt, anh làm sao có thể như vậy! Anh cho rằng anh là chồng của em thì có thể thay em quyết định tất cả? Anh cho rằng anh cảm thấy bản thân đã làm tốt liên thiên hạ thái bình rồi? Anh rốt cuộc có đặt bản thân mình vào hoàn cảnh của em, nghĩ tới cảm giác của em?”

Thương Ngao Liệt nhất thời im lặng, đứng nguyên tại chỗ nghe cô tiếp tục nổi bão. Hạ Nhã không rảnh bần khoản thân thể lỏa lồ của mình, tiến lên vài bước kéo lấy cổ áo của anh, “Còn có, anh muốn đi thì đi, nghĩ về liên về, ngay cả điện thoại cũng không gọi về nhà. Về nhà còn không quên mang theo một thanh mai trúc mã, hồng nhan tri kỷ. Anh để mặt mũi em ở chỗ nào? Anh để khách nhân của chúng ta nghĩ như thế nào?”

Trời sinh phụ nữ chỉ thích lời chuyện cũ, hướng chi người chồng Thương Ngao Liệt này làm không tính là thành công. Tầm bắt của anh bị ép tập

trung vào da thịt trắng nõn trước mắt, cảm giác bộ ngực phập phồng mềm mại dán tới, dục vọng trong cơ thể liền rục rịch.

Thương Ngao Liệt đột nhiên có chút hận thời gian không đủ dùng. Anh nghiêng mắt tránh qua một bên, tận lực làm cho bản thân đặt chú ý lên chuyện cô đang phàn nàn. “Hạ Thanh Thuần không phải là thanh mai trúc mã, hồng nhan tri kỷ của anh.”

Hạ Nhã nghe anh trả lời trọng điểm, không khỏi chăm chú suy nghĩ. Suy nghĩ một chút cô liền phát hiện, bản thân quan tâm cũng không phải là hai người họ có gian tình hay không. Cô không phải loại phụ nữ nhỏ mọn như vậy. Huống chi quan hệ giữa cô cùng Lãnh Dương vẫn còn đó, cô sẽ không cho rằng người đàn ông này có bạn là phụ nữ là chuyện rất giỏi giang.

Cho tới bây giờ Hạ Nhã chân chính để ý là vấn đề thái độ đối xử của Thương Ngao Liệt.

Anh đối với Hạ Thanh Thuần rõ ràng cũng không phải bạn bè đơn giản như vậy. Nhưng anh từ đầu đến cuối cũng không nguyện ý nói nhiều với cô một câu. Hạ Nhã nghĩ tới lúc trước, đêm đầu tiên hai người ngủ chung giường, cô cũng đã hỏi rất nhiều về kinh nghiệm yêu đương của anh, anh lại không có quá nhiều biểu lộ nội tâm mà trả lời.

Hạ Nhã cắn môi có chút sưng đỏ, sau khi quay mặt đi thì hét: "Anh cú! Tùy anh đi Thụy Sĩ hay địa phương nào đều không có nửa xu quan hệ với em!"

Hai bàn tay Thương Ngao Liệt để lại bả vai của cô, trực tiếp áp cả người cô ngã xuống giường. Hạ Nhã giãy không được, còn nghe anh cười nói: “Sao lại không có quan hệ? Tối hôm qua em còn gọi anh “ông xã”..... Không chỉ một lần.”

Hạ Nhã nghiêm mặt, dưới lòng bàn chân càng bủn rủn vô lực, “Em phát hiện anh thật đúng là người biết nói chuyện qua loa.”

Điện thoại Thương Ngao Liệt bất thành linh vang lên. Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lúc này mới buông cô ra, ngồi xuống bên giường, hai tay đặt trên đùi, nghiêng người tiếp điện thoại.

Hạ Nhã một mình không tìm ra đối thủ, đơn giản đổ hết oán giận lên đầu Thụy Sĩ.

Một lát sau, Thương Ngao Liệt cúp điện thoại. Anh giơ tay đặt bên ngoài chần của Hạ Nhã, nhẹ nhàng vỗ vỗ, “Chờ lần này trở về, anh sẽ cố gắng tranh thủ danh sách đề cử, sau đó chúng ta..... đi tuần trăng mật bù, được không?”

Lúc này Hạ Nhã mới giật giật người, từ trong chần miễn cưỡng lộ ra đôi mắt, chăm chú theo dõi anh.

Anh từ động trả lời, "Thật sự."

Hạ Nhã mím môi, trong đầu linh quang lóe lên: “Trước đó ở Hạ Môn anh nói với em “Chờ sau này bù lại” có phải là chờ..... Chờ đến lúc.....”

Chờ đến một ngày anh ăn sạch cô? Mẹ nó! Người đàn ông này thật đúng là bình tĩnh thông dong.

Thương Ngao Liệt đứng dậy, nở nụ cười yếu ớt với cô, “Vậy thì phải ngoan ngoãn chờ anh trở lại.”

Sau lại, Hạ Nhã thường xuyên suy nghĩ. Có tình yêu, không bằng thời gian dài kiên nhẫn. Có tình yêu, so với bạn nghĩ càng sâu đậm. Nhân chi thường tình, thay đổi trong nháy mắt, thế gian này vốn là thế sự khó lường.

Có vài người, mang theo mục đích cùng lý do bạn không cách nào lý giải, cầm lấy tay bạn liền không chịu đơn giản buông tay. Đương nhiên, nếu như là yêu nhiều, cuộc sống hôn nhân phù hợp, càng đừng nói đến chuyện khác.

Lại có vài người, chưa chắc là không có tình yêu, lại vô tình làm tổn thương cả hai.

Mấy ngày nay chợt nổi gió, mưa bụi lất phất thổi qua bầu trời thành phố Tây Linh. Thương Ngao Liệt đi Thụy Sĩ tham gia hội nghị, lớp học của anh liền mời giáo sư khác đứng giảng thay. Số lượng học sinh đến nghe giảng bài lập tức giảm mạnh, bản thân Hạ Nhã cũng nếm được vị giống như nhai sáp nến.

Cũng không biết có phải là nguyên nhân ngày đó tức giận với anh hay không. mấy hôm trước Thương Ngao Liệt còn đúng hạn gọi điện thoại cho cô, báo cáo hành trình, đáng tiếc không bao lâu anh lại chơi trò khoảng cách mất tích.

Hạ Nhã tự nói với mình, anh là một người đàn ông rất có chủ trương, vừa cố chấp vừa bảo thủ, không thể yêu cầu anh quá cao, chỉ là đôi khi có chút mất mát. Cuối cùng cô yêu cầu đối với anh trở thành hy vọng xa vời không thực tế.

Đặc biệt là sau khi cùng anh trở thành vợ chồng thật sự, mỗi lần cô một mình nằm trên giường, mùi hương anh lưu lại sẽ giống như một cái võng bền chắc, trói chặt lấy cô, từng tế bào trong cô đều nhớ lại buổi tối trải nghiệm làm người ta khó có thể quên kia. Thì ra là long trời lở đất, kinh tâm động phách như thế.

Làm sao cũng đều không thể trốn thoát bàn tay của anh. Anh giống như là tướng lĩnh đến dưới thành, còn cô chính là chiến lợi phẩm duy nhất của anh.

Mưa như hạt đậu nành lớn rơi trên chóp mũi, từng giọt ẩm ướt, đảo mắt một hồi đã biến thành cơn mưa nặng hạt. Cô nhớ tới đã vài ngày không nhìn thấy Quan San San, trong lòng suy nghĩ muốn tìm cô giải buồn.

Nhưng nhắn tin cho cô ấy lại không thấy trả lời, gọi điện thoại cũng không người bắt máy, trong lòng Hạ Nhã bắt đầu lo lắng.

Sau khi tan học, cô đến siêu thị mua cây dù, nghĩ không bằng đến nhà thăm, cho dù Quan San San không ở nhà cũng có thể từ miệng mẹ cô biết được chút tin tức.

Đón xe đi đến khu nhà bọn họ, chỗ này bởi vì sắp phá bỏ và dời đi, khắp nơi hỗn loạn, Hạ Nhã còn chưa đi đến gần đã nhìn thấy mẹ Quan ở đầu ngõ.

Mẹ Quan vừa nhìn thấy cô, trên mặt càng lo lắng oán giận: “Tiểu Nhã, con có tin tức của San San hay không? Nha đầu thối này đúng là làm cho dì tức chết rồi!”

Hạ Nhã lúc này có dự cảm chẳng lành, “CẬU ấy làm sao vậy? Con cũng đã vài ngày không gặp cậu ấy.....”

Hôm sinh nhật Thương Ngao Liệt rõ ràng còn rất tốt, như thế nào thoáng cái tựa như đã xảy ra chuyện lớn?

Cô đứng dưới bầu trời đầy mưa mà đổ mồ hôi lạnh, chợt nghe mẹ Quan gào to mắng: “Con nha đầu chết tiệt kia dì vừa mắng nó hai câu liền muốn sống muốn chết. Dì nói với nó, điều kiện nhà chúng ta như vậy, chúng ta còn hiểm lạ chuyện con nôi dôi tông đường hay sao? Dì bảo nó phá thai đi, không nên sinh ra cái như đã chủng kia!”

Dây cung vốn luôn căng cứng trong đầu Hạ Nhã rốt cuộc bị đứt, trong lòng cô đang lo lắng phân tích tin tức giật gân vừa nhận được —— San San mang thai? Cậu ấy có phải là mang thai đứa bé của Cố Bách Dã hay không?

Đầu cô đau muốn nứt hói, "Vậy..... San San hiện tại đi đâu rồi?"

Mẹ Quan kéo tay Hạ Nhã, “Con cùng San San tình cảm tốt nhất, con suy nghĩ một chút nó có thể đi chỗ nào? Nói với dì, chúng ta hiện tại chia nhau đi tìm. Buổi sáng nó về nhà nói chuyện này với dì..... Dì liền sợ con nhỏ ngốc này nhất thời nghĩ không thông.... Dì chỉ là nóng nảy mới mắng nó vài câu hơi nặng, nó liền hung ác nói muốn đi nhảy sông.....”

Hạ Nhã vô ý thức gật mạnh đầu, "Được..... Được, dì trước đừng nóng vội, cậu ấy nhất định sẽ không đi quá xa. Hiện tại cậu ấy có tiểu bảo bối, cũng sẽ không làm bậy, chúng ta có thể tìm thấy cậu ấy!”

Hạ Nhã lấy điện thoại di động ra, thật vất vả mới ổn định tâm thần, gửi mấy tin nhắn cho Quan San San, hy vọng cô có thể nhìn thấy, báo một tin bình an cũng tốt. Trái lo phải nghĩ, cảm thấy việc này cần phải liên lạc với Cố Bách Dã mới được, có lẽ hai người họ đang ở cùng một chỗ cũng không chừng?

Người đàn ông Cố Bách Dã này mặc dù không đáng tin cậy, nhưng con của hắn cũng nên chịu trách nhiệm. Chỉ là không biết San San có tính toán gì, tình trạng hiện tại của hai người họ cô cũng thật sự không biết.

Lúc này Hạ Nhã lục tìm điện thoại mới phát hiện cô không có số điện thoại của Cố Bách Dã. Tại thời điểm mê man này cô nghĩ tới bản thân chỉ có thể dựa vào người đàn ông kia. Đáng tiếc sự thật không như người nghĩ, liên tục gọi nhiều cuộc điện thoại đường dài cho Thương Ngao Liệt, điện thoại đổ chuông nhưng lại không có người nghe máy.

Hạ Nhã gấp đến muốn khóc, vì bạn bè lo lắng không biết nên làm thế nào, chỉ sợ Quan San San gặp chuyện ngoài ý muốn hoặc là nguy hiểm gì.

Cũng may ngay lúc này Lãnh Dương vừa khéo gọi điện thoại tới hỏi thăm. Cô bất chấp tất cả, khóc nức nở tìm hắn giúp đỡ. “Anh quan hệ rộng, nhanh nghĩ cách giúp em, em phải tìm được San San!”

Lãnh Dương vội vàng ở đầu dây bên kia khuyên bảo: “Được rồi được rồi, trước tình tảo lại, nói những chỗ cô ấy có thể sẽ đến mà em đoán được cho anh biết, anh tìm người giúp đi tìm.”

Hạ Nhã cầm điện thoại di động lo lắng nói chuyện với Lãnh Dương, bên cạnh còn không ngừng trấn an mẹ Quan, muốn bà cũng yên tâm không cần phải quá lo lắng.

Sau khi cúp điện thoại của Lãnh Dương, cô chuẩn bị xuất phát đi tìm Quan San San. Không lâu sau, Thương Ngao Liệt bên kia gọi điện thoại lại. Chỉ là anh hơi thở mạnh, giọng điệu cũng có vẻ không được bình tĩnh.

"Nhã Nhã? Em làm sao vậy?"

Cô hít một hơi, nghĩ thầm dù sao cũng đã tìm được Lãnh Dương giúp đỡ, Thương Ngao Liệt lại ở Thụy Sĩ xa xôi như vậy, phỏng chừng nhất thời nửa khắc cũng chỉ có thể cho cô số điện thoại liên lạc của Cố Bách Dã mà thôi. Cô nếu khóc suốt mướt, chỉ làm cho anh thêm phiền toái.

Hạ Nhã liền giả bộ bình tĩnh trả lời nói, "Không có chuyện gì, em....."

Còn chưa kịp nói xong, bên kia điện thoại Thương Ngao Liệt hình như rất ồn ào, nhiều ngôn ngữ hỗn tạp. Một lát sau, anh tìm một chỗ yên tĩnh, nóng đầu nói mấy câu: “Nhã Nhã, từ nay về sau không nên tùy tiện cầu kinh.”

Lỗ mũi Hạ nhã chua xót, cảm thấy trái tim lạnh lẽo, không chút suy nghĩ liền trực tiếp cúp điện thoại.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 26: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội (2)

Thụy Sĩ, địa điểm sở tổ chức vệ sinh quốc tế. Trên đồi núi chạy dài, khu vực cũ trang trọng tao nhã cùng khu vực mới sản nghiệp hiện đại soi sáng lẫn nhau. Nhà cao tầng cùng nhà cao tầng không hề tồn tại mâu thuẫn kiến trúc.

Xa xa, còn có thể nhìn đến dãy núi Alpes trắng lệt, tuyết đọng quanh năm, giống như đang quan sát thế nhân một năm lại một năm.

Lần đầu tiên dùng “Di truyền cùng tổ chức gen” làm đề tài chính mở hội nghị nghiên cứu y học quốc tế thuận lợi diễn ra. Ngày hôm đó bầu trời rất đẹp, khí hậu Geneva quanh năm mát mẻ, mây trắng cùng xanh lam lơ lửng trên bầu trời xanh, cực kỳ đẹp mắt.

Tại trung tâm hội nghị chứa đến mấy trăm người, Thương Ngao Liệt đang giảng giải dự án nghiên cứu phát triển bào chế thuốc trị liệu gen mới cho các vị học giả, giáo sư nước ngoài. Lúc này, anh chú ý đến vị trợ lý nam đang ra hiệu “6” ngón tay với anh.

Đây là Hạ Nhã gọi đến 6 cuộc điện thoại.

Thương Ngao Liệt nhìn về phía người nghe dưới đài, lông mày nhẹ chau lại, tập trung chú ý hoàn thành lần báo cáo quan trọng này.

Mà khi anh ý thức được vì sao dưới loại tình huống tham gia hội nghị như này mà bản thân vẫn còn mở phone thì anh thay đổi suy nghĩ. Cuối cùng giáo sư Thương lễ phép khiêm tốn, tuyên bố tạm dừng buổi diễn thuyết, mời mọi người nghỉ ngơi một lát.

Trong một mảnh nghị luận âm ỉ, vị trợ lý nam cầm điện thoại di động đưa qua.

Lần này phía tạp chí chính phủ giới y học Thụy Sĩ đối với vị giáo sư trên tiến sĩ trẻ tuổi họ Thương từ Trung Quốc đến này đặc biệt chú ý. Họ làm một cuộc phỏng vấn với anh, cấp trên còn đưa lên một tấm hình hằng ngày của Thương Ngao Liệt. Tấm hình kia là ảnh chụp chung của anh cùng một vị giáo sư nổi tiếng. Nụ cười của anh hơi nhạt nhưng thanh cao, không quá phận cũng không quá lạnh nhạt, ngược lại sinh ra một loại khí chất khiêm tốn ôn nhuận như ngọc.

Thương Ngao Liệt ở phía sau hậu đài nhìn chăm chăm điện thoại, vâng vâng chai nước khoáng trong tay, lại không có nửa điểm ý muốn uống nước.

Giáo sư An viện y học thành phố Tây Linh vẻ mặt không vui đi đến bên cạnh anh hỏi: “Bạn không biết trong quá trình báo cáo lại tạm nghỉ là chuyện cực kỳ không lễ phép hay sao? Giáo sư Thương của chúng ta tuy còn trẻ tuổi, cũng không giống loại đàn ông gặp phải tình huống lớn liền khấn trương.”

Thương Ngao Liệt không thể làm gì khác hơn là nói tiếng xin lỗi.

Không thể trách giáo sư An nghiêm khắc, lần này bất kể là Hội Nghiên Cứu đứng ra tổ chức, gánh vác, đơn vị tham gia nói ra đều là người tiếng tăm lừng lẫy. Việc này chắc chắn rất có lợi cho việc thúc đẩy việc nghiên cứu kỹ thuật lâm sàng gen tại trường học. Tiến trình thiết thực, nếu không phải “Trung tâm nghiên cứu cùng tổ y học gen cùng di truyền học” khẳng định đối với thành tựu trong quá trình nghiên cứu của Thương Ngao Liệt, cũng sẽ không đặc biệt mời anh đến tham dự.

Ánh đèn chiếu vào gò má anh tuần của Thương Ngao Liệt, khiến cho hình dáng của anh càng cao thẳng. Đáng tiếc giáo sư An cũng không biết, suy nghĩ của anh đã sớm không còn ở hội nghị nghiên cứu nữa.

Thương Ngao Liệt gọi điện thoại lại không có người nghe, đoán được cô gái nhỏ chắc là đang giận dỗi.

Trên thực tế đối với chuyện xảy ra đêm đó, anh cảm giác còn chưa nếm đủ. Lần cuối cùng anh làm, thì ra tư vị này so với anh nghĩ còn mang tính hủy diệt hơn.

Ban đầu là anh thuận theo, bộc phát dục vọng nguyên thủy, rồi đến dần dần nắm giữ, cuối cùng không khống chế được đi lấy lòng đối phương. Dốc toàn bộ sinh lực cùng cô cả đêm.

Anh cũng là ngày đêm hoài niệm tư vị tuyệt vời kia.

Trước đó, Thương Ngao Liệt nghĩ bản thân có thể ở bên cạnh quan sát cô. Hạ Nhã xinh đẹp trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt tình thanh xuân. Anh không tin bản thân, càng không tin cô lại sinh ra loại tình cảm đặc biệt khắc sâu nào đó với anh.

Thân thể anh có khiếm khuyết, lại lớn hơn cô 7 tuổi, luôn luôn bận rộn trong phòng thí nghiệm, trải qua cuộc sống thanh tâm quả dục, cô làm sao có thể yêu anh?

Chỉ là, Thương Ngao Liệt cũng không phải loại đàn ông trong tưởng tượng của Hạ Nhã, ít nhất anh tin tưởng một điểm: Có đôi khi phụ nữ không bao giờ nói đạo lý, trên căn bản là bởi vì họ yêu bạn.

Mới vừa rồi cô không ngừng gọi điện thoại, làm cho trong đầu anh đột nhiên liên tục hơn một đồng suy nghĩ hỗn loạn. Thương Ngao Liệt muốn nói: Em đừng tùy tiện cáo kinh, anh sẽ lo lắng.

Đáng tiếc cô không cho anh cơ hội nói tiếp nửa câu sau.

Suy nghĩ của Thương Ngao Liệt đột nhiên bị giáo sư An cắt đứt.

"Cậu bây giờ chỉ là đưa ra một phương hướng khái niệm, tương lai còn cần nhiều thời gian nghiên cứu sâu hơn, mới có thể tìm được phương án cùng thành phẩm lâm sàng hoàn thiện, đừng quá thấp thỏm.

Thương Ngao Liệt chỉ là vân đạm phong khinh trả về một câu: "Suy nghĩ của tôi cũng không chỉ dừng lại ở bước này."

Anh hơi có vẻ giáo hoạt khê nhướng lông mày, "Thuốc này có ý nghĩa cùng triển vọng rất lớn, toàn bộ ngân sách sẽ được Thụy Sĩ hỗ trợ. Giáo sư An, tôi đối với kết quả bảo trì thái độ lạc quan, chỉ là, xác thực còn cần rất nhiều kỹ thuật cùng cách nghĩ chưa đúng, cần thông qua các tổ nhỏ trong các lĩnh vực nghiên cứu khác hợp tác hoàn thiện."

Giáo sư An chợt phát hiện bản thân làm người đứng xem, lại không nhìn thấu vị giáo sư trẻ tuổi này đến cùng có dã tâm lớn bưng bưng đến cỡ nào.

Nhưng trong lòng Thương Ngao Liệt biết rõ ràng, nghiên cứu khoa học cần hợp tác, mà tình yêu thì cần chinh phục. Phụ nữ đương nhiên cũng có thể chinh phục đàn ông, điều kiện tiên quyết là người đàn ông đó cho phép bị chinh phục.

Thương Ngao Liệt nghĩ, thỉnh thoảng, anh cũng có thể cho phép.

_____KẹoĐăng.....d/đ/l/q/đ_____

Hạ Nhã cùng Lãnh Dương gặp nhau tại một nhà hàng. Lãnh Dương khuyên cô không cần giống như con ruồi không đầu loạn tìm khắp nơi. Cô thu hồi lo lắng cùng nóng nảy, nghĩ đến câu nói kia của mẹ Quan: "Dì chỉ là nóng nảy mới mắng nó vài câu, nó liền hung ác nói muốn nhảy sông....." bỗng nhiên có linh cảm.

Kết quả hai người thật đúng là tìm được Quan San San ở gần bờ sông thành phố Tây Linh. Lúc ấy cô cô đơn một mình ngồi ở bên cạnh bến thuyền, sau lưng không nhiều lắm quán cà phê, dưới mái hiên đã mở dù

che, lá cây bên bờ sông bị nước mưa phủ chập chờn, không khí vừa ẩm vừa lạnh.

Hạ Nhã đến gần, nhìn thấy sắc mặt Quan San San bình thản, nhàn tản tựa như người qua đường, chỉ là tìm một chỗ nghỉ tạm. Toàn thân cô duy nhất có một chỗ khác thường, đó chính là chút máu khô còn lưu lại trên trán.

Đầy trời mưa bụi, mịt mờ vô biên. Thành phố Tây Linh cách một con sông mà trông như một màn sương mù sáng chói, che chắn cảnh đêm, dưới màn mưa làm cho người ta sinh ra cảm giác gần gũi không phù hợp.

"Xem ra hai đứa mình đều không sao." Hai đầu lông mày Hạ Nhã không ngừng vận căng, "Đương nhiên chuyện của mình so với cậu không tính là gì....."

Quan San San nhìn về phía Hạ Nhã đứng bên cạnh, "Đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng như cậu, làm sao biết được nỗi khổ nhân gian."

Hạ Nhã quan sát kỹ khuôn mặt xinh đẹp của Quan San San, cảm thấy cô vẫn còn có chút mệt mỏi không thể che giấu, liền hỏi cô: "Vậy cậu định làm như thế nào?"

Quan San San lắc đầu, "Mình muốn sinh cục cưng ra, bất quá không thể cho Cố Bách Dã biết, nếu không rất khó xong việc.... Hai ngày trước khi biết được mình mang thai, mình liền chia tay với anh ta rồi."

Hạ Nhã cũng không nghĩ là Cố Bách Dã sẽ cam lòng buông tay. Cố thiếu gia là hậu nhân danh môn, trước kia những người mẫu, diễn viên có scandal cùng hắn ta gom lại cũng đủ thành một quyển danh sách rồi, huống chi hắn lại là một người đàn ông độc thân chỉ chơi đùa cùng một nữ sinh đại học trẻ tuổi. Lực hấp dẫn, lòng hiếu kỳ đều phai nhạt. Còn rất nhiều cô gái đủ kiểu màu sắc mới lạ, người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Cho dù trước giờ Hạ Nhã chưa từng chán ghét một người nào như thế, lời nói lúc này lại tràn ngập khinh thường cùng tức giận không cách nào phát tiết: “Một tên đàn ông không chịu trách nhiệm như hầy, cậu còn muốn vô điều kiện sinh con cho hầy?”

Quan San San cũng không tranh cãi với cô bạn, chỉ nói một câu: “Hiện tại mình đã hiểu, trong cuộc sống điều gì nhất là đừng quá cam tâm tình nguyện.”

Cam tâm tình nguyện. Bốn chữ đã nói hết sự không có tiền đồ của các cô.

Hạ Nhã không nhịn được suy nghĩ, giống như đoạn hôn nhân này của cô, cô vĩnh viễn đều ở thế hạ phong, cam tâm tình nguyện bị Thương Ngao Liệt gọi đến đuổi đi, đúng là một tình trạng đáng buồn.

Quan San San cực kỳ tinh táo, giống như đã sớm chuẩn bị đường lui sau này. “Tiểu Nhã, mẹ mình không cho phép mình sinh đứa nhỏ này, cậu phải thay mình tìm chỗ ở.” Lúc trước hai người khắc khẩu, cô còn suy nghĩ nát óc, nghĩ cách cho Quan San San trốn thoát mẹ Quan.

"Mình sẽ tiếp tục học nghiên cứu, may là khoảng thời gian ở cùng Cố Bách Dã mình cũng tiết kiệm được chút tiền, có thể sống đến ngày dự sinh, sinh xong đứa nhỏ mình sẽ đi ra ngoài tìm việc làm. Cậu cần phải nói với giáo sư Thương giữ bí mật giúp mình, nếu như để bọn người nhà họ Cố biết được, nói không chừng họ sẽ giành cục cưng với mình."

Vừa nhắc tới tên người đàn ông kia, Hạ Nhã càng thêm lòng đầy căm phẫn, “Nhưng cậu như vậy.....” Cô lo lắng dư luận sẽ biến thành một cái mũ chụp nặng trên đầu Quan San San đến thở không nổi.

Lúc này Quan San San dời tầm mắt về phía cơn mưa bụi trên sông, cô hơi hát hăm, nhỏ giọng nói: “Tiểu Nhã, cậu cùng mình không giống nhau. Từ nhỏ mình đã cảm thấy hôn nhân là một thứ gì đó, sự thật mình cũng

không muốn nổi, cũng không ôm kỳ vọng. Mình nghĩ thừa dịp thời điểm mình còn yêu người đàn ông kia, sinh đứa nhỏ ra, nuôi dưỡng nó thật tốt. Từ nay về sau sống nương tựa lẫn nhau, cũng rất tốt. Mình sẽ không để cho đứa bé đi theo mình chịu khổ.”

Hạ Nhã trời sinh cảm tính, giờ phút này đã hu hu ôm lấy bạn thân mà khóc, ngược lại Quan San San phải dỗ cô: “Giáo sư Thương thật sự là một người đàn ông không tệ. Cậu phải chịu đựng, sống thật tốt cùng thầy ấy, rồi sẽ tốt hơn. Huống hồ..... không phải đều đã bị cậu ăn sạch hay sao?”

Hạ Nhã ngừng khóc, hờn dỗi trừng mắt nhìn bạn thân, “Làm sao cậu biết?”

"Bởi vì mình mới nói ba chữ “giáo sư Thương” sắc mặt cậu liền khác chứ sao.

Hạ Nhã lắc lắc đầu óc ướn sưng, nhìn Lãnh Dương đứng cách các cô một khoảng xa, thân hình hảnh đứng trong mưa phá lệ anh tuấn bức người.

Cô lẩm bẩm nói: “Nhưng mà loại đàn ông suốt ngày chỉ biết bận công việc, có giữ cũng vô dụng.”

Quan San San thấy mưa ngày càng nặng hạt, liền lôi kéo Hạ Nhã trở về. “Nếu cho cậu 10 Lãnh Dương, xem chừng cậu cũng không muốn đổi 1 giáo sư Thương đi?”

"..... Mẹ nó, cậu không thể bớt tranh cãi một chút sao, thông minh lanh lợi đến mức làm người ta chán ghét!"

Hạ Nhã khoát cánh tay bạn tốt, cô cho rằng hiện tại chỉ cần Quan San San bình an vô sự, cái gì cũng đều tốt.

_____KẹoĐắng////d?đ?l?q?đ_____

Hôm sau, Thương Ngao Liệt từ Thụy Sĩ bay về thành phố Tây Linh, đến sân bay thì Cố Bách Dã trước sau như một mặc một thân tây trang Armani, dựa vào một cây cột bên cạnh đón người.

Biết Hạ Nhã còn đang tức giận không xuất hiện, Thương Ngao Liệt vẫn là nhả vài tin nhắn, nói bản thân trễ một chút sẽ về nhà ăn cơm, nếu cô không muốn làm cơm thì ra ngoài ăn.

Ai ngờ Cố Bách Dã cũng nhìn thấy anh, câu đầu tiên đã nói: “Thanh Thuần bị bệnh.”

Thương Ngao Liệt chỉ nói: “Vậy thì đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Cố Bách Dã chặc chặc hai tiếng: “Cậu đừng nói lảng sang chuyện khác, nếu thật dễ dàng như vậy anh đây còn cần báo cáo với cậu sao?”

Trong lòng Thương Ngao Liệt mơ hồ cảm thấy không đúng, nghe đối phương nói như vậy, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Bên kia, lúc Hạ Nhã nhận được tin nhắn của Thương Ngao Liệt thì vẫn còn đang ở trong căn nhà Hạ gia hầu hạ Quan San san, trong lòng tự nhủ người đều trở về liền cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, thổ lộ hết những chuyện bất mãn đối với anh nói ra hết một lần, mới có thể giải quyết vấn đề căn bản.

Mặc dù nghĩ như vậy, khi cô chủ động gọi điện thoại tới, Thương Ngao Liệt lại nói anh muốn đi gặp Hạ Thanh Thuần.

Trong lòng Hạ Nhã dĩ nhiên là không biết tư vị gì, “Nhất định phải đi gặp ngay bây giờ sao?”

Thương Ngao Liệt thở dài, trầm mặc một lát rồi nói: “Chờ anh trở lại, có một số việc muốn nói với em.”

Kỳ thật tâm lý Hạ Nhã rất hỗn loạn, cũng không biết phải nói cho đối phương biết như thế nào. Nhiều ngày như vậy không gặp nhau, các loại tâm tình phức tạp gom lại thành một khối, làm cho cô cũng không biết phải thuyết minh suy nghĩ trong đầu mình như thế nào.

Thương Ngao Liệt an ủi cô: “Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Phải chờ anh.”

Lúc này Hạ Nhã mới “Ừ” một tiếng, cúp điện thoại. Nói với Quan San San rảnh rồi cô sẽ ghé thăm, liền đứng dậy trở về nhà.

Kết quả, ngày hôm nay Hạ Nhã cực kỳ xui xẻo. Cô đang ở ngoài đường bắt taxi, một người chạy vụt qua bên cạnh cô giựt túi xách, điện thoại, bóp tiền, chìa khóa nhà, giấy tờ các thứ đều ở bên trong. Cũng may tiền mặt không nhiều lắm, thẻ tín dụng cô đúng lúc để lại ở chỗ Quan San San.

Hạ Nhã còn chưa tỉnh hồn, một mình đi đến cục công an bên cạnh báo án, làm xong ghi chép về đến nhà bụng đã đói kêu vang, gõ cửa hồi lâu, như cũ không có ai đáp lại, anh rõ ràng còn chưa trở về.

Hạ Nhã vào lúc này vẫn còn sợ hãi, toàn thân cô phát run vịn cửa, học theo Lãnh Dương ngồi trước cửa nhà, tự trấn an bản thân Thương Ngao Liệt rất nhanh liền về đến nhà.

Hôm nay, chờ đợi trở thành chuyện giày vò nhất, một giây buồn chán dài tựa như một đời vậy. Trong hành lang yên lặng không một tiếng động, bốn phía yên tĩnh làm cho người ta hết hoảng. Hạ Nhã ngây ngốc ngồi trước cửa nhà, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi. Cuối cùng, cô bị lạnh đến tỉnh lại.

Lúc này mới phản ứng được, thì ra Thương Ngao Liệt trắng đêm không về.

Trong đầu Hạ Nhã mê mang rối loạn, cô không khỏi nhớ lại những ngày tháng được Hạ Đô Trạch yêu thương cẩn thận che chở trong lòng bàn tay,

chuyện cũ xinh đẹp như vậy, Hạ Đô Trạch luôn trăm ngàn vạn kể nghĩ cách
cưng chiều cô, không cho cô có chút uất ức cùng khó chịu.

Nhưng mà ba ba, thời giới lớn như vậy, vì cái gì, hôm nay đã không có
một chỗ cho Tiểu Nhã dung thân chứ?

..... Dần dần, trong đầu Hạ nhã nảy ra một suy nghĩ, cô muốn ly hôn.

Đúng, cô muốn ly hôn.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 27: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội (3)

Hạ Thanh Thuần bởi vì công việc hàng năm thường xuyên bôn ba bên ngoài, không có chỗ ở ổn định, nhưng mà ở thành phố Tây Linh cô thủy chung có một phòng ở tạm thời. Nhớ lại lúc trẻ cô cùng các bạn học tại trường Harvard, Thương Ngao Liệt một mình học y ở Harvard, cũng xem như là một nửa học trưởng của cô.

Chàng thanh niên cao lớn kiêu ngạo, mấy lần thử dò xét, cô càng chìm đắm trong sự lạnh nhạt của anh, biết đối phương chỉ một lòng nghiên cứu y học, Hạ Thanh Thuần chỉ đành phải tạm thời thay đổi sách lược.

Một bước đi trên bàn cờ đen trắng quan hệ giữa con người cô đặt xuống, liền khiến cho tất cả mọi người phải trả một cái giá lớn đau đớn thê thảm. Một đoàn thể tốt đẹp liền chia năm sẻ bảy, lại chỉ đổi lại một vị trí “bạn bè” miễn cưỡng bên cạnh anh.

Cô không cam lòng, càng không cam lòng càng không thể phớt lờ. Nếu không cũng sẽ bị Thương Ngao Liệt vô tình đưa vào danh sách cự tuyệt qua lại, nhưng mà ngày này vẫn tới.

Nước biển được truyền thông qua dây nhựa trong suốt, Hạ Thanh Thuần tỉnh lại, tay trái đang được ghim kim truyền nước, trước mắt là một mảnh cảnh tượng mơ hồ.

Thương Ngao Liệt ngồi ở một chỗ xa trên ghế sofa nhỏ, cúi đầu lật xem một quyển sách cũ. Hạ Thanh Thuần đột nhiên cảm thấy hình ảnh này rất quen thuộc. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, chính là cách một cửa sổ thủy tinh sát đất, anh ngồi cạnh vị trí cửa sổ, ánh sáng hoàn hảo, tia sáng

mặt trời ấm áp rơi trên mái tóc đen của anh, trong quán là hương cà phê thoang thoảng thơm ngát, càng tăng thêm vị mực nùng, lại như cũ không át được vị trà nhàn nhạt bầm sinh trên người anh.

Anh hơi nghiêng mặt qua, một cái nhướn mắt hững hờ, khiến cho cô từ nay về sau vạn kiếp bất phục.

Giờ phút này, tại nhà cô, hai đầu lông mày Thương Ngao Liệt che kín tối tăm. Anh hiển nhiên là không yên lòng, thỉnh thoảng ánh mắt lại giơ điện thoại lên xem, khóe môi nhếch lên.

Cố Bách Dã thấy Hạ Thanh Thuần đã tỉnh, vội nói: “Biết rõ cậu sẽ không ngây ngốc trong bệnh viện được, chúng tôi liền đưa cô xuất viện, cũng cho cậu dùng thuốc rồi, hiện tại cảm giác như thế nào?”

Thương Ngao Liệt không khỏi liếc mắt nhìn Cố Bách Dã một cái, cái người này nói chuyện kiểu gì đây? Không mở bình thì đúng thật không biết trong bình chứa gì.

Hạ Thanh Thuần từ trên giường ngồi dậy nửa người vẫn còn có chút suy yếu mở miệng: “Phiền toái hai người chăm sóc, trong khoảng thời gian này có thể tôi quá mệt mỏi, mới bị bệnh.....”

Cố Bách Dã bắt chéo hai chân, “Hay là cậu xin nghỉ ngơi một thời gian ngắn đi, phụ nữ mà lại liều mạng vì sự nghiệp như vậy làm gì cơ chứ?”

Hạ Thanh Thuần cười đến thần sắc hoảng hốt: “Không liều mạng vì sự nghiệp thì còn có thể làm gì?”

Thương Ngao Liệt giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, thời gian cũng đã không còn sớm. Anh liền đứng lên nói: “Hạ Nhã đang ở nhà chờ tôi, tôi đi trước.”

"Cậu cả buổi tối gọi cho cô ta bao nhiêu cuộc điện thoại rồi? Điện thoại đều không có người nhận, điện thoại di động cũng không có người nghe,

còn nói cô ấy chờ....."

"Cho nên hiện tại tôi càng muốn đi tìm em ấy." Thương Ngao Liệt lạnh giọng cắt đứt chất vấn của Cố Bách Dã, "Còn có, đừng có vì tâm tình chính mình không tốt liền trách người khác."

Sắc mặt Cố Bách Dã cũng thay đổi, Thương Ngao Liệt là khinh thường cãi nhau cùng hắn.

Hạ Thanh Thuần nhìn nhìn hai người bọn họ, giống như là dùng hết sức lực toàn thân, mới miễn cưỡng hỏi: "Cậu thật không thể..... ở lại cùng mình một chút sao?"

Cố Bách Dã cũng nhú mày, lập tức bị tầm mắt Thương Ngao Liệt bên cạnh uy hiếp, hắn rơi vào đường cùng, thức thời rút điều thuốc ngậm trong miệng, thối lui ra khỏi phòng.

Thương Ngao Liệt ngồi xuống, mặt không đổi sắc nghiêng đầu nhìn Hạ Thanh Thuần, "Có mấy lời, tôi cảm thấy cần phải nói với cô." Trong miệng anh phát ra từng câu trầm thấp: "Trong mắt của tôi, chúng ta luôn luôn là bạn bè. Chỉ là trước mắt mà nói, tôi lo lắng Hạ Nhã không hiểu được mối quan hệ của chúng ta."

Hạ Thanh Thuần ngẩng ra, bàn tay giấu trong chăn nắm chặt, các móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay.

"Về sau nếu như cần thiết phải gặp nhau, tôi cũng sẽ mang theo em ấy."

Thương Ngao Liệt nói xong, Hạ Thanh Thuần không khỏi uể oải, tiện đà hỏi anh: "Nếu có một ngày, cho dù cô ấy yêu cầu chúng ta đoạn tuyệt qua lại, cậu cũng sẽ đồng ý phải không?"

Thương Ngao Liệt trầm tư thật lâu, nghiêm túc thông báo với cô: "Không phải là không có khả năng."

Hạ Thanh Thuần không nói thêm gì nữa, cả căn phòng trống không lạnh lùng yên tĩnh. Thương Ngao Liệt lần nữa đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, tự chăm sóc tốt bản thân, cậu ấy cũng hi vọng cậu được tốt.”

Nghe anh nhắc tới “người nọ”, dưới đáy lòng Hạ Thanh Thuần cười lạnh mấy tiếng, trên mặt lại là trước sau như một “Tại sao? Tại sao cậu có thể vì Hạ Nhã làm đến bước này?”

"Chính là vì cô ấy, tôi không thể giống như ba tôi, cả đời sống trong hối hận tra tấn chính mình."

Thương Ngao Liệt có một câu còn giữ lại cũng không nói ra, anh cũng là vì muốn tốt cho Hạ Thanh Thuần.

Thương Ngao Liệt cho là từ trước tới giờ bản thân đối với Hạ Thanh Thuần chỉ là trách nhiệm cùng đạo nghĩa. Anh cũng không phải là thuốc có thể trị hết cho cô, cũng không thể làm người chồng để cô dựa vào. Sau khi phát hiện cô có suy nghĩ quá phận với mình, anh cũng đã dùng hết sức muốn tìm lại điểm thăng bằng giữa “bạn bè” và “ỷ lại.”

Nhất định phải trừ bỏ hy vọng không thực tế của cô đối với anh.

Sau khi Thương Ngao Liệt ra khỏi cửa, bởi vì điện thoại trong nhà không có người nhận, anh đã nghĩ đến những nơi Hạ Nhã có thể tới. Đầu tiên là gọi điện thoại cho “nhà mẹ đẻ” của cô, cũng không có gì quá ngoài ý muốn, người nghe máy chính là Quan San San đang dưỡng thai ở nhà Hạ gia.

Sau khi biết được cô đã sớm ra về, Thương Ngao Liệt vội vàng chạy xe về nhà. Bây giờ đã là hơn 3 giờ sáng, trong nhà vẫn khắp nơi vẫn lạnh lẽo trống rỗng.

Anh tự hỏi trong lòng không biết lúc này cô còn có thể đi đâu, điện thoại lại vẫn luôn trong trạng thái tắt máy. Kể từ đó, điện thoại trong nhà căn bản

gọi không thông. Thương Ngao Liệt nhớ lại những chỗ ngày thường cô hay nhắc tới với anh, quán bar cũng được, nhà hàng cũng được, anh tìm mấy lần ở gần đó, vẫn không tìm thấy bóng dáng của Hạ Nhã.

Thương Ngao Liệt không khỏi nghĩ đến, từ đêm qua bắt đầu tính đến bây giờ, nếu như quá 12 tiếng đồng hồ còn chưa có tin tức của cô, anh sẽ đi báo cảnh sát. Thời điểm sắc trời lờ mờ sáng, Thương Ngao Liệt mới về nhà, trong dự liệu vẫn là không một bóng người. Anh để lại giấy nhắn cũng không biết có cô nhìn thấy hay không. Anh lại muốn gọi điện thoại chào hỏi cùng người bạn làm trong đội cảnh sát hình sự, vạn nhất Hạ Nhã thật sự xảy ra chuyện gì anh nên làm gì bây giờ?

Thương Ngao Liệt cảm nhận được sự ảo não chưa bao giờ có. Trên đời này anh chỉ còn lại một người thân duy nhất là anh.

Cũng may, lúc này Quan San San gọi điện thoại cho anh, nói là Hạ Nhã đã trở về Hạ gia. Biết được cô không có xảy ra chuyện gì, anh cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Thương Ngao Liệt nói: “Em ấy sao rồi? Hiện tại tôi lái xe tới đón em ấy.”

Quan San San ấp úng nói: “Cô gái nhỏ này hình như rất là mệt mỏi, nói là đợi cậu ấy tỉnh lại sẽ tìm thầy. Hiện tại Tiểu Nhã đã ngủ rồi, còn ngủ rất sâu.”

Nghe đối phương vừa nói như thế, Thương Ngao Liệt chỉ có thể tạm thời bỏ qua ý nghĩ muốn đi tìm cô. Đảo mắt, anh nhớ lại buổi sáng 8 giờ còn có lớp ở trường, đỉnh đầu còn có một đồng tài liệu trong hội nghị còn chưa sửa sang lại, nhiệm vụ anh sắp xếp trong phòng thí nghiệm vẫn chưa xong... Càng bận rộn càng ngủ không được.

Giáo sư Thương mở máy vi tính ra muốn xử lý công việc, ai ngờ trong quá trình mở máy, anh chăm chú suy đoán. Đêm nay vội vàng xử lý chuyện

của Hạ Thanh Thuần, chắc là hành động này chạm đến lòng ngược của cô vợ nhỏ.

Thương Ngao Liệt đương nhiên hiểu được, anh bất quá là đang bị lương tâm cùng đạo nghĩa gây khó dễ. Nhưng hôm nay lại nhiều thêm một Hạ Nhã vô tội, loại hành động này của anh chỉ làm tăng thêm gánh nặng không quan trọng cho cô, cho nên, từ nay về sau phải sửa lại.

Ngoài cửa sổ thế giới chậm rãi từ trầm tĩnh biến thành ồn ào náo nhiệt, Thương Ngao Liệt bận rộn một lúc. Trước tiên thay đổi tây trang đến trường. Kết quả, đi đến trường lại phát hiện Hạ Nhã không đi học, cả buổi sáng trạng thái anh đều phi thường kém, nhiều lần giảng bài sai, liên tục nói xin lỗi.

.....

Hạ Nhã tối qua bị đông cứng, sau khi tỉnh lại liền từ cửa nhà rời đi. Lúc ấy trên đường không có người nào, cô một người lang thang từ chỗ lân cận Đại Học Y Khoa thành phố Tây Linh trở về nhà Hạ gia. Quan San San đang ngủ trên lầu, cô nằm lẳng lặng phát gốc trên ghế sofa, cảm giác suy nghĩ bản thân đặc biệt rõ ràng.

Trời vừa sáng, Hạ Nhã liền trực tiếp đi tìm Lãnh Dương muốn địa chỉ của luật sư Tiêu. Người đàn ông kia cảm thấy việc này không thích hợp, vô cùng lo lắng tìm tới cô.

Sau đó, hai người từ chỗ luật sư Tiêu đi ra, Lãnh Dương nhìn chăm chăm văn kiện trong tay Hạ Nhã, nói: “Lời này nói ra quả thật có chút giả mù sa mưa, nhưng cũng không phải bởi vì không có cách khuyên giải. anh cảm thấy nếu như giáo sư Thương không có phải phải sai lầm nghiêm trọng gì, vẫn còn có thể văn hồi.”

Hắn thấy Hạ Nhã giả vờ không nghe thấy, kiên trì nói tiếp: “Chủ yếu là..... Đêm đó ở nhà hai người, nhìn hai người ở chung, thật tình làm hco

người ta cảm thấy thoải mái. Tiểu Nhã, đây cũng là nguyên nhân hôm nay anh buông xuống lòng riêng mà nói với em.”

Lúc này Hạ Nhã mới có chút phản ứng, biểu lộ không nhiều, ngẩng đầu lên nhìn nhìn hắn.

Lãnh Dương thừa dịp nói: “Hai người có thể bản thân không có cảm giác gì, đã thành thói quen. Nhưng mà đứng từ góc độ người ngoài nhìn vào mà nói, hai người chính là một cặp vợ chồng son hợp cách.”

Hạ Nhã cười lạnh một tiếng, “Việc hôn nhân, chẳng phải người ta thường nói “Như người uống nước, ấm lạnh tự biết” hay sao? Anh cho rằng cái người ngoài nhìn thấy chính là sự thật?”

Lãnh Dương thở dài, bởi vì Hạ Nhã mà vô cùng kích động, “Tiểu Nhã, hôn nhân vốn không đơn giản giống như em nghĩ, cũng không phải một mình bản thân em nói là được. Ý của anh là em cũng đừng vội vàng.... Ký tên trước.”

Hạ Nhã không muốn nói nhiều cùng hắn, trả lời lại một câu: “Vấn đề của bọn em hiện tại chính là: Em ích kỷ, trong mắt em không chứa nổi một hạt cát.”

Lãnh Dương không còn lời nào để nói nữa, ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng, cười nói: “Aiz, phụ nữ~, đều là cả ngày không việc gì lại tìm việc, thời gian rảnh bày đặt suy nghĩ vớ vẩn lung tung.”

Hạ Nhã không khỏi cao thấp đánh giá hắn, cười nhạt: “Đàn ông các anh mới là kỳ quái!”

Lãnh Dương trúng tên, chỉ có thể ngoan ngoãn làm động tác khéo khóa kéo mồm cắn miệng.

Xe lái vào chung cư, dừng ở dưới lầu, làm cho Hạ Nhã ngoài ý muốn chính là Thương Ngao Liệt đang đứng ở cổng chờ cô. Hai tay anh cầm trong túi quần, nhíu mày, toàn thân đều tản ra tâm tình không tốt.

Thương Ngao Liệt vốn là nhìn thấy Lãnh Dương muốn nói gì đó, kết quả đối phương lại nhìn anh lắc đầu, sau đó liền lập tức quay đầu xe. Anh liền đối mặt cùng Hạ Nhã, cô chỉ là lạnh lùng dời tầm mắt.

Anh không khỏi gọi cô lại, "Nhã Nhã....."

Đối phương lại ra vẻ không nghe, trực tiếp đi vào thang máy. Thương Ngao Liệt từ phía sau nắm lấy cánh tay của cô, "Tôi qua tại sao không mở máy?"

Cô nhẹ nhàng nói: "Bị cướp."

Thương Ngao Liệt là người rất ít khi tâm tình bị dao động, lúc này lại có chút tức giận cùng kích động. "Chuyện như thế nào? Xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao em không tìm anh?"

Hạ Nhã hất cằm nhìn anh, "Tôi vốn là muốn tìm anh, nhưng mà anh thì sao? Không phải đang bận chuyện bên Hạ tiểu thư kia hay sao?"

Thương Ngao Liệt nghe ra hiện tại cô còn đang trách anh xử lý chuyện này không thỏa đáng, đành phải cúi đầu thừa nhận sai lầm. "Đúng vậy, anh không nên vừa xuống máy bay liền vội chuyện của Thanh Thuần. Nhưng anh cũng không biết em gặp cướp, nếu biết, anh sẽ không đi. Còn nữa, anh cũng sẽ trước nhanh chóng trở về. Nhã Nhã, em nên tìm anh."

"Thương Ngao Liệt, lúc tôi ngồi trước cửa nhà chờ anh về, anh đang ở đâu? Tôi chính là cảm thấy anh căn bản không quan tâm tôi, anh cũng không quan tâm tôi! Lúc trước, chúng ta không có tình cảm làm trụ cột liên kết hôn, nhưng về sau đã nói tốt lắm, muốn sống cùng nhau, cùng nghĩ cách cố gắng. Tôi cảm thấy bản thân đã cố hết sức làm tốt phần của mình

rồi. Nhưng anh thì sao? Mỗi lần tôi có yêu cầu gì đối với anh, anh cũng chỉ qua loa cho xong, không hề chính diện giải quyết vấn đề.”

Thương Ngao Liệt nghe cô bắt đầu nói hết các chuyện từ trước đến giờ, không khỏi sửa sang lại lượng thông tin vừa nhận được. Anh lắc đầu, nói: “Anh chính là đang hỏi, lúc em bị người ta cướp, vì sao còn không tìm anh? Em liền.... một mình ngồi đợi trước cửa?”

Hạ Nhã chưa kịp nghe ra đầu mối trong lời nói của anh. Cô cắn môi, biết rõ loại hành vi này thực tế là có chút ý tứ trừng phạt mình cũng trừng phạt anh, chỉ có điều ngoài miệng như cũ không thể nói như vậy. “Tôi cũng biết anh đang bận ở nhà Hạ tiểu thư, sao còn không biết xấu hổ mà chủ động quấy rầy các người?”

Lúc này Thương Ngao Liệt cầm chìa khóa mở cửa, hai người đi vào phòng khách, anh chuyên chú nhìn bóng lưng của cô.

"Nhã Nhã, tối qua anh tìm em rất lâu.”

Hạ Nhã không nói, trầm mặc nghe anh kể lại đại khái hành trình, trong lòng biết hai người vừa khéo bỏ lỡ nhau.

Thương Ngao Liệt bay chuyển bay mười mấy tiếng đồng hồ, vội vàng cùng Cố Bách Dã đưa Hạ Thanh Thuần từ bệnh viện về nhà trị liệu, vừa tìm Hạ Nhã gần như một đêm, sáng đến đến trường lên lớp, lại tốn cả ngày ở phòng thí nghiệm. Anh cũng coi như là ba ngày hai đêm không có chớp mắt rồi, hai đầu lông mày tràn đầy mệt mỏi, ngôn từ có chút bất đắc dĩ than thở, “Nhã Nhã.....”

Hạ Nhã cho rằng người đàn ông này lại muốn nói câu kia, cô lớn tiếng dọa người: “Anh yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ không lại cùng anh cáu kỉnh nữa.”

Thương Ngao Liệt nghe được cười cười. Chuyện cô cùng anh muốn nói căn bản là hai chuyện khác nhau. Anh muốn nói là: Em có từng nhìn thấy chiếc lắc tay thủy tinh màu phấn hồng trên tay Hạ Thanh Thuần chưa? Đó là tín vật đính ước.

Anh moi ruột moi gan, muốn dùng những lời này làm lời mở đầu thổ lộ chuyện cũ.

Hạ Nhã lại nghĩ, đơn giản liền nói hết ra đi. “Em biết anh cùng Hạ tiểu thư chỉ là bạn bè bình thường. Tôi cũng có thể hiểu được, nhưng kỳ quái tôi chính là cảm thấy bản thân không chịu được.... Thầy Thương, em muốn anh cùng Hạ Thanh Thuần triệt để cắt đứt liên lạc, anh làm được không? Em muốn anh quan tâm em nhiều hơn, nhiều hơn một chút, anh làm được không? Đổi lại là em, em cũng sẽ nghĩ đối phương lại cố tình gây sự.”

Cô đưa tờ giấy thỏa thuận ly hôn trong tay ra, xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, nói: “Cuộc hôn nhân này kéo dài xuống cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, sớm chia tay thôi.”

Thương Ngao Liệt tuyệt đối không nghĩ tới cô lại đột nhiên nói ra một câu như vậy. Hạ Nhã cố gắng làm cho bản thân nói ra lời đầy đủ.

“Anh ký tên vào, hai chúng ta sẽ bắt đầu ở riêng, qua 2 năm sẽ chính thức ly hôn, ai cũng không nợ ai.”

Thương Ngao Liệt nhăn mặt, lông mày nhíu chặt, không hỏi cô nguyên nhân cũng không vội vàng nói ra nghi vấn, chỉ là tiếp nhận tờ giấy thỏa thuận ly hôn, sau đó liền trực tiếp xé rách thành hai nửa vứt xuống đất. Động tác mạnh mẽ vang dội làm cho Hạ Nhã sửng sốt cũng không có cúi xuống nhặt lên.

Tiếng vang chói tai đi qua, anh giống như là muốn cho cô nghe thấy cẩn thận, rõ ràng gắng từng chữ hướng về phía cô cảnh cáo nói: “Hạ Nhã, em

nghe cho kỹ cho anh. ANH SẼ KHÔNG KÝ TÊN! Từ ngày anh quyết định kết hôn với em đến nay, anh liền CMN không hề muốn ly hôn!"

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 28: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn (1)

Thương Ngao Liệt từ trước đến giờ bình tĩnh, ưu nhã, hôm nay lại giống như một người chồng bị vợ bức đến đường cùng, ánh mắt sâu thẳm loé lên tia sáng lạnh, không biết là bởi vì mấy ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi nên mệt mỏi, hay là giờ phút này lực bất tòng tâm.

Trên mặt Hạ Nhã lộ vẻ không hiểu, không có cốt khí vì tác phong mạnh mẽ của người đàn ông trước mặt mà sinh ra mềm yếu, do đó mất đi hơn phân nửa lực chiến đấu.

Cô bị bản thân làm tức chết rồi, bỏ qua một bên đầu, nhỏ giọng nói: “Anh làm chuyện sai còn giáo huấn em!”

Vốn là không khí giương cung bạt kiếm trong nháy mắt thay đổi mùi vị. Cô vợ nhỏ Hạ Nhã tự đắc suy đoán, đôi mắt long lanh nước, cả người là dáng vẻ hoa lê đầm mưa, uất ức cực kỳ.

Thương Ngao Liệt nắm giữ thế cực, trực tiếp đi đến trước mặt bà xã nhỏ, kéo cô lại gần. Hạ Nhã dùng sức muốn tránh thoát, thủy chung sức lực không địch lại, vừa không lay chuyển được anh. Nước mắt mềm yếu này nhắc nhở cô, ly hôn cũng không phải là kết quả cô muốn.

Cô đưa ra đơn ly hôn chính là muốn ở trên người anh đánh cược, cược anh nở lòng hay không, tự mở miệng cầu xin cô ở lại.

Thương Ngao Liệt cũng không nói ra tâm tư của cô, nhú lông mày, cúi đầu nhìn Hạ Nhã nói: “Nhã Nhã, em hãy lắng nghe cho kỹ, mặc kệ em cảm thấy anh nói lời này là tự bào chữa, hay là đang vì bản thân thoái thác.....

Anh là người không tính là cao thượng bao nhiêu, nhưng đã làm chuyện gì nhất định sẽ thừa nhận.”

Trong lòng Hạ Nhã nghĩ, anh còn không tính là cao thượng, vậy anh cũng quá đề cao người khác rồi.

Thương Ngao Liệt nghiêm mặt, ngũ quan anh tuấn ngay tại gần sát bên cô có thể chạm tới. Anh giống như là học sinh chờ giáo viên trả lời câu hỏi, đang ở thế tức giận muốn thắng cô một lần.

"Anh vừa xuống máy bay liền đi tìm Hạ Thanh Thuần, chỉ là sự quan tâm cùng tôn trọng đối với một sinh mạng." Thái độ của anh vô cùng chăm chú cùng nghiêm túc. "Thanh Thuần mắc chứng trầm uất cường độ nhẹ, Cố Bách Dã cũng chưa bao giờ nhìn thấy màn thảm kịch này..... Cho nên anh muốn đảm bảo cô ấy sau khi tỉnh lại tâm trạng ổn định mới dám rời đi. Anh thừa nhận, trong đó còn có một chút tư tâm, bởi vì cô ấy đã từng là bạn gái của bạn anh."

Trong nội tâm Hạ Nhã không khỏi cân nhắc một phen, thì ra một người phụ nữ giỏi giang như Hạ Thanh Thuần lại mắc bệnh như vậy?

Cô đưa ra đơn ly hôn rồi cuộc kích động thần kinh mất cảm của Thương Ngao Liệt, chuyện cũ lại không phải chỉ dùng hai ba câu chữ hời hợt là có thể nói hết. Anh tháo mắt kính xuống, vuốt vuốt mi tâm, càng lộ vẻ mệt mỏi không chịu nổi.

"Lúc ấy..... Anh cùng Cố Bách Dã còn không tính là rất thân, ngược lại cùng đứa nhỏ hai nhà khác làm bạn bè. Tất cả mọi người đều có bối cảnh giống nhau chơi từ nhỏ đến lớn, cũng đều là từ nhỏ ra nước ngoài học tập, liền thường xuyên lui tới."

Thương Ngao Liệt vẫn đứng nguyên tại chỗ, cứ như vậy ôm Hạ Nhã, từ từ nhớ lại nói.

Hai người bạn kia của anh, một người tên là Tần Lãng, người cũng như tên, tính cách rất tốt, cũng là tiểu thiếu gia con nhà có học. Một người khác là Thẩm Liệt, điều kiện gia đình Thẩm Liệt có hơi kém hơn một chút, nhưng người lại rất thông minh. Trong ba người lại có bạn bè quen biết Hạ Thanh Thuần, cô ấy quen biết Tần Lãng không lâu liền hẹn hò, một tập thể như vậy vô tình hình thành.

Cho đến một năm kia, đang lúc trải qua nguy cơ phá sản, Thương Ngao Liệt còn cực kỳ trẻ tuổi phải tạm thời tiếp quản quyền quyết định ở Thương gia. Lúc này Thẩm Liệt tìm tới anh, nói hẳn có thể vì công ty tiến cử một hạng mục khoa học kỹ thuật sinh vật học mới phát triển, Thương Ngao Liệt đối với người bạn này là 100 % tín nhiệm, buông tay cho hẳn đi làm.

Kết quả, căn bản là một cú lừa gạt. Thẩm Liệt giở tiểu xảo lừa gạt toàn bộ tiền của công ty, còn tiết lộ tin tức ra ngoài, giá cổ phiếu tuột dốc không phanh.....

Hạ Nhã nghe thế không khỏi mồ hôi lạnh đổ liên tục, ngược lại hít sâu một hơi hỏi người đàn ông của cô: “Anh bị hẳn lừa? Anh là bạn tốt nhất của hẳn ta, tại sao hẳn lại muốn lừa anh?”

Hàng lông mày rậm anh tuấn, lộ ra một loại u buồn nhàn nhạt vô cớ, “Cậu ta đối với anh có bất mãn, còn có vốn là bậc cha chú hai nhà bọn anh cũng không hòa thuận, bọn họ muốn cả nhà họ Thương chôn cùng.”

Hạ Nhã biết rõ cha của Thương Ngao Liệt là một hồ mìn khác của anh, cô cảm thấy chuyện xưa này đã đủ làm anh đau lòng, liền tạm thời không có hỏi nhiều thêm. “Vậy anh nhanh nói tiếp xem, lúc ấy tình huống nguy hiểm như vậy, làm sao anh xoay trở?”

Anh ngược lại nhếch môi, đại khái là đang cười cô nghe quá nhập tâm, giống như là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ rồi. “Còn có thể làm sao? Anh thật sự tận lực.”

Thương Ngao Liệt dùng một câu nói đơn giản này liền sơ lượt qua đoạn thời gian chưa xót kia. Chính là Hạ Nhã vẫn nghe được cay đắng trong đó, nước mắt không khỏi lặng lẽ tràn mi.

Vốn là một thiếu niên tấm lòng như hoa lan theo đuổi học y, lại bị biến cố thay đổi nhanh chóng trở thành một đương gia sắc bén mạnh mẽ. Anh sẽ không thua, anh so với tất cả đám bạn cùng trang lứa đều muốn giống ông cụ non. Những năm kia, một mình anh tần tần khổ khổ chống đỡ công ty, các loại tâm cơ, thủ đoạn, như thế nào tàn nhẫn làm đến cùng. Anh tự nói với bản thân, cho dù dưới chân đạp trên thi hài khắp nơi, anh cũng phải chịu đựng. Cuối cùng mới có thể đánh một trận xinh đẹp, khắc phục khó khăn.

Bàn tay Thương Ngao Liệt đặt sau lưng Hạ Nhã khẽ nắm thành quyền, thở dài nói: “Sau khi mọi chuyện qua đi, bọn anh nắm được bằng chứng chính xác Thẩm Liệt lừa dối buôn bán, Tần Lãng muốn anh trực tiếp đưa Thẩm Liệt cho cảnh sát xử theo pháp luật, anh..... do dự.”

Đó là một sai lầm lớn không cách nào bù đắp mà anh đã phạm phải.

"Thẩm Liệt hẹn anh đến một gian nhà xưởng gặp mặt, anh không đến chỗ hẹn, nhưng mà trong nội tâm, anh muốn nghe xem cậu ta nói như thế nào." Thương Ngao Liệt cúi đầu, chôn mặt ở cổ Hạ Nhã, tiếng nói của anh ở bên tai cô, trầm thấp thanh tịnh. “Có đôi khi..... đặc biệt là sau đoạn thời gian chuyện này vừa xảy ra, thường tự trách, tự giận chính mình. Nếu như lúc trước anh nghe lời Tần Lãng, trực tiếp giao Thẩm Liệt cho cảnh sát, sẽ không gián tiếp hại chết bọn họ.... Là anh quá nhân từ nương tay.”

Sắc mặt Hạ Nhã tái nhợt, không dám suy nghĩ tiếp người đàn ông này trong lòng vùi giấu bao nhiêu đau đớn cùng thống khổ không nói nên lời.

"Lúc đó là Hạ Thanh Thuần nói cho anh biết, Tần Lãng một mình đi nhà xưởng, chờ anh đuổi đến thì đã chậm.... Tình huống cụ thể anh cũng không

phải rất rõ ràng, chỉ là Hạ Thanh Thuần vì tận mắt nhìn thấy bạn trai mình chết, mới mắc chứng trầm cảm.”

Muốn anh lần nữa nói hết những chuyện xảy ra trong quá khứ này với cô hẳn là không dễ dàng. Cũng khó trách, anh không dám tùy tiện mở rộng cửa lòng với người ngoài.

Thương Ngao Liệt bởi vì nhân từ nương tay, mất đi người bạn thân. Trái tim anh bị trọng thương, không muốn lại kết giao bạn bè, càng làm cho bản thân trầm mê trong công việc, tìm được giải thoát, tìm được nơi cứu rỗi.

Thì ra anh cũng là một người đàn ông có nhược điểm. Nhược điểm của anh chính là trải đời quá sớm, mới có tâm ma. Anh cảm thấy không có được, sẽ không mất đi, không có tình cảm, sẽ không có phản bội.

Hạ Nhã yên tĩnh dùng dịu dàng cùng nước mắt nóng hổi ôm anh. Cô nghĩ nghĩ, qua thật lâu, vô cùng chân thành nói cho anh biết: “Thầy Thương, nếu như anh cảm thấy, từ nay về sau anh đã không có tín ngưỡng, vậy thì bắt đầu tín ngưỡng sinh mệnh đi.”

Thương Ngao Liệt bị lời này của cô hoàn toàn rung động.

Đây là một câu nói tốt đẹp biết bao nhiêu, mạnh mẽ hùng hồn biết bao nhiêu.

Hạ Nhã, từ nay về sau, anh liền cùng em cùng nhau, tính ngưỡng sinh mạng.

Thương Ngao Liệt không nói một câu, nhưng ngũ quan nghiêm túc lại dần dần mềm mại. Anh vững vàng nắm lấy tay cô, giống như nắm lấy một thứ tốt đẹp cuối cùng trong sinh mạng của anh.

"Nhã Nhã, cho nên em hẳn là rõ ràng, anh chưa từng xem Hạ Thanh Thuần trở thành “hồng nhan tri kỷ”. Cô ấy cũng căn bản không tính là

“thanh ma trúc mã”. Trong mắt anh, lúc trước cô ấy là “bạn gái của bạn anh”, về sau, cô ấy chính là “bệnh nhân.”

Anh học y, bởi vì mang tấm lòng y đức, mới ngẫu nhiên đối với Hạ Thanh Thuần sinh ra thương cảm. Chính bản thân anh cũng hiểu được loại thương cảm này sẽ làm cho Hạ Thanh Thuần sinh ra ý lại, cho nên nhiều năm qua anh thủy chung chưa từng vượt qua một bước nhỏ. Hôm nay có Hạ Nhã, càng làm cho anh cảm thấy vì gia đình, dù là lựa chọn ích kỷ lảng tránh, cũng không có gì đáng trách.

"Về phần người trong nhà sẽ tác hợp bọn anh, là bởi vì bọn họ không biết đoạn tình cảm giữa Thanh Thuần và Tần Lăng. Huống chi anh vẫn luôn độc thân, mới có thể làm cho bọn họ hiểu lầm. Vốn anh cảm thấy người nhà anh đi lại thân cận quá cùng cô ấy cũng không nên, về sau phát hiện khi cô ấy cùng bọn họ cùng Cố Bách Dã một chỗ có thể làm cho tâm tình của cô ấy có nơi an ủi.... Nhã Nhã, chiếc lắc tay thủy tinh màu phấn hồng Hạ Thanh Thuần luôn luôn đeo trên tay, chính là kỷ vật Tần Lăng tặng cho cô ấy."

Vốn là trong lòng Hạ Nhã, thủy chung còn có một nghi vấn chưa cởi bỏ, chính là đêm đó Hạ Thanh Thuần gọi điện thoại cho Thương Ngao Liệt khóc lóc, hôm nay cô ngược lại hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra rồi. Chính là nửa điểm chứng trầm cảm của Hạ Thanh Thuần phát tán, mới tìm đến anh.

Thương Ngao Liệt thấy cô thoáng dăm chiêu, anh còn nói: “Phụ nữ bọn em thích lời chuyện cũ ra nói, vậy thì liền nói cho em biết. Đêm sinh nhật anh cũng không phải là cùng Hạ Thanh Thuần ở cùng một chỗ. Kỳ thật lúc ấy.... ở phòng thí nghiệm, nhiều người đợi anh như vậy, anh thật sự đi không được. Về sau lúc trên đường về nhà, nhận được điện thoại của Thanh Thuần, liền đi đến xưởng thuốc lấy văn kiện Chỉ có điều về muộn là anh không đúng.”

Nói trắng ra là, kỳ thật tình nghĩa của anh đối với Hạ Thanh Thuần còn chưa sánh bằng quan tâm của cô dành cho Lãnh Dương.

Hạ Nhã gật đầu, nói: “Được rồi, em chính là thích lôi chuyện cũ ra nói. Em còn nhớ rõ lúc anh đang ở Geneva, Thụy Sĩ, em gọi điện tìm anh nhiều lần như vậy, nhưng anh vừa nghe máy liền giáo huấn em.....”

"Anh cũng không biết bạn em xảy ra chuyện. Huống chi, lúc nghe em nói không có việc gì, anh còn rất lo lắng cho em.”

Thương Ngao Liệt cuối cùng cũng chính miệng nói câu cuối cùng chưa kịp nói trước đó với cô. Anh trầm mặc một lát, cúi đầu xuống, chuyên chú nhìn Hạ Nhã. “Nhã Nhã, em cảm thấy anh không quan tâm em, vắng vẻ em, bỏ qua em.... Có lẽ bởi vì anh một mình đã quen. Nhã Nhã, em cho tới nay đều làm rất tốt, thật sự rất tốt.”

Hạ Nhã nhỏ giọng khóc nước nỡ, quệt mồm nói: “Như vậy... Không phải thật tốt sao? Sớm nói những chuyện này cho em biết.... Không phải sẽ tốt sao?”

Thương Ngao Liệt tỳ cằm trên trán Hạ Nhã, “Thầy Thương biết sai rồi....”

Anh vẫn cho là, chuyện cũ những ngày trầm trọng trước kia nên để một mình anh yên lặng gánh chịu là được rồi, chỉ cần cô không phát hiện có vấn đề, nên cái gì cũng không nói với cô.

Giáo sư Thương còn chưa từng nhận thức, thì ra trong hôn nhân rất nhiều chuyện đều cần phải hai người đến gánh vác. Rất nhiều chuyện cần phải dùng tất cả chân thành mà đối đãi, mới có thể lấy được sự tin tưởng từ đối phương.

Trong hôn nhân, hai người đều là lính mới, cần học tập rất nhiều. Giống như hôm nay, anh đã hiểu được điều phụ nữ quan tâm không phải là quá

khứ của đàn ông, mà là người đàn ông đó có muốn cùng cô cùng nhau đối mặt với cái quá khứ kia hay không.

Anh tự cho là đúng tự mình gánh chịu, ngược lại trở thành gánh nặng giữa vợ chồng bọn họ.

Thương Ngao Liệt khàn giọng nói: “Nhã Nhã, từ nay về sau, mặc kệ là đi đâu, anh đều sẽ cố gắng dùng thân phận thầy hướng dẫn mang theo em. Về cuộc hôn nhân của chúng ta, anh đảm bảo với em, từ nay về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều có thể dựa vào anh, chỉ cần em cần anh.”

"Thầy Thương....."

Nghe cô còn ngu ngốc gọi cô là “thầy”, Thương Ngao Liệt cười rộ lên, liền cũng theo cô nói: “Thầy Thương đều nghe theo chủ ý của em, từ nay về sau sẽ thay thế ba em.... Vĩnh viễn chăm sóc em, được không?”

Giờ phút này, Hạ Nhã lại rất muốn trả lời anh “không được.” Cô quả thật không thể trông cậy từ miệng người đàn ông này nghe được một câu lời ngon tiếng ngọt.

Tuy nói “chăm sóc em” so với “anh yêu em”, trong tình huống trước mắt, tình yêu của anh so với trách nhiệm càng làm cho cô vui mừng hơn.

Lúc này, Thương Ngao Liệt trực tiếp vươn tay, nắm lấy chiếc cằm nhỏ xinh xinh của cô, cúi đầu hôn xuống. Hạ Nhã nhất thời đắm chìm trong nụ hôn này, dường như cặp mắt của anh là một mảnh sao trời thâm thúy.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 29: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn (2)

Ngón tay dài hữu lực của Thương Ngao Liệt kiềm chế đầu Hạ Nhã, khiến cho cô không cách nào né tránh nụ hôn tràn ngập trăn an cùng tình cảm mãnh liệt này. Đôi môi truyền đến cảm giác, làm cho cô chủ động hé miệng, toàn tâm toàn ý đáp trả. Chỉ cần có tình yêu, không cần đến kỹ xảo thành thực làm gia vị phụ.

Diện tích thân thể cùng thân thể đụng chạm từ từ khuếch tán. Người đàn ông cấm dục, lý trí, tỉnh táo này trong lúc mê loạn lộ ra một cổ khát vọng sắp đánh mất lý trí.

Hôn sâu một hồi, "Nhã Nhã....." Thương Ngao Liệt cười nói, ngược lại mổ hôn cái cổ cao thẳng của cô. Từ sinh nhật đêm đó phóng túng qua đi, mỗi đêm anh đều hoài niệm thân thể mềm dẻo, còn có khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của cô.

Thương Ngao Liệt không khỏi cười ra caravat, Hạ Nhã lại bởi vì hành động này của anh lập tức sinh ra đề phòng, vẻ mặt như lâm đại địch.

Anh cho là cô vẫn còn bài xích việc cùng mình thân mật, là anh kịch liệt đòi hỏi làm cho cô không cách nào thích ứng? Anh bây giờ không hề là một giáo sư tao nhã lịch sự, mà là người chồng thân mật nhất của cô, có phải thay đổi này làm cho cô có chút lạ lẫm?

Rốt cuộc, Thương Ngao Liệt thu hồi ánh mắt nóng bỏng, Hạ Nhã thả lỏng khuôn mặt căng thẳng, dựa vào trong ngực anh.

Nụ hôn nhiệt tình vừa rồi làm cho cô choáng váng đầu óc, liền thấy Thương Ngao Liệt khôi phục hình tượng chính nhân quân tử.

Trong lòng Hạ Nhã thầm mắng. Mẹ nó! Rút rề một chút chẳng lẽ cũng sai sao? Anh không thể cường thế một chút, chủ động bỏ nhào qua, chẳng phải được rồi sao?

Nghĩ lại lại muốn, không đúng không đúng, hôm nay là anh đã làm sai cầu xin cô tha thứ, bản thân quyết định không thể dễ dàng để người đàn ông này nếm được ngon ngọt.

"Nhã Nhã, hiện tại anh rất cần ngủ một giấc." Thương Ngao Liệt nhìn mặt mũi tràn đầy hoang mang của cô vợ nhỏ, cúi đầu xuống cười cười.

Hạ Nhã vội nói: "Đúng đúng đúng, anh đã bao lâu không ngủ rồi? Nhanh đi ngủ đi, anh ngay bây giờ đi ngủ đi!"

Thương Ngao Liệt cũng không vội trong nhất thời, Hạ Nhã nghe thấy đối phương nhẹ nhàng nói: "Anh hy vọng lúc anh tỉnh ngủ, em vẫn ngoan ngoãn ở nhà..... Anh sẽ không để ý em ngủ cùng anh một hồi."

Hạ Nhã tự mình suy nghĩ lệch lạc lại trừng mắt nhìn anh, Thương Ngao Liệt đang muốn tiếp tục trêu chọc cô. Cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn đến dưới bóng mắt anh xuất hiện vết xanh đen, trong lòng liền mềm nhũn, cô nhẹ giọng nói: "Thầy Thương, chờ anh tỉnh lại, em làm đồ ăn ngon cho anh."

Bởi vì thường xuyên mệt mỏi, cùng thói quen thiếu ngủ, lúc này gần như là đầu vừa dính vào gối là Thương Ngao Liệt liền ngủ say. Nếu như không phải anh cài đồng hồ báo thức, còn không biết bản thân sẽ ngủ đến khi nào.

Thương Ngao Liệt đi ra phòng ngủ, một tay gác trên khung cửa. Bên ngoài sắc trời đã toàn bộ chuyển thành màu đen, Hạ Nhã một mình đang làm việc nhà. Cô đang ngoan ngoãn xếp quần áo vừa lấy vào từ bên ngoài hồi chiều, trong miệng còn khẽ hát.

Cuối cùng, chỉ thấy Hạ Nhã đột nhiên mím môi, Thương Ngao Liệt không khỏi kinh ngạc, lại thăm dò, thì ra trong tay cô đang cầm quần lót anh đã giặt sạch.....

Thương Ngao Liệt đi qua, giọng nói vẫn lạnh lạnh như cũ, “Không phải em nói nấu đồ ăn ngon chờ anh sao?”

Hạ Nhã vội vàng ném đồ vật gì đó đang cầm trong tay qua một bên, cười nói: “Anh ngủ thật ngon, em còn cho rằng đợi đến ngày mai anh mới tỉnh, anh đây là bị đói mà tỉnh sao?”

"Ngày mai Chủ Nhật, không vội, một hồi còn có thể ngủ."

Thương Ngao Liệt còn chưa nói xong, Hạ Nhã đã từ trên ghế nhảy dựng lên, nhanh như chớp chạy vào phòng bếp.

Một chén cơm to, rau trộn thịt cùng vài món ăn mùi vị không tồi, Thương Ngao Liệt ăn no nê, cầm lấy giấy ăn cô đưa tới, gật đầu khen ngợi: “Ăn rất ngon.”

Hạ Nhã còn thật khiêm tốn nói: “Đó là bởi vì anh đói bụng, ăn cái gì cũng thấy ngon.” Cô tri kỷ đưa một ly trà vừa pha tới.

Thương Ngao Liệt nhìn ly trà đang bốc khói trong tay cô, trong không khí tràn ngập hương trà, anh không khỏi nhìn về cô gái nhỏ trước mắt. Đôi mắt đen láy như mực linh khí bức người, môi nhẹ nhàng nhếch lên.

Cô chủ động pha loại lá trà anh thích uống nhất, cuộc sống cũng đã sớm quen với tiết tấu cùng phương thức của anh, người vợ tốt như vậy, phải đi đâu tìm đây?

Thương Ngao Liệt nhìn cô cười một chút, lúc này Hạ Nhã nói: “Thầy Thương, trước đó em đưa ra cái đó.... Chuyện đó, em cũng có chỗ không đúng, là em kích động, không nên cầm cái đó nói chuyện.”

Cô còn nhớ rất rõ ràng, lúc đó Thương Ngao Liệt nói lời thô tục, khóe miệng run rẩy, khuôn mặt anh tuần đều sưng to. Kỳ thật, cô cũng rất là may mắn, dù sao cô có thể sử dụng chiêu “đơn ly hôn” này chọc tức người đàn ông bình tĩnh như anh thành như vậy, cũng là một chuyện bản lĩnh.

Thương Ngao Liệt nghe được buồn cười, tự nhiên cũng sẽ không trách cô cái gì. Bà xã nhỏ của anh cực kỳ chân thành, trong giọng nói lại còn cố ý pha chút làm nũng cũng tiểu tính tình xấu, cô giống như cũng không nghĩ dùng hai chữ “ly hôn”, mà trực tiếp thay bằng “cái đó.”

Vợ chồng chung sống chính là nhường nhịn lẫn nhau, trải qua năm tháng cùng kinh nghiệm mâu thuẫn, mày nhả toàn bộ góc cạnh, bánh răng đồ đầy dầu máy, cuộc sống gia đình hòa thuận mới có thể thuận lợi sống chung.

Thương Ngao Liệt nói: “Nhã Nhã, chúng ta đều nghiêm túc, từ nay về sau không được nhắc lại chuyện kia.”

Đối phương gật đầu, đầu cúi đến không thể thấp hơn nữa. Thương Ngao Liệt bật cười, Hạ Nhã nhìn tim đập mạnh không thôi, cô kiễng chân, mổ nhẹ một cái trên cằm của anh, sau đó xoay người bỏ chạy.....

Thương Ngao Liệt rửa chén đĩa xong, dọn dẹp bàn ăn, vừa mở vòi nước rửa sạch trái cây.

Hạ Nhã đã thay đồ ngủ đi ra, Thương Ngao Liệt vẩy vẩy nước đọng trên tay, giương mắt nhìn cô vợ nhỏ, khóe môi không khỏi giương lên. Cô đang mặc trên người là chiếc áo sơ mi của anh, áo hơi lớn càng tôn lên bộ dáng nhỏ xinh của cô.

Thương Ngao Liệt rửa sạch một trái lê đưa tới, Hạ Nhã nghĩ nghĩ, nói: “Em ăn không hết, chỉ ăn nửa trái.”

Thế nhưng anh không cho phép, “Không thể chỉ ăn nửa trái.”

Dùng lời người xưa mà nói: Phân lê, có ý là “chia lìa.”

Không ngờ người đàn ông này còn rất cổ hủ.

"Thì ra thầy Thương cũng mê tín như vậy." Vì vậy cô nhìn anh, cười khanh khách.

Thương Ngao Liệt hỏi: “Em cười cái gì?”

"Em cũng không muốn..... cùng anh “chia lìa” chứ sao.”

Hạ Nhã nói xong, vội vàng chuyển sang chuyện khác, “Đúng rồi, thật sự không nghĩ tới.....Thật muốn bày giáo sư Thương đây ở trên thương trường, không chừng cũng có thể trở thành nhân vật lớn.”

Thương Ngao Liệt cũng không có đáp lời, anh cầm trái lê trở lại phòng bếp. Hạ Nhã cầm quyển tạp chí, trong miệng trêu chọc: “Người ta kết hôn, em cũng kết hôn, cho rằng chọn một vị giáo sư tướng mạo xấu xí có thể bớt lo, ai biết được lại gả cho một người mà người người đều thương nhớ, thật sự là thất sách.”

Thương Ngao Liệt đi ra lần nữa, trong tay nhiều hơn một đĩa trái cây đã được cắt sẵn. Lúc này Hạ Nhã vui vẻ, cầm lấy cây tăm ghim bỏ từng miếng vào miệng.

Trong miệng ăn là lê chua chua ngọt ngọt, trong lòng lại sớm ngọt như mật đường.

Bên cạnh chiếc sofa trong phòng khách là một chiếc đèn bàn thủy tinh màu sắc rực rỡ giả cổ Hạ Nhã mang từ trong nhà đến. *d?đ?l?q?đ* Cô ngồi trên ghế xem tạp chí ăn trái cây, ngón tay Thương Ngao Liệt không ngừng bay lượn trên laptop, chỉ là giờ phút này anh làm việc cũng không được chuyên tâm.

Cánh tay cùng đôi chân dài của bà xã nhỏ đều lộ ra bên ngoài, áo sơ mi của anh trên người cô giống như nửa che nửa đậy, càng tăng thêm phần hấp dẫn. Giống như một đóa hoa diễm lệ, lung linh đơn giản bị bao bọc trong quần áo.

Thương Ngao Liệt cầm ly trà trước mắt lên nghĩ muốn uống nước, chỉ là cô ở trước mắt nên biểu hiện không được tự nhiên, lá trà trôi nổi trong ly, thậm chí tiết lộ tâm tư của anh.

Hạ Nhã đang lật xem tạp chí giống như là nhớ ra gì đó, “Thương tiên sinh, chuyện bạn thân của em cùng anh họ của anh, nên làm sao bây giờ?”

Nhắc tới chuyện này, bởi vì liên lụy đến một sinh mạng nhỏ chưa ra đời, giáo sư Thương cũng không khỏi nghiêm mặt.

"Bạn em nghĩ như thế nào? Thật sự định một mình sinh con rồi tự nuôi dưỡng? Đứa bé từ nay về sau dù cha ruột ở trước mặt cũng không biết được, tốt sao?"

Hạ Nhã phản bác anh: “Vạn nhất chuyện này để người họ Cố biết, có thể càng tồi tệ hay không? Bọn họ sẽ ép buộc San San phá thai sao?”

Thương Ngao Liệt lắc đầu, “Chuyện này không cần lo lắng, chỉ là bạn của em.... Có thể tàn nhẫn quyết tâm, để cho đứa bé này không có cha sao?”

Hạ Nhã nhìn thấy nụ cười nhạt trên mặt Thương Ngao Liệt, hiện ra một loại đau thương ẩn nhẫn, anh cũng nhớ ba của mình sao?

Cô vội càng nói sang chuyện khác, “Cố Bách Dã, tên đàn ông cạnh bà này, em nhìn cũng không thấy hắc sẽ làm được một người cha tốt, chia tay với San San anh ta vui vẻ lắm.”

Thương Ngao Liệt lại không đồng ý với ý kiến của cô vợ nhỏ, “Anh thấy sau khi anh ta chia tay, cũng không có tốt chút nào.”

"Nghe nói hần hàng đêm rượu chè gái gú, ngày ngày về muộn...." Hạ Nhã châm chọc.

"Anh ta đúng là có đến quán bar uống rượu, nhưng cũng không có làm gì khác."

Hạ Nhã cười rộ lên, “Xem ra anh còn cố ý tìm hiểu? Anh có tính toán quản xem bọn hần làm chuyện rãnh rỗi khi gió gì, đúng không?”

Thương Ngao Liệt cho rằng, hơi trông nom một chút trong lời nói cũng không có gì quá đáng. Dù sao coi như tính trên phân lượng đứa cháu nhỏ còn chưa ra đời kia. Mặt khác cô vợ nhỏ này của anh rất trọng tình cảm, bạn bè gặp chuyện cũng không thể không quan tâm.

"Đứa bé không thể tùy tiện xóa sạch, bọn họ vừa hiểu được không thích hợp sống cùng nhau, việc này rất khó giải quyết." Thương Ngao Liệt nhíu mày, nghĩ sâu tính kỹ. “Tốt nhất là để cho bạn em cùng Cố Bách Dã tự mình thương lượng, chúng ta có thể làm cũng chỉ có thể như vậy.”

Hạ Nhã suy nghĩ một chút, “Vậy em sẽ nói chuyện với San San, xem cậu ấy có đồng ý gặp Cố Bách Dã không.” Cô còn nói: “Thầy Thương, khả năng là sau đó còn phải phiền anh làm trung gian.”

"Chỉ là em phải biết, anh không phải vì anh họ của anh."

Nói cách khác, anh là vì em.

Thương Ngao Liệt nói một câu hời hợt, làm hại Hạ Nhã muốn vùi đầu vào tạp chí. Thấy cô làm bộ nghe không hiểu, anh tiến tới gần, “Không cảm ơn anh một chút?”

Hạ Nhã nâng đầu lên, “Bữa cơm vừa rồi còn không phải em làm?”

Thương Ngao Liệt cười một tiếng, xem như thôi.

Sau một lát, cô gái nhỏ ngồi bên cạnh tuy nói không quấy rầy anh, nhưng lại có suy nghĩ quấy rối gác chân dài của cô trên chân anh, như có như không cạ nhẹ.

Thương Ngao Liệt cúi đầu nhìn ngón chân trắng nõn của bà xã nhỏ đang qua lại cọ xát trên đùi anh. *d/đ/l/q/đ* Hạ Nhã tựa như cô gái nhỏ bình thường làm nũng khoe mẽ với bạn trai nhà mình: “Thầy Thương, trong phòng lạnh quá.”

Giáo sư Thương trả lời cô: "VẬY em đến góc tường đứng đi."

"..... Tại sao?"

"Bởi vì góc tường có 90 độ."

Hạ Nhã “xì” một tiếng vui vẻ, trong lòng nói thầm thì ra người đàn ông này cũng biết nói đùa.

Một giây kế tiếp, cô vừa kinh ngạc rồi cuộc không cười nổi ra tiếng.

Thương Ngao Liệt một phát bắt được mắt cá chân của cô, tuy nói tầm mắt của anh như trước tập trung trên màn hình laptop, vẻ mặt vẫn thanh tâm quả dục trước sau như một, nhưng động tác trên tay anh lại càng hại người!

Bàn tay từng cho cô vô tận ấm áp đang vô cùng mập mờ xoa nắn ngón chân non mịn xinh đẹp của cô. Mặt Hạ Nhã so với con cua bị hấp càng đỏ hơn, như là có một dòng điện từ chân cô chạy khắp toàn thân.

Thương Ngao Liệt ngồi tại chỗ, khí định thần nhàn nâng chân cô, vuốt ve lưng bàn chân bóng loáng, ma xát nặng nhẹ vừa như trấn an vừa như gãi

ngứa. Trêu chọc giống như có người cầm cọng lông vũ quét nhẹ từ lòng bàn chân của cô, hành động gây rối này làm cho người ta khó chịu không thôi.

Hạ Nhã rốt cuộc không nhẫn nại nổi nữa, buồn bực nói, "Ghét!" Muốn thu hồi chân của mình, người nọ lại không cho.

Thương Ngao Liệt giống như là không nghe thấy cô ngạo kiêu, nghiêng người hỏi cô: "Nói cái gì?"

Động tác trên tay từ trên ngón chân lên tới bắp chân.

Hạ Nhã hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Dừng tay!"

Vẻ mặt Thương Ngao Liệt nhàn nhạt hỏi ngược lại, "Tại sao?"

Cô nói: "Thầy trò không thể mất lý trí."

"....."

Cô chính là muốn cho anh nhìn được mà ăn không được!

Thương Ngao Liệt không cách nào tuân theo lễ thói cũ, đầu ngón tay của anh một đường leo lên, chạm tới quần lót nhỏ dưới áo sơ mi.

Anh giống như là phát hiện bí mật của cô, khoe miệng có chút giương lên.

Hạ Nhã bởi vì đối phương đụng chạm mà tìm được khát vọng hồi lâu, thỏa mãn cùng tràn đầy, không khỏi phát ra một tiếng than nhẹ.

Thân thể của hai người đã dán chặt lấy nhau, dây dưa cùng một chỗ. Thương Ngao Liệt khẽ cắn nhẹ vành tai mềm cảm của cô, trong miệng còn bất chợt nói ra một câu không tương xứng với thân phận của anh.

"Ngón tay sâu, hay là anh sâu?"

Cô bị anh hỏi hoàn toàn ngỡ ngẩn.

Đàn ông thường xuyên làm thí nghiệm, ngón tay đương nhiên rất là linh hoạt.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 30: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn (3)

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của Thương Ngao Liệt chỉ miễn cưỡng che đậy thân thể nửa người dưới của Hạ Nhã, cặp mông vênh cao như ẩn như hiện chỉ dựa vào chiếc quần lót nhỏ màu hồng nhạt căn bản là không có tác dụng che chắn gì nhiều.

Cánh tay của anh rủ xuống, ngón tay uốn lượn đi vào trong. Hạ Nhã hô hấp khó khăn, xấu hổ kẹp chặt chân, ánh mắt phát hiện hay đầu lông mày của Thương Ngao Liệt tràn ngập dịu dàng.

Cô không khỏi mềm lòng, lặng lẽ thả lỏng bàn chân căng thẳng.

Trước kia, Quan San San nói cô chính là loại người đầu óc nhồi rau hẹ. Đại khái chính là: cô tuy tính tình bá đạo, nhưng lại không nhớ lâu. Đối với người khác quá tốt, trên mặt tình cảm lại dễ dàng mềm lòng.

Hạ Nhã lúc ấy mới bị bạn học trung học phản bội không lâu, mỗi tình đầu cũng nhanh chóng chết theo, cho nên nghe nói như thế nội tâm kinh sợ, cũng không dám tùy tiện tin tưởng người khác, tình yêu chân thực ngược lại trở thành một loại cấm kỵ.

Cho tới hôm nay, đụng phải vị giáo sư đẹp trai kim cương này, cô u mê ngu ngốc bị vây nhốt, đối phương ngay cả một câu dụ dỗ ngon ngọt cũng chưa từng nói đã bị dụ dỗ lăn lên giường.

Hạ Nhã đột nhiên rất muốn hỏi anh, tại sao anh lại muốn lên giường với cô?

Bởi vì bọn họ là nam nữ hoan ái theo yêu cầu, thiên kinh địa nghĩa. Hay là anh muốn mượn quan hệ vợ chồng thực sự để xúc tiến tình cảm cùng độ thân mật?

Ngón tay Thương Ngao Liệt mới vừa rời khỏi, cô đã không thể chờ được muốn biết đáp án. *d?đ?l?q?đ* Chỉ là cả người Hạ Nhã mềm nhũn, nhất thời vừa hốt hoảng chạy bừa, vùng vẫy không được vài cái, không cần thận liên tục tiếp té từ trên sofa xuống đất.

Thương Ngao Liệt nhìn Hạ Nhã quần áo xốc xếch từ dưới đất đứng lên, khuôn mặt giống như trứng gà đun nước sôi.

"Thương Ngao Liệt! Anh không thể ôm em chặt một chút hay sao!"

Giáo sư Thương cố nhịn cười, trên mặt trấn định tự nhiên trả lời: "Em thì không thể đừng lộn xộn hay sao?"

Hạ Nhã "Hừ!" một tiếng, không muốn quan tâm đến anh, một mình thờ phì phì đi thẳng về phòng ngủ.

Thương Ngao Liệt âm thầm thở dài một tiếng, dời tầm mắt trở về màn hình laptop. Anh gõ mấy chữ trên bàn phím, trong lòng lại suy nghĩ.

Anh có chút cảm thấy kinh ngạc về bản thân.

Chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày loại quan hệ giữa nam nữ này sẽ làm cho anh hăm sâu, hơn nữa sau đêm hoan ái đó, dường như đánh vỡ tất cả nguyên tắc trước kia của mình.

Tự chủ của anh thì ra không tốt như mọi người tưởng tượng.

Đêm nay, Hạ Nhã ngủ không yên ổn, cô nằm mơ một giấc mộng xuân làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

Sau khi tỉnh lại, cô nhòm người dậy, dưới bụng co rút một hồi, toàn thân nổi lên một loại cảm giác khô nóng, mồ hôi liên tục tuôn ra. Hạ Nhã chỉ cảm thấy cảnh trong mơ kia làm cho trái tim cô đập liên hồi, toàn thân lửa nóng phát run.

Mà nhân vật nam chính trong giấc mộng xuân kia, giờ phút này cũng bị động tĩnh của cô vợ nhỏ làm cho kinh động. Thương Ngao Liệt vốn là nửa tựa bên giường đọc sách, nghe thấy cô trong mộng rên rỉ, cho rằng cô nằm ác mộng, ai ngờ cẩn thận nhìn lại, chuyện cũng không phải như vậy.

Hạ Nhã mở mắt, từ trong hình ảnh nóng bỏng hồi hồn, liền nghênh đón ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thương Ngao Liệt. Trong lòng cô càng thêm bối rối, không biết làm sao, giống như đã làm chuyện xấu tội ác tà trời, còn bị thầy mình bắt quả tang.

Toàn thân cô còn đang bị vây trong giấc mộng, trong cảm giác cao triêu, hai mắt như được rửa qua một tầng sương.

Thương Ngao Liệt dựa tới gần, khẽ hỏi: “Làm sao vậy?”

Hạ Nhã thấp giọng khóc, bất lực lắc đầu, “Em không biết.....”

Cô quả thật không hiểu vì sao bản thân có thể dục cầu bất mãn như vậy, thân thể không bị khống chế tự làm ra phản ứng.

Thương Ngao Liệt nghe thấy ngữ điệu phát run của cô, vội vàng thấp giọng an ủi: “Không có chuyện gì, đây là hiện tượng sinh lý rất bình thường.”

Thân thể mê người của cô đã nhận biết tình dục, sai khi thực tủy biết vị đương nhiên sẽ muốn được càng nhiều an ủi.

Sâu trong ánh mắt của người đàn ông là hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhỏ, giọng nói muôn vàn dịu dàng, tràn ngập quyến luyến.

"Thầy Thương....."

Thương Ngao Liệt dùng nụ hôn nhẹ ngăn chặn lời cầu xin của cô, khi dễ đè lên, sức nặng trên người làm cho cô gái nhỏ dưới thân tâm hoảng ý loạn, chống đỡ không được. Anh cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Hạ Nhã vòng lấy hông anh, chủ động dụ dỗ: “Đây là chỉ rõ, em đã chuẩn bị sẵn sàng.....”

"Không....." Hạ Nhã chạm tới thắt lưng mạnh mẽ có lực của anh, thân thể lần nữa nhũn ra, "Muốn....."

Nghe ra trong lời nói của cô có đón ý nói hòa, cùng với cảm nhận bàn tay nhỏ bé đang chạy lung tung trên người mình, Thương Ngao Liệt cởi áo ngủ của cô ra. Hạ Nhã giống như một cây cải thìa trắng như tuyết, đáng thương hiện ra trong mắt anh.

Đây là đôi vợ chồng son buổi sáng vừa cãi nhau, buổi tối rồi cực vẫn chống như không được lực hấp dẫn lẫn nhau, nổi lại tình xưa, tình cảm càng cực kỳ mãnh liệt.

Thương Ngao Liệt dưới sự chủ động của bà xã nhỏ cởi bỏ quần áo, hai người không hề có bất kỳ cách trở đụng chạm đến da thịt làm say lòng người của đối phương.

Bởi vì trong giấc mộng vô ý thức trải qua một lần tiểu cao trào, không cần quá nhiều trêu chọc, Thương Ngao Liệt bắt lấy hai chân tách Hạ Nhã ra, trực tiếp tiến vào hoa huy*t đã sớm nóng ướt.

Một cảm giác tê dại sáng khoái từ chỗ hai người giao hợp khuếch tán đến toàn thân. Hạ Nhã bởi vì thoải mái tiết ra càng xuân thủy trong suốt. Thương Ngao Liệt yêu thương vuốt ve hoa huy*t ướt át, vẻ mặt chuyên chú. Hạ Nhã giống như là được anh yêu thương mà thân thể tản mát ra một cổ từ tính hấp dẫn, trong lúc ngây ngốc, cô không cách nào kềm chế liếc nhìn về phía đôi mắt luôn rất bình tĩnh lại có thể cảm dỗ phụ nữ của anh.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng này mỗi lần dụ dỗ người khác, rồi lại khiến người ta không tự chủ tự động trả giá tình cảm.

Còn nữa, thân thể ẩn dưới lớp tây trang lại có được một tỉ lệ hoàng kim tuyệt vời. Hạ Nhã lén lút ngắm vài lần, trong lòng tự nhủ cơ bụng của anh tốt cuộc là như thế nào luyện ra được?

Thương Ngao Liệt cũng không phải chỉ chú ý tự mình hưởng thụ, một tay anh nâng chân cô, tay còn lại liền xoa nhẹ nụ hoa tròn đáng yêu của cô, khiến Hạ Nhã thở nhẹ rên rỉ không thôi.

Dần dần, Hạ Nhã thích ứng tình triều cuồng nhiệt này, có thể chậm rãi khống chế ý thức của mình, thân thể cô giống như một đóa hoa đào lớn hồn nhiên, nở rộ dưới sự cuồng nhiệt của anh.

Mãnh liệt qua đi, hai tay Thương Ngao Liệt nắm chặt lấy vòng eo của cô, từ trên người cô tạm thời rời khỏi. Anh nằm xuống, muốn cho cô vợ nhỏ ngồi lên trên người mình.

Nhưng Hạ Nhã xấu hổ không chịu nổi. Người đàn ông tựa trên gối đầu, nhìn qua cô vợ nhỏ trốn một bên không chịu nhúc nhích, vẻ mặt hiện lên vẻ áp chế ý vị sâu xa. Anh tăng thêm lực đạo trong tay, xoa bóp hai bầu ngực sữa. Hạ Nhã bị anh trêu chọc toàn thân vô lực, muốn chủ động cầu xin tha thứ, tầm mắt lại không tự chủ bị dấu vết trên chân trái anh hấp dẫn. Vết sẹo trên chân trái của anh, một chút cũng không xấu.

Lần đầu triển miên, cô không dám nhìn lung tung. Hiện tại gan lớn rồi, hận không chế đem tầm mắt rà soát từng tấc toàn thân anh chiếm tiện nghi.

Mà hình vẽ trên đùi anh, giống như từng tia chớp màu đen kiêu kiêu lẫn nhau.

Thấy Hạ Nhã nhìn chăm chú như vậy, Thương Ngao Liệt nảy ra ý xấu, dùng cự vật cứng rắn dưới thân đâm cô. Hạ Nhã “A” một tiếng, dùng ánh

mắt tràn ngập cảnh cáo trừng anh.

"Không được nhúc nhích! Qua đây! Để cho em trước xem....." Hạ Nhã chỉ nói một nửa, lại không kìm lòng được vươn tay, vuốt ve vết sẹo bị thương của anh.

"Là bên cạnh vết thương xăm thêm lên..... sao?"

"Ừ....." Giọng anh trầm thấp, nhìn qua tràn ngập dự vọng không được thỏa mãn.

Hình xăm cùng với vết sẹo trên chân giao hòa lẫn nhau, giống như sau khi kết thúc công việc gòn gàng, ngoài trời phản phát cơn mưa, màn trời là từng đạo tia chớp màu trắng sáng. Chỉ là tia chớp trên đùi anh, là màu đen. Giống như ông trời tức giận, trút xuống trận mưa gội rửa sạch.

Giờ phút này, trên mặt Hạ Nhã vừa gợi cảm vừa nghiêm túc, bất kỳ một người đàn ông nào cũng bị đánh bay lý trí.

Thương Ngao Liệt không chờ cô được, hiện tại cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm với cô, đơn giản ngồi dậy ôm lấy thân thể mềm mại của bà xã nhỏ, cúi đầu gặm cắn bộ ngực đầy đặn của cô.

Hạ Nhã giờ phút này hơi thở mỏng manh, anh cũng không có ý định buông tha, cực vật vọt vào hoa huy* t tốt đẹp, xâm nhập đâm rút. Hai tay còn thỉnh thoảng lôi kéo trần trọc, tận tình tàn sát bừa bãi bộ ngực xinh đẹp.

Hạ Nhã khó lòng kềm chế, tận lực đóng đưa eo nhỏ của mình phối hợp với anh, thân thể từ trong cực độ vui thích tìm được chỗ dựa. Cô si ngốc nhìn ngũ quan anh tuấn của anh, mà anh cũng tận tình săn sóc, giống như mật ngữ giữa tình nhân, tuy hai mà một.

Trái tim cùng thân thể của cô nhiệt tình yêu thương anh....

Ánh rạng đông hiện ra.

Hạ Nhã thở dốc không thôi nằm vật xuống chiếc giường đôi, người đàn ông bên cạnh tuy cái trán đổ mồ hôi, bộ dáng vô sỉ lại như chưa phát huy hết công lực.

Giáo sư Thương thấy trong mắt bà xã nhỏ hiện lên oán khí làm cho người ta không hiểu, liền hỏi cô: “Không hài lòng sao?”

Hạ Nhã bĩu môi, biết bản thân xem như triệt để thần phục dưới kỷ xảo của anh, “Ngay cả học trò của mình cũng không buông tha, hừ!”

Thương Ngao Liệt thấp giọng cười, ánh mắt không khỏi nhìn đến vật bên cạnh đèn bàn, “Đúng rồi, trước khi ngủ em để cái hộp trên bàn là cái gì?”

Hạ Nhã tức giận trả lời: “Caravat, quà sinh nhật của anh.”

Chỉ là trước kia còn chưa kịp tặng mà thôi.

Giáo sư Thương chỉ “À” một tiếng, không tiếp tục hỏi. Hạ Nhã bắt đầu buồn bực không thôi.

Cô còn trẻ như vậy, lại không có kinh nghiệm yêu đương, ngay cả một người đàn ông nói lời ngon ngọt dễ dàng cô cũng không có. Liền vợ ngay người đàn ông này, thật sự là càng nghĩ càng không đáng!

Thương Ngao Liệt đột nhiên mở miệng: “Anh cho rằng, ngày đó anh đã nhận được quà tặng.”

Hạ Nhã không hiểu nhìn người đàn ông trước mặt vài lần, cuối cùng từ trong ánh mắt của anh tìm được đáp án —— quà tặng trong miệng của anh kia, chính là cô.

Cô gái nhỏ không muốn yếu thế, nghiêm mặt nói: “Vậy anh thăm rồi, đời này rốt cuộc không thể thu được quà tặng nào tốt hơn như vậy.”

Thương Ngao Liệt nâng mặt của cô lên, nhẹ nhàng ôn xuống một cái. Thấy bầu không khí không sai, hành động của anh khó có được lảng mạn như vậy, Hạ Nhã thừa cơ, rốt cục hỏi ra nghi vấn đã cân nhắc rất nhiều lần trong lòng.

"VẬY ANH..... CẢM THẤY EM NHƯ THẾ NÀO?"

Thương Ngao Liệt đã xoay người đứng dậy, sau khi mặc đồ ngủ lên người, giọng điệu anh khôi phục trước sau như một, nhàn nhạt nói: "Em?..... Thật làm cho người ta cảm thấy ấm ỉ."

"....."

Hạ Nhã cảm thấy nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ xuống, đã không còn hứng thú nói chuyện cùng người đàn ông này.

Thương Ngao Liệt nhìn thấy vẻ mặt thoáng hiện lên mất mát của cô gái nhỏ, ngầm thở dài, đột nhiên bế cô từ trên giường lên.

Hạ Nhã sợ hãi kêu, "Anh muốn làm gì?!"

Anh thật ra có chút không biết nói gì, "Em có thể dừng suy nghĩ lung tung hay không?"

Nói xong, cũng không để ý đối phương có nguyện ý không, trực tiếp ôm bà xã nhỏ vào phòng tắm.

_____KẹoĐắng:::d/đ/l/q/đ_____

Qua mấy ngày, Hạ Nhã trở về Hạ gia tìm Quan San San nói chuyện, hai người đều tự phát biểu cách nghĩ của mình.

Quan San San nói, thật ra thì bản thân lúc đó cũng là bị mẹ cô ép buộc, mới sẽ suy nghĩ tới muốn tìm một chỗ trốn. Dù sao đứa bé là vô tội, từ nay

về sau coi như bản thân không muốn dựa vào Cố Bách Dã, nhưng vì suy nghĩ Cố Bách Dã là cha của đứa bé cũng có quyền được biết.

Chỉ là, Quan San San cũng không chắc, người đàn ông kia đối với việc cô tự ý muốn sinh đứa nhỏ ra có ý kiến gì hay không, cô còn muốn dựa vào Thương Ngao Liệt đi thăm dò thử.

Không ngờ được, ngược lại mẹ Quan mang theo một đồng hồ bỏ túi tới tận cửa. Bà vừa thấy Hạ Nhã liền liên tục xin lỗi, nói con gái bà đã quấy rầy nhiều, còn khuyên Quan San San theo bà trở về nhà.

Hạ Nhã biết mẹ Quan mạnh miệng mềm lòng, cái này thì cô yên tâm. “Chỗ ở của mọi người nhanh sẽ phá bỏ phải dời đi nơi khác rồi, San San ở lâu không tiện. Chỗ này của con rộng, không có người ở để không cũng không làm gì.”

Mẹ Quan nghĩ thầm trong bụng, không lâu trước đây nhà đầu Hạ gia này hình như đã kết hôn, bà có chút không quen, thuận miệng nhiều chuyện nói: “Con bé này kết hôn sớm thật, khi nào thì đi có thể gặp mặt chú rể đây?”

Hạ Nhã hàm hồ mấy câu lảng sang chuyện khác, Quan San San thấy cô không muốn nói nhiều chuyện Thương Ngao Liệt, liền đi theo nói chuyện khác.

Hạ Nhã bởi vì trong lòng đối với Quan San San có gì nói nấy, cũng không muốn quấy rầy mẹ con hai người đoàn tụ, liền chào hỏi xong rồi rời khỏi.

Đi ngang qua một nhà thuốc lớn bên đường, cô dừng chân nghỉ ngơi chốc lát, nhìn thấy bên ngoài treo băng rôn quảng cáo bao cao su. Cô nhớ tới thời điểm thân mật cùng vị Thương tiên sinh trong nhà, đối phương chưa bao giờ làm bất kỳ phương pháp phòng ngừa nào. Anh có thể... cũng muốn mau sớm có một cục cưng nhỏ của bọn họ hay không?

Một tiếng chuông điện thoại reo làm cắt đứt suy nghĩ của Hạ Nhã, cô nhìn tên hiển thị trên màn hình, giật mình không nhẹ.

"..... Hạ Phàm?"

Đối phương cười nhẹ nói chuyện bằng giọng điệu chưa từng có trước kia, “Hạ Nhã, tôi có việc tìm chị, quán cà phê dưới lầu khách sạn Shangrila, một mình đến, không gặp không về.”

Hạ Nhã bất động thanh sắc suy nghĩ, có muốn đến gặp mặt Hạ Phàm hay không, sau một lát cô miễn cưỡng đồng ý. “Hy vọng cô tìm tôi không phải là nói chuyện nhảm.”

"Vậy tôi chờ chị, chị họ.”

Hạ Nhã nghe xưng hô này, vừa nghe liền biết là cố ý.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 31: Ngoại Tình

Trước đây, bởi vì Lãnh Dương bị thương, xin nghỉ bệnh với chủ thuê bên kia. Thời điểm hần nhận được tin nhắn Hạ Nhã hẹn hần tại khách sạn Shangrila, hần tưởng cô gái nhỏ này.... A, không đúng, hôm nay cô gái nhỏ đã thành cô vợ nhỏ xinh đẹp rồi.

Hần còn tưởng rằng là cô vợ nhỏ này vì chuyện đơn ly hôn không vừa lòng, tìm hần kể khổ giải buồn. Trong lòng Lãnh Dương biết rõ, cô cùng vị giáo sư Thương trong khoảng thời gian gần nhất định là không chia tay được, nếu không hần đã sớm xuất ra thủ đoạn thừa cơ mà vào rồi.

Đối với địa điểm gặp mặt hôm nay, Lãnh Dương ngược lại ôm một tia nghi hoặc. Hần rất nhanh đã đến quán cà phê dưới khách sạn, âm nhạc êm dịu rất xứng với phong cách tao nhã của quán.

Trên bàn có một ly nước chanh bình thường, đựng trong ly thủy tinh tinh xảo, lát chanh vàng óng còn tỏa ra mùi thơm. Bên trong trang trí một loại đèn bàn vô cùng lãng mạn.

Ngồi ở đằng kia chờ đợi Lãnh Dương, cũng không phải Hạ Nhã. Hần cảm thấy quá mức kỳ quặc.

"Đã lâu không gặp, Lãnh tiên sinh." Hạ Phàm nói chuyện đồng thời không khỏi ồ ồ khoe dáng một cái.

Lãnh Dương đứng ở trước mặt Hạ Phàm, chém đinh chặt sắt hỏi: "Hạ Nhã đâu?"

Hạ Phàm nói, "Đừng vội nha, thật xa xôi chạy tới, anh có mệt không? Uống miếng nước rồi nói chuyện tiếp."

Ngày trước đoạn thời gian Lãnh Dương làm hộ vệ của Hạ Nhã, cũng có tiếp xúc không ít cùng Hạ Phàm, hẳn đối với cô em họ tâm cơ thâm hậu này cũng không có hảo cảm.

Trước mắt, Lãnh Dương chưa thăm dò tình huống, đành phải ngồi xuống trước thờ một cái, "Tôi không rảnh tán gẫu cùng cô, cô rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Nét mặt Hạ Phàm hơi áy náy, "Vốn là, bởi vì chị họ cùng Thương Ngao Liệt không thể tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này, chị ấy đặc biệt tìm tôi kể khổ."

Lãnh Dương trầm nghĩ, làm sao cô ta biết chuyện này?

Chỉ là, ngoài miệng hẳn cũng không tin, "Em ấy sẽ nói chuyện này với cô?"

Hạ Phàm gật đầu tỏ vẻ hiểu, "Sau hôn lễ của chị họ, tôi tự mình tìm chị ấy xin lỗi, hiện tại chúng tôi đã làm hòa."

Lãnh Dương nửa tin nửa ngờ, cầm ly nước chanh trước mặt uống vài ngụm, còn nghe Hạ Phàm nói tiếp, "Về sau, chị họ liền nói về anh với tôi."

"Chị họ nói: Có đôi lúc, nhân sinh chính là cần một chút kiên trì cùng xúc động. Lãnh tiên sinh, nếu như tôi không có đoán sai, nếu anh dứt khoát mang chị họ tôi đi, sự tình sẽ không giống như bây giờ, khó có thể thu xếp?"

Cái này, Lãnh Dương giống như là bị đâm trúng chỗ đau dưới đáy lòng. Dù sao, chuyện cũ còn sờ sờ trước mắt. Nếu như lúc trước, hẳn mạnh mẽ cùng cứng rắn một chút, cố gắng thuyết phục Hạ Nhã nhiều thêm mấy lần,

hoặc là nói cho cô biết một tương lai có thể đoán trước, như vậy hôm nay, tất cả có phải sẽ khác hay không?

"Thật ra thì đều tại tôi không tốt, không có khuyên chị họ. Chị họ nói xong tâm tình có chút hồng bét, ở trước mặt tôi uống chút rượu, sau đó..... nói muốn tìm anh."

Lãnh Dương không khỏi kinh ngạc, bây giờ còn chưa tới buổi tối đâu, liền uống rượu?

Thì ra là cô uống say, mới muốn tìm hân đưa cô về nhà sao? Cô vợ nhỏ này thật xem hân là tài xế miễn phí để sai sử.

Đúng lúc này, Hạ Phàm cố ý nghiêng người, đẩy thẻ phòng về phía cạnh chiếc ly thủy tinh trong suốt, chậm rãi dời đến trước mặt Lãnh Dương, "Chị họ cố ý đưa cái này bảo tôi đưa cho anh."

Lãnh Dương có chút há mồm, Hạ Phàm còn cố ý dùng giọng điệu mập mờ nói: "Chị họ nói, chị ấy ở trên lầu đợi anh."

Chuyện hơi quỷ dị, còn có loại cảm xúc không rõ làm cho đáy lòng Lãnh Dương cuộn trào.

Nếu như nói hân không tin những lời nói không thể giải thích được của Hạ Phàm,..... như vậy, sau cánh cửa kia chờ đợi hân sẽ là cái gì?

Hân chỉ dẫn đo một chút, liền bất kể sau cái kế này xảy ra tình huống như thế nào, hân đều chạy không thoát. Bởi vì chỉ cần liên quan đến Hạ Nhã, hân giống như bị một lời nguyên rủa vạn năng, một mực nhốt lấy hân.

Lãnh Dương thậm chí trong nháy mắt sinh ra một ý niệm trong đầu, có muốn tìm Thương Ngao Liệt hay không? Bất quá rất nhanh, hân liền bỏ đi suy nghĩ này. Hân cười nhạo chính mình, thừa nhận bởi vì bệnh nghề nghiệp, mới làm cho hân nảy sinh nhiều nghi ngờ vô căn cứ như vậy.

Theo số phòng trên thẻ, “tít” một tiếng mở cửa phòng, Lãnh Dương bước vào, cũng không đóng cửa, đứng nguyên tại chỗ gọi: “Tiểu Nhã?”

Nhưng lại không có ai đáp lại.

Lãnh Dương đành phải đi vào trong thêm vài bước, chỉ thấy trên chiếc giường đôi lớn, Hạ Nhã nằm đó ngủ, tư thế quẹo rũ mê người, mái tóc màu râm nắng dài tản ra trên chiếc gối trắng tinh, rất giống công chúa ngủ trong rừng trong chuyện cổ tích.

Hắn cau mày, giơ tay đẩy cô một cái, “Này, em gái nhỏ, có phải em uống rượu hay không?”

..... Tại sao lại uống sai như vậy?

Hình như có chỗ nào không đúng lắm, nhưng ngược sáng, Lãnh Dương không nhìn thấy rõ nét mặt Hạ Nhã.

Đang lúc lúc này, con mắt hơi khép của Hạ Nhã thoáng mở ra một chút, nụ cười ngọt ngào động lòng người theo đó nở rộ. Trái tim Lãnh Dương nhất thời nhảy “bang bang”, hình ảnh này làm cho hắn có chút khẩn trương, toàn thân đều nổi lên một trận khô nóng.

Hắn nghĩ là vì thân thể Hạ Nhã không thoải mái nên mới tìm một căn phòng nằm nghỉ một chút?

Lãnh Dương đột nhiên cảm thấy đầu óc mình có chút trầm, trong khoảng thời gian ngắn giống như bên trong có chút đồ gì đó, khiến hắn tâm hoảng ý loạn, nhiệt huyết sôi trào.

Thật sự là kỳ quái, hắn một giọt rượu không dính, làm sao bây giờ cũng cảm thấy choáng váng đầu óc, cơ thể ỉu xìu chứ?

_____KẹoĐắng....d/đ/l/q/đ_____

Hạ Nhã cảm giác có một bàn tay nhẹ nhàng áp lên trán cô, nhiệt độ cùng hơi thở này, hiển nhiên là thuộc về một người đàn ông.

Cô theo bản năng bám lấy, hai tay ôm lấy cánh tay của người đàn ông, đường cong mềm mại rời đi gra giường sa hoa, chậm rãi dán lên trên, cơ thể nổi lên cảm giác ham muốn khó chịu.

Hạ Nhã hiểu rõ, loại xúc động điên cuồng này là như thế nào. Bởi vì người kia đã nói với cô, đêm hôm đó, anh chính là kẻ thì thầm bên tai cô, anh nói: Nhã Nhã, không có chuyện gì, đây chỉ là phản ứng sinh lý rất bình thường.

Hạ Nhã thì thầm tên anh, “Thầy Thương.....”

Giờ phút này, người đàn ông đang đắm chìm trong mê loạn giống cô, toàn thân lại cứng đờ.

Khi Hạ Nhã nhìn rõ ngũ quan người đàn ông đang đè trên người mình, hẳn đã hoàn toàn hóa đá. Mà giờ phút này, trình độ giật mình của Hạ Nhã cũng không khác gì Lãnh Dương.

Loại tư vị này giống như là bị ai đó hung hăng quăng một cái tát tai, trên gương mặt nóng rát đau đớn. Cùng lúc đó, nội tâm của cô cũng cảm nhận được loại cảm giác cực kỳ thấy thẹn, tự trách, thống khổ.....

Hạ Nhã ngây ngốc trong chốc lát, đột nhiên che lại hai mắt của mình, im lặng khóc lớn.

Sắc mặt Lãnh Dương trắng bệch, vội vàng an ủi: “Em.....Em đừng vội khóc..... Chúng ta không có làm!”

Lúc này Hạ Nhã mới dừng nước mắt. Cô cúi đầu nhìn chính mình, tuy nói quần áo có hơi lộn xộn, lại không đến mức lỏa lồ. Lại nhìn Lãnh Dương

cũng là đang mặc quần áo, lúc này cô mới thoáng an tâm, nhưng mà nhìn tình huống này, đã cảm thấy chuyện lớn không ổn.

Thật ra Hạ Nhã vừa khóc liền làm cho Lãnh Dương từ trong cơn khô nóng không bình thường thoát ra. Hắn thở gấp, trong đôi mắt còn sót lại tia tình dục chưa hoàn toàn rút đi.

Lãnh Dương dùng giọng nói khàn khàn nói với Hạ Nhã, “Tiểu Nhã, chúng ta bị người hãm hại.....”

_____KẹoĐắng/////d?đ?l?q?đ_____

Lúc Thương Ngao Liệt nhận được ảnh chụp bà xã nhỏ mình bên ngoài hư hư thực thực thì anh đang cùng Cố Bách Dã bàn luận về vấn đề “lãng mạn.”

Vốn là, Hạ Nhã đã nói muốn đi tìm Quan San San tâm sự, anh thuận đường liền đi một chuyến đến cao ốc Cố thị.

Tầng cao nhất trong cao ốc, Cố Bách Dã một tay cầm điều thuốc, cổ áo mở rộng, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất phát ngốc, thẳng đến khi có một đồng tàn thuốc rơi trên tấm thảm đắt giá, hắn mới có hơi hoàn hồn.

Thương Ngao Liệt không am hiểu nhất là những kiểu hàn huyên thế này. Cố Bách Dã lại rất tinh tường ở điểm này, cho nên hắn liền chủ động mở miệng: “Kỳ thật anh rất ngạc nhiên, người không có tình thú như cậu dựa vào cái gì mà có thể giữ quan hệ vợ chồng gắn bó như vậy?” Nói xong, còn không có ý tốt cười, “Là vì tính hoàn mỹ?”

Thương Ngao Liệt nhìn cảnh tượng đô thị phồn hoa náo nhiệt bên ngoài cửa sổ, dù bận vẫn ung dung, anh mấp máy môi, đôi mắt một mảnh trong suốt dịu dàng.

Thấy anh trầm mặc không nói, Cố Bách Dã liền nói: “Đầu năm nay, mặc dù người có kinh nghiệm thâm hậu cùng tình cảm lâu năm làm trụ cột, cũng không thể tránh được cảnh hôn nhân đổ vỡ, cho nên mới có câu “7 năm giữa giây.”

Thương Ngao Liệt đột nhiên cắt lời Cố Bách Dã, trực tiếp hỏi lại, “Anh từng nghĩ qua muốn cùng cô ấy kết hôn?”

Cố Bách Dã đầu tiên là “hừ” nhẹ, “Anh cũng đã chia tay với cô ấy rồi, cậu muốn tâm sự chuyện này cũng tới hơi muộn một chút.”

Thương Ngao Liệt nhú mày, “Thật sao? Tôi nghĩ anh vẫn còn bóng ma thất tình, không có việc gì vậy tôi đi đây.”

Cố Bách Dã vội vàng ngăn cản đối phương lại, “Được rồi, kỳ thật anh đang lo lắng không biết có nên quay lại cùng Quan San San hay không, đã bị anh em nhìn ra thì nói thẳng vậy. anh thậm chí nghĩ đến việc cầu hôn cô ấy.... Nhưng mỗi khi tỉnh táo lại suy nghĩ, cảm thấy cuộc hôn nhân giữa anh và cô ấy sẽ đi không xa, sao lại tự tìm đường chết?”

Cố Bách Dã cũng rất rõ ràng tình huống trước mắt. Hắn biết mình thật lòng yêu Quan San San, thậm chí là đã đến tình trạng không thể bỏ được cô gái này. Thật là muốn cùng cô đàm hôn luận giá. Bọn họ từ nhỏ đã có cuộc sống khác nhau, bối cảnh chênh lệch quá lớn, hơn nữa Cố Bách Dã cũng hiểu rõ bản thân không có kiên định. Những nhân tố bên ngoài sớm muộn gì cũng có một ngày làm cho quan hệ hôn nhân của họ đổ vỡ.

Thương Ngao Liệt cho là hắn có chút lo sợ không đâu. “Ai cũng không thể chắc chắn hôn nhân của mình có thể thuận buồm xuôi gió.”

Cố Bách Dã nghe vậy, hỏi lại anh: “Hử? Vậy còn cậu? Anh biết rõ lúc trước cậu muốn kết hôn cùng Hạ Nhã cũng không đơn giản bởi vì cô ấy là con gái của Hạ Đô Trạch. Càng không đơn giản bởi vì cô ấy thích hợp với

cậu. Nhưng mà bỏ những thứ này qua một bên.... Hạ Nhã xác thực là lớn lên tương đối xinh đẹp, đáng người.....”

Thương Ngao Liệt quay đầu nhìn Cố Bách Dã một cái, đối phương lập tức không dám nói nữa, hắng giọng. “Cho dù cậu đối với cô ấy có trách nhiệm, nghĩa vụ, còn có..... tình cảm, cũng không thể chắc chắn cuộc hôn nhân này có thể đi đến cuối đường. Vậy cậu để cho người không kiên định như tôi trông cậy vào cái gì?”

Biết Cố Bách Dã muốn từ anh lấy được một chút thái độ cùng cái nhìn về hôn nhân và tình yêu, Thương Ngao Liệt cũng không giấu diếm, khó có được rộng rãi nói với hắn: “Tôi sẽ không bao giờ chủ động ly hôn cùng Nhã Nhã. Nhưng mà, quan hệ của tôi cùng em ấy rất đặc biệt, so với sự tưởng tượng của anh... còn muốn đặc biệt hơn. Cho nên anh không cần tham chiếu chúng tôi.”

Cố Bách Dã chợt nhếch khóe miệng, “Cậu nghĩ rằng anh cái gì cũng không biết? Giáo sư Thương, anh đã sớm thừa dịp chuốc say cậu lúc đó mà nói chuyện rồi, đừng nói giáo sư Thương chúng ta không biết lãng mạn. Tình yêu của cậu, so với tất cả những chuyện anh làm mấy năm nay lúc tán gái, còn muốn lãng mạn hơn.

Thương Ngao Liệt nghe đến đây sắc mặt đại biến, anh đang muốn truy vấn, trùng hợp nhận được tin nhắn của Hạ Thanh Thuần.

Tin nhắn là ảnh chụp bóng lưng một đôi nam nữ trẻ tuổi, nhưng anh liếc mắt một cái liền nhận ra đó là Hạ Nhã cùng Lãnh Dương. Hạ Nhã có hơi nghiêng mặt giống như đang nói gì đó cùng người đàn ông bên cạnh, hai đầu lông mày tràn đầy lo lắng cùng tự trách. Lãnh Dương dường như đang nói gì đó cùng nhân viên tiếp tân đại sảnh khách sạn, còn cúi đầu nhìn Hạ Nhã.

Thương Ngao Liệt lập tức nhíu mày, mắt nhìn dòng chữ Hạ Thanh Thuần gửi đến, xoay người liền hướng về cửa phòng làm việc đi, sau đó anh liền nghĩ đến còn chưa nói chuyện xong cùng Cố Bách Dã, liền nhàn nhạt phun ra một câu: “Đúng rồi, thuận tiện còn có một chuyện.”

Anh xoay người lại, chỉ vào Cố Bách Dã nói: “Anh sắp làm ba.”

"....."

Cố Bách Dã há to miệng, nửa điều thuốc còn trong miệng theo gió mà rơi xuống.....

Mẹ nó!

"Thương Ngao Liệt CMN tại sao bây giờ mới nói cho anh biết?!"

_____KẹoĐắng~~~d/đ/l/q/đ_____

Nội dung tin nhắn Hạ Thanh Thuần gửi đại khái nói là, cô đang ở khách sạn Shangrila bàn chuyện làm ăn cùng một người khách, đúng lúc gặp Hạ Nhã cùng Lãnh Dương ở đại sảnh.

Thương Ngao Liệt vừa ra khỏi cao ốc Cổ thị liền gọi điện thoại cho Hạ Nhã, giọng nói trong điện thoại của đối phương quả thực không thích hợp, cô nói hiện tại đang trở về nhà, mà anh lại không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

Hạ Nhã tâm thần không yên vội vàng chạy về nhà, Thương Ngao Liệt đã ở trong nhà. Hai người vừa thấy mặt, anh cũng không có nhiều lời, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề đưa tấm hình trong điện thoại cho cô xem.

Đầu óc Hạ Nhã thoáng cái liền ngừng hoạt động, quá nhiều lời muốn giải thích cùng kinh ngạc đột ngột kéo tới, cô lắc tay, mờ mịt nhìn người đàn ông trước mặt nói: “Em không có..... Em thật không có.....”

Thương Ngao Liệt vốn có chút dự cảm không tốt lắm, nào biết hiện tại Hạ Nhã không khống chế được tâm trạng của mình. Cô lại sợ mặc kệ bản thân nói cái gì đều vô ích, liền khóc đến tâm tê phế liệt, nhào vào trong ngực anh.

Thương Ngao Liệt thở dài, “Nhã Nhã”

Hạ Nhã tựa đầu trên ngực Thương Ngao Liệt, yếu ớt nói: “Thầy Thương..... Em yêu anh nhất, chỉ yêu một mình anh.....”

Thương Ngao Liệt bởi vì lời tỏ tình đột ngột của cô vợ nhỏ mà sửng sốt vài giây mới lấy lại tinh thần, nói: “Được rồi, anh biết rồi, đừng khóc.” Anh vuốt ve đầu cô, bổ sung thêm một câu: “Em nói cái gì thì chính là cái đó.”

Lúc này Hạ Nhã mới dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Chỉ thấy Thương Ngao Liệt vô cùng trấn định, thậm chí còn có chút nghiêm túc hỏi cô: “Có phải là..... có người nào đó hại em hay không?”

Một lọn tóc dài sau tai Hạ Nhã rơi xuống, cô luống cuống gạt đầu. Giờ phút này lại không muốn đi quản những ác ý thương tổn này, thậm chí ôm chặt người đàn ông này, cứ như vậy làm cho anh vĩnh viễn ôm chặt lấy cô.

Thương Ngao Liệt trấn an vuốt nhẹ theo lưng cô gái nhỏ, cực kỳ tỉnh táo nói với cô: “Được, trước tiên em kể lại đầy đủ mọi chuyện cho anh nghe, sau đó chúng ta lập tức báo cảnh sát.”

Hiện tại Thương Ngao Liệt không thể không tin, bất kỳ vật gì chỉ cần đủ sắc, đều là một con dao.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 32: Mang Thai (1)

"Lúc đó em cùng Hạ Phàm còn không có nói được mấy câu, liền cảm thấy không đúng, về sau.... Lúc tỉnh lại thì phát hiện..... Lãnh Dương đã ở đó."

Hạ Nhã dứt quãng kể lại mình như thế nào gặp mặt Hạ Phàm, quá trình đối phương như thế nào lừa gạt Lãnh Dương đến khách sạn, trên mặt chậm rãi hiện lên chút đau khổ, "Em cùng Lãnh Dương... giống như đều.....bị bỏ thuốc, may mắn là anh ấy phản ứng nhanh.... Thật sự là không có xảy ra chuyện gì."

Thương Ngao Liệt tựa hồ cũng không thêm để ý bọn họ đến tột cùng đã làm những gì trong phòng, ngược lại trước tiên quan tâm tình trạng thân thể của cô vợ nhỏ. "Cũng không biết cô ta đã cho em uống cái gì, ngày mai anh mang em đi bác sĩ làm kiểm tra toàn diện."

Hạ Nhã suy nghĩ một chút, "Ách.... Gần đây bác sĩ Dư đang nghỉ phép."

Thương Ngao Liệt cười cười, "Anh có quen một vị bác sĩ khác, không sao." Anh đứng lên, nhìn cây đại thụ che trời trong tiểu khu ngoài cửa sổ, tâm tình hình như cũng không tốt lắm, liền đùa nói: "Mấy người này đều là do xem phim cùng tiểu thuyết riết rồi bị độc hại rồi hay sao? Chuyện vi phạm pháp luật cũng dám tùy tiện làm."

Hạ Nhã ổn định tâm thần, sắc mặt hơi thay đổi, dưới mắt cũng là tràn đầy tức giận, hận không thể treo ngược cái tiểu tiện nhân Hạ Phàm kia lên quất một trận. "Việc này chính là do Hạ Phàm làm..... Tại sao cô ta lại bí quá hóa liều như vậy?"

Thương Ngao Liệt nói: “Việc này nói rõ Hạ Phàm không sợ chuyện này bị bại lộ.” Anh theo hướng này suy nghĩ tiếp, trong lòng không khỏi lạnh cả người, “Hạ Thanh Thuần.....”

Hạ Nhã nghe được ba chữ kia, càng miễn cưỡng nhìn về phía anh, liền nghe anh nói: “Việc này cùng cô ta không thoát khỏi quan hệ.”

Hạ Nhã lúc này liền hiểu, hai người kia liên thủ là muốn, nếu như việc này thành công, hôn nhân của cô cùng Thương Ngao Liệt sẽ chấm dứt. Nếu lỡ thất bại, các cô cũng không sợ truy cứu trách nhiệm.

Chỉ là, tại sao Hạ Thanh Thuần phải làm vậy?

Thương Ngao Liệt nắm lấy khăn trải bàn, run rẩy nhào nát, lại trả về chỗ cũ. Hạ Nhã nhìn hành động có chút bối rối của anh, nháy nháy hai mắt.

"Là do anh không xử lý tốt mọi việc."

Trực giác của anh nói cho anh biết, suy nghĩ vẫn thường xuyên quấy phá trong lòng kia, cuối cùng trở thành sự thật rồi. Chỉ là, Hạ Thanh Thuần từ đầu tới giờ đều mang theo loại tình yêu nam nữ khác thường với anh sao? Chẳng lẽ sau khi Tần Lăng chết, cô ta xem anh như là chỗ dựa sao?

Giờ phút này Thương Ngao Liệt đã có cái nhìn.

Mặc dù Hạ Phàm không biết nhìn xa, nhưng cô ta nói như thế nào vẫn còn là một cô gái nhỏ chưa trải sự đời nhiều, người làm chủ phía sau màn chuyện này, kể cả là thuốc, chỉ sợ đều là do Hạ Thanh Thuần sắp đặt.

Thương Ngao Liệt cân nhắc đến tầng này, sắc mặt không khỏi càng trở nên trắng. Anh sẽ không lại che chở cho cô ta, dù cô ta là vị hôn thê của bạn thân ngày xưa. Hạ Thanh Thuần nhất định chưa từng nghĩ đến, anh sẽ hung ác hạ được quyết định này.

Hạ Nhã bụng dạ hẹp hòi cũng đã đoán được, Hạ Thanh Thuận có thể sẽ nhớ thương chồng mình, nhưng lại không nghĩ rằng cơn ác mộng này sẽ biến thành sự thật. Cô không khỏi xoắn xuýt hỏi: “Vậy anh định..... đối phó với cô ta sao?”

Thương Ngao Liệt phản ứng cực nhanh sửa sang lại tốt suy nghĩ, anh không chút do dự nói: “Anh sẽ báo cảnh sát bắt cô ta.”

Anh quả thật không muốn người khác biết được quá khứ gian khổ kia, càng là lỗi lầm không cách gì đền bù tiếc nuối. Nhưng anh hôm nay càng muốn quý trọng hạnh phúc hiện tại. Thương Ngao Liệt tự nhận không phải vạn năng, cũng không phải thần thánh. Anh đồng tình người khác là một chuyện, bảo vệ người nhà của mình lại là một chuyện khác.

Anh cũng sẽ không cảm thấy bản thân mình nhẫn tâm.

Thương Ngao Liệt đứng dậy đi tới bên cạnh điện thoại, gọi điện thoại cho người bạn cảnh sát đại đội hình sự, đơn giản thuật lại sự thật mọi chuyện đã xảy ra, sau đó tính toán mang Hạ Nhã đi làm ghi chép.

Anh ý bảo bà xã nhỏ nên đi rửa mặt một cái, trên mặt của cô toàn là nước mắt tèm lem, nhìn qua vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Hạ Nhã đi tới trước mặt Thương Ngao Liệt, cầm tay anh nói: “Thầy Thương, vậy anh thật sự..... không nghi ngờ em cùng Lãnh Dương?”

Người đàn ông trầm ổn cơ trí nhẹ nhàng mỉm cười.

Cô nghiêng đầu hỏi: “Thật sự một chút xíu cũng không có hoài nghi sao?”

Thương Ngao Liệt đơn giản trêu chọc cô nói: “Lùi một vạn bước, dù anh không tin em, cũng nên tin vào chỉ số thông minh của em, sẽ không đem chuyện “vụn trộm bên ngoài” dễ dàng lộ ra cho người ta bắt được.”

Hạ Nhã khinh thường bĩu môi, lại nghe anh tiếp tục nói: “Tạm thời không cho phép gặp hẳn.”

Cô hiểu được “hắn” đây là chỉ Lãnh Dương, xem ra giáo sư Thương vẫn có chút ghen. Hạ Nhã lập tức ngoan ngoãn ôm lấy thắt lưng Thương Ngao Liệt, “Tất cả nghe theo anh.”

Thương Ngao Liệt thấy bà xã nhỏ nhỏ khó có được thái độ ngoan ngoãn mềm mại như vậy, không khỏi có chút thất thường. Anh giơ tay bóp nhẹ cái cằm nhỏ của cô, toàn thân tràn đầy khí thế.

Người đàn ông cúi đầu dây dưa đôi môi của cô gái nhỏ, mút nhẹ, cọ sát cánh môi mềm mại chỉ thuộc về anh. Tiếng giọng mũi thì thảo cùng tiếng hút mút vang lên hòa cùng một chỗ. Hạ Nhã âm thầm ý thức được nụ hôn này làm cho người ta sợ hãi rung động, lại tuyệt vời đến độ nào.

Phòng khách ánh đèn dịu dịu, chiếu lên bóng hình thon dài của hai người.

_____KẹoĐăng----d/đ/l/q/đ_____

Sáng sớm ngày nào đó, Thương Ngao Liệt cùng Hạ Nhã đang vây quanh ở phòng bếp thảo luận loại bánh mì nào ăn ngon, nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cô trước một bước chạy đi mở cửa.

Ai ngờ mới thấy được hai vị khách tới thăm là ai, bọn họ đã “bụp” một tiếng quỳ gối trước mặt Hạ Nhã, khiến cho cô sợ hãi kêu lên một tiếng.

Mắt thấy quỳ trên đất là hai vợ chồng trung niên trên 50 tuổi, gương mặt tràn đầy u sầu. Lúc này Hạ Nhã liền hiểu được, đây là chú thím trên danh nghĩa của cô đến cầu tình cho Hạ Phàm đây mà.

Vợ chồng hai người ngồi ở phòng khách, sắc mặt xám trắng, nói chuyện ấp a ấp úng, thiếu câu thiếu chữ, luôn là có mở đầu lại không có kết câu.

Nhìn ra được Hạ Phàm đã bị bắt đến Cục Cảnh Sát tiếp nhận điều tra, đối với bọn họ là đả kích rất lớn.

Vừa bắt đầu, chú Hạ cùng vợ ông hai câu ba chữ luôn miệng nhắc đến khi còn bé Hạ Phàm thân mật với Hạ Đô Trạch như thế nào, hy vọng Hạ Nhã xem mặt mũi của người cha đã qua đời mà tha thứ cho cô em họ này. Tiếp đó, còn nói bọn họ mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng nói thế nào cũng là thân thích hai mươi mấy năm, loại này không nên để ý hiềm khích lúc trước. Huống chi, Hạ Phàm cũng là bị người khác xúi giục, mong rằng Hạ Nhã bỏ qua cho con gái họ lần này.

Hạ Nhã chú ý tới lúc bọn họ nói chuyện hai tay đều không ngừng run rẩy, thậm chí mẹ Hạ nói đến một nửa, trong mắt liền chậm rãi tràn ra nước mắt. Cô vội vàng lấy khăn giấy đưa tới. Thương Ngao Liệt nhìn thấy hành động này của bà xã nhỏ, cũng không tỏ thái độ gì, yên tĩnh ngồi một bên.

"Hạ Nhã, trước kia khi còn bé, con cũng thường hay chơi đùa cùng Hạ Phàm không phải sao? Về sau mọi người đều trưởng thành, không tránh khỏi xa lạ...."

Mẹ Hạ vừa cầu xin Hạ Nhã, thay mặt con gái xin lỗi cô, nước mắt tựa như vòng tròn châu bị đứt, không ngừng lăn xuống.

Ba Hạ lúc nói chuyện giọng cũng nghẹn ngào, nhìn Thương Ngao Liệt nói: "Là tôi không có dạy dỗ tốt con gái, đều là tại tôi... Nhưng cậu nói xem, bây giờ con bé còn đang đi học, vạn nhất bị xử tội, một cô gái tốt như vậy, đời này liền xong rồi."

Thương Ngao Liệt chỉ là lễ phép cười nhạt, đáy mắt có chút lạnh, "Hành vi của cô ta nghiêm trọng nguy hại đến thân thể khỏe mạnh, cuộc sống bình thường của Nhã Nhã, còn có quan hệ hôn nhân của chúng tôi. Tiền đồ của cô ta quan trọng, vợ tôi chẳng lẽ không quan trọng?"

Mẹ Hạ bị dọa sợ đến ngậy người, chân nhũn ra, ngậy ngốc ngồi ở đằng kia. Bà còn muốn nói gì đó, nhưng ngay cả một chữ cũng không thốt ra được.

Hạ Nhã rốt cuộc nghe không nổi nữa, đầu óc cháng váng nói: “Được rồi được rồi, không cho Hạ Phàm một chút giáo huấn, cô ta còn không biết Hạ Nhã này là ai. Các người cũng đừng khóc, tôi sẽ đi rút đơn kiện, bất quá từ nay về sau các người tốt nhất trông kỹ cô ta, tôi không muốn nhìn thấy cô ta đi tới đi lui trước mắt mình.”

Lúc này cha mẹ Hạ mới ngừng khóc, ngẩng mặt mừng rỡ như điên cảm kích Hạ Nhã. Thương Ngao Liệt sớm biết cô vợ nhỏ của mình dễ mềm lòng, giờ phút này cầm tách trà lên uống một ngụm, khóe miệng hơi nghech lên mỉm cười.

Cha mẹ Hạ Phàm nói vô số câu “Cảm ơn”, lúc này mới vội vàng tông cửa xông ra. Thương Ngao Liệt đóng cửa, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Em cũng quá dễ dàng mềm lòng."

"Em cũng không phải tha thứ cho cô ta." Hạ Nhã mạnh miệng nói, "Là em xem cha mẹ cô ta thực sự quá không dễ dàng."

Chỉ cần vừa lấy hai chữ “thân tình” ra trước mặt nói chuyện, tuyến lệ của cô liền giống như một cái van nước không thể đóng lại, “Có đôi khi em thực hâm mộ bọn họ, ít nhất có cha mẹ tốt.”

Trước kia cô cũng có.

Trước kia cô có Hạ Đô Trạch, hiện tại cô có Thương Ngao Liệt.

Giáo sư Thương nhìn cô nói: “Nếu cha mẹ Hạ Thanh Thuần cũng tới chỗ chúng ta khóc lóc một hồi, em cũng sẽ đồng ý buông tha cho cô ta?”

Lúc này Hạ Phàm đã sớm khai ra chủ mưu là Hạ Thanh Thuần, dù cho Hạ Nhã nói sẽ rút đơn, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy là xong, nhiều nhất chính là không truy cứu trách nhiệm hình sự bọn họ nữa.

“Em hình như..... xác thực rất vô dụng.” Hạ Nhã gãi gãi đầu, “Vậy bây giờ tình huống của Hạ Thanh Thuần như thế nào?”

"Cha mẹ của Hạ Thanh Thuần sẽ phải về nước nộp tiền bảo lãnh cho cô ta, cộng thêm quan hệ qua lại giữa nhà bọn họ cùng Cố gia và Thương gia, có thể sẽ có không ít người đến thay cô ta cầu tình....."

Thương Ngao Liệt nói đến đây liền dừng lại, “Không hỏi qua vấn đề căn bản là em muốn buông tha cho cô ta hay không, nghe nói tình huống tinh thần của cô ta không được tốt....” Lúc này đôi mắt anh mới để lộ ra một tia bất đắc dĩ, “Người nhà cô ta có thể sẽ đón cô ta ra nước ngoài trị liệu.”

Hạ Nhã nhớ tới Hạ Thanh Thuần mắc bệnh trầm cảm, thăm nghĩ nếu như cô ta ra nước ngoài trị bệnh, cách bọn cô thật xa, như vậy cũng tốt.

Chỉ là luôn cảm giác bản thân chịu nhục như vậy rất không đáng.

Thương Ngao Liệt không hàm xúc nở nụ cười, “Anh đã liên lạc Cố Bách Dã, chuẩn bị chờ thời cơ chính muồi liền thu mua công ty của nhà Hạ Phàm.”

Hạ Nhã nghe được tinh thần chấn động, cái này là ông xã đang thay cô “báo thù” sao?

“Em yên tâm, anh sẽ không đuổi bọn họ đến đường cùng, chỉ là phải giá lớn một chút, cũng là chuyện đương nhiên.” Ai bảo bà xã nhỏ của anh nhìn như tính tình quật cường, kỳ thực tâm địa quá mềm yếu chứ.

"Về phần Hạ Thanh Thuần." Về mặt Thương Ngao Liệt nghiêm túc nói: “Anh hoài nghi cô ta không chỉ mắc chứng bệnh trầm cảm đơn giản như

vậy.”

Hạ Nhã hơi ngẩn ra, người đàn ông lúc này lại nói: “Thực xin lỗi, Nhã Nhã.”

Cô cười rộ lên, “Anh khi nào thì nợ em một câu xin lỗi vậy?”

"Bởi vì Hạ Thanh Thuần."

Trong chuyện này, rõ ràng anh cũng là người bị hại, vì sao còn muốn nói xin lỗi với cô?

"Chuyện này thật đúng là phải trách anh." Hạ Nhã có chủ tâm hất cằm lên, “Lớn lên đẹp trai không phải là do anh sai, nhưng để bị người khác nhớ thương... còn bị người phụ nữ như vậy nhớ thương, liền là lỗi của anh, thầy Thương.”

Thương Ngao Liệt buồn cười, anh suy nghĩ hôm nay rảnh rồi liền đến Cục Cảnh Sát, nói lời cảm ơn với người bạn cảnh sát kia.

_____KẹoĐăng>>>d?đ?l?q?đ_____

Khó được Thương Ngao Liệt ở phòng bếp nấu bữa sáng, Hạ Nhã liền chạy đến phòng sách cầm lấy một quyển giáo án, là một quyển sách khổ lớn, vốn rất dày, còn bị giáo sư Thương đặt tuốt ở tầng trên cùng.

Cô oán trách anh một câu, đang muốn nhón chân lên lấy, vô ý thức cảm thấy thân thể có chỗ không thích hợp.

Chợt, bụng truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, trên tay không còn sức lực, quyển sách dày cộm rơi xuống, nện vào người Hạ Nhã nằm trên đất. Cô ôm bụng, rên rỉ ra tiếng.

Thương Ngao Liệt nghe phòng sách truyền ra tiếng động không đúng, vội vàng tắt lửa, chạy vào xem tình huống của Hạ Nhã.

Chỉ thấy cô vợ nhỏ té trên mặt đất, cả người co lại giống như con tôm, bất quá mới hơn 10 giây, trên trán đã đau toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Em đau quá....."

"Nhã Nhã?" Thương Ngao Liệt ngồi chồm hổm ôm cả người cô vào trong ngực, "Em đau ở đâu?"

"Nơi này....." Hạ Nhã ôm bụng, liều mạng cắn đôi môi trắng bệch của mình.

"Đừng sợ, anh đưa em đi bệnh viện." Anh ôm lấy cô, vội vàng cầm lấy chìa khóa nhà và bóp tiền.

Hạ Nhã chỉ cảm thấy trong bụng phản ứng kịch liệt, như có con dao đang quấy, đau đến tâm tê phế liệt, dờn sông lấp biển. Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Cô nhất thời nắm chặt tay của anh, mười ngón tay đan xen. Một lát bụng lại tiếp tục có phản ứng, làm cho Hạ Nhã cảm giác đau đớn giống như bị lãng trì.

Cô theo bản năng nắm lấy Thương Ngao Liệt, trong lúc bối rối thốt ra: "Ông xã....."

Một tiếng này của cô vừa gọi ra, giống như có người cầm dao đâm vào trong lòng anh. Thương Ngao Liệt kề môi vào trán cô, hôn xuống, tận lực nhẹ giọng trấn an cô nói: "Không có chuyện gì....."

Trong đầu Hạ Nhã chợt hiện ra một ý niệm, "Có phải là em..... mang thai....."

Thương Ngao Liệt còn chưa kịp tiêu hóa những lời này của cô, chợt nghe thấy cô vừa khóc vừa nói: "Em có lẽ không giữ được con....."

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 33: Mang Thai (2)

Lòng như lửa đốt.

Thương Ngao Liệt sống 30 năm, lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc được ý nghĩa bốn chữ này. Anh ôm Hạ Nhã đặt vào ghế lái phụ, thay cô thắt dây an toàn, cúi đầu lại phát hiện cô đã xuất hiện tình trạng xuất huyết.

Hạ Nhã tựa lưng vào ghế ngồi rõ ràng bị sợ tới cực điểm, chỉ là mồ hôi lạnh cô chảy ròng ròng, liền ngay cả sức khóc cũng không có. Thương Ngao Liệt nhanh chóng nắm chặt cổ tay cô, càng không ngừng nói lời an ủi cô.

Hạ Nhã trong lúc mơ màng trợn mắt nhìn đường phía trước, “Tại sao không đến bệnh viện gần đây?.....”

Thương Ngao Liệt vừa lái xe vừa trấn an cô, “Ngoan, không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì.”

Hạ Nhã che bụng, từng giọt nước mắt to òn òn rơi xuống, “Ngày đó em muốn mua que thử thai..... Kết quả.... Lại quên mất, ông xã....”

Thương Ngao Liệt cầm lấy cổ tay cô, muốn truyền nhiệt độ bản thân sang cho cô, “Bây giờ cái gì em cũng đừng nghĩ, ông xã sẽ bảo vệ em, biết không? Em phải tin tưởng thầy Thương của em, được không?”

Hạ Nhã nén nước mắt, mím môi dùng sức gật đầu.

Thương Ngao Liệt sờ khuôn mặt cô vài cái, thay cô lau nước mắt, cúi người in một nụ hôn thật sâu trên trán bà xã nhỏ.

Lúc đầu tình hình giao thông cũng coi như thông thuận, Thương Ngao Liệt giẫm mạnh chân ga. Sau khi qua một đoạn đường, lại gặp giờ cao điểm. Mắt thấy đèn giao thông không ngừng chớp nháy, dòng xe cộ hỗn loạn, Thương Ngao Liệt không chút suy nghĩ, trực tiếp chạy ngược chiều, vượt qua đèn giao thông, mạo hiểm một đường bão táp lái xe.

Hạ Nhã cuộn thân thể, lạnh run, lúc này níu lấy cánh tay người đàn ông bên cạnh nói: “Anh không muốn sống nữa sao.....”

"Có em ở đây, anh không thể chết được." Thương Ngao Liệt muốn ra vẻ thoải mái để chọc cô cười, chỉ là khoe môi nhếch lên một nửa lại không thể tiếp tục. Nét mặt của anh bởi vì lo lắng mà lạnh như băng, thăm ra một cổ hàn ý thấu xương.

Rất nhanh, giáo sư Thương từ kính chiếu hậu trông thấy có chiếc xe cảnh sát đuổi theo phía sau. Anh bình tĩnh gọi một cú điện thoại ra ngoài, nội dung hết sức đơn giản, chính là nói rõ tình huống hiện tại một lần, cũng muốn đối phương giúp đỡ.

Hạ Nhã rất muốn hỏi anh gọi điện thoại cho người nào, nhưng mà cô chỉ nghe thấy âm thanh hô hấp đang run rẩy của bản thân.

Phía sau xe cảnh sát chạy theo anh không bao lâu, đột nhiên liền ngừng lại. Nói đến, bọn cảnh sát giao thông đuổi theo xe của giáo sư Thương cũng là lính mới, trước kia nhìn thấy ban ngày ban mặt có người vượt đèn giao thông, bày đặt tốt đẹp một thời gian lại lái xe giống như dân liều mạng, bọn hắn còn đặt biệt hưng phấn, thậm chí ngồi xổm nửa ngài rồi cục cũng bị bọn hắn bắt được người làm trái luật.

Đang muốn dồn hết sức đuổi theo, điện thoại anh cảnh sát giao thông liên vang lên, trực tiếp nhận được phân phó: “Chiếc xe mang biển số XXX

vượt đèn giao thông không cần lo, tôi đã liên lạc xe cảnh sát giao thông gần đây thông đường cho anh ta.”

Anh cảnh sát giao thông lúc này mới ý thức được người chống lưng cho cái tên vượt đèn đỏ vừa rồi rất cứng. “CMN! Lão đại không phải chứ, chúng tôi nửa ngày mới bắt được một người. Hơn nữa chúng ta không thể dựa vào quan hệ tùy tiện, phải làm một công dân tuân thủ pháp luật....”

"Gần đây cậu gây chuyện còn chưa đủ sao? Muốn bị khai trừ?"

"..... Yes sir! Tôi lập tức chạy theo phía sau chiếc xe kia hộ tống!"

"Cậu cũng có chút nhân lực rồi đó, người ngồi trong chiếc xe kia là quốc bảo của chúng ta....."

"..... Thì ra là vận gấu trúc?"

Lúc này, giáo sư Thương bị ví như gấu trúc thoáng thở dài một cái. Hạ Nhã nhìn thấy phía trước lại xuất hiện một chiếc xe cảnh sát, cô than nhẹ một tiếng, Thương Ngao Liệt vội vàng giải thích, “Không cần sợ, bọn họ là thay chúng ta mở đường.”

Giống như Thương Ngao Liệt nói, chiếc xe cảnh sát kia toàn bộ hành trình mở báo động mãnh liệt, thậm chí chỉ cần bọn họ lái xe qua ngã tư đường, tất cả xe cộ đều bị cảnh sát giao thông hạn chế lưu thông. Đám tài xế nhìn thủ thế đều dừng lại, chỉ là không rõ phía trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thương Ngao Liệt bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện, bác sĩ Dư mang theo nhân viên chăm sóc cùng y tá đã sớm đợi ở cửa. Người đàn ông ôm một cô gái gần như khắp người đều là máu chạy đến, cảnh tượng vô cùng vội vàng.

Người đàn ông từ trước đến giờ quần áo chỉnh tề, hôm nay mặt mũi tràn đầy lo lắng. Bác sĩ Dư nhìn tình huống của Hạ Nhã, vội hỏi: “Là do trước đó dùng thuốc hay sao?”

Hôm qua hẳn mới kết thúc kỳ nghỉ phép, trở lại thành phố Tây Linh đột nhiên nghe nói Hạ Nhã gặp chuyện. Thương Ngao Liệt vốn định mang cô đi tìm bác sĩ khác kiểm tra, về sau kéo vài ngày, không nghĩ tới cô lại có thai, thậm chí hiện tại.....

Thương Ngao Liệt bất chấp mồ hôi trên trán, điều chỉnh hô hấp nói: “Tôi cho rằng thuốc kia không đủ ảnh hưởng..... em ấy.”

So sánh xuống, bác sĩ Dư tỉnh táo hơn nhiều, “Xem ra, nguyên nhân làm cho Hạ Nhã sinh non trùng hợp với dự đoán của chúng ta.”

Trong lòng Thương Ngao Liệt giống như bị đè ép, bác sĩ Dư nói: “Giao cho bác sĩ bệnh viện chúng tôi, cậu đừng lo, tôi sẽ ở bên cạnh trông chừng.”

Hạ Nhã sẽ sắp bị y tá đẩy đi, cô đột nhiên giơ tay bắt lấy tay Thương Ngao Liệt, “Thầy Thương.....”

Anh biết cô sợ, toàn bộ hành trình đều đi theo bên người cô, thẳng đến trước cửa phòng giải phẫu, Thương Ngao Liệt thống khổ nhìn Hạ Nhã, sững sờ khẽ nói: “Tại sao.....”

Hai chữ đánh tan ý chí chiến đấu làm bác sĩ Dư nghe được cũng sinh lòng cảm khái, “Giáo sư Thương, bây giờ không phải là lúc để cậu nói những lời này.” Hắn đeo khẩu trang y tế vào, “Đừng quên, cái gì mới là sự mạng của cậu.”

Thương Ngao Liệt bắt buộc bản thân phải thu liễm tâm tình, mím môi nói: “Đúng, hiện tại tôi mới biết được..... 30 năm qua, đều sống không có uổng phí.”

Anh nhìn Hạ Nhã nằm trên băng ca, nắm chặt lấy tay nhau, ai cũng không chịu buông tay.

Quá nhiều nghi vấn, ở thời điểm Hạ Nhã dần dần mất đi ý thức hiện lên.

Thương Ngao Liệt như thế nào nhận ra bác sĩ của cô? Sứ mạng của anh là gì? Vì sao anh lại để lộ ra ánh mắt bi thương như vậy?

Trước mắt Hạ nhã là một mảnh tối tăm, cô cũng không còn hơi sức mở miệng hỏi.

_____KẹoĐắng-----d/đ/l/q/đ_____

Thương Ngao Liệt ngồi xuống trên ghế dài ngoài phòng giải phẫu, nôn nóng cùng run rẩy mãnh liệt cho anh biết, từ lúc anh sinh ra đến nay, lần đầu tiên cảm nhận được cái gì là sợ hãi. Mỗi tắc da thịt, mỗi lỗ chân lông đều bị tâm tình bất an thẩm thấu vào.

Năm ngón tay đặt trên đầu gối nắm thành nắm đấm.

Đây là kinh nghiệm cả đời anh không thể nào quên được.

Bác sĩ Dư là bác sĩ phụ trách của Hạ Nhã, nhiều năm qua cũng là một trong những nhân tài quốc gia bồi dưỡng đặt trong nội khoa ở bệnh viện.

Kỳ quái nhất là, tuy nói bác sĩ Dư là bác sĩ nội khoa, nhưng Hạ Đô Trạch mặc kệ thân thể Hạ Nhã có gì khó chịu đều chỉ tìm một mình hẩn khám.

Khi bác sĩ Dư chính thức nói cho Hạ Nhã, bởi vì nhiễm sắc thể của phôi thai dị thường, đứa bé mới được một tháng này liền không giữ được. Hạ Nhã mới chính thức cảm giác được có một sinh mạng từ trong thân thể của mình biến mất.

Bọn họ đều đã hết cách xoay chuyển.

Biết được không thể giữ đứa bé lại tâm tình Hạ Nhã rơi xuống đáy cốc, cô giống như là thay đổi thành một người khác, cả ngày ủ rũ không vui, nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ phòng bệnh ngẩn người.

Trong lúc đó, Quan San San cùng mẹ Quan thường xuyên mang theo đồ ăn dinh dưỡng tới thăm. Hạ Nhã nói Quan San San đang mang thai đến bệnh viện không tốt. Quan San San lại sợ cô xúc cảnh sinh tình, lúc nói chuyện đều cực kỳ cẩn thận.

Người bên cạnh trong khoảng thời gian ngắn ngược lại cũng đối với cô vô cùng dịu dàng, người khác không đề cập tới, ngay cả mẹ Thương Ngao Liệt cũng nhiều lần đến bệnh viện thăm cô.

Bà nói, hai người còn trẻ, đứa bé mất rồi thì vẫn sẽ có.

Người phụ nữ trước kia làm khó Hạ Nhã đủ đường, hôm nay một chút sắc mặt cũng không còn, còn cầm muỗng tự tay đút con dâu uống canh. Hạ Nhã e ngại mặt mũi trường bối, mới uống nhiều thêm vài ngụm.

Mẹ Thương trước khi đi còn cố tình dặn dò con trai đang đi vào phòng, nói con dâu giống như có chút rầu rĩ không vui, tâm tình thế này nếu không điều chỉnh để trở thành tâm bệnh thì làm thế nào.

Thương Ngao Liệt vốn là một người đàn ông ít nói, đã quen ngốc trong phòng thí nghiệm, gặp lúc khó nói chuyện cũng không biết giải quyết thế nào. Bất quá, anh rất cố gắng học hỏi, cả ngày ở bên cạnh cô vợ nhỏ. Hôm nay, Hạ Nhã nói muốn xuất viện về nhà, anh không cho, cô liền giận, hất cả rổ hoa quả xuống đất.

Giáo sư Thương dọn dẹp đồ dưới đất xong, kiên nhẫn nói: “Được rồi, anh đi hỏi bác sĩ.”

Hạ Nhã nhìn bóng lưng nho nhỏ thon dài của anh, chẳng biết tại sao vừa khó chịu lại muốn khóc, có một loại cảm giác nặng nề chạy tán loạn trong

cơ thể cô, lại không tìm được chỗ phát tiết.

Hạ Nhã nằm trên giường bệnh chờ một hồi, cũng không thấy Thương Ngao liệt trở lại. Cô cảm thấy nhàm chán, liền bước xuống giường tính toán tự mình đi ra ngoài dạo một chút. Xuyên qua hành lang, đi đến đầu bậc thang, trong không gian vắng vẻ truyền đến tiếng nói chuyện của hai người đàn ông.

Hạ Nhã dựa vào bức tường lạnh buốt, lẳng lặng nghe bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì.

"Ban đầu, cậu đã nói tỷ lệ em ấy mang thai gần bằng 0."

Thương Ngao Liệt chỉ nói một câu này, lại khiến cho trái tim Hạ Nhã gần như nhảy ra ngoài. Từng câu từng chữ của anh, đều làm cho người ta hồn bay phách lạc....

Hạ Nhã vịn vách tường, một giây sau cô không còn sức chống đỡ liền cô quắp ngã xuống đất.

Bác sĩ Dư nói: "Lý luận cùng thực tế luôn luôn khác biệt, huống chi... tôi cảm thấy nếu muốn nói thì chuyện này giáo sư Thương không tránh khỏi liên quan."

Thương Ngao Liệt không lên tiếng, một lát sau, bác sĩ Dư thở dài nói: "Nếu như ngay cả cậu cũng buông tha, còn ai có thể thành công?"

Thương Ngao Liệt lại hỏi: "Khi nào em ấy có thể xuất viện?"

"Cậu biết năng lực lành lại của em ấy rất mạnh, chuyện sinh non đối với thân thể của cô ấy đã không còn ảnh hưởng, bất quá cho chắc chắn, còn phải làm kiểm tra vài hạng mục lại."

Bác sĩ Dư nói đến đây, Hạ Nhã ngẩng đầu phát hiện có bác sĩ khác xuất hiện tại hành lang, cô vội vàng giả vờ như chỉ đi ngang qua, xoay người liền chạy về phòng bệnh.

Đồng dạng động tĩnh cũng kinh động hai người đàn ông đang nói chuyện, Thương Ngao Liệt rời đi đầu bậc thang, liếc nhìn thấy bóng lưng kinh hoảng của Hạ Nhã. Trong lòng anh thầm cảm thấy không ổn, liền vội vàng chạy đuổi theo.

Hạ Nhã cũng không ồn ào, trở lại phòng bệnh liền nằm xuống trên giường đơn, một mảnh trắng mịn mờ che lại thân hình càng ngày càng gầy gò gần đây của cô.

Thương Ngao Liệt đi vào phòng đóng cửa lại, cô liền khàn giọng khóc lên, một lát sau mới nói: “Vừa rồi hai người nói chuyện em đều nghe thấy rồi, có phải cả đời này em cũng sẽ không có con đúng không?.....”

Thương Ngao Liệt nắm chặt chăn mềm trên người cô, muốn lôi cô từ bên trong ra, “Làm sao có thể, em không được suy nghĩ lung tung.”

Khó trách lúc trước khi kết hôn anh cũng không cần cô đi làm kiểm tra sức khỏe. Anh đã sớm biết bác sĩ Dư. Đã sớm rõ ràng bệnh sử của cô, thậm chí biết rõ chứng bệnh ngay cả cô cũng không biết.

Hạ Nhã lộ ra nửa cái đầu, khóc hỏi Thương Ngao Liệt: “Tại sao lúc trước anh biết rõ em không thể có con còn muốn lấy em?”

Nhiều ngày lo lắng bất an rốt cục làm anh không cách nào giữ vững bình tĩnh, anh đè lại hai vai của cô, lạnh lùng chất vấn cô: “Hạ Nhã! Anh kết hôn với em chỉ vì để cho em sinh con cho anh sao?”

Có thể có người đàn ông nào không muốn có đứa bé của mình?

Hạ Nhã ngay cả nước mắt cũng không kịp lau, chỉ vào người đàn ông trước mắt: “Dù sao bây giờ anh đã biết.... cho dù em có thai cũng không giữ được. Sao anh còn muốn cùng với em?”

Lại một lần nữa nghe cô nói ra lời như vậy, Thương Ngao Liệt cũng đã tỉnh táo lại.

Anh nắm lấy bàn tay cô, giống như có rất nhiều suy nghĩ che giấu trong đầu, cuối cùng kìm nén không được, đột nhiên trong nháy mắt, từng cái từng cái được phóng thích.

Trên thực tế, ở thời điểm sớm hơn một chút, Thương Ngao Liệt về nhà sắp xếp quần áo cho Hạ Nhã dùng trong bệnh viện thì anh cũng nhớ tới rất nhiều việc.

Anh nhớ tới, màu sắc sàn nhà và hoa văn trên thảm cô mua về, lúc ấy cô ngại giá thị trường quá đắt, còn nói muốn lên mạng mua mới có lời còn đảm bảo, tính toán tỉ mỉ lựa chọn như bà quản gia nhỏ.

Bên cạnh TV là một khung hình gỗ, bên trong là ảnh chụp Hạ Nhã lúc còn là thiếu nữ mặc váy múa ballet, còn có ảnh chụp lúc nhỏ của anh.

Trên bàn công bố cảnh tất cả đều là do một tay cô sắp xếp, trên ngăn tủ đặt các loại hạch đào, cây thông Noel nhỏ, màu hòm thư cũng là do cô sơn mới lại.

Cái nhà này hương vị càng diễm càng nùng, cả không gian tràn đầy ký ức của anh và cô.

_____KẹoĐắng~~~~d?đ?l?q?đ_____

Khi còn bé Thương Ngao Liệt thường xuyên bị gia trưởng giáo dục nói: “Không cho phép khóc!” “Không được khóc!” “Con là con trai duy nhất của Thương gia, Thương gia từ nay về sau liền nhờ vào con.” Vì vậy buồn

phiền, tâm tính thời kỳ dậy thì của anh vẫn luôn bị người lớn trong nhà quản chế.

Chờ sau khi Thương Ngao Liệt lớn lên, có đau khổ cũng không biết nên phóng thích như thế nào, yêu thích cũng không biết cách biểu đạt. Người đàn ông giống như đứa trẻ sau khi tiến vào hôn nhân, đương nhiên cũng không biết giao tiếp với bà xã như thế nào. Cho nên hôm nay, để anh nói ra một câu trong lòng, đối với anh mà nói, khó khăn đến độ nào.

Việc đã đến nước này, Thương Ngao Liệt cũng không còn cách nào, tâm lý của bà xã nhỏ bị đè nén quá nặng, gần như muốn bao phủ cả hai người.

Anh nâng mặt cô, cười nói: “Khi đó anh nghĩ tới, em không thể sinh con cũng không sao, cùng lắm thì sau này nhận nuôi một đứa bé về.”

Rõ ràng quyết định khó khăn khổ sở như vậy, đến trong miệng người đàn ông này lại vân đạm phong khinh như vậy.

Trong lòng Thương Ngao Liệt chua chua, cổ họng lại phát ra: “Hiện tại em hỏi anh, tại sao lại quyết định như vậy, anh cho rằng..... là vì anh đã sớm yêu em rồi.”

Hạ Nhã ngừng khóc, những lời này của anh làm cho cô có một loại cảm giác khó có thể nói.

"Nhã Nhã, về phần hiện nay, em nói cái gì anh cũng sẽ không buông tay. Anh yêu em.... Yêu đến không biết nên làm cái gì bây giờ....."

Đầu Hạ Nhã có chút mù mịt, cổ họng ngai ngái, giống như có một dòng nước ấm rửa sạch đa nghi dơ bẩn, hư không trong ngực cuối cùng cũng được lấp đầy.

Hơn nửa ngày sau, cô mới nín chặt cổ áo của anh, há miệng hỏi: “Tại sao anh lại không nói cho em biết?”

Cô cuối cùng đem lời bi thương, sống không bằng chết, thoáng cái nói toạc ra.

"Tại sao không nói cho em biết..... Anh sao có thể không nói cho em biết, anh yêu em?"

Khi đó Hạ Nhã coi như không quá thông minh, lại có thể làm cho người đàn ông Thương Ngao Liệt luôn suy nghĩ sâu xa, lý trí tỉnh táo, không thích gần phụ nữ, cảm nhận được tình yêu chân chính.

Mà anh cũng là người không biết nói chuyện, cũng thích như vậy, theo thời gian trôi qua, ngày qua ngày càng trở nên dịu dàng.

Thương Ngao Liệt cũng giật mình, cảm thấy tình trạng của bà xã nhỏ đã chuyển biến tốt đẹp, anh không tự chủ được ôm chặt lấy cô, sâu kín thở dài lặp lại lần nữa: "Anh yêu em, rất yêu rất yêu."

Tình yêu này chắc chắn sẽ vĩnh viễn kéo dài.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 34: Mang Thai (3)

Con mắt Hạ Nhã đã sưng giống như hai quả hạch đào, cô hu hu tựa vào vai Thương Ngao Liệt khóc một hồi. Nhiệt độ cơ thể Thương Ngao Liệt cách quần áo truyền tới, chỉ là trong lòng cô vẫn thấy thiếu tự tin.

"Vậy anh nói xem tại sao em không thể mang thai....."

Thương Ngao Liệt hôn lên khóe môi của cô, an ủi: "Người nào nói, đừng để ý đến họ."

Hạ Nhã lườm anh một cái, không phải là anh cùng bác sĩ Dư nói hay sao.

Thương Ngao Liệt nói: "Nói em không thể mang thai, không phải cũng có sao? Thời gian trước bị Hạ Thanh Thuần bỏ thuốc, nói không chừng cũng có ảnh hưởng, cho nên cái gì cũng đừng suy nghĩ, dưỡng tốt thân thể, từ nay về sau thời gian còn dài."

Hạ Nhã lo lắng thở dài, "Có thể dù cho có mang thai cũng không thể..... hay không?"

Thương Ngao Liệt vuốt ve lưng của cô, động tác cực kỳ dịu dàng, "Sẽ không. Nhã Nhã, là anh không chuẩn bị sẵn sàng, để cho em phải chịu loại áp lực này. Anh đã nói sẽ không để chuyện tồi tệ hơn xảy ra so với ba em qua đời, lại nuốt lời rồi....."

Người đàn ông này chính là như thế, rất vui vẻ ôm tất cả sai lầm lên đầu mình, cố gắng tự mình gánh chịu hết thảy.

Hạ Nhã khóc lâu, cảm thấy có hơi chóng mặt, trong mắt vẫn hàm chứa lệ quang. “Thầy Thương, trong lòng em không biết như thế nào, chính là đặc biệt khó chịu, vừa nghĩ tới đó là đứa bé của chúng ta..... cực kỳ của chúng ta.....”

Trong lòng Thương Ngao Liệt làm cách nào cũng không nói ra được tư vị, anh ghen ngào nói: “Nhã Nhã, còn có anh ở đây, quá khứ đều đã qua rồi.”

Hai người cứ như vậy không nói gì ôm nhau cùng một chỗ. Chỉ là, dù sao đàn ông cũng kiên cường hơn so với phụ nữ, huống chi Thương Ngao Liệt là thân kinh bách chiến, anh biết có vài chuyện phải từ từ, không thể kích thích cô.

"Em ở lại bệnh viện thêm vài ngày, chờ bác sĩ Dư thay em làm kiểm tra lại, chúng ta sẽ xuất viện, được không?"

Hạ Nhã gật đầu, tâm tình khó được chuyển biến tốt, hồi lâu giống như cô gái nhỏ làm nũng với Thương Ngao Liệt, “Anh ở lại cùng em em liền ở.”

Thương Ngao Liệt đồng ý, “Được, anh sẽ đem thêm nhiều đồ bồi bổ cho em.” Anh cố ý cười nói, “Nuôi cho trắng tròn mập mạp, mới có thể ăn ngon miệng.”

Hạ Nhã hờn dỗi tựa trong ngực đối phương, vòng hai tay ở bờ vai của anh, “Anh có thể..... nói lại ba chữ kia cho em nghe hay không?”

Thương Ngao Liệt không khỏi cau lại lông mày, trong lòng tự nhủ cái này vạn nhất cô vợ nhỏ nghe đến nghiện thì làm sao đây?

Nhưng mà anh nghĩ lại, cô gái nhỏ hôm nay lượn một vòng tại Quỷ Môn Quan, thật vất vả mới qua khỏi, bản thân nói mấy lời ngọt ngào mà thôi..... có làm sao đâu chứ?

Anh ôm cô càng chặt hơn, ở bên tai cô khẽ khàn nói: “Nhã Nhã, anh yêu em.”

Chỉ cần từ hôm nay về sau, bà xã nhỏ của anh có thể bình an vô sự, muốn anh làm cái gì anh cũng nguyện ý.

Hạ Nhã rúc trong ngực Thương Ngao Liệt, cảm giác an toàn mười phần. Cô nhớ lại ngày ấy cô đi tìm Quan San San mang thai nói về vấn đề sau này cô có con, bản thân lúc ấy cũng nói rất nhiều phương pháp làm cách nào dạy dỗ con cái, đáng tiếc, cục cưng đầu tiên cứ như vậy thoáng cái đã không còn.

Chỉ là chỉ cần nhớ tới người đàn ông này trên thực tế là yêu cô, còn yêu cô lâu như vậy, Hạ Nhã liền cảm thấy uất ức chua xót cùng cố gắng nhiều như vậy đều không có lãng phí. Nhân sinh chính là quá trình không ngừng mất đi, cô nghĩ cục cưng từ nay về sau sẽ phù hộ cả nhà bọn họ bình an vô sự.

Đời này bọn cô vô duyên làm mẹ con, liền đợi kiếp sau thôi.

Ngoài cửa sổ tà dương chiếu rọi vào bên trong, Hạ Nhã quyết định bản thân cũng phải tỏ thái độ đáp lại Thương Ngao Liệt, cảm ơn anh đã làm cho cô cảm nhận được kết hôn cùng hạnh phúc tốt cực không phải là hai chuyện khác nhau.

"Thầy Thương, anh biết không, em đã từng nói đùa cùng San San. Cậu ấy nói lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh liền cách xa cậu ấy hơn mười ngàn dặm bên ngoài, anh là thần."

Thương Ngao Liệt lẳng lẳng nghe cô nói tiếp.

"Em nói với cậu ấy, lần đầu tiên em nhìn thấy anh, anh liền cách em hơn mười năm chủ nghĩa cường giả, anh là trái tim của em."

_____KẹoĐắng~~~~~d:đ:l:q:đ_____

Ban đêm, Hạ Nhã đang ở trong mộng cảm giác, cảm thấy có người đang đứng tại đầu giường của cô nhìn cô, cô thoáng mơ màng tỉnh giấc, dù sao tại bệnh viện có nhiều thứ làm cho trong lòng người ta sồn tóc gáy.

Tựa như mộng mà không phải mộng, quả thật có một bóng đen chậm rãi đẩy cánh cửa phòng bệnh của cô ra, Hạ Nhã vội vàng nhìn sang sofa bên cạnh, lại phát hiện Thương Ngao Liệt cũng không có ở đó.

Bóng người kia đi tới trước giường của cô, nhờ vào ánh trăng Hạ Nhã cẩn thận nhìn đối phương.

"..... Hạ Thanh Thuần?"

Hạ tiểu thư như cũ đoan trang nói, "Đã lâu không gặp, Hạ Nhã."

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 35: Tuần Trăng Mật (1)

Thương Ngao Liệt không hề nghĩ đến, anh bất quá chỉ đi tìm bác sĩ Dư thảo luận nguyên nhân bệnh, Hạ Thanh Thuần sẽ thừa dịp chui vào chỗ trống đi tìm Hạ Nhã. Hôm nay cô ta rơi xuống, toàn thân bị gãy xương vài chỗ, tình huống tinh thần không được ổn định, ngoại trừ cần tịnh dưỡng thật tốt, càng phải làm kiểm tra toàn diện.

Thương Ngao Liệt đứng ngoài phòng bệnh Hạ Thanh Thuần, kể lại chi tiết chuyện của cô ta cho cha mẹ Hạ nghe, cũng xuyên thấu qua cửa thủy tinh liếc nhìn cô ta nằm trên giường bệnh, anh khẽ thở dài một cái.

Một tiếng thở dài này bao hàm quá nhiều ý nghĩa, đương nhiên, càng đại biểu cho lời chào tạm biệt mãi mãi.

Ở tại khu phòng bệnh khác, Hạ Nhã vừa thấy anh trở về liền lái nhai hỏi: “Tình huống thế nào rồi?”

Thương Ngao Liệt đơn giản kể lại một lần bệnh tình Hạ Thanh Thuần, “Ngoại trừ thương tích trên thân thể, bác sĩ kết luận sơ bộ cô ta có khả năng có bệnh trên phương diện tinh thần.”

Hạ Nhã nghe xong, tâm trạng cũng hết sức phức tạp. Cô biết rõ người nọ là tự làm tự chịu, nhưng mà người đáng hận tất có chỗ đáng thương, người đáng thương cũng tất có chỗ đáng hận.

Thương Ngao Liệt biết rõ chạy không khỏi tự trách, chỉ là hiện tại cũng muốn cô thiên vị an ủi. Anh ngồi bên giường bệnh, khẽ ngẩng đầu nhìn về

phía xa, hỏi cô: “Em có cảm thấy, nếu như không phải vì anh, tất cả bi kịch đều sẽ không xảy ra?”

Hạ Nhã vội nói: “Đừng tùy tiện tăng thêm tội lỗi cảm giác cho bản thân, việc này từ đầu đến cuối đều là Hạ Thanh Thuần sai. Tần Lăng bị cô ta lợi dụng, không có liên quan gì đến anh, ngay cả anh ấy cũng nhìn không ra Hạ Thanh Thuần là hư tình giả ý, một người ngoài như anh làm sao nhìn rõ chứ? Hơn nữa, sau khi Tần Lăng chết cô ta cũng luôn dùng lễ đối đãi với anh, chưa từng vượt rào, anh lại càng không có cơ hội phát hiện hành vi không bình thường của cô ta.”

Những lời này của cô quả thật làm cho trong lòng anh không hiểu sao rất an nhiên.

"Thầy..... ông xã" Hạ Nhã kiên trì thay đổi hai chữ “thầy Thương” thành xưng hô thân mật hơn, vươn hai tay từ phía sau lưng ra ôm bờ vai của anh, “Những chuyện như vậy, anh cũng chỉ thuần túy là người bị hại, anh đã làm rất tốt, anh không có sai.”

Trong đôi mắt Thương Ngao Liệt toát ra ấm áp vui sướng, rốt cục gật đầu, nhẹ nhàng cười với cô.

Hôm nay, bị Hạ Thanh Thuần náo loạn như vậy, đại đội trưởng đội cảnh sát hình sự đặc biệt đến bệnh viện giải thích tình huống sự việc, thuận đường cũng ghé thăm bà xã nhỏ của bạn tốt của hắn.

Đại đội trưởng để trong cục xử lý sự kiện nhảy lầu lần này thành một case tranh chấp tình cảm, nhắc nhở bọn họ phải bảo vệ quyền lợi riêng tư không được nói toạc ra nhân vật cụ thể. Thương Ngao Liệt cũng không nói nhiều lời khách sáo cùng bạn thân, chỉ nói chờ Hạ Nhã xuất viện sẽ cùng nhau ăn một bữa.

Đại đội trưởng lúc rời đi, Quan San San đang ôm cà-mên canh nóng mẹ Quan nấu vội chạy tới, hai người không chú ý liền va vào đối phương tại

cửa ra vào, đại đội trưởng phản ứng nhạy bén trước đỡ lấy cô gái đang ngã trái ngã phải trước mắt.

Quan San San đang có mang, hormone phái nữ tiết ra cực kỳ nồng đậm, giờ phú này mặt mày sinh động, chân thành động lòng người.

"Cám ơn!"

Trong lòng đại đội trưởng không khỏi rục rịch, lễ phép đáp lại, "Không cần khách sáo, lần sau phải cẩn thận."

Quan San San nói tiếng cảm ơn, đối phương nghiêng người nhìn cô đi vào trong phòng, lúc này mới cất bước rời đi.

Cho là trong phòng bệnh chỉ có một mình Hạ Nhã, Quan San San không che đậy miệng nói: "Tốt lắm cái tiểu yêu tinh nhà cậu, giáo sư Thương chân trước vừa đi, chân sau cậu liền thêm vào một người đàn ông cao phú suất trẻ tuổi đầy hứa hẹn?"

Hạ Nhã tranh thủ thời gian liếc cô một cái, chỉ thấy Thương Ngao Liệt đã từ trong toilet đi tới, cô quỳnh quáng cười cười, đối phương ngược lại mở miệng: "Bạn học Quan San San, ăn trái cây đi."

Quan San San bị ánh mắt giáo sư Thương nhìn đến toàn thân phát lạnh, vội vàng từ trong tay anh tiếp nhận quả táo vừa rửa sạch xong, nhét vào miệng.

Hạ Nhã nhìn bộ dáng cụp đuôi sụp mắt ngoan ngoãn của bạn thân, khách khách cười. Cô đã lâu chưa cùng bạn tốt tâm sự nói chuyện phiếm, nhất thời muốn cùng nhau chia sẻ.

Hạ Nhã nói với Quan San San, cô đã chậm rãi buông xuống tâm lý oán hận lúc sinh non, muốn cùng Thương Ngao Liệt quý trọng thời gian hạnh phúc cùng nhau. Kết cục của Hạ Thanh Thuần nói cho cô biết, thế giới nội

tâm của một người như thế nào sẽ biểu lộ ra bề ngoài của người đó như thế đấy, tất cả chỉ có thể do chính cô ta quyết định.

Bởi vì cuối cùng, vận mệnh nhất định sẽ lấy đi, chỉ để lại kết quả. Thời gian sẽ lấy đi ước nguyện ban đầu của bạn, chỉ để lại nỗi khổ tâm. Có một số việc chấp nhất thái quá, không bỏ xuống được sẽ biến thành tâm ma.

Mặt khác, bọn họ cùng Hạ Thanh Thuần quả thật còn có oán hận giải không hết, nhưng cô ta đã bị lạc tâm trí, sao có thể cùng cô ta so đo, đều chỉ là uổng công.

Hạ Nhã muốn đặt sự chú ý lên tương lai hôn nhân của hai người, từ nay về sau cùng những sự việc kia, những con người kia, cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, hai bên không nợ gì nhau.

Quan San San nghe xong, qua một hồi lâu nói, "Mình cảm thấy, lần nằm viện này, thật sự làm cho cậu trở nên thành thực.... rất nhiều."

Hạ Nhã cũng có đồng cảm.

_____KẹoĐắng-----d/đ/l/q/đ_____

Tiếp theo sau đó, Quan San San cùng vị đại đội trưởng cảnh sát hình sự vô tình gặp gỡ mấy lần, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Hạ Nhã chế nhạo nói: "Thầy Thương, mặt hàng bên cạnh anh mỗi người đều không phải là người bình thường."

Thương Ngao Liệt nghe giọng điệu khoa trương của bà xã nhỏ, cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ở bệnh viện ngảy ngốc một thời gian, Hạ Nhã rốt cuộc không chịu nổi tịch mịch, nháo muốn xuất viện. Hôm nay, giáo sư Thương đi làm thủ tục xuất viện, đúng lúc gặp Lãnh Dương đến thăm bệnh.

Chuyện xảy ra thời gian trước cũng làm hấn xấu hổ, cũng không tiện đến thăm Hạ Nhã, hiện tại mọi chuyện đã được dẹp yên, hấn mới bớt thời gian trở về nước. Lãnh Dương nhìn thấy Thương Ngao Liệt, biểu hiện trên mặt có chút mất tự nhiên cùng căng thẳng, hấn bỗng nhiên nói: “Có tiện..... nói chuyện riêng một chút hay không?”

Trong lòng Thương Ngao Liệt mặc dù khó hiểu vẫn gật đầu.

Hai người đi đến một góc yên tĩnh ở bệnh viện, hai bên toàn là lá phong, ánh sáng ấm áp, gió mát hiu hiu.

Lập tức, Lãnh Dương động tác thuần thục, không chút do dự móc ra khẩu súng bên hông, nhắm nòng súng lạnh như băng ngay mi tâm của Thương Ngao Liệt, không sai chút nào.

Hành động đột ngột của hấn tại không gian yên tĩnh sau giờ trưa càng quái dị, nhưng mà, Lãnh Dương đột nhiên trầm giọng quát: “Lùi đến bên tường ngồi xổm xuống, giơ hai tay lên ôm đầu!”

Thương Ngao Liệt đứng yên tại chỗ, theo dõi hấn không nhúc nhích.

"Tôi nói, hiện tại ngay lập tức, giơ hai tay lên ôm đầu!" Lãnh Dương từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ: “Tôi không có nói giỡn với anh, Thương tiên sinh!”

Trên mặt Thương Ngao Liệt vẫn bình tĩnh như cũ, anh tháo mắt kính xuống, để vào túi áo sơ mi, giống như đối với hành vi nghiêm túc quá mức này của Lãnh Dương cảm thấy bình thường. “Anh có giấy phép chứng nhận được sử dụng súng trong nước? Có biết tự mang theo súng là hành vi trái pháp luật hay không?” Nói xong, khóe miệng còn treo một nụ cười nhạt trấn định tự nhiên.

Thân thể anh mang tàn tật, lại từng bước một vững chắc đi về hướng Lãnh Dương. Thương Ngao Liệt đương nhiên biết rõ trong tay hấn cầm

chính là súng thật đạn thật, nhưng khí thế trầm ổn thậm chí làm Lãnh Dương khiếp sợ.

"Tôi biết rõ anh không đơn giản!" Hãn dùng họng súng chống đỡ lồng ngực Thương Ngao Liệt, "Anh là một trong những thành viên bí mật sở nghiên cứu gen quốc gia, đã như vậy, đặc công vì sao lại tiến hành liên lạc với anh..... Anh rốt cuộc là ai?"

Thương Ngao Liệt lạnh giọng hỏi hãn: "Làm sao anh phát hiện được?"

Lãnh Dương nếu đã lựa chọn lên tìm anh, nói rõ hãn không muốn lộ ra việc này, không muốn làm cho người đàn ông Hạ Nhã yêu nhất có chuyện.

Hãn nói, "Thật là rất không khéo, tên đặc công kia hiện tại đang cùng làm việc với tôi, đối với đặc công quốc gia bọn họ làm việc như thế nào, tôi rất là hiểu rõ."

"Anh đang hoài nghi mục đích tôi cùng Nhã Nhã kết hôn, hay là lo lắng có một ngày tôi sẽ đeo trên lưng tội danh "phản quốc"?"

Thương Ngao Liệt thấy thần sắc Lãnh Dương hơi trì hoãn, anh đưa tay bắt lấy họng súng của đối phương. Lãnh Dương muốn rút súng ngăn ra, lại phát hiện sức lực bàn tay người đàn ông này thật lớn, bình thường là một giáo sư bộ dáng ta nhã, kỳ thực là thâm tàng bất lộ.

"Thương Ngao Liệt, anh tốt nhất thành thật nói cho tôi biết một đáp án, anh đến cùng là đang giở trò quỷ gì, bằng không....."

"Tai vách mạch rừng." Thương Ngao Liệt trả lời hãn, "Chuyển sang nơi khác nói chuyện."

Lãnh Dương lúc này lùi về sau vài bước, cẩn thận thông thả thu hồi súng ngắn, thừa dịp đối phương không chú ý, đánh một cú tới trước ngực.

Ai ngờ Thương Ngao Liệt tiếp được quả đấm của hắn, nhẹ nhàng tung một cú sang bên cạnh. Lãnh Dương hô hấp thở phì phò, đen mặt nói: “Thân thủ cũng không tồi.”

Thương Ngao Liệt nhàn nhạt trả lại hai chữ: “Cám ơn.”

_____KẹoĐảng:::d?đ?l?q?đ_____

Đầu tháng 11, Hạ Nhã chính thức trở lại trường, đi đến trường học mới biết được, chuyện cô sinh non năm viện đã sớm đồn đãi tràn đầy trời đất, không ít phiên bản đều nói cô là Tiểu Tam nhà giàu có bao dưỡng, các loại lời nói khó nghe đều nổi gót tới.

Cô lại không chút nào để ý tới, bởi vì chỉ cần ở phòng học nhìn đến ánh mắt nghiêm túc, lẳng lặng nghiên cứu học vấn của giáo sư Thương, liền có thể làm cho cô vô cùng an tâm.

Quan San San mang thai đã được 2 tháng, cô cũng không chọn môn học công trình gen của giáo sư Thương, hôm nay coi như là nghe danh mà đến.

"Giọng nói của giáo sư Thương thật là gợi cảm~ Lúc thầy ấy thở dốc cũng thật là muốn chết người."

Hạ Nhã không khỏi suy nghĩ một chút, “Cậu cả ngày không nghiêm chỉnh, mình còn chưa hỏi JQ của cậu cùng vị đại đội trưởng cảnh sát kia, hắn luôn hỏi mình số điện thoại di động của cậu.”

Quan San San khoát tay nói, "Báo cáo Hạ tiểu thư! Nô tỳ cùng đại đội trưởng rất trong sạch, nhiều nhất cũng chỉ là bạn bè bình thường. Huống chi mình còn đang mang thai đứa bé của một người đàn ông khác..... Anh ta nếu thật sự muốn theo đuổi mình, cũng phải chờ mình sinh xong cục cưng có phải hay không?"

"Phốc....." Bị lời của bạn thân chọc, Hạ Nhã che miệng cười lên.

Hai người trò chuyện hiển nhiên có chút không chút kiêng kỵ, trên bục giáo sư Thương ho nhẹ vài tiếng, hướng về phía dưới nói: “Lúc khai giảng tôi đã từng nhắc qua, nếu các em không muốn nghe giảng cũng có thể, nhưng xin chú ý âm lượng, không được ảnh hưởng đến các bạn học khác nghe giảng bài.”

Hạ Nhã biết anh đang ở trong tối ám chỉ hai cô, không khỏi bĩu môi trềnh anh. Giáo sư Thương luôn không cho phép cô đi trễ, về sớm, không được trốn tiết, nhìn bộ dáng nghiêm túc giảng bài của anh, quả thực không cách nào tưởng tượng được một mặt cảm thú khác.....

Đặc biệt là đôi môi mỏng đang khẽ đóng mở kia, từng trong không biết bao nhiêu đêm nhiệt tình nóng bỏng hôn lên từng tấc da thịt của cô.

Giống như tối hôm qua.

Trong bóng tối, tay của anh mang theo một chút ẩm ướt, làm trống ngực cô đập liên hồi.

Môi anh rơi xuống, hôn lên má cô. Hạ Nhã vươn tay ôm cổ anh, người cũng dán sát vào ôm lấy cánh tay anh. Thương Ngao Liệt nhắm ngay môi cô vợ nhỏ cắn xuống một ngụm, thấp giọng lẩm bẩm: “Hắn là có thể làm.....”

"Thầy Thương đáng thương, ghen thật lâu rồi a~" Hạ Nhã cố ý trêu chọc anh, đôi môi cô no đủ, làm cho anh không nói lời gì, trực tiếp cởi quần áo cô.

Thương Ngao Liệt quần quýt si mê hôn môi, giống như nhẹ nhàng, lai đủ khiến người ta ý loạn tình mê. Nụ hôn này rơi vào trên bộ ngực căng tròn của cô, làm cho Hạ Nhã có chút phát run, ngửa đầu về phía sau rên rỉ.

Anh thanh thanh cổ họng khô khốc, nói với cô: “Không cần trốn.....”

"Nhưng thật là nhột....." Rất ngứa.

Liên tục rên rỉ, làm cho xương cốt người đàn ông như nhũn ra, anh dùng sức đẩy eo một cái.....

Không biết có phải bởi vì đã hiểu rõ tình yêu của đối phương, làm tình đơn thuần giữa hai người càng ngày càng tình cảm mãnh liệt thoải mái, thậm chí tại một hồi điên cuồng đâm rút qua đi, thân thể dờn va chạm, chỉ là hôn môi đơn giản. Hạ Nhã từng ở dưới người anh cảm giác được thất bại khuất phục, hôm nay đều biến thành ngọt ngào thần phục cùng dục dỗ.

Cô bởi vì anh trêu chọc mà bật cười, làm nũng nói: “Anh thật là đáng ghét.....”

Thương Ngao Liệt yên lặng thở dốc, thường thức bộ dáng híp mắt lại đáng yêu của bà xã nhỏ, mỗi một lần đều đâm vào chỗ sâu nhất, làm cho cô gần như nghênh đón cao trào.....

Hưởng thụ một lần lại một lần mãnh liệt va chạm, Hạ Nhã nghe thấy Thương Ngao Liệt nỉ non bên tai cô: “Chuyển hóa tỉ lệ cao thấp đối với thí nghiệm bình thường quan hệ không lớn, nhân tố ảnh hưởng chuyển hóa tỉ lệ rất nhiều, trong đó kể cả.....”

Hạ Nhã tròn tròn mắt, "Thầy Thương..... Đầu anh bị hư?"

Thương Ngao Liệt giơ tay vỗ mông nhỏ cô một cái, vẫn không giảm độ mạnh yếu rong đuối. “Em chuyên tâm lắng nghe cho anh.”

Cô gái nhỏ uất ức uốn éo dưới người người đàn ông, đành phải ngoan ngoãn câm miệng. Anh thật sự muốn cô rất lâu, còn chưa chịu ngừng lại.....

Chỉ là đến nay, Hạ Nhã vẫn còn nghi ngờ, vì sao lúc ấy giáo sư Thương lại nói những đề mục không giải thích được như vậy cho cô nghe?

_____KẹoĐắng~~~~d>đ>l>q>đ_____

"Lần trước tôi đề cập tới, thi giữa kỳ chiếm 30% thành tích bình thường, từ hôm nay trở đi tôi sẽ kiểm tra." Lúc này Thương Ngao Liệt đứng trước màn hình điện tử nói xong, giống như là thuận miệng nói: "Ai có thể trả lời, nhân tố ảnh hưởng của phần tử tỉ lệ chuyển hóa DNA?"

"....."

Được rồi, cô cuối cùng cũng biết.

Hạ Nhã thua, giáo sư Thương thật không hổ là nhân tài công nghệ cao, quy tắc ngầm đều có thể làm đến hàm súc như vậy.

Có thể trả lời vấn đề của Thương Ngao Liệt đưa ra đối với đám học trò ngưỡng mộ anh đương nhiên thuộc về phúc lợi, nhìn cả hội trường tràn đầy cánh tay giơ lên cả nam lẫn nữ, Hạ Nhã cắn môi, làm bộ bản thân cái gì cũng không nghe thấy.

Giáo sư Thương quét mắt nhìn cả phòng học, trầm mặc không nói, không cần hoài nghi, anh đang đợi cô giơ tay.

10 giây đồng hồ đi qua, anh còn đang đợi.

20 giây đi qua, anh vẫn đang đợi.

Hạ Nhã rốt cuộc không nén được tức giận, đang lúc cô yếu ớt giơ tay lên trả lời vấn đề của giáo sư Thương, Cố Bách Dã cũng từ trên hành lang chạy như bay tới, hắt kéo kéo cổ áo, không để ý hình thượng tiêu sái bình thường, táo bạo rống lên: "Quan San San! Mang theo con của anh theo anh đi ra!"

Giáo sư Thương cau mày, đẩy gọng kính trên mũi: Không ai có thể tùy tiện đến lớp học của tôi, mang học sinh của tôi đi."

Dù cho Quan San San cũng không chọn học môn này.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 36: Tuần Trăng Mật (2)

Trong phòng học các học sinh xột xột xoạt xoạt châu đầu ghé tai, Thương Ngao Liệt đưa mắt nhìn về phía Cố Bách Dã, chân mày chậm rãi nhíu lại, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

Mọi người lập tức yên tĩnh, Cố Bách Dã tuy tức giận, nhưng vẫn thật sự không dám làm càn trước mặt giáo sư Thương.

Quan San San xoay mặt qua chỗ khác, nhỏ giọng lầm bầm với Hạ Nhã: “Người này là ai mình thật sự không quen, anh ta cũng không ngại sẽ dọa người.”

"Người ta vẫn là bị cậu làm cho tức chết." Hạ Nhã chống cằm thưởng thức kịch hay.

"Quan San San." Thương Ngao Liệt ở trước mặt đám học sinh gọi tên cô, anh chỉ vào Cố Bách Dã, bình tĩnh hỏi cô: “Em có đồng ý đi cùng người này ra ngoài hay không?”

Cố Bách Dã cũng ổn định hơi thở, quăng ánh mắt sâu sắc về phía Quan San San. Ánh mắt của hắn chứa tình cảm không cách nào nói rõ, Quan San San quả thật bị hai mũi nhọn lợi hại kia thiêu đốt, trong lòng cô không muốn mọi người khó xử, liền chậm rãi dời bước ra khỏi phòng học.

_____KẹoĐắng~~~~d/đ/l/q/đ_____

Đại học y khoa đang thời điểm lên lớp, cách đó không xa, hành lang một đường trống trải, gió nhẹ nghịch ngợm thổi tung làn tóc.

"Anh đến đây làm cái gì?"

Cố Bách Dã cũng hừ một tiếng, “Anh gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại hẹn em ra ngoài gặp mặt, em không chịu nhận anh còn có thể làm sao?”

"Đơn giản mà nói, chính là tôi còn chưa nghĩ muốn cùng anh nói chuyện." Quan San San buông lỏng tay.

Cố Bách Dã cũng từ trong túi quần móc điều thuốc lá ra, nhìn qua cô cười lạnh, “Là chưa muốn nói, hay là không định nói? Anh nghe nói em gần đây cùng một vị đại đội trưởng cảnh sát hình sự qua lại rất thân....."

Quan San San hung hăng trừng trở về, "Đừng nghĩ mọi người đều lạm tình như vậy. Anh cho rằng tôi cũng giống như anh sao?"

Cố Bách Dã cũng thực sự bình tĩnh, “Quan San San, bản thân em tự hỏi lương tâm lại xem, thời điểm anh và em cùng một chỗ anh căn bản là không có những người phụ nữ khác.”

Lời này của hắn quả thực không sai, Quan San San biết rõ bằng tính nết của hắn, điểm ấy thật là khó có được.

Trong miệng Cố Bách Dã cắn điều thuốc, Quan San San vội giơ tay bóp bóp miệng của hắn, “Tiên sinh, anh không biết lúc ở cùng với phụ nữ có thai không thể hút thuốc sao?”

Mất đi đây là con của hắn đấy.

Cố Bách Dã cũng vội vàng dập tắt điều thuốc, ném xuống chân nghiền nát. “Vậy em dựa vào cái gì nhẫn tâm như vậy, còn muốn gạt không cho anh biết?”

"Chỉ bằng tôi biết rõ, hai ta sẽ có kết cục gì." Quan San San nói một câu, liền đánh Cổ Bách Dã sâu vào Địa Ngục. "Từ lúc vừa bắt đầu, chúng ta liền biết rõ, nếu cuộc đời của anh là một bộ phim, tôi chỉ là một cái quảng cáo thoáng qua."

Trước kia Cổ Bách Dã hẹn hò với không lúc nào không ba hoa, hăn không khỏi cười cười, "Anh chưa từng đối với người nào khác có loại tình cảm này, em không biết sao?"

Quan San San dừng một chút, quay mặt nói, "Đừng nói tình cảm với tôi, tình cảm cũng không bằng tiền bạc."

Cô ngược nhìn bầu trời, mây trắng bay bay, thấy được ánh mặt trời nhàn nhạt.

"Có tình cảm thì thế nào, nhà các anh tôi ngay cả cống lớn cũng không có tư cách bước qua. Hơn nữa thẳng thắn mà nói, tôi cũng không hiểm lạ gì cuộc sống này."

Ánh mắt Cổ Bách Dã rơi trên bờ vai gầy gò của cô gái đối diện, "Cho nên em cũng không nghĩ muốn ở cùng với anh, cũng không muốn tiến vào hào môn, thậm chí sinh hạ đứa bé này?"

Hăn thấy cô không trả lời, liền nói: "Anh hiểu rồi."

Quan San San hiện tại cũng là đã hiểu, không gặp phải người cặn bã, như thế nào đảm đương chức vị mẹ đứa nhỏ của hăn.

Cô cúi đầu cười, tóc dài thanh tú rơi xuống đầu vai, lông mày Cổ Bách Dã nhíu chặt u ám. "Anh cũng liền đơn giản nói rõ suy nghĩ của anh, xác thực, hai chúng ta môn bất đồng hộ bất đối, tìm người phụ nữ có thể trợ giúp sự nghiệp của anh, điều này rất quan trọng. Không chỉ bởi vì cường cường liên hợp, cũng bảo đảm hai người chung sống có cùng chủ đề nói chuyện."

Quan San San nghe được nội tâm khổ sở, mặt ngoài vẫn là biểu tình bình tĩnh.

Cố Bách Dã nhìn cô một chút, nói tiếp: “Nhưng bây giờ em mang thai đứa bé của anh, anh không thể ép em phá bỏ, cũng không thể để cốt nhục của mình lưu lạc bên ngoài. Cho nên anh muốn kết hôn với em, tuy rằng bản thân cũng không có lòng tin sẽ chống đỡ được cuộc hôn nhân này cả đời.”

Quan San San gật đầu một cái, đã không muốn nghe hắn nói tiếp. “Những điều anh nói tôi đều hiểu. Cố đại thiếu gia, nếu không còn chuyện gì khác, tôi muốn trở lại lớp học.”

Cố Bách Dã đứng nguyên tại chỗ, nhìn làn váy cô bị một cơn gió nhẹ thổi bay, bóng lưng nhỏ bé và yếu ớt sắp biến mất tại cuối hành lang, đột nhiên toàn thân máu đều muốn tràn vào đại não, hắn chạy theo giữ chặt tay cô, hét lên: "Quan San San! Kết hôn đi!"

Cô lại muốn hất tay hắn ra.

Cố Bách Dã đè lại bả vai Quan San San, "Gả cho anh! Cùng anh kết hôn!"

Cô chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu lên, cười nói: “Cố đại thiếu gia, tôi không muốn tiền của anh, cũng không cần người của anh. Từ nay về sau đứa nhỏ này chỉ nhận thức một mình anh là cha, anh có rảnh thì đến thăm còn là được, còn chúng ta..... hảo tự hảo tán thôi.”

Cố Bách Dã cũng không biết bản thân vì sao trở nên rất nóng nảy. Hắn kéo lấy cánh tay Quan San San, ra lệnh: “Em đừng ép anh.... Quan San San, hiện tại anh liền cho em hai con đường để chọn, gả cho anh, hoặc là..... bỏ đứa bé!"

Lần này Quan San San có chút sợ.

Cô lui về phía sau, dùng hai tay bảo vệ bụng mình, giọng hơi run nói với người đàn ông đáng sợ trước mặt, "..... Anh nằm mơ!"

_____KẹoĐắng/////d.đ.l.q.đ_____

Chuông tan học vang, Quan San San vẫn chưa trở lại phòng học.

Biết trên người cô mang theo điện thoại di động, Hạ Nhã trước thay cô dọn dẹp đồ xong, liền đi theo Thương Ngao Liệt đến phòng làm việc của anh, chỉ nghe giáo sư Thương nói: “Cả tiết học em không tập trung nghe giảng, đến, anh nói lại trọng điểm cho em nghe.”

Ngày trước, Hạ Nhã đã đưa ra rất nhiều phỏng đoán không thực tế, về sau cô phát hiện, trong văn phòng ngoại trừ người đàn ông này nghiêm khắc quản chế, cái khác đều không có.

Hai người còn đứng ở cửa chưa tiến vào, Thương Ngao Liệt lại không né tránh lau chút bụi dính trên cằm của cô vợ nhỏ. Giáo sư khí chất ôn nhu lại không có khắc khe, người đàn ông nội hàm như thế này thực làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Giờ phút này anh nói: “Nhã Nhã, anh cảm thấy lúc này em nên đến gần một chút.”

Hạ Nhã vẫn là hơi tránh về phía sau một chút, nhỏ giọng nói: “Thầy Thương, sẽ bị người khác nhìn thấy.”

Thương Ngao Liệt nghiêng mặt nhìn cô, thẳng đến khi Hạ Nhã đi vào trong phòng, anh đóng cửa lại, thuận thế vây cô giữa lồng ngực và ván cửa.

Đằng trước là lồng ngực ấm áp của anh, phía sau là nhiệt độ ván cửa lạnh như băng.

Thương Ngao Liệt cúi đầu nói khẽ bên tai cô vợ nhỏ, “Nhã Nhã, anh muốn công khai quan hệ của chúng ta.”

Cô không dám tin nhìn anh, rất nhanh liền kịp phản ứng anh là đang chú ý lời đồn nhảm trong sân trường.

Đối với Thương Ngao Liệt mà nói, Hạ Nhã không chỉ vì anh thừa nhận đau khổ có rồi mất đi đứa bé của hai người, còn bị những lời đồn nhảm lúc nhàn hạ của người khác làm tổn thương, trở thành đề tài câu chuyện cho đám người ăn xong không có việc gì làm.

Như vậy còn muốn anh bàng quan, anh không làm được.

“Em không cho phép anh làm vậy.” Hạ Nhã gối đầu lên trước ngực của anh, nói: “Bây giờ anh còn chưa tiến hành bình chọn lên giáo sư, nếu như công khai, sẽ làm ảnh hưởng thanh danh trong giới học thuật của anh. Huống hồ.... quan trọng nhất là, anh sẽ không có cách nào làm thầy hướng dẫn của em nữa?”

Hạ Nhã không muốn nghĩ vì chuyện lộn xộn thị phi này mà mất đi thầy giáo hướng dẫn ưu tú như anh. Huống chi cô không để ý chuyện danh phận giữa hai người, cô chỉ muốn trải qua cuộc sống yên tĩnh.

“Em cũng rất muốn thoải mái công khai anh là..... Ông xã của em. Nhưng mà, bây giờ cưới chui cũng không có gì là không tốt.”

Thương Ngao Liệt vẫn không quá đồng ý, “Nhã Nhã, danh hiệu đều là không thật.”

"Đúng, em biết rõ anh muốn bảo vệ em, cái khác đều là giả dối." Hạ Nhã vẫn tiếp nhận lời của anh, “Em chỉ muốn một mình anh làm thầy hướng dẫn của em, muốn một mình anh dạy bảo em. Coi như vì em, anh làm như không nghe thấy, có được không?”

Thương Ngao Liệt sờ nhẹ đường cong cơ thể làm cho người ta suy nghĩ xa vời của bà xã nhỏ. Mà Hạ Nhã ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, như lá trà, lại giống như hoa mai.

Bên trong phòng, không khí làm cho người ta mơ màng không thôi, Thương Ngao Liệt bị từng sợi mềm mại quấn quanh. Anh khóa chặt cô trong ngực, lưu luyến trấn an nói: “Không sao, chờ thi giữa kỳ xong, chúng ta đi ngồi du thuyền, còn có thể đi Las Vegas..... mang em đi giải sầu.”

Đây là ý tưởng tuần trăng mật Hạ Nhã nghĩ ra nói cho anh nghe vào một buổi tối nào đó. Lúc ấy, Thương Ngao Liệt hỏi cô muốn đi chỗ nào bù, còn tưởng cô gái nhỏ sẽ nói muốn đi đảo Bali hay Madives..... không nghĩ tới cô lại muốn đi sông bài Las Vegas, địa điểm tuần trăng mật này quả thật là có một phong cách riêng.

Lúc ấy Hạ Nhã nói: “Em muốn đi xem vũ nữ thoát y cùng thỏ nữ lang!”

Thương Ngao Liệt liền theo cô, anh suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói cho cô biết: “Ngày có thể sắp xếp hành trình hai người 15 ngày đến biển Caribbean.”

Xa hoa, lãng mạn, ngọt ngào đến cực điểm.

Hạ Nhã từ trước đến giờ không biết người đàn ông này lại có thể lãng mạn như vậy.

Tại phòng làm việc Hạ Nhã nhớ lại chuyện này, lập tức liền nói với anh: “Chúng ta lâu như vậy không có ở trường học, thật sự không sao chứ?”

Thương Ngao Liệt muốn cô yên tâm, “Anh sẽ xử lý tốt.”

Hạ Nhã bĩu môi, “Thầy Thương~, anh đã hoàn toàn bị em làm hỏng rồi, hiện tại cũng không ham làm việc, cả ngày chỉ nghĩ đi chơi.”

Giáo sư Thương thật sự gật đầu nói: “Cho nên rất có thể sau hành trình này trở về, em sẽ có một đoạn thời gian rất dài đợi không được anh về nhà rồi.”

Cô vợ nhỏ nào đó lập tức nóng nảy, ôm anh chặt hơn. "Vậy cũng không được!"

Trên người Hạ Nhã toát ra mùi hương nhàn nhạt như hoa mai, anh không thể kiềm chế, cúi đầu thử phản ứng của cô, mà cô đương nhiên không có cự tuyệt, nhắm mắt lại thậm chí biểu đạt chút chờ mong.

Tay Thương Ngao Liệt vuốt vô tóc cô, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, không gian bí mật chỉ còn lại âm thanh hôn môi tùy ý của hai người.

Anh trần trọc, che chở, mút hút, giữa hai người giống như có pháo hoa nổ rộ.

"Thầy Thương, chúng ta giống như có chút tam quan bất chính." Hạ Nhã thừa dịp hai người bình ổn lại hô hấp nhanh chóng nói.

Chỗ này thật sẽ làm cho người ta toát ra suy nghĩ tà ác cùng cấm kỵ.

"Hình như vậy, chỉ là..... Em là bà xã hợp pháp của anh."

Cho nên, anh là lấy thân phận người chồng hôn cô, điểm này cũng không quá đáng.

_____KẹoĐảng:::d>đ>l>q>đ_____

Lúc đó, Hạ Nhã còn không biết Thương Ngao Liệt lựa chọn sắp xếp hành trình tuần trăng mật lần này còn có ý đồ.

Lên đường ngày ấy, Hạ Nhã trước đi theo Thương Ngao Liệt lên máy bay, đi tới thành phố biển Newyork, Mỹ, đi thăm tượng nữ thần tự do, Wall

Street, tổng bộ cao ốc Liên Hợp Quốc, cao ốc Empire State, đường cái Broadway, một vài cảnh đẹp nổi danh ở quảng trường thời đại, sau đó trở về khách sạn năm sao nghỉ tạm.

Ngày hôm sau, hai người bọn họ lập tức bay đi Miami, sau đó tiến về bến tàu làm thủ tục lên du thuyền.

Lần này Thương Ngao Liệt chọn chính là một chiếc du thuyền xe hoa dưới cờ công ty nổi tiếng nhất quốc tế tiến ra biển Caribbean, gió biển thổi ào ào, mang theo mùi nước biển hơi mặn.

Hạ Nhã liếc nhìn lại, thân du thuyền hùng vĩ cùng khí thế không khỏi làm cho cô liên tưởng đến chiếc du thuyền trong bộ phim Titanic lãng mạn. Đến tận đây, cũng mới xem như bắt đầu hành trình tuần trăng mật xa hoa phong tình của cặp vợ chồng nhỏ.

Sau khi Hạ Nhã lên thuyền, vừa mới tiến vào buồng nhỏ để hành lý xuống, liền không thể chờ đợi muốn chạy ra ngoài. Thương Ngao Liệt biết rõ tính tình cô hấp tấp, để một mình cô đi trước, anh ở lại dọn dẹp sơ đồ đặc của hai người.

Cô gái nhỏ vui vẻ chạy đi đến chỗ gần boong tời bọn họ nhất, cũng không có nhiều khách trên du thuyền.

Lúc này ở cách cô không xa xuất hiện vài người đàn ông mặc đồ thủy thủ, trong đó có một vị trung niên được bọn họ vây quanh, một thân đồng phục thuyền trưởng, hấp dẫn sự chú ý của Hạ Nhã.

Ông ngũ quan cứng rắn, nhìn ra được nhất định đã từng làm mê luyến không ít phụ nữ. Hôm nay khi chất cũng không chút thua kém, thật đúng là so với nhiều người đàn ông trẻ tuổi càng thêm nam tính sức quyến rũ.

Hạ Nhã không khỏi cười nghĩ, lão nam nhân này chắc hẳn rất nổi tiếng trong đám phụ nữ, bất luận là thiếu phụ hay thiếu nữ đều nguyện ý ngã vào

vòng tay của ông.

Chứ đừng nói trên mặt ông không có chút nào khí chất mục nát chộc người chán ghét của người đàn ông trung niên, ngược lại tràn đầy khí chất cấm dục.

Ah, cái này nhìn có chút giống ai đó.....

"Nhã Nhã" Thương Ngao Liệt đi tới, sẵn sóc phủ lên người cô một cái áo khoác, "Ngay cả quần áo cũng không mặc tốt liền chạy đi rồi."

Lúc này đúng lúc vị thuyền trưởng kia cũng chuyển tầm mắt nhìn về phía bọn họ, trông thấy bóng lưng Thương Ngao Liệt thì ông có vẻ bị giật mình không nhẹ."

"..... Thương Ngao Liệt?"

Thuyền trưởng đi tới, trên nét mặt như cũ tràn đầy không dám tin.

Thương Ngao Liệt nhìn vị thuyền trưởng kia, anh cũng không nghĩ tới, chỉ là càng tiến gần sát đến bên cạnh Hạ Nhã, khoát lấy bờ vai cô, ánh mắt tối đi nhìn về phía người đàn ông trung niên, cũng nói một câu: "Đây là con dâu của ngài, Hạ Nhã."

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 37: Tuần Trăng Mật (3)

Hạ Nhã xấu hổ cười nhìn người đàn ông trung niên anh tuấn nghi ngờ là ba của Thương Ngao Liệt trước mắt, ai ngờ Thương Ngao Liệt cũng không có tiến thêm một bước giới thiệu bọn họ lẫn nhau, mà lôi kéo cô muốn xoay người rời đi.

"..... Đợi đã nào...!" Thuyền trưởng kịp thời gọi bọn cô lại.

Mặc dù như vậy, người đàn ông trung niên kia vẫn đang suy nghĩ nên nói cái gì, kết quả..... cuối cùng cái gì cũng không nói.

Thương Ngao Liệt không khỏi liếc mắt nhìn đối phương một cái, nụ cười kia không phải khinh miệt, thế nhưng lại không mang theo chút tình cảm ấm áp của người thân nào, khóe môi anh giờ lên độ cong chỉ là lạnh như băng.

Lúc đó Hạ Nhã chỉ biết lúng túng đứng tại chỗ.

"Sao con tới cũng không chào nói tiếng nào, ta cũng không kịp chuẩn bị quà cho con dâu." Người đàn ông trung niên, Thương Tổ Hoa vui vẻ cười với Hạ Nhã, cao thấp đánh giá người con dâu này.

Khuôn mặt Hạ Nhã tinh khiết xinh đẹp, tuy cách ăn mặc giản dị, nhưng nụ cười tươi trên môi lại làm vị trưởng bối này yêu mến.

"Tôi tới đây là không muốn để Nhã Nhã gả đến Thương gia lâu như vậy, lại chưa từng gặp mặt ngài." Thương Ngao Liệt nhàn nhạt nói xong, liền nhìn về nơi khác.

Thương Tổ Hoa ngượng ngùng nói: “Trước đó ta có nghe mẹ con lái nhải qua, nói là hai đứa ngay cả tiệc rượu cũng không làm, ta cũng không trở về.....”

Thương Ngao Liệt gật đầu, "Ngài bận rộn, tôi cùng với Nhã Nhã cũng không làm phiền.”

"..... Buổi tối không bằng ở trên thuyền cùng ăn một bữa cơm đi? Ta mang hai đứa.....”

Thương Tổ Hoa còn chưa nói xong, Thương Ngao Liệt đã nhanh gọn cắt đứt, "Không cần.”

Ông biết đối phương không muốn gặp ông, cũng không kiên trì nữa. Vốn tưởng rằng con trai chủ động đi thuyền của ông là vì có lòng muốn làm hòa, chỉ là, có lẽ khoảng cách cha con hai người đã sớm xa đến không cách nào kéo gần lại. Thương Tổ Hoa nhất thời cảm giác hữu tâm vô lực.

_____KẹoĐảng+++++d.đ.l.q.đ_____

Thương Tổ Hoa suy nghĩ trong lòng, đứa con trai Thương Ngao Liệt này, trên thực tế là dễ mềm lòng. Nhìn tình cảm vợ chồng son tốt đẹp như vậy, hẳn là ông có thể mượn miệng con dâu, truyền đi một vài lời nói dưới đáy lòng nhiều năm qua?

Người đàn ông trung niên vừa nghĩ vừa đi cùng đoàn viên thuyền kiểm tra toàn bộ du thuyền, không bao lâu, thuyền bắt đầu xuất phát.

Mây trên trời tầng tầng rất dày, càng lúc càng xa, hai tay Thương Ngao Liệt chống lan can, so với bộ dáng nghiêm túc ở trường học, hôm nay coi như là thời điểm anh buông lỏng nhất. Tóc đen được vuốt thẳng tỉ mỉ, ánh mắt sắc bén cũng chỉ còn lại màu đen huyền.

Hạ Nhã giống như một cô gái nhỏ xa lạ ở bên cạnh thường thức bộ dáng đẹp trai không đeo kính của anh lúc này. Anh nhìn thấy cô, khoe miệng giương lên nụ cười ngọt ngào.

"Thầy Thương, thẳng thắn mà nói, đây là cặp cha con quan hệ kỳ quái nhất mà em từng gặp." Không phải mang thù không đội trời chung, cũng không phải thân mật khăng khít.

Thương Ngao Liệt nhìn cô vợ nhỏ, tựa hồ có chút ngẩn ngui chần chờ, anh nói: "Nào có ai muốn ở trong kỳ tuần trăng mật nghe những thứ này....."

Nghe anh nói ba chữ "tuần trăng mật", trong lòng cô liền bật cười, "Em chính là muốn thừa dịp tuần trăng mật, hiểu rõ anh hơn nha, thầy Thương."

Biết bản thân vô luận thế nào cũng không thể đơn giản qua loa cho xong, cũng may trước đó Thương Ngao Liệt đã có chuẩn bị, anh nói: "Anh nói cho em nghe, năm đó anh vừa sinh ra không bao lâu, ông ta đã rời đi."

Hạ Nhã thấp thỏm hỏi, "..... Tại sao phải đi?"

Thương Ngao Liệt nói: "Thương Tổ Hoa không nói cho anh biết, sau khi anh lớn lên, anh từ trong miệng các vị trưởng bối tìm được đáp án."

Hạ Nhã chuyên chú nghe từng lời nói réo rắt của anh.

"Cha anh lúc còn trẻ mơ ước muốn làm một thuyền trưởng, bởi vì có Thương gia làm chỗ dựa, ông rất nhanh liền cùng bạn bè kinh doanh một công ty tàu thủy."

Thương Ngao Liệt nói đến đây liền cười cười, con người thâm thúy hiện lên tia mơ hồ.

Lúc ấy, Thương Tổ Hoa vốn muốn tham dự một chuyến tàu chở khách chạy định kỳ trên con thuyền hiệu Metz, nào biết ngày đó đúng lúc Thương Ngao Liệt được sinh ra, Thương Tổ Hoa phải ở nhà chăm sóc vợ cùng con trai mới sinh, không có lên con thuyền hiệu Metz.

Ai có thể nghĩ tới, chính là lần này rời bến, thuyền hiệu Metz trên đường phát sinh trục trặc, cùng con thuyền chở hàng khác va chạm vào nhau, vĩnh viễn chìm dưới lòng đại dương.....

Trận này tai nạn trên biển vào lúc đó cũng coi như là một vụ tai nạn cực kỳ oanh động trong nước, nhóm người chết tất cả đều là bạn bè thân thuộc của bạn thân Thương Tổ Hoa.

Trải qua công tác kiểm tra sau đó, cảnh sát xác định, bởi vì tàu biển chở khách chạy định kỳ tồn tại tai họa ngầm rất lớn, chủ công ty tàu thủy không tránh khỏi liên quan, đều bị bỏ tù.

Từ đó, Thương Tổ Hoa không gượng dậy nổi. Ông không chỉ rời bỏ vợ cùng con trai mới sinh ra, sau này mỗi năm cũng chỉ về thăm họ một hai lần mà thôi. Ông một thân một mình, ở trên biển phiêu bạt gần 30 năm.

Thương Ngao Liệt còn nhớ rất rõ, một năm kia anh thật vất vả sống sót sau tai nạn, mẹ Thương vì anh chúc mừng, nhưng Thương Tổ Hoa vẫn không về nhà thăm anh.

Bé trai nho nhỏ ngơ ngác ngồi một mình trong góc. Anh cũng không có khóc, nhưng mẹ Thương cảm giác được đứa nhỏ suy nghĩ thâm trầm, giống như là đã phải chịu rất nhiều bóng tối bao phủ.

Trong lòng bà giống như là có dao găm đang cắt, cầm lấy kẹo nhét vào tay con trai. Thương Ngao Liệt bé nhỏ cúi đầu nhìn đám vỏ kẹo màu sắc sặc sỡ, lại không có nửa phần vui vẻ.

Mẹ Thương trong lòng chua xót hỏi anh: "Thế nào? Không thích ăn kẹo sao?"

Anh ngẩn đầu, nghiêm túc nhìn mẹ Thương nói: “Mẹ, đường là ngọt, chỉ là nhân sinh quá khổ.”

Mẹ Thương bởi vì câu nói này, ôm chặt lấy con trai, khóc suốt một buổi tối.....

_____KẹoĐắng~~~~d/đ/l/q/đ_____

Hạ Nhã nghe xong, hốc mắt ẩm ướt, giọng nói đã sớm nghẹn ngào hỏi: “Anh muốn cha trở về thăm anh..... Chính là bởi vì ông ấy đau lòng..... không dám hưởng thụ thiên luân chi nhạc*..... đúng không?”

*Tình cảm gia đình bình thường trên đời

Thương Ngao Liệt lẳng lẳng gật đầu, “Về sau anh hiểu rõ, tình cảm gia đình ấm áp anh và mẹ cho ông ấy, sẽ không làm cho ông ấy cảm thấy vui vẻ, ngược lại.... chỉ làm tăng thêm cảm giác tội lỗi cho ông ấy. Ông ấy sẽ không bỏ qua cho chính mình, cho nên khiến cho mẹ cùng anh, cùng ông ta đi thừa nhận kết quả này.”

Thương Tố Hoa cũng biết bản thân như vậy là hèn yếu, bởi vì ông vẫn luôn tự trách, là công ty xảy ra sai sót, mới có thể phá hủy vô số gia đình, phần lớn bạn bè của ông, thậm chí có người thân.... Đều đã chết trong trận tai nạn ngoài biển kia, ông cũng không dám phí hoài bản thân mình chấm dứt hết thảm họa này.

Ông cũng biết là ích kỷ, bởi vì ông trốn tránh cảm thụ của mình, cũng không bao giờ nữa bận tâm cảm thụ của mẹ con anh. Dù là ở thời điểm Thương Ngao Liệt cần ông nhất, khi anh gặp tình huống bị bạn thân nhất phản bội, ông vẫn chưa từng xuất hiện, không có một lời an ủi động viên giúp anh vượt qua, làm giảm bớt nỗi nhớ nhung của anh.

Đúng rồi, nói đến Thương Ngao Liệt tại sao lại bị Thẩm Liệt hận như vậy, trong này cũng không thể nào bỏ qua công lao của Thương Tổ Hoa. Nghe nói anh họ cùng chị họ của Thẩm Liệt cũng đều tán thân trong trận tai nạn trên biển kia.....

Tất cả bi kịch đều đã định trước, và lại đã sớm tạo thành cục diện không thể nào thay đổi hôm nay.

Hạ Nhã suy nghĩ một chút, lau nước mắt nói: “Em nhìn bộ dạng vừa rồi của ba anh, là đang muốn lấy lòng anh.....”

Thương Ngao Liệt trầm mặc không nói, chỉ hơi hơi co kéo khóe môi.

"Cũng đã..... 30 năm trôi qua rồi..... Ông ấy cũng có thể buông xuống rồi đi? Dù cho..... Người khác đến chết cũng không tha thứ cho ông ấy, nhưng ông ấy cũng nên buông tha chính mình, Thương Ngao Liệt, anh thật muốn cả đời cùng ông ấy làm người xa lạ sao?"

Anh vuốt vuốt tóc của cô, nói: “Cho nên, anh mới mang em tới đây.”

"..... Em hiểu rồi!" Hạ Nhã vội vã cướp lời, "Em hiểu trong lòng anh vẫn còn có chút chán ghét ba mình, thậm chí là.... Có chút hận ông ấy. Chỉ là thầy Thương..... tâm địa của anh thật tốt.”

Thương Ngao Liệt như có cảm giác nhìn về phía cô, "Thật sao?"

"Em biết rõ anh không làm chuyện này được, ừm, sẽ dạy em làm!"

Vì lôi kéo khoảng cách cha con hai người, cô đương nhiên sẽ nghĩa bất dung từ.

Hạ Nhã được chiều mà kiêu, trêu chọc Thương Ngao Liệt: “Dù sao em đã sớm lĩnh giáo rồi, thầy Thương, bề ngoài nghiêm trang của anh che dấu không được nội tâm buồn bực của anh.”

P/s: Chương này chỉ có một nửa đầu, nửa còn lại không có trong convert, có thể bị thiếu rồi, bạn nào tìm được phần còn lại thì có thể nói với Kẹo để Kẹo bổ sung thêm nhé.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 38: Tuần Trăng Mật (4)

Môi Thương Tổ Hoa đóng đóng mở mở nhiều lần, vẫn là một chữ cũng không nói ra miệng được.

Không phải ông không muốn nói, mà là quá nhiều cảm xúc ủa đến, nhiều năm như vậy..... hối hận, thống khổ, mâu thuẫn,..... cái gì cũng có qua. Ông cũng đã một bó tuổi, lúc này mới dần dần cảm nhận được khác vọng muốn trở lại bên cạnh vợ con, chỉ là trải qua thời gian dài, tường thành đã xây dựng kiên cố không dễ dàng đơn giản bị đánh sụp.

Thật may là hôm nay xuất hiện một Hạ Nhã, người còn dâu này trở thành chất dung hợp tốt nhất. Cô cho bọn họ lý do gặp mặt, cũng có tác dụng truyền lời giữa cha con hai người.

Cuối cùng, Thương Tổ Hoa thở dài nói: “Thứ ba nợ con quá nhiều..... Thật xin lỗi.....”

Những thứ Thương Ngao Liệt mất, há có thể dùng một câu xin lỗi là có thể bù đắp? Anh bất quá là xem Thương Tổ Hoa là cha mình, mới muốn cho ông một cơ hội mà thôi.

Thương Tổ Hoa còn nói: “Con vẫn luôn là kiêu ngạo của ba, có thể có một người con trai giống như con....là phúc phận lớn nhất đời này của ba.”

Thương Ngao Liệt cười nhẹ một tiếng. “Có thể có một người cha như ông, thật sự là bi kịch lớn nhất đời này của tôi.”

Hạ Nhã nhất thời không nhịn được “xì” một tiếng bật cười, không khí vốn làm cho người ta xấu hổ không biết làm thế nào ngược lại hòa hoãn không ít.

Thương Ngao Liệt nhìn bên ngoài vô cùng thông dong bình tĩnh, đương nhiên, lúc nào anh không là như thế. “Tôi là vì ông cũng đã lớn tuổi, không thích hợp thường xuyên rời bến, có rảnh.... Liền nghỉ ngơi một chút.”

So sánh xuống, từng động tác cử chỉ của ba Thương liền không được tự nhiên rồi. “Được.... Ba cũng đã bàn bạc với bên công ty, không lâu nữa liền về hưu không làm... đến lúc đó... về nhà cùng với mẹ con.”

Thương Ngao Liệt ngược lại không nghĩ tới ông đã nghĩ thông suốt, tựa hồ cũng đơn giản quan tâm, “Ừ, mẹ vẫn thường nhớ tới ông.”

"Nếu con đồng ý, từ nay về sau ba sẽ cùng mẹ con chăm sóc đứa bé của hai đứa, theo giúp cháu trai, cháu gái cùng nhau chơi đùa, người một nhà.... Hòa thuận vui vẻ cùng một chỗ."

Nhắc tới đứa bé, Hạ Nhã không khỏi nhói tới một sinh mạng nhỏ bé đã mất đi thời gian trước. Cô sờ sờ bụng mình, giống như muốn cảm thụ cục cưng đã rời cô đi.

Gần như là cùng lúc, Thương Ngao Liệt khoác bờ vai cô, nói với Thương Tổ Hoa, “Nhã Nhã còn trẻ, tạm thời chúng tôi không có kế hoạch này.”

Hạ Nhã ngẩn người, lại nghe anh nói: “Không còn chuyện gì, chúng tôi đi về trước."

"Được, buổi tối gió lớn, coi chừng cảm lạnh." Thương Tổ Hoa không quấy rầy vợ chồng son hai người, cười cười xoay người rời đi.

Hạ Nhã biết muốn làm cho cha con hai người triệt để hòa hảo, việc này không thể nóng vội nhất thời, chỉ cần cô cố gắng quay vòng, sẽ có thể biến

chiến tranh thành tơ lụa.

Hơi dừng mấy giây, Thương Ngao Liệt nhéo nhéo cằm của bà xã nhỏ, “Hai người trò chuyện rất thân thiết.”

Hạ Nhã nghiêng đầu gối trên vai anh, nói: “Thầy Thương, em rất may mắn anh có thể nói chuyện hòa nhã với ba Thương, nếu như đổi lại là em, em nhất định sẽ còn hận ông ấy. Em sẽ không muốn gặp lại người này, càng không có yêu thương....”

"Có lúc, quả thật không thể khống chế tâm tình của mình." Giọng Thương Ngao Liệt trầm thấp, mang theo chút chần chờ nói với cô: “Anh đã suy nghĩ kỹ, không phải là tha thứ cho ông ấy..... chỉ là.....biết không thể tự giác chối bỏ chính mình, ông ấy cũng có nỗi khổ tâm, cũng một bó tuổi rồi, còn mỗi ngày lang thang trên biển, rất đáng được đồng tình.”

Hạ Nhã nghe được trong lòng vui vẻ, “Ừ, em liền thích anh hiểu chuyện như vậy, luôn tỉnh táo, làm việc lại hợp lý lẽ.....”

Thương Ngao Liệt bất đắc dĩ cười cười, anh đột nhiên thử hỏi: “Nhã Nhã, nếu như..... có một ngày, cha mẹ ruột của em xuất hiện, em sẽ tha thứ cho bọn họ sao?”

Hạ Nhã kinh sợ trong chốc lát, cô cùng Thương Ngao Liệt sống chung với nhau lâu như vậy, cũng hiểu được đôi chút hàm nghĩa trong ánh mắt kia của anh, sắc mặt anh so với dĩ vãng nhiều hơn vài phần chăm chú, cái này nói lên.... Anh thật sự muốn từ trên người cô có được đáp án.

Hạ Nhã nói: “Em sẽ không, bọn họ đối với em mà nói chỉ là những người xa lạ. Em không có cha mẹ ruột, em chỉ có một ba ba.....”

"....." Thương Ngao Liệt thu hồi một bụng tâm tư trong nháy mắt, không nói nữa.

Hạ Nhã nghĩ, lần này gặp gỡ cuối cùng là hữu kinh vô hiểm vượt qua, kết tiếp cô có lẽ nên sắp xếp một vài bữa tiệc.... Nói thí dụ như, buổi tối ngày mai một nhà ba người có thể dùng chung cơm tối trong nhà ăn cao cấp trên du thuyền, như vậy mới có thể hâm nóng quan hệ cha con bọn họ.

Thương Tổ Hoa rất muốn biết tình hình gần đây của con trai, về phần người đàn ông này, cũng xác nhận muốn ngồi xuống cùng ăn một bữa cơm với ba mình.

Hạ Nhã nhìn bầu trời tinh tú, đột ngột cảm hứng nổi lên.

Gió biển thổi tung mái tóc dài rám nắng của cô, Hạ Nhã vui vẻ trêu chọc vài sợi tóc mềm mại. Thương Ngao Liệt nhìn cô vợ nhỏ hôm nay cả người thành thực hiểu chuyện không ít, anh bất động thanh sắc ôm chặt lấy cô.

Hạ Nhã cùng với người đàn ông cô yêu nhất cùng nhau ngắm cảnh đêm mênh mông, trong lòng ngàn vạn cảm khái. Thầy Thương đây là lại một lần nữa lấy thân thử nghiệm, dạy cho cô về đạo lý nhân sinh.

Chúng ta tội gì phải chấp nhất với những quá khứ vô cùng vô tận kia, cứ đem những quá khứ đó lưu lại cho tương lai.

Giống như để giấc mơ ở lại biển cả, canh chừng cánh buồm trong đêm.....

Đang lúc Hạ Nhã đang yên lặng chìm đắm trong nghệ thuật, Thương Ngao Liệt đột nhiên lên tiếng: “Hôm nay em giúp không ít việc, muốn anh thưởng em cái gì?”

Hạ Nhã trả lời: “Muốn thưởng gì tùy anh.”

Thương Ngao Liệt suy nghĩ một chút, liền nói: “Vậy trở về phòng sẽ thường cho em.”

"....."

Ách, này căn bản là anh vì vì bản thân mới cố ý tìm lý do thôi.....

Ngọn hải đăng chiếu sáng mặt biển vắng vẻ tịch mịch chung quanh. Lúc nửa đêm, quán bar trên du thuyền chở khách trình diễn ca múa rất là sôi nổi nhiệt tình.

Thương Ngao Liệt mới đầu cũng có chút đắm chìm trong công việc, mắt thấy kim đồng hồ sắp qua khỏi 0 giờ, anh mới cảm thấy sự tình có chút không đúng.

Anh để mặc cho cô vợ nhỏ một mình đi dạo, nhưng đến giờ này vẫn còn chưa trở lại, sẽ không phải là có chuyện gì đi?

Thương Ngao Liệt khẽ nhíu mày, nhanh chóng giật lấy áo khoác mặc vào muốn đi đến khu vực quán bar bắt người.

Kết quả, giáo sư Thương lo lắng hoàn toàn uống phí. Khi anh tìm thấy bà xã nhỏ của mình thì đáng người cô đang tận tình chập chờn khiêu vũ trên vũ đài rộng lớn.

Thật ra thì cái này cũng khó trách Hạ Nhã. Cô nguyên lai nghĩ một mình đi dạo, về sau có vài cô gái người nước ngoài chạy đến trò chuyện với cô, tránh không khỏi nhiệt tình của mọi người, cô liền đơn giản ngồi cùng một cô gái tóc vàng uống rượu khiêu vũ. Hoàn cảnh nơi này lộ ra loại hơi thở mơ mơ màng màng tiêu sái nhiệt tình, làm cho cô không cảm giác được thời gian trôi qua.

Màu rượu hấp dẫn cùng ánh đèn nhiều màu, tuần nam mỹ nữ, ánh đèn màu ấm làm cho người ta có loại cảm xúc quyến rũ mê hoặc, thần sắc lúc

này của Hạ Nhã, trong ấn tượng anh chưa bao giờ thấy qua.

Lạm tình, rồi lại si tình; Lỗi đời, rồi lại đơn thuần.

Thương Ngao Liệt nhìn mà lòng phát ra tiếng thở dài nặng nề.

Tác phong làm việc của giáo sư Thương từ trước đến nay nhanh nhẹn. Anh lướt qua đám người, trực tiếp đi đến trước mặt bà xã nhỏ. Hạ Nhã nhìn thấy anh rất là vui vẻ, nào biết đối phương dùng ánh mắt thiêu đốt cô, tràn đầy ý cảnh cáo.

"Đi xuống!"

Hạ Nhã trong nháy mắt tỉnh táo, cô đứng dưới ánh đèn sáng lạn, vẫn cười hì hì nói: "Anh ôm em xuống ~"

Trong lòng cô gái nhỏ cảm thấy động tác này của người đàn ông thực sự là quá quyến rũ rồi, đặc biệt dễ nhìn.

Thương Ngao Liệt mím môi, mặt không đổi vờn tay ôm lấy cái hông Hạ Nhã, ôm cả người cô rời xa chỗ đó. Cô giống như gấu koala bám trên người anh, lúc này mới hài lòng một đường bị anh ôm trở về buồng nhỏ trên thuyền.

Trong phòng thoải mái sạch sẽ, trên bàn hình chữ nhật chồng chất bài thi của học sinh.....

Hạ Nhã không thể không nói, giáo sư Thương không khỏi quá giữ bốn phần đi? Anh cứ nhiên còn mang theo bài thi của học sinh đến, phải nói, anh đã nhàm chán đến nỗi muốn ở trên du thuyền chấm bài kiểm tra rồi hả?

Thương Ngao Liệt trở lại trong phòng cũng không cùng Hạ Nhã nói chuyện, chỉ là yên tĩnh ngồi xuống ghế, mặt lạnh lùng, động tác ừ nha chấm hết bài thi cuối cùng, lúc này mới dọn dẹp cái bàn gọn gàng lại.

Hạ Nhã chảy mồ hôi đầm đìa, trước tiên đi tắm rửa sạch sẽ, sau khi tắm xong đi ra sắc mặt giáo sư Thương vẫn là không vui. Cô đi qua từ phía sau lưng ôm anh, giọng ngọt ngào nói: “Thầy Thương, không phải anh nói muốn thưởng cho em sao?”

Thương Ngao Liệt nhàn nhạt trả lời: “Em chơi thật vui vẻ, cũng không cần.”

"Ai nói..... Em rất muốn....." Hạ Nhã dùng đầu cọ cọ anh.

Thương Ngao Liệt cuối cùng bị cô cọ có chút chịu không nổi, anh chính là yêu chết tâm tư thông minh cùng tính tình cứng đầu cứng cổ này của cô.

Người đàn ông một thoáng ôm lấy cô gái nhỏ, ném cô ở trên giường lớn, chinh đèn trong phòng hơi tối xuống. Căn phòng phút chốc trở nên mập mờ cùng cuồng nhiệt, làm cho Hạ Nhã nháy mắt khẩn trương.

Cô nhìn chăm chú vào hai con ngươi Thương Ngao Liệt dần dần tiến tới gần, miệng muốn nói lại thôi, muốn nói cái gì đó, chỉ là không biết mở miệng như thế nào.

Anh giống như còn đang chờ đợi, nhưng Hạ Nhã quanh co nửa ngày lại cái gì cũng chưa nói, chợt cảm giác Thương Ngao Liệt khẽ liếm vành tai cô, thì thầm: “Không nói lời gì dễ nghe sao? Anh đang chờ đây....”

Hạ Nhã nhẹ nhàng kéo chiếc quần dài trên người anh xuống, lộ ra hai chân thon dài, dáng người tỉ lệ hoàn mỹ, hình dáng cùng cấu tạo đều là một tổ hợp hoàn hảo, lại càng thêm sức mạnh. Giáo sư Thương mặc quần áo cùng với không mặc quần áp quả thật như hai người khác nhau, nhưng lại đồng dạng hấp dẫn cô thật sâu.

Một loại là lịch sự tuần lễ, tao nhã khiêm tốn. Một loại là cường tráng khỏe mạnh, lại thần bí bá đạo.....

Hạ Nhã ôm lấy đầu vai Thương Ngao Liệt, thì thào nói: “Em yêu anh..... ông xã.”

Thương Ngao Liệt rốt cuộc bị những lời này của cô dỗ cho chân mày giãn ra. Anh đùa giỡn vành tai mềm mại của cô, nụ hôn dần dần không bị khống chế, làm toàn thân cô giống như có luồng điện chạy qua.

"Có cảm giác sao?" Anh đè cô trên giường, hôn sâu triền miên.

Đâu chỉ là có cảm giác, quả thực là mãnh liệt làm cho đầu óc Hạ Nhã choáng váng. Ánh mắt Thương Ngao Liệt một mảnh đục ngầu, anh một bên an ủi phục vụ cô, một bên đưa tay tới đầu giường, lấy ra bao cao su đã chuẩn bị tốt trước đó.

Hạ Nhã từ trong cảm giác chìm nổi tìm về một chút ý thức, bữu môi nói: “Phần thưởng không bao gồm thứ đồ này.....”

Thương Ngao Liệt sớm đoán được cô sẽ phản đối, cúi đầu ôn nhu giải thích: “Nhã Nhã, em còn trẻ, không nên có đứa bé sớm..... Hơn nữa, anh cũng chưa có chuẩn bị tốt.”

Hạ Nhã then thùng liếc anh một cái, “Chính là em không ngại, thầy Thương..... San San đều có cục cưng rồi.”

Thương Ngao Liệt vươn tay nâng đầu cô dậy, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng điệu nghiêm túc dỗ cô: “Em mới mất đi đứa bé không bao lâu, anh không nghĩ nhanh như vậy..... Nhã Nhã, chờ anh hỏi lại bác sĩ Dư, có được không?”

Hạ Nhã dần dần buông lỏng tay anh ra, đột nhiên cảm giác không khí sắc đục tràn đầy ngọt ngào tốt đẹp vừa rồi đã biến thành hình ảnh dục dăng vô tận, thầm nghĩ đây mới chính là chân chính nhìn nhau không phân chán ghét.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 39: Tuần Trăng Mật (5)

Hạ Nhã giữ chặt khăn tắm trước ngực, có chút mất mát hỏi: “Cho nên.... Em không còn khả năng mang thai đúng không?”

Thương Ngao Liệt lắc đầu một cái, “Không phải ý này.” Anh nói đến đây cảm thấy tình huống trước mắt có chút biến vị, trước hết để đồ đang cầm trong tay sang một bên, cúi đầu dỗ cô, “Nhã Nhã, anh là không hy vọng cái nhà này trói buộc em.”

Hạ Nhã lập tức bất mãn, “Em chưa từng nghĩ như vậy!”

Anh cũng rất tỉnh táo nói tiếp: “Anh biết rõ em nghĩ cái gì.”

Cô nghĩ muốn vì anh giúp chồng dạy con, cho tới bây giờ đều là cam tâm tình nguyện.

Thương Ngao Liệt hỏi ngược lại cô: “Vậy em có nghĩ qua muốn có thành công trong phương diện y học hay không?”

"..... Trước kia khi chưa gặp anh, nghĩ tới.”

Chẳng bao lâu sau, Hạ Nhã cũng muốn trở thành nữ cường nhân được vạn người chú ý. Cô cũng ảo tưởng qua tương lai của mình, nghĩ tới muốn trở thành người như thế nào, chỉ là trong ảo tưởng của cô trăm ngàn lần khó có thể tưởng tượng có một người đàn ông như anh tồn tại, anh đủ để khiến cô thay đổi toàn bộ kế hoạch cuộc đời mình. Hiện tại, cô chỉ muốn làm cô vợ nhỏ của anh, dù chỉ là một người phụ nữ tầm thường không có tiếng tăm gì.

Dù sao nhân duyên tốt đẹp, người thân vẫn còn trên đời, có thể hầu hạ dưới gối, sau này ba đời cùng sống chung, cầu cũng không thể cầu được viên mãn như vậy.

Hiển nhiên Thương Ngao Liệt cũng không cho là như vậy, anh nghiêm chỉnh tìm từ nói: “Nhã Nhã, anh đối với em kỳ vọng rất cao, em sau này hẳn sẽ lấy được thành tựu, có khả năng đạt được thành tích còn cao hơn cả học vị “tiến sĩ”.

Anh nghĩ nghĩ, uyển chuyển nói thêm vài câu: “Cho nên ý của anh là, em bây giờ còn trẻ, có rất nhiều thời gian cùng kế hoạch.... Dù là qua vài năm nữa muốn đưa bé cũng không muộn, hiểu chưa?”

Hạ Nhã tuy nói vô tâm với sự nghiệp, thế nhưng phải thừa nhận lời anh nói có đạo lý, chủ yếu là nếu cô cứ tiếp tục cà lơ phất phơ như vậy, sao có thể xứng với giáo sư Thương hoàn mỹ, vĩ đạo như vậy?

Cái anh muốn tuyệt đối không phải là một bình hoa đẹp chỉ để trưng bày, cũng chỉ có người phụ nữ tài mao song toàn mới đáng giá cùng nắm tay với anh. Cô hẳn là muốn nâng cao bản thân, cái này không phải chỉ là vì Thương Ngao Liệt, mà vàng vì bản thân cô.

Thương Ngao Liệt liếc nhìn đồng bài thi đã sửa sang xong, vừa nói với cô: “Vừa rồi anh chấm bài kiểm tra, theo tiêu chuẩn của em mà nói, điểm không tính cao.”

Hạ Nhã sững sờ, trong lòng tự nhủ không thể khen ngợi cô vài câu hay sao. “Muốn cao bao nhiêu anh mới hài lòng?”

Thương Ngao Liệt nhắc nhở cô: “Em có nhớ trước đó chúng ta có một giao kèo hay không? Anh cho phép em đi trễ, nhưng thành tích thi giữa kỳ phải trên tiêu chuẩn của anh, nếu không phù hợp sẽ không cho em thông qua.”

Hạ Nhã trợn tròn mắt, vung vẩy tay nói: “Lúc nào em cùng anh nói chuyện giao kèo này? Em không nhớ rõ.”

Thương Ngao Liệt dùng tay chột chột đầu cô, “Chuyện đồng ý với anh vĩnh viễn giống như gió thoảng qua tai?”

Trong lòng cô gái nhỏ hoang mang, lắc lắc cánh tay giáo sư Thương hỏi: “Thầy Thương, anh thật sẽ không cho em thông qua sao?”

"....."

Xong rồi, anh là nghiêm túc!

Hạ Nhã vội vàng làm ra một tư thế chấp tay cầu xin. “Thầy Thương, cầu xin thầy, cuộc thi lần này để cho em qua, cái gì em cũng chịu làm!”

Thương Ngao Liệt nhìn bộ dáng toàn thân cô gái nhỏ chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngồi chồm hổm trước mặt anh, thật đúng là vừa gọi cảm vừa đáng yêu, anh nhíu mày hỏi: “Thật sự cái gì đều chịu làm?”

Hạ Nhã nuốt nước miếng, hai tay nắm chặt khăn tắm, đã làm xong chuẩn bị tùy thời hy sinh.

"Không sai!" Cô quật cường trả lời anh.

Giáo sư Thương quả nhiên dán tới gần, anh nhẹ giọng thì thầm với cô: “Vậy em có thể..... đi học đàn hoàng hay không?”

Hạ Nhã: "....." Mẹ nó! Không phải nói muốn thưởng hay sao? Vì cái gì luôn phạt cô chứ?

"Được rồi, nửa học kỳ sau em sẽ cố gắng, không làm anh thất vọng, được chưa?

Vì vậy Thương Ngao Liệt không nói thêm gì nữa, phối hợp cởi ra chiếc khăn tắm trên người Hạ Nhã. Hạ Nhã ngừng thở, phát giác ngay cả lúc anh cởi quần áo cũng là một loại hưởng thụ. Mặc dù bây giờ anh toàn thân lỏa lồ, không hề phòng bị, vẫn tràn đầy khí chất cao ngạo không cho phép bị cô chinh phục, không chệ vào đâu được.

Có lúc, Hạ Nhã cũng sẽ cảm thấy người đàn ông này quá nghiêm túc rồi, nhưng sự thật là..... Cô yêu chết cái dáng vẻ dũng mãnh khắp nơi đều có thể áp chế cô này.

Lúc này, khăn tắm cô đã sớm hỗn loạn không chịu nổi, Thương Ngao Liệt dịu dàng đè lại bả vai bà xã nhỏ, hôn cô một cái lại một cái.

Hạ Nhã dần dần dựa vào trên giường, anh càng thâm nhập quần lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, tựa như muốn hút độc dược vào trong miệng cô, làm cho cô bị độc công tâm, thuốc lẫn kim châm đều khó cứu.

Trên giường, cả người Thương Ngao Liệt chỉ có hai đầu lông mày là còn sót lại một tia đoạn chính của người thầy giáo, trừ cái đó ra, nụ cười yếu ớt trên khóe môi cùng vẻ mặt hưởng thụ đều làm cho anh tràn ngập một loại phong tình vạn chủng thuộc về đàn ông.

Anh không nhanh không chậm xâm nhập thưởng thức chiếc lưỡi khéo léo cùng da thịt nhẵn nhụi trơn bóng của bà xã nhỏ, sử dụng đầu lưỡi của mình nhẹ nhàng giam cầm cô, liếm láp cô, thẳng đến khi đối phương bất lực, anh mới khẽ khàn lui về phía sau.

Hạ Nhã mắt thấy anh rời đi, vô ý thức mím môi. Cử động nhỏ này lại làm cho người đàn ông muốn ngừng mà không được.

Vóc người Thương Ngao Liệt mười phần phong vị đàn ông, cơ thể không quá cơ bắp, nhưng tổng thể lại làm cho người ta cảm thấy an toàn. Bả vai mở rộng, thắt lưng rắn chắc thẳng tắp, đến đường cong cặp mông cũng hút hàng.

Da thịt của anh gần sát đáng người mềm dẻo của cô, chậm rãi ma sát, làm cho thân thể cả hai ấm lên. Hai điểm hồng nhạt trước ngực theo động tác của anh liền đứng thẳng, cô không tự chủ được căng cứng, khép lại hai chân.

Hạ Nhã không chịu nổi anh mài, nhẹ nhàng dùng chân ma sát chỗ giấu kín của anh, cố gắng làm cho con dĩa thú đang ngủ đông thức tỉnh. Quả nhiên, nó rất nhanh liền trở nên vừa cứng vừa nóng, không khí tràn ngập mùi tình dục, lây đến hai má cô đỏ bừng, quyến rũ mười phần.

Thương Ngao Liệt chăm chú xoa bóp vùng thịt non nớt trên mông bà xã nhỏ, đồng thời cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa trước ngực, trên dưới tấn công.

Hiện tại, trong đầu Hạ Nhã tất cả đều là cảm giác sung sướng choáng váng, bị ngón tay của anh cắm vào, không bao lâu, phía dưới đã là một mảnh ướt át.

"Thương Ngao Liệt....." Cô nhú mào, lần lượt cầu xin anh, "Thầy Thương....."

Anh không cách nào ức chế, liền vứt bỏ giáp, lửa nóng cực đại tiến quân thần tốc vọt vào. Hạ Nhã khẽ kêu một tiếng, lửa nóng hừng hực thiêu đốt, cự vật thô to phút chốc tiến sâu vào trong cơ thể cô.

Không cách nào cảm xuống rốt cuộc, chỉ có thể chậm rãi một chút xiu tiến tới gần, nam nhân còn đến không kịp động, nàng đã liền ngón chân cũng không khỏi tự chủ căng thẳng.

Thương Ngao Liệt nâng hai chân cô đặt trên vai, làm cho Hạ Nhã có thể nhìn thấy cảnh anh đang mạnh mẽ tiến nhập vào trong thân thể cô. Theo tốc độ ngày càng nhanh, độ mạnh yếu tăng dần, cô rên rỉ càng chọc người.

Anh thẳng lưng, làm cho cự vật bồng bồng phấn chấn ra ra vào vào, cứng rắn như sắt quấy đảo toàn bộ thế giới của cô.

"." Thương Ngao Liệt xoay người, để Hạ Nhã ngồi trên người mình.

Mỗi một động tác của anh, Hạ Nhã cảm giác bản thân đều phụ thuộc vào người đàn ông này. Hai người từ đầu đến cuối lên lên xuống xuống, thẳng đến khi cô hưng phấn đến cực điểm, Thương Ngao Liệt mới ngã nằm về phía sau, vỗ nhẹ lên hông cô một cái, dùng giọng điệu thầy giáo nói với cô: "Tự mình động."

Hạ Nhã cười trên người anh, cả người giật mình, làm cho cự vật chôn càng sâu, độ thô to và dài đậm thẳng đến chiều sâu trước nay chưa từng có.

"Em không biết....."

Thương Ngao Liệt nở nụ cười, duỗi tay đè chặt vòng eo mảnh khảnh của bà xã nhỏ, "Thầy Thương dạy em?"

Hạ Nhã mím môi không trả lời, chợt nghe anh lại dùng giọng điệu bình thường nói với cô: "Vặn eo nhắc hông."

Hai má cô nóng lên, cuối cùng đánh không lại nhu cầu trong cơ thể, thành thật vặn vẹo vòng eo vốn khéo léo, làm cho Thương Ngao Liệt cảm nhận được một loại thể nghiệm thị giác khác.

Hạ Nhã uyển chuyển than nhẹ, thần sắc mất tự nhiên trên mặt được thay vào vẻ diêm dúa lẳng lơ. Vì vậy động tác đâm vào càng ngày càng mãnh liệt, anh nặng nề mà kéo mạnh cô về phía mình.

Dày đặc tiếng động tràn đầy nhục dục vang lên bên tai cô, Hạ Nhã bám lấy người đàn ông nhìn như có chút lãnh khốc bá đạo, lắc lắc cái đầu nhỏ nói: "Không được..... Buông em ra."

Trong cổ họng Thương Ngao Liệt phát ra âm thanh tờ gấp, một lần nữa bật dậy áp đảo Hạ Nhã, hung ác cấp tốc xông tới một vòng cuối cùng. Toàn thân anh đang vận động hình thành một loại mỹ cảm, anh đang ở trên người

cô đòi lấy hạnh phúc sung sướng nhất thuộc về đàn ông. Trước mắt Hạ Nhã tất cả đều đen kịt, thiên địa vạn vật hóa thành hư vô.

Như si như cuồng, cô nhắm mắt lại, dốc sức liều mạng mà lắc đầu.

"Mới một lần đã không chịu nổi?" Thương Ngao Liệt như là đang ám chỉ với cô đêm còn dài dằng dặc.

Hạ Nhã nói không ra lời, chỉ là liều mạng cắn môi khóc thút thít.

Dục vọng tràn đầy biến cả nỗi thành một mảnh, bọn họ thật sâu sa vào trong nước, tiến hành liều chết triền miên, cao triều nhanh chóng kéo tới, Hạ Nhã bị đánh sâu vào trong đáy biển sâu dục vọng, cũng tìm không được bờ.

Toàn thân Hạ Nhã tê dại, tay chân xụi lơ ngã xuống giường. Thương Ngao Liệt bởi cô, nhẹ nhàng rút ra, đón lấy cảm giác tần số tỉ lệ co rút cực cao của cô, anh duy trì liên tục đâm ra rúc vào, cuối cùng phun ra chất dịch nóng hổi.....

Mặt biển xa yên tĩnh, nhưng Hạ Nhã lại như trải qua một lần bão táp ập tới, cánh tay cô có chút phát run, tựa trong ngực Thương Ngao Liệt, ổn định hô hấp.

"Thầy Thương..... Có đủ..... max điểm hay không?"

Thương Ngao Liệt đã khôi phục lại bình tĩnh, nhíu mày nhìn cô.

Hạ Nhã xoay người ôm lấy anh, hai người đã chậm rãi quen cùng đối phương trần trụi tiếp xúc. Cô vuốt ve cơ bắp trên cánh tay anh, hỏi: "Vừa rồi em biểu hiện như vậy.... có đủ max điểm hay không?"

Thương Ngao Liệt nhẹ nhàng hôn cô một cái, sau một lúc ngọt ngào qua đi, chỉ nghe tâm tình anh rất tốt nói: "Không đủ."

Tối nay, cô đừng nghĩ muốn ngủ một giấc ngon.

_____KẹoĐắng+++d/đ/l/q/đ_____

Mấy ngày nay, biển lớn màu xanh lam mở rộng bộ ngực lớn ấm áp của nó với mọi người, biển Caribbean thiên đường làm cho mọi người vui vẻ thoải mái, nước biển trong suốt thấu triệt, bữa tiệc lớn mỹ vị trên du thuyền chở khách cũng đủ làm cho ngón trở mọi người vùng không ngừng.

Dưới sự sắp xếp của Hạ Nhã, Thương Ngao Liệt cùng ba anh cuối cùng cũng có thể ngồi chung một chỗ ăn bữa cơm. Ngày đó, ba người ngồi trong một nhà ăn cách thức tiêu chuẩn, đầu bếp nước Pháp nổi danh tay nghề rất là không tệ.

Hạ Nhã cảm thấy mỹ mãn ăn xong bữa cơm, sau khi dùng món điểm tâm ngọt thì cùng hai cha con Thương Ngao Liệt câu có câu không tán gẫu, kể về chuyện học tập cùng tình huống công việc những năm này của Thương Ngao Liệt, hoặc là những lời đồn thú vị Thương Tổ Hoa nghe được trên biển, hay là công ty Thương gia hiện tại phát triển..... Hai người chân thành mà trò chuyện, ngăn cách giữa hai người rõ ràng có chút phai nhạt.

Hạ Nhã cùng Thương Ngao Liệt ở trên biển tiếp tục hành trình, bọn họ theo đội thuyền đi tham quan đảo nhỏ cùng thành thị gần đó. Kể cả đảo nhỏ Haiti xinh đẹp, thành phố Falmouth bờ Bắc cảng Jamaica, có nền văn minh xưa nhất thế giới, một trong những di tích văn hóa Maya xinh đẹp nhất trên đảo.....

Cuối cùng một ngày kia, hai người trở lại cảng Lord, chuẩn bị đáp máy bay trở về sòng bài Las Vegas. Thương Tổ Hoa rời du thuyền tiễn bọn họ, người đàn ông trung niên mặc trang phục thuyền trưởng tràn đầy cương trực công chính, mê người vô cùng.

"Chờ các con lần này hết tuần trăng mật, hôm nào chúng ta lại hẹn thời gian gặp mặt."

“Dạ, ba, người giữ gìn sức khỏe, đừng quá mệt mỏi.” Hạ Nhã vừa nói vừa vẫy tay bảo Thương Ngao Liệt đừng tiến nữa.

Thương Ngao Liệt hơi gật đầu chào ông, như cũ bảo trì trước sau như một tính cách ít nói, xách hành lý mang theo Hạ Nhã xuống du thuyền.

Dọc theo đường đi, Hạ Nhã hết sức hưng phấn, ngồi trên ghế cũng không yên tĩnh. Thương Ngao Liệt nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ rõ ràng có thể thấy được những đám mây trắng phảng phất có thể đụng tới trời xanh, khoe miệng giương lên thành một nụ cười thanh thản.

Chính là chỗ này lần đầu tiên, sông bài Las Vegas lớn nhất, vàng son choáng ngợp, vì bọn họ trở lại vẫn như cũ là diện mạo chân thật nhất.....

Hai vợ chồng son trong hành trình hưởng tuần trăng mật đang tiến vào sông bài Metro-Gold nổi tiếng siêu cấp xa hoa, Hạ Nhã liền bị kích động buông lỏng cánh tay Thương Ngao Liệt, đi tham quan xung quanh.

Diện tích bên trong có thể so sánh với bốn bãi bóng, gồm có hơn 3000 bàn, Thương Ngao Liệt đổi lấy vài thẻ đánh bài cho cô thử tay trước.

Hạ Nhã cảm thấy anh mới đi chưa tới vài bước, thì liền có mấy cô gái ngoại quốc ăn mặc nóng bỏng bước tới, mỉm cười nói gì đó với anh. Thương Ngao Liệt lễ phép khoát khoát tay, nói lại mấy câu, các cô liền đi.

Chờ anh cầm xèng trở về, cô làm bộ vô tình nói: “Ai nha, vừa rồi mấy cô gái xinh đẹp kia nói gì với anh vậy?”

Thương Ngao Liệt trước tiên cố ý dừng một chút, sau đó mới nói: “Cò kè mặc cả.”

Thì ra là một đám người làm nghề đặc thù, Hạ Nhã vui vẻ: “Mấy cô đó nói giá với anh bao nhiêu?”

Thương Ngao Liệt nói, "Rất thấp."

Hạ Nhã muốn hỏi: Đã thấp vậy sao anh không thử một chút?" trước cửa sòng bài là một đám mỹ nam nước Mỹ mặc đồ tây, trong đó có mấy người còn đeo kính đen, dáng người ai nấy đều to khỏe.

Coi như bọn họ ăn mặc giống như là xã hội đen, Hạ Nhã cũng sẽ không cảm thấy quá mức ngoài ý muốn, chẳng qua là khi cô quét mắt một vòng, trong số những người đó lại có một gương mặt hết sức quen thuộc.

Sắc mặt hần trắng bệch, trên trán còn có mồ hôi, khóe môi nhếch lên. Thời điểm khi bọn họ gặp thoáng qua cô, Hạ Nhã nhận không được gọi lớn tiếng: "Lãnh Dương!"

Thương Ngao Liệt bên cạnh nghe cô gọi, quay đầu liếc nhìn Lãnh Dương một cái. Sắc mặt anh lập tức khẽ biến sắc, vội kéo Hạ Nhã bên cạnh xoay người rời đi.

Ai ngờ, bọn họ mới đi ra không được mấy bước, trước mặt đã xuất hiện hai gã đàn ông nước Mỹ cao lớn, mặc đồ đen, nhìn Thương Ngao Liệt, dùng tiếng Anh đúng chuẩn hỏi: "Các người là bạn của người đàn ông kia?"

"Không phải rất quen, chúng tôi chỉ là khách du lịch bình thường." Thương Ngao Liệt tỉnh táo trả lời.

"..... Chúng tôi muốn mời anh ta đi một chỗ làm khách, các người đã quen biết, vậy thì cùng đi chứ!"

Hạ Nhã ngẩn ra, bây giờ cô mới hiểu được vì sao Las Vegas còn có một tên gọi khác.

Nó gọi là Tội Ác Chi Thành.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 40: Rắc Rối Trong Hôn Nhân (1)

Trong tầng hầm xây dựng một đài quyền anh khổng lồ, lúc này hiển nhiên là đấu trường chợ đêm trong truyền thuyết, đồng dạng cũng là khu không chịu khống chế của luật pháp.

Tiền tài, bài bạc, huyết tinh, tử vong, mỗi một thứ đều tập trung tại nơi đánh cuộc dưới lòng đất này, ở đây mọi người đánh cuộc ngoại trừ tiền tài, còn có sinh mệnh.

Ngọn đèn dưới tầng hầm chói mắt, trong mắt mọi người đều tràn ngập hưng phấn, lạnh lùng cùng khát máu.

Hạ Nhã hốt hoảng luống cuống, may mắn có Thương Ngao Liệt vẫn luôn nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình. Bọn họ đứng ở trụ cột hơi nghiêng, nhìn Lãnh Dương đã thay xong quần quyền anh cùng băng vải màu trắng cột trên tay, toàn thân tản ra đầy năng lượng.

"Rốt cuộc là thế nào?" Hạ Nhã chỉ vào mũi Lãnh Dương mắng: "Anh lại đắc tội với người khác?"

Lãnh Dương làm mấy cái hít đất, làm nóng thân thể.

Sau đó, hắn mới đứng lên, buột chặt băng vải màu trắng trên tay, giương cằm về một phía khác trên đài, "Nhìn thấy mặt đám người kia không? Bọn họ muốn chơi chết anh."

Hạ Nhã nghe được toát mồ hôi lạnh, tâm thần có chút không tập trung xoắn mười ngón tay.

Thương Ngao Liệt ý bảo hần giải thích rõ ràng, Lãnh Dương liền thở dốc một hơi nói: “Cái người châu Á kia, chính là đối thủ một mất một còn của cố chủ chúng tôi, lần trước bọn họ phát hiện tôi có “quý nhân” giúp đỡ, làm cho hần cảm thấy mất mặt. Lúc này tôi đến đây thay cố chủ làm việc, không may đụng trúng hần..... Người Mỹ bên cạnh hần, mới là ông chủ của nơi này.

Bằng không bằng người đàn ông mắt đen này, tại Las Vegas căn bản không có địa vị gì, đều là nhờ ông chủ kia đứng sau chống lưng.

Vô luận Lãnh Dương nói gì, Hạ Nhã đều cảm thấy lúc này mạng nhỏ hần khó bảo toàn, cô thở sâu hỏi: “Vậy bây giờ.... Anh đây là muốn làm gì?”

Lãnh Dương làm động tác kéo dẫn cơ.

"Bọn họ muốn cùng anh chơi đùa, trò này gọi là mèo vờn chuột. Nói là mời đấu thủ quyền anh nổi danh chợ đêm, muốn hần đánh cùng anh một trận. Nếu anh thắng, có thể mang theo số tiền lớn thắng cuộc rời đi, nếu thua....."

Hần không nói tiếp nữa, chỉ là không sợ nhún vai.

Hạ Nhã quả nhiên không nhìn thấy chút mềm yếu cùng nhát gan nào trên người Lãnh Dương. Cô biết rõ hần không hổ là người đàn ông đỉnh thiên lập địa. Trên người hần, cô có thể nhìn thấy phong thái của quân nhân, hần giống như vĩnh viễn không chịu thua, cũng không sợ hãi, hần là người đàn ông Trung Quốc cứng cỏi!

"Quyền anh anh có được không?" Thương Ngao Liệt thành linh hỏi hần.

"Không được còn có thể làm sao? Nếu tôi lâm trận bỏ chạy, vậy thì thật sự xong rồi. Huống chi dù thế nào tôi cũng không thể liên lụy hai người."

"Đều tại em liên lụy anh mới đúng! Em thật sự là không có mắt..... Sớm biết như vậy thì đã không gọi anh rồi." Có lẽ, nếu cô sớm phát hiện khác thường, còn có thể để cho Thương Ngao Liệt nghĩ cách giúp đỡ Lãnh Dương. Tình huống hiện tại này thật sự là hết cách xoay chuyển rồi.

Hạ Nhã nước mắt lưng tròng, kéo lấy Thương Ngao Liệt hỏi: "Anh có cách gì giúp anh ấy hay không?"

Anh là cây cỏ cứu mạng duy nhất cô tin tưởng.

Nhưng Thương Ngao Liệt cũng không có cách nào dưới loại tình huống này đưa ra thủ đoạn kịp thời gì, anh không biết rõ bối cảnh thân phận của đối phương, không thể mù quáng dùng cách gì để áp chết thế lực phía đó, huống chi bình thường đa số ra vào tổ chức nghiên cứu, cùng hắc đạo căn bản là không có qua lại.....

"Trận này nếu không phải Lãnh Dương đụng phải đối thủ một mất một còn, vậy hẳn muốn chơi Lãnh Dương còn phải nhìn xem ông chủ Mỹ kia có đồng ý hay không.

Lãnh Dương đối với lời này tỏ vẻ đồng ý, "Cho nên, chúng tôi cũng chỉ thuận theo ý trời thôi."

Lúc này tay quyền anh đối phương phất ra đã lên đài, dưới đài khán giả phát ra một trận hoan hô vang dội.

"Chúc anh may mắn đi." Lãnh Dương nói xong, phóng người lên đài.

Hai bên tuyên thủ mặt đối mặt đứng ngay ngắn, trọng tài thân hình hơi mập mạp tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Hạ Nhã khẩn trương ở dưới đài nắm chặt tay Thương Ngao Liệt, cô cũng không biết, giáo sư Thương chỉ nhìn tất cả trong mắt, còn bắt đầu phân tích số liệu anh am hiểu nhất.

Tuyển thủ nước Thái tuy vóc dáng nhỏ, chính là thái quyền mãnh liệt lưu loát, kỳ thật hẳn cùng với Lãnh Dương thực lực tương đương, chỉ là Lãnh Dương thiếu thứ quan trọng nhất là kinh nghiệm.

Tuyển thủ người Thái Lan hiển nhiên là có kinh nghiệm trong trận đấu, chiêu chiêu nhanh nhẹn hung ác, lại bắt lấy khe hở đối phương, hai người đều ra chiêu mạnh mẽ vang dội, nhất thời có chút tinh bì lực tấn.

Đang lúc này, đối phương thật vất vả bắt được một nhược điểm của Lãnh Dương, phần gối thúc lên công kích bụng dưới của hắn. Hai đầu lông mày Lãnh Dương đột nhiên thay đổi, như là bị đau, Thương Ngao Liệt thậm chí không ổn.

Quả nhiên, kế tiếp mặc dù Lãnh Dương cũng dùng hết chiêu số để đối phó người nọ, nhưng đã rơi xuống thế hạ phong, cùng đối phương quần đánh một hồi, cuối cùng một cú bị hắn đánh ngã trên đất.

Đây là cuộc so tài quyền anh trong chợ đn, không có yêu cầu nghiêm khắc như cuộc thi chính quy, cho nên càng thêm thử thách kỹ xảo đánh nhau sinh tử kịch liệt. Trên lôi đài căn bản không có luật lệ chuẩn, cho dù là bị tổn thương nặng cũng sẽ không bị trọng tài ngăn cản.

Vì vậy, chuyện đáng sợ nhất xảy ra, Lãnh Dương bị tay người Thái cứng rắn đè xuống đất đánh, không ngừng tràn ngập bên tai Hạ Nhã, chỉ có khán giả phía dưới phát hiện hắn đang tiếp cận cái chết mà vang lên từng trận hoan hô quỷ dị

"Kill! Kill! Kill! Kill! Kill! Kill! Kill! Kill!....."

Cô không khỏi nắm tay thành quả đấm, giơ tay bịt kín mắt, nước mắt từ giữa kẽ tay không ngừng chảy ra.

Mặc dù không thấy được hình ảnh, nhưng Hạ Nhã có thể từ âm thanh cùng khứu giác cảm giác được đau đớn cùng trạng thái hấp hối của Lãnh

Dương. Trong không gian bịt kín này, chỉ có mùi máu tươi đậm đặc tản ra trong không khí.....

Thương Ngao Liệt đột nhiên xoay người lên đài, Hạ Nhã nhất thời không thể nhìn thấy..... Sao anh lại nhảy lên? Anh cũng đã nhìn về phía ông chủ nước Mỹ kia, cao giọng nói: “Hắn thua, thay người.”

Có bảo vệ xông lên cầm súng chia thẳng vào đầu Thương Ngao Liệt, chỉ là anh căn bản không hề sợ hãi, ngược lại Hạ Nhã đã sợ tới mức chân mềm, cô vịn lấy trụ cột bên cạnh không ngừng run rẩy.

Thương Ngao Liệt không quan tâm đến những họng súng đen ngòm kia, anh nghĩa khí nâng Lãnh Dương lên, nhàn nhạt nhìn về phía thính phòng, chỗ ngồi không chỉ có chủ nơi này, còn có kẻ thù của Lãnh Dương.

"Ai cho bọn mày thua liền rời khỏi? Thua thì phải để mạng lại."

Thương Ngao Liệt nói: “Các người đêm nay đã đánh cược mạng, vậy thêm một người cũng không là gì đi.”

"Mày?" Người đàn ông châu Á tựa hồ khinh miệt, “Một người chân thọt như mày, nhiều lắm là đi tham gia thể vận hội Olympic người tàn tật thôi.”

Lời của hắn đưa tới chế nhạo của mọi người.

Thương Ngao Liệt không nhanh không chậm trả lời, “Kỳ thật thân thủ của tôi cũng không tệ lắm.”

Người đàn ông châu Á đứng lên, liếc Hạ Nhã dưới đài, chỉ chỉ cô nói: “Đi, nếu mày cũng thua, liền để người phụ nữ bên cạnh lại.”

Sắc mặt Thương Ngao Liệt lạnh lẽo, giọng điệu càng chém đinh chặt sắt, “Tôi chỉ đánh cược mạng.”

Ông chủ nước Mỹ ngồi ở chỗ kia mở miệng: “Có tình có nghĩa, rất không tồi!” Hắn cảm giác, cảm thấy người đàn ông trước mắt này cũng không phải nhân vật tầm thường, chính là nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được anh là ai, cái này ngược lại khơi lên hứng thú trước nay chưa từng có của hắn.

"Mạng của người này còn rất đáng giá, tôi muốn rồi." Người đàn ông nước Mỹ nói xong, cúi đầu phân phó thuộc hạ lập tức chuẩn bị một tuyến thủ khác chờ lệnh, cũng mang Thương Ngao Liệt đi thay quần áo.

Hạ Nhã phá giọng hét lên âm ỉ, Thương Ngao Liệt nghe vào trong tai, “THƯƠNG NGAO LIỆT!!! Anh điên rồi phải không?”

Thương Ngao Liệt chỉ ý bảo cô không cần phải đi theo, anh chỉ chỉ Lãnh Dương đang trong trạng thái hôn mê, nói với cô: “Chăm sóc hắn.”

Hạ Nhã vô lực ngồi bẹp dưới đất, cô nhìn thấy mặt mũi Lãnh Dương toàn là máu, càng thêm bất lực lau nước mắt.

Hiện tại cái gì cũng không thể suy nghĩ, cũng không thể nghĩ ra cái gì, chỉ có thể tin tưởng người đàn ông của cô có thể giải quyết, bọn họ có thể sẽ không chết tại lời dòi quyền anh vĩnh viễn không thấy mặt trời này.....

Thương Ngao Liệt đổi quần áo xong mới xuất hiện lại trước mắt Hạ Nhã, cơ bụng, bờ lưng rộng, còn có hình xăm màu đen mờ hồ lộ ra ở chân trái của anh, làm cho toàn thân anh không thể tìm thấy chút khí chất lịch sự của giáo sư nào nữa.

..... Hạ Nhã không hiểu, anh là làm sao làm được?

Còn nữa, tại sao, bước đi của anh.....so với người bình thường còn ổn định hơn nhiều.....

Ông chủ người Mỹ lựa chọn người đánh với anh là một người đàn ông Mỹ da đen, đồng dạng cũng là một người nổi danh quyền vương trong chợ đêm.

Kẻ thù Lãnh Dương âm trầm phun ra một câu: “Nhớ kỹ, thắng, ba người bọn mày có thể đi, thua.....”

"Còn có tiền thưởng." Thương Ngao Liệt liếc nhìn ông chủ nước Mỹ bên cạnh, nói với bọn họ: “Tôi thắng, không có tiền thưởng sao?”

Ông chủ kia cười lên ha hả: “Được, anh thắng, tiền thưởng gấp đôi!”

Trọng tài mập lùn lập tức làm thủ thế, Hạ Nhã nhắm mắt lại, căn bản không dám nhìn trận đấu sinh tử sắp diễn ra. Nhưng mà, cuộc tranh tài này trong mắt Thương Ngao Liệt, không hề lo lắng.

Anh như củ cần thận dùng lý trí phân tích hành vi của đối phương.

Người da đen này sức rất mạnh, nhưng thiếu linh xảo. Thương Ngao Liệt quan sát cách ra quyền của đối phương, đối diện vùng một quyền ra, đón lấy, chính là quyết đoán tay trái vùng quyền, tay trái tiếp tục tung quyền, liên tục dùng sức. Người đàn ông da đen đá qua bên cạnh một cái, hướng bên phải mượn lực.

Thương Ngao Liệt mãnh liệt đánh tới đối thủ, luôn tại trước lúc đối thủ phản kích đã bảo vệ bản thân. Cả đêm cước bộ của anh phảng phất trôi lơ lửng trên đài, thông thuận vô cùng, giống như quỷ hồn. Ngoại trừ tiếp vài cú vùng tay của đối phương, người nọ căn bản không cách nào làm trọng thương anh.

Hạ Nhã dần dần bị tiếng hô của người bên cạnh làm cho hiếu kỳ, cô hơi mở hé mắt, phát hiện Thương Ngao Liệt trên đài thân thủ rõ ràng không phải dưới tay tuyển thủ quyền anh chuyên nghiệp kia.

..... Thật là quý dị.

Thương Ngao Liệt nhất định không có gián đoạn luyện tập quyền anh, nếu không dưới quyền cước mạnh mẽ kia đã sớm làm anh bại trận!

Hạ Nhã hơi buông lỏng tinh thần, cô nghĩ, anh nhất định là có một khoảng thời gian không ngừng huấn luyện, nếu không tổ hợp tiến công phòng thủ, quyền cước phối hợp kia, như thế nào lại mạnh như vậy?

Thậm chí, người ngoài nghề như cô còn xem hiểu, mỗi một động tác nhỏ nhỏ liên tiếp của Thương Ngao Liệt đều đạt tới trạng thái tốt nhất, bởi vì anh biết rõ những thứ này liên quan đến thắng bại cuối cùng.

Người da đen vẫn như cũ hung hãn mạnh mẽ, nhưng Thương Ngao Liệt kết hợp công phu quyền cước Trung Quốc mượn sức dùng lực, cũng sẽ không chịu thiệt. Trừ lần đó ra, quyền anh của anh còn trung hòa thêm Thái Quyền uyển chuyển mà cứng rắn, bởi vì không theo nguyên tắc, điểm ấy ngược lại trở thành lá chắn cho Thương Ngao Liệt.

Lúc này, anh trực tiếp dùng khuỷu tay đánh lên chỗ hiểm giữa cằm cùng lỗ tai của đối phương..... Một kích trí mạng!

Y như người đàn ông Thái vừa rồi đối với Lãnh Dương, Thương Ngao Liệt bắt được cơ hội này không buông tha. Anh đuổi sát dồn sức đánh, ba kích liên tục, tổ hợp quyền..... Người da đen mấy lần nghĩ đứng lên, cuối cùng lại không còn sức.

Thương Ngao Liệt lấy phương thức KO, toàn thắng!

Người đàn ông mồ hôi đầm đề đứng trên đài quyền anh, anh lau vết máu bên môi, cắn giết bằng vải bó trên tay làm cho anh khó chịu. Tuy nhiên gò má bên phải bị đánh hơi bầm xanh, nhưng loại ánh mắt sắc bén gãy dựa từ trong sinh tử, đủ để dao động lòng người.

Hạ Nhã đứng ở dưới đài, bắt đầu dần dần cảm nhận được hơi thở xa lạ lạnh lẽo thấu xương trên người anh.

Giống như, dưới đáy lòng Thương Ngao Liệt cất giấu vô số lời, trong lúc này đều là nặng nề trôi nổi khó có thể thẳng số lớn bí mật, mỗi một bí mật đều không thể nói, vừa nói, chính là rung chuyển trời đất, kinh động tứ phương.....

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 41: Tình Yêu Và Hôn Nhân (2)

Khi trọng tài tuyên bố Thương Ngao Liệt chiến thắng, Hạ Nhã trước tiên là nhìn cái ông chủ nước Mỹ kia. Cô đã có thể bảo đảm Thương Ngao Liệt không còn lo ngại, cho nên kế tiếp lo lắng đương nhiên là đối phương sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Ván cược thắng lớn như vậy, bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ hay sao?

Trong lòng Hạ Nhã vẫn luôn lo lắng kết cuộc hôm nay sẽ như thế nào, bởi vì thua, ba người bọn họ sẽ chết chắc, còn thắng, ba người bọn họ có lẽ còn chưa bước ra khỏi cánh cửa này, vẫn sẽ chết.....

Thương Ngao Liệt đi xuống đài, tiếp nhận khăn trắng Hạ Nhã đưa tới lau thân thể, thần sắc trên mặt cũng không có điềm báo buồn lòng.

Anh giống như đã lâu rồi chưa từng trải qua loại độ sức sinh tử trực diện này. Mặc dù nói bản thân anh làm nghiên cứu cùng thí nghiệm cũng liên quan đến vô số sinh tử của người khác. Chỉ là, muốn chính bản thân anh đối diện sinh tử, hình như là rất nhiều năm rồi chưa có.

Huống chi Thương Ngao Liệt lo lắng cũng không phản tình cảnh của bản thân, mà là nếu như anh gặp chuyện không may..... Cô phải làm sao?

Đúng lúc này, có cấp dưới của ông chủ nước Mỹ kia đưa đến một chiếc điện thoại, người nọ nhận lấy nghe, vẻ mặt nhanh chóng tràn đầy tươi cười, mà lại ý tứ hàm xúc không rõ, xa xa liếc nhìn Thương Ngao Liệt.

Giáo sư Thương khẽ nhếch khóe miệng, cũng không có nói chuyện, mà là lập tức cúi người kiểm tra tình huống của Lãnh Dương.

Hạ Nhã thấy hành động của anh hiển nhiên là tâm tình buồn lòng, không khỏi buồn bực trong lòng. Mà càng làm cho cô kinh ngạc hơn là có người mang theo cáng tới, cũng mời bọn họ vào phòng ngồi, nói ông chủ bọn họ đã chuẩn bị xong tiền đánh cược cùng nhân viên chăm sóc chữa bệnh.

Thương Ngao Liệt thu xếp Lãnh Dương xong, giọng điệu trấn định nói: “Hắn có thể bị gãy xương, nhờ các người nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện tiếp nhận điều trị.”

Xoay người nhìn Hạ Nhã còn ngồi tại chỗ, anh vỗ vỗ vai cô: “Đi thôi, đừng lo lắng.”

"Khó trách anh....." Kỹ thuật trên giường tốt, đáng người rần chắc.

Hạ Nhã dĩ nhiên khó hiểu, vội vàng hỏi: “Anh ở đâu học được quyền pháp mạnh như vậy? Còn có chân của anh.....”

Thương Ngao Liệt vừa khôi phục dáng vẻ đi đứng hăng ngày, bộ dáng qua loa tựa hồ không có gì thay đổi, “Anh vừa rồi là gượng chống.”

"Nghe anh nói vậy, lúc ở trên đài anh đúng là chạy nhảy linh hoạt." Nếu không, anh cùng với bao cát chờ bị đánh không có gì khác nhau.

Thương Ngao Liệt lắc đầu, “Ừ, chân của anh xác thực không có lợi hại như vậy.....”

Lúc này bọn họ đi tới trước một cánh cửa, người dẫn đầu gõ cửa, Hạ Nhã liền không lên tiếng nữa. Ông chủ nước Mỹ ngồi một mình chờ trong phòng, bên cạnh đứng vài bảo vệ, bọn họ lại không thấy kẻ thù của Lãnh Dương.

Hai bên tự giới thiệu bản thân, ông chủ nước Mỹ tên là James, vừa thấy liền mở miệng khen ngợi Thương Ngao Liệt, “Vóc người cân xứng, rất đẹp!”

Hạ Nhã run lên, trong lòng tự nhủ cái người Mỹ này không phải là gay đó chứ? Ngàn vạn lần đừng dòm ngó đàn ông của cô nha. Tuy nói giáo sư Thương xác thực là có sức quyến rũ nam nữ đều ăn sạch.....

Thương Ngao Liệt cảm thấy lời này nếu anh trả lời “Cám ơn” cũng hơi kỳ quái, liền duy trì bộ dáng ít nói trước sau như một.

"Quyền cước thật là hung mãnh." James lại hỏi tiếp. "Học được ở đâu?"

Thương Ngao Liệt nói: "Tại Trung Quốc, có mời thầy đến dạy."

"Vậy thật là đáng tiếc, có huấn luyện viên tốt như vậy, lại không có danh tiếng gì." James dừng lại một chút, còn nói: "Hoặc là cũng không phải vì huấn luyện viên xuất sắc mà là tư chất anh vốn cao..... Anh thật sự là người què sao?"

"Tôi xác thực từ nhỏ đã bị tổn thương, chỉ là không có đến mức gọi là “người què”, đây là các người hiểu lầm."

Hạ Nhã tin tưởng, sự thật không có đơn giản như lời anh nói.

James ý bảo bọn họ ngồi xuống, gọi người đưa lên hai ly cà phê, không khí trong phòng hình như không đáng sợ như cô nghĩ vậy.

"Anh là lo lắng tôi thua tiền cược còn không cho các người đi?"

James nói những lời này, là ám chỉ Thương Ngao Liệt thừa dịp thay quần áo đã gọi điện cho một người, người kia ngay sau cuộc đấu kết thúc liền gọi điện thoại cho James.

Thương Ngao Liệt chỉ cười, "Nhiều bạn, nhiều đường."

James nhiều hứng thú nói, "Vị tiên sinh này, cũng chính là đại cổ đông trong sòng bạc Las Vegas, làm sao anh biết? Tôi rất hiếu kỳ, rốt cuộc anh là ai?"

Thương Ngao Liệt biết rõ lúc này mỗi tiếng nói mỗi cử động của anh đều cực kỳ quan trọng, nếu để cho đối phương cảm thấy mất mặt mũi, kết cục của anh cùng Hạ Nhã cũng không tốt lành.

Vì vậy, anh ngẩng đầu nhìn đối phương, giọng điệu bình thản nói: "Vị tiên sinh kia 10 năm trước bị một cơn bệnh nặng, James tiên sinh cũng biết..... Bác sĩ riêng của hắn lại bó tay không có cách, lúc đó nhớ đến tôi có một bài luận văn phát biểu trên tạp chí y học, cùng căn bệnh của vị tiên sinh kia có liên quan, bọn họ mời tôi đến tham gia trị bệnh cho vị tiên sinh kia, về sau chúng tôi liền quen biết.

"Chính là như vậy?" James hơi nghiêng đầu.

Thương Ngao Liệt gật đầu chắc chắn, "Tôi là phó giáo sư đại học y khoa."

Ánh mắt James hiển nhiên không tin rồi lại không nghĩ vạch trần. "Số tiền anh thắng sau đó tôi sẽ cho người tự mình đưa đến, lần này là bên chúng tôi không biết rõ tình huống, cũng là người bạn kia của tôi không hiểu chuyện, xin Thương tiên sinh thông cảm nhiều hơn."

Thương Ngao Liệt cũng lễ phép nói chuyện vài câu với đối phương, lúc này mới động tác lưu loát chuẩn bị dẫn Hạ Nhã rời đi.

Kết quả, mới ra khỏi cánh cửa, Hạ Nhã đột nhiên liền thần sắc lạnh nhạt hất tay anh ra.

Thương Ngao Liệt mơ hồ hiểu vì sao cô cáu kỉnh, chỉ là nhịn không được hỏi: "Làm sao vậy?"

Hạ Nhã quả nhiên lạnh lùng trả lời anh một câu: “Thầy Thương, hôm nay em rút cuộc mới phát hiện, con người anh không chỉ biết qua loa, bộ dáng nói dối còn là cực kỳ bình tĩnh. Những chuyện trước kia anh nói với em, có bao nhiêu lời là thật? Lại có bao nhiêu lời là giả? Anh có biết hay không, từ nay về sau bất luận anh nói câu gì, em đều sẽ theo bản năng đi đoán xem câu nào là thật, câu nào là giả, loại ông xã này..... Em không cần.”

Thương Ngao Liệt vuốt vuốt hàng chân mày đã nhú chặt của mình.

_____KẹoĐăng-----d.đ.l.q.đ_____

Trong một bệnh viện nào đó ở Las Vegas, không khí lạnh từ bên ngoài len lỏi từ cửa sổ lùa vào phòng, Hạ Nhã đứng dậy khép chặt cửa sổ lại, sau đó ngồi trở về bên cạnh giường bệnh.

Lãnh Dương từ trong cơn đau đớn bừng tỉnh, từ lúc xuất ngũ từ bộ đội đặc chủng, huấn luyện viên của hắn cũng sẽ không quá nghiêm khắc đến tình trạng tổn thương chính mình, càng chưa từng làm bản thân phải chật vật đến như vậy. Dù sao công việc của hắn là bảo vệ, bảo vệ nhân vật chính phủ là trách nhiệm hàng đầu của hắn.

Tuy nói, cũng có bị thương, nhưng không có bị người ta đánh đến thảm như vậy.

Lần PK này, thật cũng không thể nói hắn cùng Thương Ngao Liệt kém nhau quá nhiều, trên thực tế quyền anh không phải là loại hình hắn am hiểu nhất, mà Thương Ngao Liệt có thể khống chế nhất chính là quyền anh, hơn nữa đối thủ anh gặp phải cũng thích hợp với anh, cho nên mới có thể thuận lợi đạt được thắng lợi.

Lúc Lãnh Dương nghiêng đầu liền nhìn thấy Hạ Nhã ngồi ở bên giường, lại có chút vui mừng. Hắn không nghĩ cô sẽ một tác không rời trông chừng

hắn. Hơn nữa lúc này trên người Hạ Nhã có tia sáng nhàn nhạt, cô gái nhỏ đang cúi đầu hết sức chuyên tâm lột một quả cam.

Hắn nghĩ, nếu như đối phương không có gả cho người khác, hắn sẽ lập tức tiến lên cưỡng hiếp cô, dù sao hình tượng này của suy nghĩ Hạ Nhã, có một loại mỹ cảm đặc biệt.

"Chồng em ít nhiều cũng bị thương nhẹ đi, như thế nào không ở cùng với hắn?"

Hạ Nhã thấy Lãnh Dương tỉnh, liền cười cười với hắn, làm bộ làm tịch nói: "Thôi đi, chút chuyện cũng có thể gọi là bị thương?.... Anh sao rồi? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không?"

"Không có chuyện gì, thật ra thì anh còn là một người rất giỏi nhẫn nhịn, chính là trên mặt bị thương phỏng chừng không còn đẹp trai..... Ai." Lãnh Dương còn chớp chớp mắt với cô, làm ra vẻ mặt hài hước.

Hạ Nhã hì hì một tiếng liền cười, "Nào có? Nhìn qua rất anh dũng."

"Thật ra thì, anh không biết nói gì cho phải, lại liên lụy hai người, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy..... Rõ ràng là đang hưởng tuần trăng mật lại vướng vào chuyện này.

Thấy bộ dáng áy náy của Lãnh Dương, Hạ Nhã vội vàng lắc đầu, "Nếu là bạn bè, đừng nói loại lời này. Em chính là lo lắng sau này anh phải làm sao bây giờ, cũng không thể mạo hiểm quay trở về như vậy đi? Lần trước là nhờ Cù trung tá chăm sóc, lần này..... dựa vào thầy Thương..... Vậy lần sau nữa thì sao?"

Lãnh Dương trầm tư một hồi, nói: "Anh tính toán về nước có người chiếu ứng, tóm lại cũng tốt hơn một chút, về phần kẻ thù kia..... ở thành phố Tây Linh dù thế nào cũng không dám làm xằng làm bậy."

Hạ Nhã suy nghĩ một chút rất có đạo lý, liền hơi an tâm một chút.

Lãnh Dương quan sát cô mấy lần, thỉnh linh cười nói: “Có phải em đang giận giáo sư Thương hay không?.... Vì anh ta không nói cho em biết anh ta biết quyền anh?”

Hạ Nhã cảm giác đầu gối mình bị trúng một tên, bất quá cũng không cách nào phủ nhận giả thiết của Lãnh Dương.

Có lẽ, hai người ở một chỗ chính là như thế, thường thường lấy được càng nhiều, muốn cũng càng nhiều..... Giống như cô bây giờ, không thể chịu đựng được Thương Ngao Liệt giấu diếm cô bất kỳ chuyện gì, việc dù lớn dù nhỏ cũng không được.

Giữa vợ chồng, không phải nói muốn thẳng thắn thành khẩn đến mỗi một suy nghĩ, từng chút đều phải xin phép đối phương, chỉ là..... Cái gì nặng cái gì nhẹ, cô vẫn có thể phân biệt được rõ ràng.

Thương Ngao Liệt đến tột cùng là tại sao lại đi học quyền anh? Còn học được đến mất hồn nhập hóa như vậy. Cô không tin đây chẳng qua là một loại tập thể hình. Chân của anh lại là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng có thể đi lại thông thuận, vì sao phải lén gạt tất cả mọi người?

Anh không đơn giản, những thứ nho nhỏ lịch sự nội liễm kia tuy nói cũng là anh chân thật, nhưng người đàn ông này vẫn còn có mặt khác, trên người anh có một ít bí mật, mà cô còn chưa biết.

Điều này làm cho Hạ Nhã cảm giác có chút nổi giận, lại có chút mất mát.

Lãnh Dương dường như vừa suy nghĩ đến chuyện gì, thấp giọng nói với cô gái nhỏ bên cạnh: “Tiểu Nhã, có lẽ đàn ông bọn anh đôi khi sẽ cố ý giấu diếm, là vì quan tâm đến phụ nữ bọn em, là muốn bảo vệ bọn em.” Hắn cười nói: “Đàn ông lãng mạn, nhiều khi bọn em không hiểu đâu.”

"Không phải vậy..... Em hiểu." Hạ Nhã đột nhiên trả lời.

Đúng, cô cho là bản thân xác thực hiểu, Thương Ngao Liệt lãng mạn.

Bao gồm chiếc áo cưới thiết kế riêng, còn có anh biết rõ khả năng cô không thể nào mang thai vẫn muốn cô, còn có một mực muốn cưới cô.

Cùng với, điểm lãng mạn nhất của người đàn ông này chính là —— luôn luôn bất động thanh sắc yêu cô.

Như vậy anh còn có thể giấu diếm cô việc gì nữa đây? Hạ Nhã chính là nghĩ không được, chẳng lẽ..... có quan hệ với Hạ Đô Trạch?

Lãnh Dương cắt đứt suy nghĩ xa xa của cô, nói: “Tiểu Nhã..... Thương Ngao Liệt sẽ không cố gắng lừa em, bởi vì ngay cả anh.... Có đôi khi cũng sẽ đơn thuần nghĩ, nếu có thể cưới em làm vợ, thực CMN tốt đẹp. Cho nên..... hãn đại khái cũng là nghĩ như vậy.”

Hạ Nhã ngượng ngùng cúi đầu cười cười, Thương Ngao Liệt ở bên ngoài gõ cửa, liền vào.

Anh vừa mới nói chuyện điện thoại xong, để điện thoại di động vào túi quần, áo sơ mi thẳng thớm vẽ ra bả vai duyên dáng, cùng với phong độ cao thượng của anh.

Hôm nay Hạ Nhã cuối cùng cũng hiểu được, khó trách anh trên giường có thể sinh long hoạt hổ như vậy, mặc kệ làm đến kịch liệt nóng bỏng như thế nào, nhiều nhất là thở gấp một hồi, mà cô lại mệt mỏi đến chết đi sống lại, giống như là bị xe nghiền qua.....

Lúc này Thương Ngao Liệt cúi đầu nhìn cô vợ nhỏ, như lâm vào trầm tư, nét mặt của anh có chút bình thản, lại có chút không đành lòng, còn có giấu diếm. Trong bóng tối, ánh mắt của anh rất là âm đạm.

"Giáo sư Thương, không ngờ thân thủ của anh lại lợi hại như vậy....."

Lãnh Dương vốn định khách sáo với anh một chút, ai biết Hạ Nhã đứng lên chỉ vào hắn, lớn giọng quát: "Anh đùa giỡn cũng diễn quá tệ rồi, anh đã sớm biết có đúng hay không?" Sau đó cô lại thanh thanh cổ họng chuyển hướng sang Thương Ngao Liệt, hỏi: "Bằng gì ngay cả anh ấy anh cũng sẽ giải thích còn em thì không?"

Giáo sư Thương bất đắc dĩ, thành thật đi qua, dừng ở trước mắt của cô.

"Nhã Nhã, anh học quyền anh không phải là vì muốn một ngày nào đó đi làm anh hùng. Anh chỉ là muốn nếu một ngày nào đó gặp nguy hiểm, có thể bảo vệ người mình yêu."

"Nếu như nói bởi vì lúc nhỏ có kinh nghiệm bị bắt cóc làm cho anh muốn đi học một môn võ thuật phòng thân, em còn tương đối dễ dàng chấp nhận."

Thương Ngao Liệt cong ngón trỏ đặt tại bên môi che giấu trầm tư, anh nói: "Anh quả thật có việc gạt em, nói thí dụ như..... Lúc ấy đi đại học y khoa thành phố Tây Linh, từ lúc vừa bắt đầu chính là vì em. Sự nghiệp chân chính của anh cũng không phải là cái gì phó giáo sư viện y học, thời gian những người đó không nhìn thấy anh, hơn phân nửa anh đều đang làm một ít thí nghiệm siêu việt đỉnh cao y học ở trong nước. Còn có, thành phố Tây Linh có một sở nghiên cứu, chính là anh đang phụ trách, bởi vì anh về nước, bọn họ mới sắp xếp một chỗ như vậy cho anh. Đương nhiên..... rất nhiều chuyện tìm một vị giáo sư khác đến trên danh nghĩa, về phần đến tột cùng là đang nghiên cứu vấn đề gì, liên quan đến quốc gia cơ mật anh không thể nào nói cho em biết. Nhưng sẽ có một ngày, em cũng sẽ bước vào chỗ đó, bởi vì anh sẽ bồi dưỡng em, trở thành trợ thủ đắc lực nhất của anh."

Lãnh Dương nghe xong còn hào hứng dạt dào ở phía sau thêm mắm dặm muối, “Nói cách khác, Tiểu Nhã, em không thể lại bức anh ta nói nhiều thêm, anh ta đang nắm giữ rất nhiều cơ mật quân đội.”

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 42: Tình Yêu Và Hôn Nhân (3)

Chỉ là Hạ Nhã không hề nghĩ tới, trước khi bản thân phỏng đoán lung tung chuyện lại có một ngày biến thành sự thật.

Vị giáo sư ngày thường lạnh nhạt luôn thích dạy dỗ người khác trong một đêm biến thành đại nhân vật có liên quan đến quân đội. Không phải cảm thấy năng lực của anh không đủ, mà là không nghĩ tới anh đã sớm vượt qua phạm vi cô tưởng tượng.

Hạ Nhã không nhịn được hỏi: “Anh vì cái gì..... lại có liên quan đến những thứ này?”

Thương Ngao Liệt yên lặng một hồi, nói: “Lúc anh ở Mỹ học tiến sĩ thì những người đó tới tìm anh.”

—— là nghiên cứu người máy.

Trong đầu Hạ Nhã đột nhiên chạy ra mấy chữ này, chỉ là cô còn chưa nói ra, ngược lại hỏi anh: “Anh nghĩ bồi dưỡng em? Lại là vì cái gì? Bởi vì em cùng anh kết hôn?”

Khoảng cách hai người rất gần, cô tinh thường nhận thấy trong đáy mắt anh lóe lên thứ gì đó, “Vốn là tính ba em không để lại di chúc, anh cũng sẽ nghĩ cách đào em ra, làm trợ thủ của anh.”

Trong lòng Hạ Nhã nhảy lên, nghĩ thầm như thế nào kết hôn lâu như vậy, lại dễ dàng bị một câu nói của anh kích động tâm tình.

Lúc Thương Ngao Liệt nói chuyện lồng ngực khẽ chấn động, thanh âm từ hô hấp theo đi ra, trộn lẫn giọng mũi kêu gọi, làm cho cô không tự chủ được bắt lấy cổ tay của anh bật thốt lên: “Vây chân của anh..... đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Trong phòng bệnh tràn đầy chút ánh sáng màu tím nhạt, tinh tế buộc vòng quanh hình dáng đẹp trai thâm thúy của Thương Ngao Liệt. Màu da Hạ Nhã càng lộ ra vẻ trắng nõn, tóc dài mềm mại động lòng người, lờ lờ tỏa sáng.

Anh nhẹ nhàng giơ tay bưng lấy khuôn mặt cô, thấp giọng nói: “Cái này có quan hệ với những thứ anh đã nghiên cứu.”

Thái độ Thương Ngao Liệt thành khẩn, lời nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ. Hạ Nhã nghe xong, trọng điểm cũng không đặt trên mặt chữ của anh, mà là giọng nói mê người kia của anh.

Giáo sư Thương nói, lúc anh ở Mỹ, đã cùng hợp tác với ông chủ Las Vegas, bọn họ muốn nghiên cứu một loại thuốc có thể làm hồi phục thần kinh bị hoại tử lần nữa, sau khi trải qua vô số lần thí nghiệm, Thương Ngao Liệt liền lấy chân mình đến thí nghiệm.

Mới đầu, thuốc cũng không xảy ra bất kỳ tác dụng gì, thẳng đến qua vài năm, dưới tình huống anh phối hợp trường kỳ tập hồi phục, mới phát hiện tổn thương ở chân trái đang từ từ khôi phục.

Hôm nay, anh còn chưa xác định cái này đến cùng có phải là tác dụng của thuốc hay không, tạm thời bọn họ còn chưa có tiến hành nghiên cứu sâu hơn. Cùng lúc đó, Thương Ngao Liệt lại sợ có người đem chuyện này ra ngoài ánh sáng, làm cho xã hội xuất hiện vấn đề tranh luận, cho nên bản thân tạm thời phong tỏa tin tức này.

Hạ Nhã nghe xong, nhỏ giọng đáp lời anh: “Không phải đâu, anh rõ ràng lấy chính mình trở thành vật phẩm thí nghiệm? Thầy Thương, anh vì y học,

liền không muốn sống nữa?”

Lãnh Dương nằm ở đó, gãi gãi ho ra vài tiếng. Lúc này Hạ Nhã mới nhớ hai người còn đang ở trong phòng bệnh của người khác. Vừa rồi giọng điệu cô nũng nịu, không giống như là trách cứ, mà càng giống như lời thì thầm bên gối, khó tránh có người muốn phát biểu ý kiến.

Thương Ngao Liệt hất đầu, nhớ tới chuyện của Lãnh Dương, liền nói với hắn: “May mắn tôi đoán trúng, vị tiên sinh quen biết với tôi có qua lại làm ăn với James.”

Không phải tử địch, mà là đồng minh, bọn họ lúc này mới có thể thuận lợi rời khỏi.

“Anh cũng không cần lo lắng, cố gắng dưỡng thương.” Giáo sư Thương hết trấn an bên này, lập tức nhẹ nhàng cười khẽ, hô hấp phun trên đỉnh đầu Hạ Nhã, anh nói với cô: “Lần này giúp người nọ, quá trình anh cùng hắn quen biết, toàn bộ sự thật một chữ cũng không giấu diếm.”

Hạ Nhã hé miệng gật đầu, không truy vấn nữa, chỉ là động tác không được tự nhiên gầy gầy tóc dài.

Sau đó, thừa dịp thời điểm Hạ Nhã không ở trong phòng, Lãnh Dương nhìn trần nhà, tự giễu nói: “Ai, đầu năm nay, toàn là chuyện tình cảm sống động.”

Bên trong phòng không khí rõ ràng chậm lại, Thương Ngao Liệt ngồi ở bên cạnh lẳng lặng chờ Hạ Nhã trở về.

Lãnh Dương quay đầu nhìn Thương Ngao Liệt nói: “Khi đó anh nói cho tôi biết không sai biệt lắm chính là một ít chuyện này, chỉ có điều.... những thứ này cũng không phải là toàn bộ sự thật.” Hắn không đợi đối phương đáp lại đã vội vàng tiếp lời, “Tôi sẽ không lại đào bới vấn đề..... chính là muốn hỏi anh, anh có tính toán nói cho em ấy biết không?”

Ánh mắt Thương Ngao Liệt trở nên có chút kỳ quái, giống như là một vị trưởng bối chờ đứa nhỏ trưởng thành, tràn đầy ý muốn bảo hộ, muốn cho cô cũng trở nên đủ mạnh mẽ, lại muốn cô vĩnh viễn rời xa thế sự phân tranh, giấu cô dưới cánh chim, cho cô thoát khỏi cuộc sống lênh đênh.

Cuối cùng, vẻ mặt người đàn ông lạnh nhạt, giọng điệu khẳng định nói: “Có một số việc có thể lừa gạt nhất thời, nhưng không lừa được một đời. Nhưng nếu như có thể, tôi sẽ chọn lừa gạt em ấy cả đời.” Lãnh Dương suy đoán sự thật phía sau chắc chắn là một phần tàn nhẫn, hẳn không dám hỏi nhiều nữa, cũng không có lập trường hỏi lại, chỉ là vì cô gái hấn quan tâm nên lại mở miệng.

Thương Ngao Liệt nhìn ráng chiều ngoài cửa sổ, nhất thời giống như cũng có chút đắm chìm làm cho người khác không cách nào đọc hiểu suy nghĩ.

Bóng lưng của anh bị vòng sáng màu tím nhạt buộc quanh thân tản ra một loại thâm trầm, nghiêm trang.

Rốt cuộc, con đường nào mới là chính xác, anh cũng không biết được.

Là nên lãnh khốc, tuân thủ trung nghĩa, tiếp tục đi tiếp con đường bản thân đã lựa chọn. Hay là bỏ qua cái gọi là sự thật hoặc là gánh nặng, chỉ đơn thuần mà trải qua cuộc sống đời thường cùng cô, từ nay về sau liền vì yêu mà sống.....

Mặc dù nội tâm rối rắm, Thương Ngao Liệt vẫn như cũ tin tưởng một điểm, thời gian sẽ cho bọn họ biết kết quả, vô luận vui buồn tốt xấu.

_____KẹoĐắng----d/đ/l/q/đ_____

Khách sạn Metro-Gold Las Vegas, phong cách kiến trúc dung hợp kiểu đáng biệt thự Italy Florence, mỗi gian phòng đều trang bị phòng bếp riêng xa hoa, bể bơi cùng suối nước nóng.

Mặt đất lót đá cẩm thạch cao quý, tia sáng chói mắt phản xạ ra không gian ma quái kinh dị. Ngoài cửa là sư tử bằng đá to lớn cuồn cuộn, cùng suối phun nước càng lộ ra rõ ràng khách sạn đứng đầu, tràn đầy khí phách.

Thế cho nên, khi Hạ Nhã nhìn thấy căn phòng xa xỉ này, trong nội tâm liền nổi lên một ít suy nghĩ bình thường không có khả năng toát ra trong đầu.

Địa điểm hoạt sắc sinh hương như vậy, đôi vợ chồng son hân là vừa vào phòng liền thâm tình hôn môi nồng nhiệt, sau đó song song ngã vào trên giường mềm mại hô mưa gọi gió.....

Khuôn mặt Hạ Nhã nóng lên, quay đầu lại nhìn Thương Ngao Liệt cũng đi cùng cô vào phòng. Người đàn ông này thế nhưng lại đang chuyên tâm tiếp một cuộc điện thoại, cách điện thoại di động, vẻ mặt biểu lộ không tốt.

"..... Có chuyện gì không?" Cô không vui vẻ hỏi.

Thương Ngao Liệt nói: “Ừ, có một người bạn, hẹn anh ra ngoài gặp mặt, ước chừng nửa tiếng sẽ trở lại, em ở yên trong khách sạn, đừng chạy lung tung.”

Hạ Nhã muốn ngăn cản, nghĩ lại bản thân nếu làm như vậy chắc sẽ bị anh nói thành bản thân không biết thông cảm. Thế nên cô nhin, bực bội nuốt xuống cụt tức này.

Thương Ngao Liệt thay quần áo khác, mang theo vài phần phong trần mệt mỏi liền vội vàng ra cửa.

Đi một mình hồi lâu, dựa theo lời đối phương nói chạy tới địa điểm hẹn trước. Anh thận trọng, an phận cẩn thận, cuối cùng tại thành phố náo nhiệt này, tiến vào một quán bar tương đối yên lặng.

Trong ánh sáng đèn xanh lục, ở một góc người đã hẹn anh đã ngồi sẵn. Đối phương mặc áo khoác vừa dài vừa rộng, đội mũ đen, gần như muốn giấu cả người vào bên trong bộ áo liền quần.

Hắn nhếch miệng trêu tức Thương Ngao Liệt: “Lúc thi đấu quyền anh tôi cũng nhìn thấy, cậu miễn bàn có bao nhiêu tệ.”

Thương Ngao Liệt giống như không muốn nói chuyện nhiều với hắn, đối mặt người đàn ông lớn hơn anh 7, 8 tuổi, giọng điệu thông thả, “Có chuyện gì?” Người nọ hỏi trước: “Hạ Nhã có khỏe không?”

Thương Ngao Liệt ngồi xuống, vuốt cằm nói, “Rất tốt.”

Người đàn ông tựa hồ đối với câu trả lời của anh tỏ vẻ trong dự liệu, tiếp đó liền nói một câu như là tiếng lóng.

Sắc mặt Thương Ngao Liệt hơi thay đổi, ngẩng đầu nhìn mặt đối phương, như muốn xác nhận chuyện này đã nghiêm trọng đến trình độ nào.

Người nọ cười nói, “..... Đây chính là mục đích hôm nay tôi tìm cậu.”

_____KẹoĐăng/////d.đ.l.q.đ_____

Lúc này Hạ Nhã tự nhiên không biết Thương Ngao Liệt đang gặp mặt một đại nhân vật, bởi vì trong khách sạn có rất nhiều nhà hàng lớn, cung cấp các loại mỹ thực được vận chuyển đến từ các nơi trên thế giới. Cô nghĩ sẽ tiêu số tiền thắng được từ trận đấu quyền anh kia, do đó tâm lý có chút thăng bằng.

Vì vậy cô gái nhỏ sau khi ăn no bụng, liền chạy tới sông bạc phía Đông tận tình tiêu xài tiền bạc. Cô không ngừng vì suy nghĩ nhỏ của mình mà đắc ý, sông bạc cũng ngoài ý muốn tăng thêm lợi nhuận, chơi xúc xắc thể nhưng còn có thể chơi thắng hơn 1 ngàn đô.

Đang lúc Hạ Nhã kích động mà nghĩ muốn tiến thêm một bước thi triển tài năng, Thương Ngao Liệt đột nhiên lại gọi điện thoại tới, nói anh đã trở về phòng rồi.

Hạ Nhã lập tức cười hì hì báo cáo tình trạng thắng cược cho đối phương biết. Ở đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Thương Ngao Liệt, khuyên cô: “Thắng chút tiền ấy là đủ rồi, khẩu vị không cần quá lớn, quá tham lam không có kết cục tốt.”

Hạ Nhã nghĩ lại cũng đúng, liền cầm lấy xèng đi đổi thành tiền mặt, vui vẻ dẹp đường hồi phủ.

Ở một căn phòng khác, Thương Ngao Liệt cho rằng cô vợ nhỏ sẽ ngoan ngoãn trở về cùng anh chia sẻ chuyện thắng cược tâm đắc, nào biết anh vừa mở cửa, cô liền chạy vào trong phòng tắm, cũng không nói nhiều với anh.

Bên trong phòng mờ tối, Thương Ngao Liệt rót một tách trà, cũng thay Hạ Nhã rót một ly đồ uống, ngồi ở phòng khách yên tĩnh chờ cô đi ra.

Rắc rắc một tiếng, cửa phòng tắm lần nữa bị người từ trong đẩy ra, Hạ Nhã nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thương Ngao Liệt, nụ cười trên mặt vừa ngượng ngùng vừa lớn mật.

Giáo sư Thương từ trước đến nay nói chuyện bình tĩnh, giờ phút này, lúc nói chuyện giống như là muốn cắn phải đầu lưỡi của mình!

"Nhã, Nhã Nhã..... Em.....Mặc cái gì?"

Hạ Nhã thực hiện được trò đùa quái ác phát hiện người đàn ông xưa nay luôn trấn tĩnh lại sợ đến ngây người. Cô lại càng thêm tiến tới. “Em mới mua một bộ đồ ngủ ở cửa hàng, có đẹp hay không?”

"Anh nói rồi, loại đồ này không thể gọi là quần áo.”

Dưới ánh đèn mờ, loại tâm tình bị đèn nén tràn ngập hai đầu lông mày Thương Ngao Liệt, làm cho anh càng lộ ra vẻ cấm dục, trong mắt có chút giấu không được tình mịch.

"Thầy Thương" Hạ Nhã sờ lên đôi tai mèo trên đầu, hơi có chút bướng bỉnh nói: "Em nhảy một điệu cho anh xem thế nào?"

Không đợi Thương Ngao Liệt từ chối, cô đã nhảy về phía sau mở máy laptop ra, bật lên bài "Price Tag" của Jessie J. Tiếng nhạc vang lên trong phòng, Hạ Nhã đi theo âm nhạc đi đến bên cạnh ống tuýp, lắc lư bày ra kỹ thuật nhảy của bản thân.

Miêu nữ hồng đen giao nhau, nội y tình thú, một tầng vải dệt mỏng manh miễn cưỡng che đậy thân thể cô gái nhỏ, phô triển đường cong duyên dáng của cô. Nói thật, kỹ thuật nhảy của Hạ Nhã vô cùng chuyên nghiệp, hoàn toàn không có một chút qua loa, từng chi tiết đều sống động mang theo lực đạo mười phần.

Điểm chết người chính là ánh mắt nghiêm túc cô vùng gợi cảm mê người của cô. Thương Ngao Liệt nhìn một hồi, trên mặt anh nhìn không ra tâm tình đặc biệt, chỉ là từng bước đi về phía cô vợ nhỏ, tiện đà động tác trực tiếp cắt đứt vũ đạo của cô.

Tay của anh nắm lấy cái đuôi xù phía sau mông cô, bản thân cũng nhin không được cười rộ lên, "Muốn anh phải làm thế nào đây?"

Dưới ánh đèn màu da cam, lông mày Thương Ngao Liệt rậm đen, mũi cao thẳng tắp, Hạ Nhã nhìn đến tim đập thành thịch, ngoài miệng lại chậm rãi nói: "Ông xã, hôm nay anh rất tuyệt....."

Thương Ngao Liệt chột nhứ mày, ôm lấy Hạ Nhã hôn loạn, từ miệng đến cổ, cánh tay đến bả vai, bộ ngực xinh đẹp được bao bọc trong bộ nội y tình thú.

Anh giơ tay xoa bóp, cô hơi nghiêng về phía sau ngăn cản, đón lấy hành động không thể cự tuyệt. Cũng không lâu lắm, đã bị hôn đến choáng váng đầu óc, toàn thân vô lực.

Giáo sư Thương hoàn toàn không hề dè dặt nữa, dùng hàm răng cắn cắn đầu lưỡi của cô vợ nhỏ, lưỡi của anh ở trong miệng cô nhiệt tình hút lấy, liên tục không ngừng, quấn quýt lẫn nhau.

Anh hăng giọng, Hạ Nhã phát hiện một cái lều nhỏ đã dựng đứng chĩa vào người cô. Cô cắn cắn đôi môi sưng đỏ, dùng bàn tay nhỏ bé nhấn nhai vuốt ve khuôn mặt đẹp trai của anh.

"Thầy Thương..... Đời này em rất cuộc không thể gặp được người đối với em tốt hơn anh, nếu không có anh, em phải làm sao đây."

Thương Ngao Liệt không nói nhiều lời, chỉ là đặt ngón trỏ trên môi cô, ngăn cản lại tất cả động tác.

Hạ Nhã cũng sẽ không làm bộ làm tịch, chủ động khoác tay trên cổ anh, nhón chân lên, lần nữa cùng anh ôm hôn triền miên. Thương Ngao Liệt nhẹ nhàng tháo đôi tai mèo trên đầu cô xuống, nâng mông cô lên.

Không nói được khi nào bắt đầu, cả hai đều đã sớm rơi tình cảm sâu.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 43: Hôn Gả (1)

Trong phòng khách sạn, nhạc nền đã biến thành tình ca lãng mạn.

Có lẽ là hiện nay không khí thuận lợi, sông bọ quả thực quá mức xa hoa, tình cảnh như thế rõ ràng làm cho Hạ Nhã sinh ra một loại hoảng hốt cuộc sống đặc biệt không chân thực, đôi mắt ướt át, cô lấy tay che mắt, đột nhiên nhìn không được nghĩ, nếu bắt không được hạnh phúc trước mắt, nên làm thế nào cho phải?

Vì vậy đôi mày thanh tú Hạ Nhã nhíu nhẹ, khẽ nói: “Thầy Thương..... Đời này em rất cuộc không thể gặp được người đối với em tốt hơn anh, nếu không có anh, em phải làm sao đây?”

Thương Ngao Liệt cũng không nghĩ tới trong miệng cô đột nhiên lại chạy ra một câu như vậy, anh đưa tay đặt trên môi cô, làm hành động trấn an.

Lời khen ngợi Hạ Nhã chuẩn bị còn chưa kịp nói nên lời, đối phương đã không thể chờ đợi được ôm lấy cô.

Thương Ngao Liệt nhẹ nhàng đặt cô vợ nhỏ trên giường, tháo gỡ đôi tai mèo trên đầu. Hạ Nhã quay lưng lại bò vài bước trên giường, từ bóng lưng nhìn thật đúng là giống như một con mèo nhỏ đáng yêu.

"Cái đuôi..... Ngắn như vậy?" Thương Ngao Liệt đưa tay nắn lại cái đuôi nhỏ xù lông của cô. Hạ Nhã bị ép xoay người lại, giơ hai tay ôm lấy eo của anh. Cô sờ đường cong thắt lưng rắn chắc của anh, vuốt ve qua lại, động tác

tràn ngập tính khiêu khích. “Vì mèo còn chưa lớn nên đuôi ngắn không được sao?”

Thương Ngao Liệt nghe xong khóe môi hơi giương lên, một tay nâng đuôi phải của bà xã nhỏ lên, buộc cô phải bày ra tư thế làm cho người ta xấu hổ.

"Mới vừa rồi anh rớt cuộc đi gặp người nào vậy?" Tuy nói lúc trước không có làm khó dễ, nhưng mà trong lòng Hạ Nhã vẫn nhớ kỹ."

Thương Ngao Liệt cởi nội y sexy trên người cô, "M

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 44: Hôn Gả (2)

Hạ Nhã bị khiếp sợ không nhẹ, cô càng nghĩ trong lòng càng loạn, nhất thời tay chân lạnh nhắt, toàn thân phát run. Đã từng vì một tờ di chúc hoang đường mà gả cho một người, hóa ra sau lưng lại ẩn giấu nhiều tiền căn hậu quả không muốn người biết như vậy.

“Anh.... Tại sao anh ấy lại nói như vậy?”

Cố Bách Dã lắc đầu.

Hắn có thể nhớ lại chuyện xảy ra trong đêm đó, một mặt là vì Thương Ngao Liệt hiếm có dịp uống rượu, bị hắn moi ra vài câu nói thật cũng coi như ầm ĩ một hồi. Còn về phương diện khác, chính là hắn đều cảm thấy chuyện này quá thần kỳ, muốn hỏi sâu hơn, nhưng thật sự là moi không ra. Tuy nhiên chỉ bằng vài câu này, sức nặng cũng đã đủ.

Hạ Nhã không có cách nào chờ đợi lâu thêm, cô móc điện thoại di động trong túi ra, liều mạng ấn nút mở khóa. Cố Bách Dã đứng bên cạnh, biết rõ đối phương muốn gọi điện thoại cho Thương Ngao Liệt, hắn liền thức thời tránh mặt trước một bước.

Điện thoại đầu kia, Thương Ngao Liệt cũng đang chờ Hạ Nhã, chẳng qua là khi anh nghe thấy đối phương nói một thôi một hồi không đầu không đuôi..... không khỏi cảm thấy cổ quái.

Anh trước trấn an cô, nói: “Em chậm rãi nói, bây giờ em đang ở đâu?”

Hạ Nhã nói tên bệnh viện cho anh biết, lại sốt ruột nói với đầu bên kia: “Anh có thể tới đây ngay bây giờ một chuyến hay không? Em có chuyện rất quan trọng muốn hỏi anh, trong điện thoại nói không rõ.....”

Thương Ngao Liệt nghe ra lúc cô nói chuyện mang theo giọng uất ức khóc nức nở, không khỏi cau chặt lông mày. Anh liếc mắt nhìn thời gian, khoảng thời gian này tình hình giao thông không phải giờ cao điểm, nghĩ nghĩ nói: “Anh hiện tại lái xe tới, khoảng chừng 20 phút là đến, không cho khóc nữa, nghe không?”

Hạ Nhã lấy mu bàn tay lau nước mắt, “Em biết rồi, em sẽ chờ anh.....”

Cô sở dĩ thần kinh căng thẳng như vậy, toàn bộ là vì những lời nói Cổ Bách Dã vừa mới nói với cô hiển nhiên không thể giải thích được. Cô biết rõ Thương Ngao Liệt coi trọng nhất lĩnh vực là cái gì, cho tới bây giờ người đàn ông này toàn tâm toàn ý tập trung tinh lực cũng không phải là công trình điều chế được, mà là nghiên cứu gen.

Hạ Nhã tâm sự nặng nề, thẳng đến khi đến trước phòng bệnh Quan San San, chỉ thấy Cổ Bách Dã cũng đứng ở đằng kia sửa sang lại tây trang màu trắng. Bản thân hắn cũng là một cái giá áo, chính là bình thường khoác lên mình bộ dáng đào hoa cà lơ phất phơ, hôm nay chỉnh trang lại rồi, còn khiến người khác rất là hảo cảm.

Cổ Bách Dã cũng quay đầu hỏi cô, “Cô nói, em ấy sẽ chọn tôi sao?”

Hạ Nhã ngẩn người, mới nói, “..... Anh là anh họ của Thương Ngao Liệt, có ưu thế!”

Ngẩn ngui đối thoại đi qua, hai người đi vào trong, Quan San San nằm ở trên giường bệnh, nói với người đàn ông bên cạnh: “Đồ anh mang về đi, nếu không lần sau cũng đừng gặp nữa.”

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự đoán chừng đang muốn tạm biệt, liền khách khí đẩy qua đẩy lại với Quan San San, “Nào có đạo lý tay không đến thăm bệnh.... San San, em coi như là để cho tôi vui vẻ đi, được không?”

Quan San San còn muốn phản bác, lướt mắt liếc thấy người tới, cô không nhìn thẳng Cố Bách Dã, lướt qua mỉm cười cùng Hạ Nhã.

Hạ Nhã mở ra hai bàn tay rỗng tuếch của mình, “Đại đội trưởng, lời này của anh thật sự là đánh gục một loạt người.” Nói xong cố ý liếc nhìn Cố Bách Dã.

"Em dâu, tôi không giống cô, tôi có mang theo đồ." Hắc còn cố ý nói lớn tiếng, mới đi đến trước mặt Quan San San.

Vừa rồi, trong lời nói của đội trưởng đội cảnh sát hình sự này ý tứ lộ ra đã đủ rõ ràng, hắc thích Quan San San, cũng không quan tâm cô đang mang thai đứa bé của người đàn ông khác. Điều này nói rõ đối phương đã nghiêm túc suy nghĩ qua vấn đề này.

Cố Bách Dã cũng nghĩ, nếu hắc còn không tỏ thái độ, liền thật sự bỏ lỡ mất thời cơ.

Quan San San vừa thấy Cố Bách Dã dựa tới, đơn giản quay đầu, không thèm chào hỏi cũng không để ý đến hắc.

Cố Bách Dã đột nhiên quỳ một gối xuống, từ tây trang lấy ra hộp nhẫn cầu hôn mang theo bên mình, cất cao giọng nói: “Ngày đó ở trường học nói muốn em gả cho anh, xác thực là anh xúc động. Khi đó anh căn bản là chưa suy nghĩ kỹ càng tương lai, chỉ muốn giữ em cùng đứa bé lại.... Nhưng bây giờ thì khác.”

Quan San San vẫn là không có nhìn hắc, không nhúc nhích giống như pho tượng.

Cố Bách Dã liền nói tiếp: “Đúng, anh không tốt, trên người một đồng tật xấu, không đủ ổn trọng, không đủ một lòng, nhìn liền không giống như là người đàn ông của Cố gia..... Tuy nhiên anh lại họ Cố.” Hắc cười tự giễu. “Thứ duy nhất cầm được trong tay chính là trong nhà có một chút tiền, thế nhưng bởi vì tiền, em không muốn bị người ta nói trèo cao, anh cũng sợ người khác nói xấu sau lưng, hoặc là mới lạ nhiệt tình qua đi, có thể liền đường ai nấy đi hay không.....”

Quan San San mặc dù không để ý hắc, nhưng trong lòng suy nghĩ, thật ra thì hắc cũng không cần nói bản thân không tốt như vậy, cô cũng hiểu rõ ràng hắc.

Cố Bách Dã là phú nhị đại, nhưng ở trên thương trường cũng có một chỗ đứng của mình. Thương trường hiểm ác, đấu trí đấu dũng, hắc mới thường xuyên không có cảm giác an toàn, mà con người một khi mất đi lòng trung thành, sẽ khắp nơi lưu tình.

Hắc quen không ít bạn gái, nhưng từ khi quen cô cho tới bây giờ cô không có phát hiện hắc bắt cá hai tay, tính nết cũng tương đối khá.

Trái lại là cô, không có bất kỳ tư chất nào có thể bước vào hào môn. Cũng chính là bởi vì đã thấy rõ chênh lệch giữa hai người, cô không muốn tra tấn lẫn nhau, nhân nhượng, cuối cùng yêu nhau cũng biến thành một loại thống khổ.

Nhưng Cố Bách Dã cũng nói: “San San, anh không biết cuộc hôn nhân này giữa anh và em sẽ như thế nào, nếu thật muốn nói..... có lẽ chính là mạo hiểm. Quá khứ anh không có trách nhiệm, sợ thất bại, anh là người....làm chuyện gì cho tới bây giờ đều không thất bại qua, em cũng biết mà. Nhưng là cùng em kết hôn, bởi vì anh quá quan tâm, mới có thể sợ hãi không được đi đến cuối cùng.”

Quan San San cố nén nước mắt. Cô quay mặt sang, nhìn thấy một loại thâm tình sâu sắc trong đôi mắt Cố Bách Dã, còn có tư thế quỳ một gối cầu hôn mãi không thay đổi, cô khẽ thở ra, lộ ra một tia mỉm cười với hắn.

"Không có chuyện gì, thật! Anh đừng ngốc, vì cái gì muốn em gả cho anh chứ? Em cũng sẽ không oán anh..... con anh cũng sẽ không oán anh. Cố Bách Dã, em rất quý trọng đoạn thời gian kia, kỳ thật.... cứ như vậy rất tốt."

Cố Bách Dã cũng giật mình nguyên tại chỗ, thật lâu thật lâu sau, hắn như dùng hết sức lực toàn thân, mới dám nắm lấy tay cô. "San San, như vậy không tốt, bởi vì anh đã quyết định, nửa đời sau, mỗi một phần sức lực trên người anh khi còn sống, muốn đi hết đoạn đường hôn nhân này, tuyệt đối sẽ không để nó biến thành quả đắng.

Quan San San nghe xong, không tự chủ được rơi lệ. Cô thật sự rất cảm động, nhưng cô cũng sợ loại cảm giác cảm động này sẽ lừa gạt bọn họ.

Cố Bách Dã cũng cầm tay của cô, nghẹn ngào nói: "Em biết ưu điểm lớn nhất trên người anh chính là có thể làm được chuyện mà mình đã nói, nói ra liền đảm bảo có thể thực hiện được....."

"Cố Bách Dã....." Cô muốn ngăn cản hắn, bởi vì hắn mà nói thêm một câu nữa, cô sẽ dao động.

"Quan San San, anh muốn em gả cho anh, không phải bởi vì có đứa bé, mà là không phải em thì không được....." Cố Bách Dã cũng hít sâu một hơi, hắn thay cô lau nước mắt, hốc mắt bản thân lại nóng lên. "Muốn thế nào em mới đồng ý, anh biết..... anh làm cho em cảm động không cách nào dựa vào, vậy xem như.... Em cho anh một cơ hội, nếu như anh thất bại, em muốn như thế nào cũng được....."

Thì ra nước mắt có vị mặn chát, là loại mặn chát đau khổ, từ đôi mắt bắt đầu, chảy xuống gò má, môi, yết hầu, trái tim..... Làm cho tình yêu trong

trái tim hẳn càng ngày càng không thể ngăn chặn.

Cố Bách Dã đặt một nụ hôn trên mu bàn tay của Quan San San. Hắn có chút chật vật ngấn đầu lên, khóe mắt đã tràn lan nước mắt, dọc theo khuôn mặt anh tuấn trượt xuống.

Hắn chỉ là cố ý nói, "San San, về sau, tất cả chờ đợi cùng bảo vệ, anh đều dành cho mẹ con em."

Tuyển lệ của cô hoàn toàn tan vỡ.

"..... Anh xem bản thân đã bao nhiêu tuổi rồi.... Khóc cái gì...." Quan San San nói còn chưa dứt, chính mình lại khóc lớn, bị Cố Bách Dã đau lòng ôm vào ngực.

Bọn họ không phải là không hiểu, sẽ có rất nhiều chuyện có thể đoán được, hoặc là không cách nào suy đoán xâm nhập vào trong cuộc sống hằng ngày, bọn họ sẽ phải trải qua những việc vụn vặt mà mỗi cặp vợ chồng đều phải trải qua.

Củi gạo dầu muối, nuôi dưỡng con cái, các loại nguyên nhân từ bên ngoài tác động. Bọn họ sẽ có vô số lần khắc khẩu, rất nhiều lần ý kiến không trùng nhau, cũng có thể tổn thương tới bọn họ.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng đều biết, khi về già, cô sẽ mất đi sắc đẹp hấp dẫn sự chú ý của hắn, hắn có lẽ cũng sẽ trung niên mập ra. Đoạn hôn nhân này có thể đi đến một bước kia, dắt tay cùng nhau đi đến cuối cùng, ai cũng không thể nói trước kết cục được.

Nhưng là, Quan San San muốn gả cho Cố Bách Dã, vĩnh viễn chỉ có một nguyên nhân, cô rốt cục có thể cảm giác được trái tim nóng bỏng đang đập, tấm lòng vạn phần chân thành của hắn rồi.

.....KẹoĐắng////////d.đ.l.q.đ.....

Hai người trong cuộc lấy một màn cảm động kết thúc.

Đại đội trưởng ở bên thở dài, biết rõ chuyện này đã không còn đường cho hăn nhúng tay vào, nếu lại ép buộc mà xen vào thì khác gì Tiểu Tam.

Hạ Nhã dĩ nhiên cũng đã bị tràng diện cầu hôn này làm cảm động đến không biết nói gì, chỉ có nước mắt ào ào tuôn. Sau khi cô nghe thấy tiếng động có người đến gần, nhìn lại, Thương Ngao Liệt đã đứng phía sau lưng cô, còn đưa khăn giấy tới.

Anh nói: “Không phải đã nói không cho khóc rồi sao?”

Hạ Nhã thấy Thương Ngao Liệt xuất hiện, phản ứng đầu tiên là bất chấp tất cả nhào tới ôm chặt đối phương, chui đầu vào trong ngực người đàn ông của mình mãnh liệt khóc một hồi.

Khóc đến cuối cùng, ngay cả Quan San San cùng Cố Bách Dã cũng đều nhìn cô tròn tròn mắt.

Thương Ngao Liệt an ủi bà xã nhỏ, còn rất tỉnh táo tranh thủ phe bình hai người trước mắt, “Không có việc gì đều mò mẫm lăn qua lăn lại cái gì? Nhanh đi đăng ký, không có giấy đăng ký kết hôn không được lấy giấy khai sinh, đứa nhỏ lớn lên không có hộ khẩu, ai chịu trách nhiệm?”

"....."

Bọn họ thật là năm cũng trùng đạn a~.

Hạ Nhã bị tác phong trước sau như một “Nhanh. Hung. Ác. Chuẩn” của Thương Ngao Liệt chọc cho nín khóc mỉm cười. Anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bà xã nhỏ một mảnh hỗn loạn, đành phải trước đẹp hai người cha mẹ kia qua một bên, quay đầu lại hỏi cô rốt cuộc vì chuyện gì mà gấp gáp muốn gặp anh như vậy.

Hạ Nhã kéo Thương Ngao Liệt đi đến một chỗ không người ngồi xuống, làm ra vẻ mặt muốn tính sổ với anh. “Trước tiên em hỏi anh, anh vì sao lại ở trước mặt nhiều giáo sư vùng bạn học mắng em?”

Một hồi lâu, Thương Ngao Liệt cười nhạt nói: “Cái này gọi là mắng? Nhã Nhã, lời tốt lời xấu em không phân rõ sao?”

Hạ Nhã sờ sờ lỗ tai, trả lời anh: “Anh vạch ra lỗi sai trong quá trình làm thí nghiệm không sai, nhưng thái độ rất có vấn đề!”

Thương Ngao Liệt không cho là đúng, “Giáo viên hướng dẫn đối với học trò nên có thái độ thế nào? Về mặt ôn hòa không phải là tác phong dạy học của anh, em biết anh rất nghiêm khắc.

Huống chi, chính là bởi vì lúc ấy nhiều người nhìn như vậy, nếu như anh lại muốn bao che, cô lại sẽ bị người khác đâm sau lưng.

Hạ Nhã nhìn người đàn ông này từ từ thở mạnh trầm ổn, làm cho người ta ao ước, cô chưa xót nói: “Có phải anh có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép? Em làm cho anh mất thể diện?”

Thương Ngao Liệt không cần tự hỏi liền lắc đầu. “Làm thầy của em, anh biết là anh có chút gấp, muốn bồi dưỡng em thật tốt. Làm học trò, em luôn luôn rất vĩ đại, cho nên thầy sẽ không cảm thấy em cản trở.”

Hạ Nhã chần chừ trong chốc lát, nói: “Việc hôm nay thật sự không thể trách em, chính là.... Em lo nhìn anh đến thất thần, cho nên mới.....”

Cho nên cô mới có thể cảm thấy uất ức không thôi. Con gái ở mọi nhà, dù là cả ngày lo nghĩ một ít chuyện tình yêu, cũng là chuyện đương nhiên.

"Khó trách, em biến ngốc rồi." Thương Ngao Liệt sờ sờ đầu cô, cố ý trêu chọc. “Lần tới anh lại “mắng” em, em nếu muốn, đây là vì ngăn chặn miệng những giáo sư, học sinh kia.

Hạ Nhã đáp lời, sau đó trầm mặc nhìn mặt đất. Những chuyện khác đều đã nói hết rồi, hiện tại chỉ chờ màn chính lên biểu diễn, cô đã điều tự đắc không dám nhìn tới Thương Ngao Liệt, cô sợ chân tướng sự thật cô muốn biết sẽ làm cho không người nào có thể tiếp nhận.

"Còn có một việc..... Là Cố Bách Dã hôm nay nói cho em biết."

Hạ Nhã gằng từng chữ, ấp a ấp úng thuật lại những lời Cố Bách Dã đã nói cho Thương Ngao Liệt nghe. Đối phương nghe xong, mày rậm nhíu lại, cũng không chủ động nói chuyện.

Ngực cô dị thường phiền muộn, càng thêm cảm thấy hô hấp không thông. "Anh.... Rốt cuộc ở sau lưng em đã làm những gì? Vì sau làm nghiên cứu lại có liên quan đến em? Tại sao lại là vì em?"

Thương Ngao Liệt đối với việc trả lời những câu hỏi này, lo lắng thật lâu, thần sắc khác thường ẩn nấp giữa lông mày. Tựa như có một giọt mực nước, thấm vào bên trong một vũng nước sạch sẽ trong veo, đảo loạn tất cả trật tự.

Hạ Nhã âm thầm thấp thỏm nửa ngày, cũng không thấy đối phương có động tĩnh gì, cô đang muốn truy hỏi, anh lại cuối cùng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thương Ngao Liệt hỏi cô: "Nhã Nhã, em đã nói, không thích anh qua loa, nói láo lừa em, người chồng như vậy..... em không cần."

Hạ Nhã từ trong giọng nói của anh nghe ra trạng thái nghiêm trọng, không dám hàm hồ khẳng định gậy đầu.

Thương Ngao Liệt thả chậm ngữ điệu nói với cô: "Được rồi, anh muốn dẫn em đi một chỗ, gặp một người."

Dọc theo đường đi, hai người đều có tâm sự riêng, không có nhiều trao đổi. Thương Ngao Liệt dừng xe trước một tiệm sách trong thành phố, ý bảo Hạ Nhã có thể xuống xe.

Cô không hiểu, chờ anh nắm chặt bàn tay bé nhỏ của mình đi vào trong tiệm. Hạ Nhã ngẩng nhìn bốn phía, bức tường đều dán bưu thiếp rực rỡ muôn màu, lấy nền màu trắng làm điểm nhấn, tư tưởng mới lạ, giống như cố ý ngăn cách sự phù hoa choáng ngợp ngoài kia.

Thương Ngao Liệt chào hỏi ông chủ phía sau quầy thu ngân, liền trực tiếp đi vào bên trong. Hai người đi vào trong kho hàng của tiệm sách, đi thông xuống tầng hầm cầu thang.

Hạ Nhã đi theo phía sau Thương Ngao Liệt, mới phát hiện thì ra tiệm sách còn có một không gian khác.

Ở bên dưới, kiến trúc, hoàn cảnh cũng rất rộng rãi, giống như là một kho hàng bình thường dưới mặt đất, lại không dùng để chứa hàng. Hạ Nhã liếc nhìn lại, bắt mắt nhất là hai hàng ghế sofa dựa vào tường, hấp dẫn chú ý của cô, là người đàn ông ngồi trên ghế.

Hắn mặc áo khoác, trong phòng còn đội nón đen, bộ dáng chó chút thanh thoi bắt chéo hai chân, chờ nhìn thấy Hạ Nhã mới cử động hơi mất tự nhiên đứng lên.

Hạ Nhã phát hiện, dưới cái mũ hé ra khuôn mặt anh tuấn, người đàn ông này nhìn bề ngoài ước chừng 30 tuổi, so với Thương Ngao Liệt hơi chút lớn tuổi, dáng người rắn chắc, cho nên làm cho hắn có vẻ trẻ trung hơn so với tuổi thật.

Hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm Hạ Nhã, đôi mắt mang theo chút vui vẻ, “Đạo mắt đã hai mươi mấy năm, đều lớn như vậy rồi.... Con gái nhà ai mới có thể lớn lên trưởng thành xinh đẹp như vậy!”

Thương Ngao Liệt lời ít ý nhiều vạch trần, “Không phải đầu tuần này mới chạy tới trường học lén nhìn em ấy hay sao?”

Người đàn ông bị châm chọc liếc nhìn Thương Ngao Liệt một cái.

Hạ Nhã không hiểu rõ tình huống, đối phương vừa nhìn thấy cô đã nhìn chăm chăm không tha, cô không khỏi dịch sát người vào Thương Ngao Liệt, cử động nhỏ này bán rả tâm tình bất an lúc này của cô.

"Cậu còn chưa có giới thiệu với Tiểu Nhã tôi là ai?"

"....."

Sắc mặt Thương Ngao Liệt trở nên nghiêm túc, anh vịn lấy bả vai Hạ Nhã, mở miệng: “Nhã Nhã, đây chính là người anh muốn dẫn em đến gặp, em hãy nghe cho kỹ, người đàn ông này là..... cha em.”

Trái tim Hạ Hạ đột nhiên ngừng một nhịp, cô như nghẹn ở cổ họng, bắc đẩu dĩ giã dựa, “Không phải.... Em không có..... Em chỉ có một người cha, ông ấy tên là Hạ Đô Trạch!"

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 45: Hôn Gả (3)

Mắt thấy con gái ruột thịt của mình không nhận hẳn đây làm cha, người đàn ông cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý. Dù sao hai người cũng là lần đầu tiên gặp mặt, đối lại là ai, tùy tùy tiện tiện tìm một người đàn ông đặt tại trước mặt muốn bản thân gọi hẳn là cha, này đều là lời nói vô căn cứ.

Huống chi, hẳn tự nhận chưa từng tận trách nhiệm của một người làm cha.

Người đàn ông bỏ mũ đen xuống, như cố ý muốn hòa hoãn không khí, vừa giống như tính tình trời sinh tiêu sái, nói: “Cũng đúng, cha lớn lên tương đối đẹp trai, lại trẻ tuổi, đúng là không quá giống cha con.”

"....."

Thương Ngao Liệt thấy Hạ Nhã vẫn không lên tiếng, liền mở miệng giảng hòa. “Đừng gấp, ngồi xuống rồi chậm rãi nói chuyện.”

Mặc dù lúc này đầu óc Hạ Nhã rối như mớ bòng bong, nhưng trong lòng vẫn rất là hiếu kỳ. Cô ngồi đối diện nhìn người đàn ông mấy lần, lại nhìn mấy lần, cũng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, cảm giác được hai đầu lông mày của hắn lớn lên có vài phần nhìn quen mắt.

Cô lập tức càng thêm tức giận, nói: “Người nhìn rất trẻ, tôi đoán chừng thời điểm lúc sinh tôi, hẳn là người còn chưa phát dục đi?”

Không ngờ lúc này cô lại có thể mở miệng châm chọc khiêu khích, Thương Ngao Liệt ở bên cạnh ho khan vài tiếng, Hạ Nhã nhú lông mày

lờm anh một cái.

"Anh quen biết người đàn ông này lúc nào?"

"Nhiều năm trước kia." Người đàn ông giành trả lời, ngữ điệu của hắn lần đầu biến thành thâm trầm, quanh quẩn trong tai cô.

Hắn trước tiên tự giới thiệu nói mình họ Vệ tên Tiên Sâm. Hạ Nhã đều nhanh bị hắn làm tức đến bật cười, đây coi là cái tên kỳ quái gì?

Vệ Tiên Sâm nói: "Hôm nay Thương Ngao Liệt muốn dẫn con tới đây gặp ta, ta cũng rất ngoài ý muốn, chủ yếu là.... Bây giờ con chuyện gì cũng thuận lợi, ngoại trừ thời điểm Hạ tiên sinh qua đời, có thể làm cho con cảm thấy gian nan..... Ta là muốn nói, có chút chuyện con không biết, có thể sẽ phá vỡ cuộc sống của con, nhưng con không phải sợ, bởi vì chúng ta đều bảo vệ con, cho con được sống vui vẻ."

Một bàn tay to chột đặt lên ngón tay quăn quýt của Hạ Nhã, Thương Ngao Liệt cũng không mở miệng nói chuyện, thậm chí ánh mắt vẫn như cũ đặt tại trên người của Vệ Tiên Sâm. Chỉ là, anh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của cô.

Vệ Tiên Sâm vẫn như trước cười cười nói: "Vệ Tiên Sâm chỉ là một cái tên giả, nhưng mà đối với người có công việc đặc thù như chúng ta thường không chỉ có một thân phận giả, cho nên con cũng không cần phải để ý. Ta 13 tuổi liền bị một tổ chức quốc gia chiêu mộ, trở thành đặc công. Mẹ ruột của con là đồng nghiệp của ta, cũng là một đặc công phi thường vĩ đại, trước mắt..... không ở trong nước, lúc con sinh ra ta cũng chỉ có 15 tuổi."

Những lời nói bất thành này làm cho khuôn mặt Hạ Nhã tràn đầy kinh ngạc, đình tai nhức óc. Cha mẹ ruột của cô lại là đặc công quốc gia..... Đây là nguyên nhân lúc trước bọn họ vứt bỏ cô hay sao?

Cho dù cô có dự kiến trước, từ lâu đã dự cảm được đúng sai trong này sẽ lớn đến mức nào, nhưng thân thể phía sau màn này lại vượt quá sự thật, khiến cô khó có thể chấp nhận.

Vậy mà, cái này còn xa xa chỉ là một bắt đầu.

Vệ Tiên Sâm nói với Hạ Nhã, vốn tổ chức muốn bồi dưỡng hẳn đi Đông Âu hoạt động, về sau có một kế hoạch cơ mật cần được lập tức thi hành, liền phái hẳn đến trợ giúp. Cái hạng mục tổ chức quốc gia này nghiên cứu, mục đích là làm cho trẻ mới sinh ra trở nên càng thêm xuất sắc.....

Nói đến đây thì Vệ Tiên Sâm liền nói không được lưu loát nữa, còn bất chợt nhíu mày nhìn sắc mặt Hạ Nhã. Cô ổn định bả vai đang phát run, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thương Ngao Liệt ở bên cạnh.

Anh nói: “Anh tin tưởng em có thể tiếp nhận, mới mang em đến đây.”

Lúc này Hạ Nhã được khuyến khích, cô nhìn Vệ Tiên Sâm trước mặt, hít sâu một hơi, nói: “Tôi đã 24 tuổi, thời điểm kết hôn cũng trải qua một việc, tôi có một chút năng lực thừa nhận, người không cần băn khoăn, cứ nói thẳng đi.”

Vệ Tiên Sâm cảm khái, khẽ thở dài một tiếng, bộ dáng đầy bụng phiền muộn này ngược lại hoàn toàn khác biệt với hành vi vừa rồi của hẳn.

"Năm đó hạng mục này, cần thu thập một nhóm phụ nữ có thai, có rất nhiều người tự nguyện gia nhập, cũng có người giống như mẹ con vậy, căn bản chính là đặc công tổ chức bồi dưỡng. Nói cách khác.... Ta với mẹ con, trên thực tế cũng không tính là quen biết nhau, chỉ là vì cái thí nghiệm này mới cung cấp t*ng trùng cùng trứng. Đơn giản mà nói, tức là tiến hành gây nhiễu sóng DNA trong tử cung của cơ thể mẹ, lấy trứng ra thụ tinh, tiến hành cải tiến thí nghiệm, làm như vậy là có thể bồi dưỡng ra nhân loại xuất sắc hơn, cũng giảm bớt tình cảm, cảm giác trên cơ thể. Bởi vì đây là

nguyên nhân khiến con người yếu ớt, ngoài ra..... còn có tăng cường tổ chất cơ thể con người, thể năng, sức chiến đấu....."

Thương Ngao Liệt rõ ràng cảm thấy thân thể Hạ Nhã cứng đờ, anh không khỏi ôm lấy cô. Nhưng cô vẫn nổi da gà, tứ chi đều trở nên lạnh buốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mất đi huyết sắc. Cũng may, lòng bàn tay anh là lửa nóng.

Vệ Tiên Sâm tiếp tục nói: “Hạ Đô Trạch tiên sinh là một trong những nhân viên nghiên cứu hạng mục này, cũng là bạn của ta. Hẳn cùng với chúng ta giống nhau, đều là bị ép tham gia thí nghiệm này. Cái này vốn là một thí nghiệm thân thể con người phi pháp chưa được giới khoa học cùng bất kỳ quốc gia nào cho phép.”

Hạ Nhã nghe đến đây, nước mắt rốt cuộc không nhịn được chảy ra, không thể ngăn lại được. Dù cho Thương Ngao Liệt dùng tay lau liên tục cũng khó có thể lau khô.

Cô nức nở vùi mặt trong lòng bàn tay, "Đây không phải là thật..... Tôi không phải....."

Giọng Thương Ngao Liệt đột nhiên trầm xuống, hai cánh tay xiết chặt ôm lấy cô, chờ cô vợ nhỏ khóc một hồi, anh mới coi như vô cùng dịu dàng hỏi: “Nhã Nhã, thí nghiệm kia cũng không có thành công.... Em có cảm thấy bản thân cùng người khác có gì khác nhau hay không?”

Hạ Nhã cúi đầu, yên lặng lắc đầu, nhưng trong lòng cô đột nhiên cảm giác bản thân tựa như là quái vật, hoàn toàn không dám nhìn tới mặt Thương Ngao Liệt.

Vệ Tiên Sâm cũng không nỡ để con gái khóc đến thương tâm gần chết như thế, vội vàng xen vào nói: “Tiểu Nhã, nếu muốn nói con chỗ nào cùng người khác không giống, thì chính là con so với người bình thường thông minh hơn, xinh đẹp hơn. Ưu điểm này là do con di truyền từ cha mẹ, không

chỉ có một vị soái ca như ta, cùng một mỹ nhân như mẹ con, hai quả đầu của chúng ta cũng rất thông minh.”

Trong lòng sợ hãi bởi vì Thương Ngao Liệt ôm biến thành một loại khó chịu, còn có e sợ, cảm xúc tràn ngập không chịu tán đi làm cho Hạ Nhã liều mạng cắn môi dưới, nước mắt chảy liên tục.

Hạ Nhã suy nghĩ một lát, khiếp sợ cuối cùng cũng chậm rãi biến mất, cô cảm thấy việc này sớm đã thành “ván đã đóng thuyền”, bản thân có lại khóc cũng không làm nên chuyện gì, chỉ là cẩn thận suy nghĩ, như cũ rất là không biết là tư vị gì.

"VẬY..... Sau đó thì sao?"

Vệ Tiên Sâm nói: “Bởi vì những người khác xét thấy nguyên nhân vấn đề, toàn bộ nghiên cứu dùng thất bại chấm dứt. Cấp trên quyết định ngưng hẳn tất cả hạng mục, cũng hạ lệnh vứt bỏ thiêu hủy hết toàn bộ tư liệu có liên quan. Về phần những nhân viên tham dự thí nghiệm này.... Đương nhiên bọn họ cũng hạ lệnh giết sạch.”

Nguy cơ sắp tới, không chỉ là Hạ Nhã, còn có những người này, bọn họ cũng không đồng ý buông tha. Vì vậy đặc biệt công phát huy bản lĩnh sống bọn họ am hiểu nhất, liên hợp tất cả nhân viên nghiên cứu lại, vì sinh tồn tiến hành lần độ sức cuối cùng.

Trận chạy trốn này, một khi bắt đầu liền chẳng biết đến khi nào mới chấm dứt, mà kết cục chỉ có hai loại, không phải sống tức là chết.

"Tiểu Nhã, sau khi chúng ta tránh thoát tổ chức đuổi giết, vì an toàn của con, chúng ta phải trở thành mục tiêu hấp dẫn hỏa lực, trình độ nguy hiểm của hành động này chắc con cũng có thể tưởng tượng. Ta với mẹ con đều khó có khả năng mang theo con, chỉ có thể đem con phá thác cho Hạ tiên sinh.... Con là cốt nhục ruột thịt của ta, dù con là do quá trình nghiên cứu sinh ra, ta với mẹ con cũng không có quan hệ hôn nhân thật sự, nhưng đối

với con, chúng ta luôn xem con là con gái, ta muốn.... trở thành người cha thật sự của con.”

Vệ Tiên Sâm nhắm mắt lại, bất đắc dĩ thở dài, “Nhiều năm như vậy, chúng ta biết một số chuyện không thể để người khác biết, cho nên bọn họ thủy chung vẫn truy tìm tung tích của chúng ta. Ta với mẹ con cũng không thể dừng bước lại, con hiểu không?”

Hạ Nhã không biết trả lời như thế nào, muốn nói cô không hiểu, cũng không hoàn toàn là thế. Bọn họ vì tánh mạng của người khác, nguyện ý hy sinh thời gian cùng tinh lực cả đời mình, thậm chí 24 tiếng đồng hồ trong ngày đều đang ở trong nguy hiểm. Cô cảm thấy..... cái này rất giỏi, rất đáng giá để cô tự hào.

Nhưng mà, cô cùng Vệ Tiên Sâm nói cho cùng cũng chỉ là hai người xa lạ có quan hệ máu mủ. Người chân chính làm bạn cùng cô lớn lên, thương cô, chiều cô chỉ có Hạ Đô Trạch, điểm này không thể nghi ngờ.

Dù là, Vệ Tiên Sâm vẫn luôn ở trong bóng tối nhìn cô lớn lên, nhưng trong lòng cô không có khả năng lập tức có thể dọn ra một chỗ trống cho hắn.

Hạ Nhã hỏi: “Người cùng vị phu nhân kia không có tình cảm, cùng tôi càng không có tiếp xúc, vì cái gì... còn muốn tôi thừa nhận người?”

Ngụ ý, hắc đại khái cũng không cần nhận người con gái vợ vẫn này.

Vệ Tiên Sâm chậm rãi nói: “Chúng ta đến thời điểm này, từng giờ từng phút đều ở nơi đầu sóng ngọn gió, chưa từng biết cái gì là cuộc sống gia đình, cũng chưa bao giờ có thân nhân bạn thân.....Ta có thể có một người con gái như con, hưởng hồ..... con còn di truyền ưu điểm của ta, người gặp người thích, thông minh vô cùng, không đề cập đến có bao nhiêu người thích, ta làm sao có thể không muốn chứ?”

Nhìn người đàn ông gần 40 tuổi, tính cách vừa tự kỷ nói nhiều, ngay cả Hạ Nhã cũng nhin không được nhú đầu mày. Lúc này, cô càng quan tâm hoang mang, liền nghiêng đầu sang tựa trên bả vai của Thương Ngao Liệt, nhỏ giọng hỏi anh: “Em thật sự.... không có vấn đề? Khi đó ở bệnh viện sinh non....”

Sắc mặt Thương Ngao Liệt lập tức trầm thấp, vẻ mặt nghiêm túc.

"Anh không lừa em, em hay là cục cưng chưa kịp chào đời, máu quả thật có trị số dị thường. Bác Hạ hẳn là đã tiêm cho em cái gì, về sau thậm chí luôn luôn khỏe mạnh không phải sao?"

"Hơn nữa..... Em cũng sẽ không biến thân, thần kinh vận động cũng không có đặc biệt tốt." Hạ Nhã nhỏ giọng giải thích vì bản thân.

Thương Ngao Liệt nhìn cô còn có tâm tình nói giỡn, cũng buông lỏng sắc mặt, mỉm cười gật đầu.

Trong lòng Hạ Nhã nói, vậy cũng là vạn hạnh trong bất hạnh rồi. Cô không phải là vật thí nghiệm thành công, cô vẫn còn là một con người bình thường.

"Vậy anh nhúng chân vào vũng nước đục này làm gì?" Cô lại có chút không hiểu.

Thế nhưng anh lại nói: “Nhiều khi anh cũng không biết..... Tại sao phải làm như vậy."

Đại khái cuộc sống luôn có rất nhiều chuyện, đều không thể bị mình khống chế.

Thương Ngao Liệt nghĩ, những chuyện giấu diếm nghĩ một đằng nói một nẻo, hôm nay cũng có thể nói ra hết với cô rồi.

--- -----KẹoĐắng.....d/đ/l/q/đ-----

Thời điểm Thương Ngao Liệt sinh ra, chính là vào mùa thu, trời đang mưa.

Anh vừa tròn một tuổi, mẹ Thương liền ôm anh ra ngoài muốn tìm Thương Tổ Hoa, ai ngờ mẹ Thương ở trên đường gặp phải một đám buôn người, liền cứ như vậy bị người khác đoạt mất con trai duy nhất.

Đứa bé trai quanh đi quẩn lại, lại đến trong tay Hạ Đô Trạch. Tuy nói tổ chức muốn biến anh trở thành đối tượng thí nghiệm phản ứng thuốc nhưng Hạ Đô Trạch đặc biệt yêu thích đứa bé trai này, còn cố ý mua một cái nôi trẻ con, an bày Tiểu Thương Ngao Liệt tại chỗ nghiên cứu của ông.

3, 4 tuổi, Tiểu Thương Ngao Liệt có thể chạy có thể nhảy, thông minh hơn người, một đôi mắt tròn xoe trắng đen rõ ràng. Anh được Hạ Đô Trạch đặc biệt chăm sóc, thường xuyên có thể cùng đi theo ông nhìn khắp nơi. Chỉ là càng về sau, anh lại bởi vì bị thuốc tra tấn, chỉ có thể nằm ở phòng thí nghiệm lạnh như băng run rẩy vừa lạnh vừa đau.

Trên thế giới này giống như chỉ có một mình anh cô độc. Cả ngày lẫn đêm, đau đớn xâm nhập thân thể, đau đến anh trắng đêm khó ngủ.

Tiểu Thương Ngao Liệt chỉ cần một khi không nghe lời, sẽ có người cầm đồ đến đánh anh, thẳng đến có một ngày, chân trái của anh bị đánh đến tàn phế, cũng không còn cách nào sôi nổi vui đùa.....

Sau lại, Hạ Đô Trạch cũng không biết đã phải trả giá lớn thế nào mới làm một cuộc giao dịch với tổ chức, ngừng lại tất cả thí nghiệm thuốc trên người Tiểu Thương Ngao Liệt.

Khi đó, Tiểu Thương Ngao Liệt bắt đầu thường xuyên bị sốt cao, thậm chí còn hôn mê, tình huống càng ngày càng ấu. Hạ Đô Trạch nghĩ hết mọi

cách, thẳng đến khi anh được tròn 7 tuổi, tình huống thân thể mới có chuyển biến tốt đẹp.

Sau đó, thì có một ngày huyết sắc kia.

Hạ Đô Trạch mang theo Tiểu Thương Ngao Liệt, Vệ Tiên Sâm mang theo Lily cùng con gái của bọn họ, nhóm người bọn họ phải ở bên cạnh một con sông chia ra vài đường mới có thể đào thoát.

Lily thận trọng thỉnh cầu Hạ Đô Trạch chăm sóc cho con gái của bọn họ. Hạ Đô Trạch nhìn đứa bé gái trắng nõn ngọt ngào trong tã lót, trong lòng không khỏi trở nên mềm mại.

Ông nói với hai người, “Không bằng, hai người đặt một cái tên cho con gái đi.”

Vệ Tiên Sâm suy nghĩ cực nhanh, “Nơi này là bước ngoặt vận mệnh của chúng ta, vậy thì đặt là..... Hạ Xuyên đi.”

"Tiểu Xuyên." Tiểu Thương Ngao Liệt đảm nhận vị trí quan trọng và khó khăn nhất gọi ra miệng, vươn tay trêu chọc hai gò má hồng hồng của bé gái nhỏ, anh vẫn là lần đầu tiên gặp cô.

Vật nhỏ nhưng cũng không tránh, mở mắt ra nhìn Tiểu Thương Ngao Liệt một hồi, hươu hươu bàn tay nhỏ nắm chặt ngón trỏ của đối phương, trong miệng y y a không biết đang nói cái gì.

Tiểu Thương Ngao Liệt chợt cảm thấy, đáy mắt của bé gái nhỏ này rất đẹp, luôn tỏa sáng. Vì vậy anh nhanh chóng cúi đầu xuống, gặm một ngụm trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của bé gái nhỏ.

Lily không đành lòng cùng Hạ Xuyên chia lìa, từ trước đến nay cô là nữ đặc công có tố chất cực cao, hôm nay lại lặng lẽ rưng rưng nước mắt. “Bé gái xinh đẹp như vậy, chỉ mong sau này con bé có thể khỏe mạnh bình an.”

Hạ Đô Trạch nghe xong, cũng không dám nói lời đảm bảo qua loa với bọn họ, Tiểu Thương Ngao Liệt ở bên cạnh nói: “Bác Hạ.... Tiểu Xuyên trưởng thành, cũng sẽ trải qua những thống khổ giống như con sao?”

"..... Có lẽ!."

"Bác Hạ, không phải bác đã trị hết cho con sao? Bác lợi hại như vậy, tại sao lại còn lo lắng?"

"Bởi vì bác Hạ cũng không phải là người lợi hại nhất."

Tiểu Thương Ngao Liệt nghĩ nghĩ, phảng phất giống như nói chuyện đương nhiên: “VẬY chờ con trưởng thành, liền đi làm người lợi hại nhất kia. Như vậy, mọi người liền không cần lo lắng sẽ đau đớn giống như con, con sẽ chữa tốt cho bác Hạ, Tiểu Xuyên.... Con không muốn có người phải chịu đựng đau đớn khó chịu giống như con.”

Cũng không sẽ có người nghĩ đến, chính là bởi vì một lời tuyên thệ của một bé trai như vậy, mà về sau trong giới khoa học có thể nghênh đón một học giả ưu tú nhất.

_____KẹoĐăng~~~~~d.đ.l.q.đ_____

Thoát đi tổ chức Hạ Đô Trạch liền đi đến thành phố Tây Linh mai danh ẩn tích. Ông nhớ tới thân thể Tiểu Thương Ngao Liệt không rõ, liền sai người điều tra bản ghi chép người mất tích từ mấy năm trước, cuối cùng từ quần áo ăn mặc năm đó, tìm ra được một gia đình phù hợp nhất.

"Tiểu Thương, bác đưa con trở về nhà. Từ nay về sau, con phải quên những chuyện trong quá khứ kia đi, ai cũng không được nói, đây là bí mật giữa hai bác cháu mình, con có thể làm được không?"

Tâm trí Tiểu Thương Ngao Liệt đã sớm thành thực, đương nhiên đồng ý.

Hạ Đô Trạch mang theo Tiểu Thương Ngao Liệt tự mình tới cửa nhà Thương gia, cũng ngụ tạo một đồng nguyên nhân, lúc này mới thay mẹ Thương tìm được cốt nhục mất tích nhiều năm.

Trận hỗn loạn này đến đây, tạm chấm dứt.

Sở nghiên cứu sớm bị hoang phế mấy năm, chuyện cũ như khói, bị gió bụi chôn vùi.

Chỉ để khi nhớ lại, đã nhuộm lên sắc cũ ố vàng.

Bé trai co rúc ở trong góc nhiều năm trước, hôm nay đã trưởng thành, khuôn mặt kiên nghị, người đầy phong sương.

Anh dùng nửa đời thời gian huy hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng ẩn nấp, chỉ vì có thể có một ngày, cùng người yêu chú định trong sinh mệnh dùng tình cảm chân thành gặp nhau.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 46: Đơn Thỏa Thuận Li Hôn

Tầng hầm ngầm dưới tiệm sách, hoàn cảnh khép kín, không người hỏi đến.

Chuyện xưa tựa như một đoàn tàu lửa, cách bốn mùa, xuân hạ thu đông, chợt vui chợt buồn. Cuối cùng Hạ Nhã mới hiểu rõ, lúc trước Thương Ngao Liệt đồng ý lấy cô, còn có một nguyên do như vậy.

Bởi vì trừ anh ra, không còn người thứ hai đáng giá để Hạ Đô Trạch tin tưởng.

Trong lòng Thương Ngao Liệt cũng biết rõ, có chút tai họa ngầm mặc dù nhìn bằng mắt thường không thấy, nhưng nó vĩnh viễn ẩn núp, nó không có khả năng cả đời đều trốn phía sau màn, chỉ có thể làm một người bảo vệ ẩn hình, chỉ có anh có thể dự cảm nguy hiểm đã đến.

Huống chi, sự thật có lẽ sẽ cùng cô gặp thoáng qua trong cuộc đời này, cũng có lẽ, một ngày nào đó vẫn muốn đòi lại công đạo cho cô.

Giống như hôm nay, nó cuối cùng cũng đến.

Hạ Nhã không nhịn được nghĩ, cuộc đời vốn là nhờ vào duyên phận, nội dung vở kịch hoang đường cũng có thể tùy thời lên diễn. Còn nhớ rõ trước kia cô thường xuyên trách anh đi sớm về trễ, say mê công việc, ai có thể nghĩ tới những chuyện này cũng là bắc đẩu dĩ của anh. Anh bất quá là vì nắm giữ kỹ thuật rất cao, tiếp xúc nhiều lĩnh vực rộng lớn, vì có thể phòng ngừa nếu cô thật sự phát bệnh, anh có thể kịp thời tìm ra cách chữa trị.

Trong lòng bị một loại tình cảm quẩn quanh, làm cho Hạ Nhã quên mất nỗi khiếp sợ cùng mâu thuẫn lúc đầu tiếp xúc chân tướng sự thật. Trong lòng chỉ tràn đầy suy nghĩ về đứa bé trai đau đớn khóc rống vì bị thuốc ra tấn, còn có người đàn ông vì tánh mạng, kiên trì không ngừng phấn đấu.

_____KẹoĐăng-----d:đ:l:q:đ_____

Trải qua một ngày như thế này, hai người lần nữa về đến trong nhà, thật có một loại hương vị không nói ra được. Trên mặt Hạ Nhã vẫn còn nước mắt, chỉ là tâm tình đã bình tĩnh rất nhiều.

Vừa mới vào nhà, cũng không kịp cởi giày, cô liền nhào vào trong ngực anh. Thương Ngao Liệt vỗ nhẹ phía sau lưng cô, ánh mắt so với bình thường càng thêm dịu dàng, vòng ôm ấm áp làm cho Hạ Nhã cảm thấy an tâm quen thuộc.

Hạ Nhã nói: “Bây giờ em suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không có khả năng tiến vào điện ảnh.

Thương Ngao Liệt nói: “Ừ, em cần thêm chút thời gian để tiêu hóa.”

Hạ Nhã hít hít mũi, chột chột ngực anh. “Anh nói anh cái người này, thật đúng là làm rất được, trong lòng có thể giấu nhiều chuyện như vậy, vừa trầm vừa nặng..... Anh hít thở không bị nghẹn sao?”

Thương Ngao Liệt nghiêm trang trả lời cô, “Quen là tốt rồi.”

Hạ Nhã tựa đầu trên ngực anh, khàn giọng nói: “Những năm này anh đều cùng ba ba.... Còn có Vệ Tiên Sâm giữ liên lạc sao?”

Cô chỉ có thể nhận định một người là Hạ Đô Trạch, đối với Vệ Tiên Sâm đột ngột xuất hiện này, không tự chủ hiện ra kháng cự.

"Bác Hạ cùng anh thường xuyên gặp mặt." Một mặt là về tình hình gần nhất của Hạ Nhã hai người cần phải trao đổi, còn có tất cả những loại khả năng nhỏ nhất. Có mấy lần Thương Ngao Liệt cũng đã từng đến cửa thăm hỏi, chỉ có điều khẳng định Hạ Nhã không có ở nhà.

Anh dừng một chút rồi nói: "Vệ tiên sinh cùng Lily tiểu thư gặp mặt theo định kỳ thường là từ bác Hạ hoặc là anh nghe kể về chuyện của em."

Chỉ là hai người dù sao thân phận đặc biệt, trên căn bản là chỉ nghe tiếng không thấy người, cho đến lần tại Las Vegas kia, Vệ Tiên Sâm mới khó có được ra gặp mặt, vì muốn tận mặt giao một tình báo cực kỳ quan trọng cho anh.

Hạ Nhã cùng cha mẹ ruột của mình giống như "vợ chồng Smith", lập tức cảm thấy cực kỳ không chân thực.

Lúc này Thương Ngao Liệt còn nói cho cô biết, lúc ấy bác sĩ Dư cũng là một trong những cô nhi trong hạng mục thí nghiệm kia, xem như bọn cô là "đồng đảng". Hạ Đô Trạch tìm hẩn đến làm bác sĩ riêng cho Hạ Nhã, hiển nhiên là một sắp xếp thích hợp.

Hạ Nhã muốn nói lại thôi, giống như nghĩ đến cái gì, trong mắt chậm rãi ngậm lệ. Người đàn ông này chưa từng gặp qua tình huống của cô, đã thuộc lòng tư liệu của cô từ máy vi tính. Kể cả ảnh chụp mỗi giai đoạn cùng các loại báo cáo kiểm tra sức khỏe, thì ra cuối cùng đều để anh xem qua.

Tuy nói, vừa bắt đầu bọn họ là người xa lạ, sở thích, tính cách của đối phương đều không biết, nhưng từ một phương diện nào đó, Thương Ngao Liệt đối với cô lại là rõ như lòng bàn tay.

Anh quen thuộc gien, máu cùng đau đớn bệnh tật của cô.

Hạ Nhã gần như cảm thấy, bản thân dĩ nhiên bị loại ý nghĩ này làm cho cảm động cực kỳ, chỉ muốn đời này mặc kệ có thể gặp tình yêu như con

thieu thân hay không, cũng muốn cùng anh sống thật tốt.

Thương Ngao Liệt không biết được tâm tình giờ phút này của bà xã nhỏ có bao nhiêu kích động bành trướng, giọng nói nhàn nhạt hỏi cô: “Nhã Nhã, lần trước anh đã hỏi qua em vấn đề này, em còn có thể cho bọn họ cơ hội không?”

Hạ Nhã nghe xong, không kịp cẩn thận tự hỏi, ngược lại phát hiện tình trạng giữa hai vợ chồng bọn họ rất thú vị. Cô phụ trách kéo gần khoảng cách giữa anh cùng cha anh. Cục diện rối rắm giữa cô cùng cha mẹ ruột lại cho Thương Ngao Liệt trông nom, hai người phối hợp, phân công vô cùng chính xác.

Thương Ngao Liệt nhìn cô vợ nhỏ đứng ngốc tại chỗ cũng không biết tìm một chỗ ngồi, đơn giản ôm cô đến ghế sofa trong phòng khách ngồi xuống. Hạ Nhã liền ở tư thế này, cùng người đàn ông của mình ôm nhau đến chán ngán.

Còn nhớ rõ, lần trước hai người đi hưởng tuần trăng mật, lúc ở trên thuyền cô đã từ trên người anh học được cách không cần quá xem trọng quá khứ. Thương Ngao Liệt cũng có thể tha thứ cho người cha chẳng hề quan tâm anh trong suốt 30 năm, cô vì sao không thể thử tiếp nhận Vệ Tiên Sâm có nổi khổ riêng?

Nhưng chuyện tình thường luôn nói dễ hơn làm, đây cũng làm đại bộ phận người ưu sầu lên án.

Hạ Nhã nắm tay thành quyền “Em sẽ thử..... được không?”

Thương Ngao Liệt nhìn bộ dáng của bà xã nhỏ không khỏi cảm thấy thật là đáng yêu. Anh cũng không không phải muốn cô cùng Vệ Tiên Sâm ngay lập tức xóa bỏ hiềm khích lúc trước, phụ nữ thường thiên về tình cảm. Chẳng qua là lúc trước nhìn thái độ cô kiên quyết, anh nghĩ muốn khuyên bảo đôi chút.

Thương Ngao Liệt vẫn đang tiến hành tự hỏi thì Hạ Nhã cũng không nhàn rồi, cô thân mật ôm hông anh, đem dấu chấm hỏi đã lật qua lật lại nhìn mấy trăm lần ném ra ngoài.

"Thầy Thương, cho dù có một ngày.... Em không còn thông minh xinh đẹp như hiện tại, vậy anh có còn yêu em không?"

Biết rõ đối với người đàn ông này mà nói, muốn từ trong miệng anh dụ ra lời ngon tiếng ngọt quả thực so với lên trời còn khó hơn, nhưng cô vĩnh viễn không nhận thua, lần lượt khiêu chiến cực hạn.

Trong lòng Thương Ngao Liệt rõ ràng nếu không trả lời câu hỏi vừa nghe liền biết vừa ngây thơ vừa không có chút ý nghĩa nào này, cả buổi tối cô gái nhỏ này sẽ tích cực giận dữ cùng anh.

Giáo sư Thương đưa mắt nhìn bà xã nhỏ, như cũ nhíu mày, cố ý làm ra bộ dáng gian nan lựa chọn. Thẳng đến khi đối phương hung hăng trừng mắt nhìn, anh mới cười khẽ một tiếng, vô cùng nghiêm túc trả lời: "Yêu."

Biết được những thứ tối tăm, nặng nề, kỳ quặc.... Tóm lại, thật là có một chút khó có thể hình dung ra chính xác về sau. Hạ Nhã đối với Thương Ngao Liệt không muốn xa rời hiển nhiên vừa đột phá tới một tầng cao càng sâu. Loại ngọt ngào này so với thời kỳ mới yêu đương càng không thể nào ngăn cản được, mà ngay cả bản thân Thương Ngao Liệt suýt nữa cũng có xu thế bị cô lây.

Ví như, lúc giáo sư Thương đang nghiêm túc giao bài tập hoặc là kiểm tra tạm thời, kết quả sau khi thu bài kiểm tra về xem xét, một vị bạn học nào đó làm đề mục rất tốt, trật tự rõ ràng, chữ viết xinh đẹp, nhưng vấn đề ở chỗ..... bên cạnh đáp án lại vẽ hai trái tim, còn dùng một mũi tên xuyên qua, là đại biểu hàm nghĩa gì?

Thình thoảng lại còn có thể nhảy ra các loại hình thức đa dạng, thần Cupid, hoa hồng, ẩn hàm có chút hàm nghĩa tiếng Anh.....

Thương Ngao Liệt mới đầu còn có thể nhắc nhở Hạ Nhã vài câu, nói bài thi còn phải lưu lại niêm phong cất vào kho, coi như là anh lén thu lại, nhưng vạn nhất bị các học sinh khác nhìn thấy thì cũng không nên. Kết quả đối phương đại khái là nghe tai này ra tai kia, vẫn như cũ làm theo ý mình, viết viết vẽ vẽ một ít ký hiệu xem không hiểu.

Thương Ngao Liệt thấy dở khóc dở cười, đoán được cô gái nhỏ đây là điển hình của việc được sủng mà kiêu rồi. Hôm nay cho dù anh có mặt lạnh giáo huấn cô vài câu, đối phương cũng sẽ hời hợt, cười ha ha vài câu nhất định anh sẽ không truy cứu.

Giáo sư Thương cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cầm cục tẩy lên thay cô xóa từng cái từng cái “chứng cứ phạm tội” của cô, thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy uy nghiêm của anh khó có thể giữ rồi.

Mấy ngày này, Hạ Nhã đã sớm không còn tâm tình lo lắng cùng chối bỏ lúc đầu, ngược lại bộ dáng người gặp chuyện vui tâm tình thư sướng. Không biết người đàn ông khó chịu kia đã nghĩ ra phương án nào để đối phó với sự vô pháp vô thiên kia của cô chưa?

_____KẹoĐắng++++d’đ’l’q’đ_____

Trên đường Hạ Nhã ôm sách vở muốn đi đến phòng thí nghiệm, một cánh tay từ phòng tự học bên cạnh vươn ra, kéo cả người cô vào phòng học đen kịt, đóng cửa lại.

Hạ Nhã vừa mới nghĩ đến muốn hét lên, người nọ đã che miệng của cô lại, mùi hương trên người người đàn ông cô dĩ nhiên rất quen thuộc, “..... Thầy Thương?”

Thương Ngao Liệt “Ừ” một tiếng, Hạ Nhã phát hiện ra bức màn bốn phía được phủ xuống che chắn kín mít, người khác khẳng định cho rằng trong phòng học không có một bóng người.

Theo ánh sáng yếu ớt, cô đèn thấp giọng nói hỏi, "Anh nghĩ hù dọa người?!"

Thương Ngao Liệt đột nhiên dính tới gần cô, làm hại thân thể cô khẽ run, ngồi trên bàn học sau lưng. Anh vùi đầu tới, hô hấp phun tại cần cổ mẫn cảm của cô, "Nhớ em."

"....."

Hạ Nhã lập tức phản ứng nhưng lại không tin, người đàn ông này có ý đồ khác!

Nào biết Thương Ngao Liệt được voi đòi tiên, anh hôn loạn xạ trên mặt cô cũng thôi đi, động tác tay cũng không chịu quy củ.

"Nhớ, nhớ em cũng không cần xúc động như vậy." Hạ Nhã làm ra tư thế muốn nói chuyện đằng hoàng. "Nơi này là phòng tự học trong trường..... vạn nhất bị người khác phát hiện....."

Trên mặt Thương Ngao Liệt tràn ngập thái độ xem kịch vui, đương nhiên, là ở chỗ cô nhìn không thấy.

"Sẽ không, chỉ cần em đừng kêu ra tiếng."

"Đừng! Về nhà.... Về nhà.... Được không....." Cho dù Hạ Nhã độc lập độc hành, thế nhưng còn không đến trình độ dám ở chỗ này thân mật, huống chi đối tượng lại là Thương Ngao Liệt, anh hoàn toàn không giống là người biết làm mấy chuyện này.

"Chờ thế nào được? Em lúc đó chẳng phải là nhớ anh sao? Còn rất vui vẻ vẽ những đồ án kia, biểu đạt ý nghĩa....."

Hạ Nhã lúc này mới chợt hiểu ra, cường chế ý nghĩ muốn đẩy anh ra. "Em không phải là chỉ đùa chút thôi sao! Anh tưởng tượng nhiều quá rồi."

Đối phương nhất quyết không tha, ngược lại càng tăng sức lực, càng muốn đem thân hình nam tính khỏe mạnh xâm nhập vào giữa hai chân cô. “Em nói đùa? Anh là tưởng thật, bạn học Hạ Nhã, sau này chỉ cần em hỏi anh một đề mục, anh liền học theo em yêu cầu phúc lợi.”

"..... Phúc lợi gì?"

Hai mắt Thương Ngao Liệt dần dần sâu thẳm, “Anh sẽ hôn em.”

Hạ Nhã ngăn người, "Anh đừng cho là em sẽ tin....."

Ánh mắt của anh không nhúc nhích ghim chặt cô, rất có tư thế “Em có thể thử xem.”

Thương Ngao Liệt dám nói như vậy bởi vì người không muốn công khai thân phận hai người ra ngoài ánh sáng chỉ có một mình cô. Lúc này Hạ Nhã ý thức được điểm ấy, cô đành phải cúi đầu nhỏ giọng nói: “.....Tại trong nhà.....có thể.”

Thương Ngao Liệt bị lời này của Hạ Nhã chọc cho hé miệng cười, vốn tính toán hù cô một chút rồi thu tay, ai ngờ bà xã nhỏ lại tự giác cọ xát ở trong lòng ngực của anh, hô hấp nhẹ nhàng nong nóng quét tại cổ của anh.

Môi của cô rơi vào một đôi môi khác, miệng nhỏ bị hôn đến sưng đỏ ẩm ướt bóng loáng, “Sẽ có người....."

Thương Ngao Liệt lại là một hồi cuồng hôn, "Sẽ không có người....."

Nhìn xem từ nay về sau cô có còn dám không đếm xỉa tới quyền uy của anh hay không.

"Ừmh..... Ở trường học không cùng anh đối nghịch nữa còn không được sao?" Hạ Nhã cầu xin tha thứ.

Tay của anh không tự chủ đặt trên đôi gò bồng mềm mại, làm cho cô một hồi bất an rung động, “Phải phối hợp công tác dạy học.”

"Hiếu được rồi..... thầy Thương....."

Bên trong phòng tự học gần như đưa tay không thấy được năm ngón tay, hai người ở trong góc vong tình hôn môi. Môi Thương Ngao Liệt dần dần lên xuống dao động, cánh tay Hạ Nhã rũ xuống vòng trên cổ anh, nụ hôn của anh biến thành răng môi cọ sát lẫn nhau, không chừa lối thoát cho cô tiến công.

Không biết người này có phải đã hạ quyết tâm muốn tử hình cô ngay tại chỗ hay không.....

_____KẹoĐắng----ta là đường ngăn cách mới không nói cho mọi người biết bọn họ rốt cuộc có làm hay không đâu~ d.đ.lq.đ_____

Hạ Nhã được một lần dạy dỗ vô cùng nghiêm trọng, cô cho rằng ở trên phương diện khác quyết định không thể quá mức ương ngạnh trêu chọc khiêu khích người đàn ông nào đó, nếu không gặp nạn xui xẻo đều là bản thân.....

Năm nay xuân sớm, ngày tết gần kề, nhiệt độ thành phố Tây Linh chuyển lạnh đột ngột, mắt thấy trận tuyết lớn tiếp theo sắp tới rồi.

Một hôm nửa đêm nào đó, hai vợ chồng nhỏ vốn đang ngủ ngon giấc, Thương Ngao Liệt lại nhận được tin khẩn cấp, sở nghiên cứu bên kia hình như không yên ổn, những chuyện này anh sẽ không nói tỉ mỉ với cô, chỉ nói xử lý xong liền trở về.

Hạ Nhã nhìn nét lo lắng cực nhỏ lộ ra ngoài của anh, cũng đi theo đứng dậy chuẩn bị quần áo cho ông xã, chờ anh rửa mặt xong là có thể lập tức thay ngay.

Cô đột nhiên nói với anh: “Thầy Thương, chờ em học xong, từ nay về sau trò giỏi hơn trò, sẽ không để cho anh thất vọng.”

Thương Ngao Liệt thừa dịp cô thay anh cài cúc áo sơ mi thì dùng tư thế chiếm giữ ôm lấy eo cô. Hạ Nhã vuốt vuốt bên ngoài chiếc áo khoác vốn không tồn tại nếp uốn, thầm nghĩ có thể ở thêm cùng anh một giây cũng tốt, lại nghe tiếng Thương Ngao Liệt nhàn nhạt nói: “Anh đi đây.”

"Ừ....." Cô nhin không được tâm tình không muốn, không nói gì cả.

Thương Ngao Liệt đi ra ngoài, đóng cửa trước, nhớ tới cái gì đó, lại đi trở vào. "Điện thoại di động."

Cô dừng lại mấy giây, xoay người đi phòng ngủ lấy đến cho anh.

Lấy đồ xong, xoay người, giáo sư Thương lại đang dừng lại trước cửa ra vào, “Chìa khóa."

"..... Chìa khóa bình thường không phải anh luôn đặt ở bên cạnh cặp công văn hay sao? Như thế nào đến cái này cũng quên.

Hạ Nhã kỳ quái nói thầm một câu, chạy tới phòng sách một lần nữa lấy chìa khóa cho anh.

Thương Ngao Liệt đi mấy bước, Hạ Nhã cũng đã muốn đóng cửa, anh lại lần thứ ba lộn trở lại. Sắc trời bên ngoài còn tối đen, đôi mắt anh sâu như đầm nước đen.

Anh lẳng lặng nhìn cô, “Giống như còn quên cái gì.”

Hạ Nhã nghi ngờ không hiểu, trong đầu suy nghĩ rốt cuộc là còn quên thứ đồ chơi gì nữa. Chợt, Thương Ngao Liệt lại cúi người, nhẹ nhàng hôn vài cái lên môi cô.

"Tốt lắm."

"....." Cô rõ ràng trong lòng đều muốn nở hoa, ngoài miệng lại không chịu thừa nhận, còn chỉ vào anh nói: “Đáng ghét!”

Thương Ngao Liệt cũng cười cười, muốn cô đóng kín cửa.

Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng anh biến mất tại trên hành lang, cô mới lưu luyến không rời khóa lại cửa chống trộm, trở về giường dỗ lại giấc ngủ.

Kế tiếp hình như cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, Hạ Nhã như ngày thường chờ tin tức của Thương Ngao Liệt. Bình thường anh có rảnh sẽ gọi tin nhắn hỏi cô đang làm gì, thật sự quá bận không rút ra được thời gian cũng sẽ nói cho cô biết đại khái thời gian sẽ trở về nhà.

Nhưng lúc này lại có chút khác thường, Hạ Nhã đợi hai ngày cũng không nhận được tin tức của Thương Ngao Liệt, cô nghĩ người đàn ông này có phải là ngủ quên rồi hay không? Chỉ cần phòng thí nghiệm vừa đóng cửa, trong mắt cũng chỉ có đồng công việc thôi.

Trong lòng đang bận nhắc đến anh, chuông cửa trong nhà đột nhiên vang lên. Cô nhìn qua lỗ mắt mèo một cái, trong lòng hụt một cái..... Thế nào lại là hắn?

Hạ Nhã mở cửa để cho Vệ Tiên Sâm tiến vào, trên mặt cười rất lạnh nhạt, “Cái kia..... Ông xã tôi không có ở nhà.”

"..... Ta biết rồi.” Lời nói hằn úp mở bất định, tháo nón xuống nói: “Có thể vào trong rồi nói không?”

Hạ Nhã gật đầu một cái, vội vàng mời hắn vào.

Lúc này, thái độ Vệ Tiên Sâm có chút cổ quái. Đầu tiên hắn quan sát bốn phía căn phòng của bọn cô, tiện tay còn cầm lấy một khung hình chụp chung của hai người nhìn hồi lâu.

Thấy hắc thủy chung không chủ động mở miệng, Hạ Nhã liền hỏi, "Có chuyện gì không?"

"..... Tiểu Nhã, kỳ thật là ta được Thương Ngao Liệt nhờ cậy, mới thay hắc tới tìm con."

Trong lòng cô nói thầm, giữa bọn họ còn có cái gì không thể nói, còn muốn để Vệ Tiên Sâm đến nói lại?

Vệ Tiên Sâm lấy ra một phần văn kiện từ trong bọc, "Chuyện này có chút đột ngột, con cần phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, nếu như cảm thấy không cách nào tiếp nhận.... cũng rất bình thường."

Hạ Nhã nhận lấy vừa nhìn, đầu quả tim chợt run lên, vừa sợ vừa nóng nảy.

Thế nào lại là đơn thỏa thuận li hôn?

Cô vội vàng giật lấy tờ giấy tìm..... chỗ lạc khoản, anh cư nhiên còn ký tên rồi!

Là chữ viết của Thương Ngao Liệt không sai.

"Chuyện gì xảy ra? Tôi không hiểu.... Là xảy ra chuyện gì, anh ấy mới phải làm như vậy sao?"

Vệ Tiên Sâm biết rõ đây là hạ kế, nhưng hắc phải giấu diếm tình hình thực tế, hắc không thể nào tàn nhẫn như vậy trực tiếp nói cho cô biết, chồng của con, có khả năng đã bởi vì quốc gia hy sinh vì nhiệm vụ rồi.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 47: Giấy Đăng Ký Kết Hôn (1)

Mùa đông rét lạnh đã đến, đêm đến nhiệt độ càng lạnh thêm. Quá trình đời Sở Nghiên Cứu đã lục tục tiến hành, Thương Ngao Liệt đi tới đi lui trong dòng người gặp được lão giáo sư, anh gia tăng bước chân đi qua.

Lão giáo sư vừa nhìn thấy anh đến, liên tục không ngừng nói: “May mắn tin tức của cậu tới kịp thời, thuốc bào chế gien của chúng ta vẫn còn.”

Nói tới nguồn gốc tình báo của Thương Ngao Liệt, cũng thật thiết thòi cho Vệ Tiên Sâm, tuy nói hẳn đã sớm thoát ly tổ chức đặc công quốc gia, nhưng vẫn vì là bạn sinh tử của anh nên trở thành tình báo viên.

Thời gian trước, Vệ Tiên Sâm nhận được tiếng gió, nói là một trong những căn cứ bí mật quốc gia nghiên cứu phát triển vũ khí sinh vật cảm thấy rất hứng thú đối với phương diện nghiên cứu bệnh tật gien di truyền trên tay Thương Ngao Liệt, hơn nữa đã phái đặc công cùng gián điệp lên kế hoạch trộm thành quả thuốc bào chế gien mới nghiên cứu phát triển của bọn họ.

Biết được thời gian kẻ địch hành động rất có thể là hôm nay, Thương Ngao Liệt không thể ngồi chờ chết, bộ đội quốc gia phái đến cũng đã đuổi tới, đang giúp bọn họ an toàn rút lui.

Thương Ngao Liệt nhìn một đồng nghiệp đang vui đầu vận chuyển tư liệu và các dụng cụ, nói với lão giáo sư, “Tôi đi bên trong nhìn xem.”

Phần lớn đồ chuyên chở đã xấp xỉ, Thương Ngao Liệt rất dễ dàng nhìn thấy bác sĩ Dư như cũ một thân một mình đứng trước máy tính, bóng lưng

chăm chú.

"Thế nào?"

Bác sĩ Du biết là anh cho nên cũng không ngẩng đầu lên, “Không quá tốt..... thuốc đều không bị mất, nhưng phần tư liệu tuyệt mật của chúng ta đã từng bị người khác sao chép, ngay tại vừa rồi.”

Thương Ngao Liệt nhìn bác sĩ Dư chỉ ra những tư liệu kia, thần sắc trên mặt khê biến, “Phải tìm ra nội gián này, không thể để cho hắn ta giao những vật này ra.....”

Bác sĩ Dư cũng phát hiện trong số những tư liệu này có một phần liên quan đến hạng mục nghiên cứu DNA năm đó.

Trong lòng Thương Ngao Liệt cân nhắc, người kia vừa trộm tư liệu, vừa nghĩ cách liên lạc với nhân viên tình báo của đối phương..... Một tiếng súng đột ngột vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh. Bốn phía Sở Nghiên Cứu có cánh rừng mênh mông yếm hộ, chắc là đã có nhân viên võ trang tại một chỗ nào đó đã nổ súng.

Thương Ngao Liệt vừa đi ra Sở Nghiên Cứu, sau lưng có người thoáng vỗ bả vai của anh, “Giáo sư Thương, phía sau có người bị thương!”

Thương Ngao Liệt giật mình, nhả đầu lông mày cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, liền xoay người gọi hai bộ đội đặc chủng đi theo bọn anh. Bốn người mới đến một địa điểm không người, ba người khác đã biết đây là một cái bẫy.

Thương Ngao Liệt liếc mắt nhìn điểm đỏ trên người mình phát ra từ súng ngắm bắn tia, anh đã bị người laser định vị.

Ba người không dám lộn xộn, người nọ trước dùng một khẩu súng, mang theo Thương Ngao Liệt đơn độc đi ra ngoài, xa xa lại có điểm đỏ nhanh

chóng nhắm ngay hai người bộ đội đặc chủng.

Lập tức, tiếng súng vang lên, cổ Thương Ngao Liệt bị một bàn tay bóp chặt, phía sau tai cảm giác mát lạnh, có kim tiêm đâm vào da thịt anh.

_____KẹoĐăng~~~~d-d-l-q-d_____

Dư quang khóe mắt Hạ Nhã liếc nhìn khung hình trong tay Vệ Tiên Sâm, bên trên tấm hình kia, là hình ảnh hạnh phúc của cô cùng Thương Ngao Liệt.

Cô nhớ tới người đàn ông lạnh lùng nhưng trong trẻo kia, liền từ từ tỉnh táo, hỏi: "..... Anh ấy ở đâu?"

Vệ Tiên Sâm nói, “Cậu ta không có cách nào gặp con.”

Hạ Nhã cười cười, cầm đơn thỏa thuận ly hôn đưa ra, làm bộ muốn trả lại cho Vệ Tiên Sâm. “Vệ tiên sinh, tôi lớn như vậy còn chưa từng nhìn thấy qua chuyện kỳ quái hơn so với chuyện này. Hai ngày trước, tôi còn cùng ông xã tôi rất tốt, tại sao lại có chuyện anh ấy muốn cùng tôi ly hôn? Huống hồ, có chuyện mâu thuẫn gì cũng phải gặp mặt đối diện nhau nói chuyện rõ ràng.”

Vệ Tiên Sâm lại nói: “Tiểu Nhã, xác thực không phải vì tình cảm của hai người xảy ra rạn nứt, mà là bên phía Ngao Liệt..... Con xem như, là vì hãn, mà buông tay thôi.”

Rõ ràng lời nói trực tiếp này làm cho lông mày Hạ Nhã càng thêm nhíu chặt. Cô đoán được ước chừng có quá nhiều chuyện bất đắc dĩ, cần phải bức người đàn ông kia đến tình trạng nào anh mới quyết định muốn nhanh chóng cùng cô ly hôn?

"Có phải anh ấy gặp chuyện phiền phức, mới muốn cùng tôi phải sạch quan hệ, không muốn liên lụy đến tôi hay không?"

Vệ Tiên Sâm lấy sự trầm mặc làm đáp án.

Hạ Nhã cũng không quan tâm, như cũ giữ ý của mình. “Thương Ngao Liệt rốt cuộc ở đâu? Người để cho anh ấy cùng tôi nói chuyện, mặc kệ có lời gì cũng nên nói rõ, nếu không tôi không đồng ý.”

Vệ Tiên Sâm giờ mới hiểu được tính cách của con gái mình, thật không phải là chỉ có một chút cứng đầu. “Tiểu Nhã, ta cho con biết, Ngao Liệt không thể gặp con, bằng không hẳn cũng sẽ không nhờ ta tới làm việc này..... Ta cũng nói thật với con, hẳn đi lần này, 1 năm, 2 năm ai cũng không thể nói chính xác bao lâu hẳn mới có thể trở về.”

Ngay cả một tiếng hẹn gặp lại cũng không có, muốn cô như thế nào tiếp nhận loại biến cố đột nhiên xuất hiện này?

Vệ Tiên Sâm không cho cô cơ hội thở dốc, còn nói: “Con chỉ cần ký tên, ta sẽ tìm người lập tức lo liệu chuyện này.”

Ngụ ý, hai người bọn họ ngay cả cục công chứng cũng không cần đi, trực tiếp có thể từ một đôi vợ chồng son giai ngẫu biến thành chồng trước vợ trước, cái này cũng quá buồn cười rồi.

Hạ Nhã lắc đầu một cái, vẫn kiên trì không muốn ký tờ đơn này. “Hôn kỳ hai năm còn chưa mãn, nếu hiện tại tôi cùng anh ấy ly hôn, tôi không thể tiếp nhận xưởng thuốc của ba tôi rồi, còn có..... Mong người nói cho Thương Ngao Liệt, mặc kệ anh ấy ở nơi nào, mặc kệ đợi bao lâu, tôi đều nguyện ý. Hai vợ chồng nên cùng tiến cùng lùi, không có đạo lý tôi chỉ lo cho bản thân mình.”

Vệ Tiên Sâm thực không có cách nào nói cô, hẳn đứng dậy, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, con không ký cũng không sao.....”

Hạ Nhã đầu tiên là cho rằng đối phương đã thỏa hiệp, trái lo phải nghĩ lại cảm thấy không đúng, cô ngăn Vệ Tiên Sâm lại hỏi: “Người muốn làm gì?”

Không đợi Vệ Tiên Sâm đáp lại, cô đã từ biểu lộ trên mặt hăn nhìn ra một hai. Hăn muốn dựa vào con đường bất chính động tay động chân vào quan hệ cuộc hôn nhân này của cô!

Trong lòng Hạ Nhã lạnh run cả người, từng đợt co rút đau đớn. Cô xem như bất cứ giá nào, cố nén chua xót trong mũi, cơ hồ là thét lên với Vệ Tiên Sâm: “Tôi nói, tôi sẽ không đồng ý ly hôn với anh ấy. Trừ phi anh ấy hiện tại, lập tức, lập tức xuất hiện trước mặt tôi nói rõ ràng. Bằng không.... Tôi cam đoan sẽ để cho Vệ tiên sinh phải hối hận!”

"Tiểu Nhã, chúng ta là vì tốt cho con!"

Hạ Nhã đã nghĩ rất rõ ràng, muốn dùng những lời này lừa gạt cô? Không có cửa đâu! Huống chi cô đã nhìn ra vẻ khó xử trên mặt Vệ Tiên Sâm, trước mắt quan hệ hai người hơi miễn cảm, nếu hăn làm không tốt, đời này cũng đừng nghĩ nhận lại đứa con gái này.

Vì vậy cô uy hiếp hăn nói: “Vậy liền một năm một mười nói rõ chuyện này cho tôi biết.”

Vệ Tiên Sâm thấy Hạ Nhã chỉ còn nước lấy cái chết uy hiếp hăn, hăn nghĩ, bản thân quả thật đáng giá thấp quan hệ hôn nhân giữa hai người, loại quan hệ này đã bám rễ thâm căn cố đế dưới đáy lòng cô rồi, người bên ngoài đều không thể rung chuyển nửa phần.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân thế này, mới càng thêm không đành lòng. Hôm nay còn có hơi may mắn, chính là đứa con gái đã từng ở trong tã lót đã biến thành cô gái nữ tính kiên cường.

Cuộc đời của cô cần phải để cho cô tự mình quyết định.

Vệ Tiên Sâm cũng mặc kệ rồi, ngồi trở lại trên ghế sofa, lấy thuốc lá bên trong áo khoác ra, ngậm một điếu, trong làn khói trắng lượn lờ hăn liền kể lại toàn bộ việc đêm đó gặp được Thương Ngao Liệt ở Sở Nghiên Cứu.

Cuối cùng, hắc hung hăng hút một hơi thuốc, nói, "Tiểu Nhã, phần đơn này là Ngao Liệt từ rất sớm đã soạn sẵn, mục đích là vạn nhất xảy ra chuyện gì hắc ứng phó không được, có thể để cho con thoát thân, cho con biết lựa chọn của hắc. Hắc hy vọng con mọi chuyện đều tốt."

Vốn là, Vệ Tiên Sâm cũng không muốn nhanh như vậy liền để cho cô nhìn thấy tình hình thực tế này, hắc nghĩ trước tiên gạt cô một hồi, để cho cô tiếp nhận Thương Ngao Liệt bởi vì nhiệm vụ phải trốn đi, quen dần cuộc sống khi hai người ly hôn.....

Hoặc là, đợi đến khi tất cả kết thúc, sẽ đưa cô ra nước ngoài, giảm bớt đau đớn nhìn chốn cũ nhớ người.

Hắc có thể lựa chọn tiếp tục lừa cô, nói là vì nhiệm vụ quốc gia quyết định không thể liên quan đến cô.... Sau đó để cho cô buông tay, nhưng cuối cùng Vệ Tiên Sâm cũng gạt bỏ hết thảy.

Dù sao đối với Hạ Nhã, đây chỉ là một loại tàn nhẫn khác mà thôi.

Vệ Tiên Sâm hít một hơi, mới nói: "Đêm hôm đó, Ngao Liệt bị một tên gián điệp trong Sở Nghiên Cứu bắt làm tù binh, Lúc này quốc gia cũng có phái người tới cứu, nhưng theo tin tức nội ứng bên cạnh ta, hắc nói....."

Hạ Nhã nắm chặt tay của mình, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng.

"Nói là Ngao Liệt bị mang đi qua bên căn cứ quân sự kia.....Đã bị giết."

Cô không tin.

Ngay cả một dấu chấm câu đều không tin.

Cô nhớ rõ trước khi anh đi, dây dưa lằng nhằng, đi vòng vèo ba lượt. Lúc ấy anh nhìn vào mắt cô, còn có nụ hôn của anh, không thể nói đến cùng là

chuyện gì xảy ra, nhưng có cảm giác rất không bình thường.

Người đàn ông phảng phất trước đó không lâu còn dịu dàng xoa tóc của cô, nở nụ cười nhẹ nhàng với cô, làm sao có thể không rõ ràng liền..... Chết?

Vệ Tiên Sâm nhìn Hạ Nhã ngồi ngây ngốc ở đằng kia, cả người choáng váng, nước mắt của cô sớm tuôn rơi, chính là bản thân còn chưa phát giác, chỉ ngơ ngác, ánh mắt trống rỗng.

Thời gian từng giây từng phút cứ như vậy trôi qua. Vệ Tiên Sâm hút tiếp một điếu thuốc, không tiếng động ở cùng cô.

Rốt cuộc, Hạ Nhã giống như là tỉnh hồn, sững sờ lại hỏi hẩn, "..... Anh ấy.....?"

Vệ Tiên Sâm dù không nhẫn tâm cỡ nào, cũng nhẹ nhàng gạt đầu với cô.

Lần này Hạ Nhã xem như là có phản ứng, cô nắm chặt bàn tay, lệ như suối trào, trong lòng như có rất nhiều rất nhiều ngọn lửa vụt qua, đốt sạch tất cả sắc màu cùng ánh sáng, chỉ còn lại hoàng vu tro tàn, từ nay về sau không còn một ngọn cỏ.

Cô gào khóc, tâm tê phế liệt. Vệ Tiên Sâm cũng khó chịu trong lòng đến nói không ra lời, hẩn đi qua, vỗ vỗ bả vai của cô.

Hạ Nhã nắm lấy áo khoác của người trước mặt, tình cảm làm cho cô không cách nào dứt bỏ lúc này nổi gút ập tới, cô đột nhiên cảm giác tất cả mọi thức trên đời này của cô cũng mất hết rồi.

Vệ Tiên Sâm không dám để cô một mình ở nhà, sợ cô xúc động làm ra chuyện gì ngốc ngếch, lại suy nghĩ phải làm cái gì mới có thể trấn an được cô.

Đột nhiên, Hạ Nhã ngừng khóc, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vệ Tiên Sâm theo cô đi ra ngoài, mới phát hiện bên ngoài tuyết rơi rồi..... Thời điểm hăn đến còn chưa có hạt tuyết nào, dưới mắt lại là từng đoá hoa tuyết dày đặc rơi trong bầu trời đêm.

Hạ Nhã dùng mu bàn tay lau nước mắt, áo khoác cũng không mặc liền chạy tới chỗ thang máy. Vệ Tiên Sâm liền vội vàng tìm chìa khóa nhà, lòng như lửa đốt đuổi theo.

Hai người đi thang máy xuống lầu 1, Vệ Tiên Sâm thay cô khoác áo khoác ngoài lên người, không dám kích thích cô, chỉ hỏi: “Đã trễ như vậy..... Con muốn đi chỗ nào?”

Hạ Nhã nhìn không chớp mắt, nhìn hiển thị con số tầng trệt, nói: “Tôi biết anh ấy không có xảy ra việc gì, anh ấy nói..... Năm nay sẽ cùng tôi cùng nhau nặn người tuyết, anh ấy đã đồng ý với tôi.....”

Đây là mùa đông đầu tiên từ sau khi bọn họ yêu nhau.

Thương Ngao Liệt đã đồng ý với Hạ Nhã, nếu có tuyết lớn, anh sẽ mang cô đến công viên dưới nhà, đắp một người tuyết còn lớn hơn so với mấy đứa nhỏ khác.

Hạ Nhã nói: Em muốn để mắt kính của thầy Thương phía trên.

Anh chỉ là cười không nói.

_____KẹoĐắng----ta là đường ngăn cách đầy nước mắt----d/đ/l/q/
đ_____

Gió lạnh gào thét, bén nhọn như lưỡi dao thổi qua mặt. Hạ Nhã ngẩng đầu, không tiếng động nhìn hoa tuyết từ mấy ngàn mấy vạn thước từ không trung bay lả tả xuống, rơi trên chóp mũi của cô.

Cái này thật đúng là giống như là cách xa nhân gian vĩnh viễn.

Thế giới đều biến thành một mảnh trắng xóa, chỉ để lại yên tĩnh, cùng một loại đau đớn không cách nào khép lại được.

Bốn bề vắng lặng, Hạ Nhã đứng tại chỗ, lẳng lặng đợi.

Cô không thể mất đi người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời này được.

Người đàn ông siêng năng, cẩn thận, nghiêm túc dạy cô. Còn có sự dịu dàng sẵn sàng, tình cảm sâu như biển.....

Cô không chỉ là thương anh đơn giản như vậy.

Mặt trời lặn, trăng lên, trăng ẩn, mặt trời lại mọc..... Hạ Nhã dùng hai tay vòng ôm cứng lấy chính mình. Tuyết còn đang rơi, cô muốn đợi anh về.

P/s: Thật sự là vừa type chữ vừa lau nước mắt đó, khúc edit đến đoạn cha Vệ nói rõ có thể thầy Thương đã bị giết, Kẹo còn chưa khóc đâu, mãi đến khi Tiểu Nhã thấy tuyết rơi chạy xuống dưới tiểu khu bảo rằng thầy Thương chưa chết, vì anh ấy đã hứa sẽ cùng đắp người tuyết với cô, thiệt sự là nước mắt nó trào ra không kịp lau luôn. Men ơi Kẹo đau dùm hai người họ quá mà....huhuhuhuhuhu.....

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 48: Giấy Đăng Ký Kết Hôn (2)

Hạ Nhã nằm mơ thấy Thương Ngao Liệt, đau khổ cùng chân thật trong mộng làm cho người ta không thở nổi.

Trong màn đêm tuyết thức tỉnh, Hạ Nhã cảm giác một bàn tay đang bị người khác nắm lấy, cô mê man mở mắt ra, nhìn thấy lại không phải là người đàn ông đeo kính mặc áo sơ mi trắng của cô.

Hạ Nhã vẫn không thể nào đợi được anh, dù là toàn thân sớm đã bị đông lạnh đến vô tri vô giác.

Lãnh Dương thấy cô tỉnh, cuối cùng cũng thở ra một hơi. “Vệ tiên sinh không thể chờ ở đây mãi, sau khi anh tới người liền đi trước rồi. Em lăn qua lăn lại cái gì, anh nghe người cha đặc công của em nói, tối hôm qua em một mực đợi trong màn đêm tuyết?”

Hạ Nhã chỉ cảm thấy nước mắt lại bị ép trào ra, cô nhàn nhạt nghiêm mặt, ách cổ họng nói: “Em khát nước.”

Tâm thần Lãnh Dương hỗn loạn, khống chế không được cảm thấy đau thay cô, thương tiếc cô. Biểu lộ của hắn có chút khẩn trương buông tay cô ra, không nói nhiều một câu đi về hướng phòng khách.

Hạ Nhã thừa dịp này ngồi dậy, mặc áo khoác, vuốt lại đầu tóc rối loạn, ngẩng đầu phát hiện đôi mắt Lãnh Dương đang nhìn chăm chăm vào cô.

"Lãnh Dương, Vệ Tiên Sinh nói rốt cuộc là sự thật.....Hay là....."

Lãnh Dương đưa ly nước ấm trong tay qua cho cô, “Tuy hẳn có tin tức của nội tuyến, nhưng bên bộ quốc gia còn chưa xác định. Em có còn nhớ vị trung tá Cù Thừa Sâm lần trước đến nhà đón anh hay không?” Hạ Nhã đối với vị quân nhân khí tràng cường đại kia ngược lại có chút ấn tượng.

"Hẳn đã được phái đi giải cứu con tin, trước khi bọn họ công bố rõ ràng, chúng ta ai cũng không kết luận được kết cục."

Lãnh Dương kỳ thực cũng không dám nói chính xác, dù sao lúc này Thương Ngao Liệt cũng là dừ nhiều lạnh ít, nhưng trước mắt như cũng không tới thời khắc kia.

Trong lòng Hạ Nhã không yên, cô gục đầu xuống, vừa uể oải vừa ảo não. “Thương Ngao Liệt anh ấy.... Nếu quả thật không trở về được..... Em không dám suy nghĩ."

Lãnh Dương chỉ có thể trái lương tâm làm ra bộ dạng thoải mái, cười an ủi cô: “Hẳn sẽ không có chuyện gì, người này vận khí rất tốt."

“Em chưa bao giờ có cảm giác bất lực giống như bây giờ.” Cô bất lực túm chặt quần áo, “Từ trước đến nay em cho rằng, không có đàn ông vẫn có thể sống rất tốt....."

Hạ Nhã rũ mí mắt xuống, nhỏ giọng nói, "Nhưng anh ấy.... Anh ấy là Thương Ngao Liệt....."

"Anh hiểu." Lãnh Dương nghĩ nghĩ, lấy ra một cái túi giấy đưa cho cô, “Trong lúc em ngủ, anh sợ em tỉnh dậy sẽ đói, liền mua mấy cái bánh bao ở tiệm gần nhà em."

Hạ Nhã vốn thần sắc chết lặng, giờ phút này lông mi dài run rẩy, “Cái tiệm tại góc rẽ..... Đúng không?"

Không đợi Lãnh Dương trả lời, Hạ Nhã đã lần nữa nghẹn ngào, “Ngày đó.... Anh ấy còn đi cùng em đến tiệm này.....”

Cho nên làm sao có thể, đảo mắt hai người liền như vậy mất liên lạc.

Hôm đó từ trường học bọn họ trở lại, đi ngang qua tiệm bánh gần tiểu khu, cô đã năn nỉ Thương Ngao Liệt mua bánh vị dứa.

Ánh đèn trong tiệm luôn rất là ấm áp, bọn họ ở bên cạnh chờ tính tiền, tâm tình Thương Ngao Liệt tựa hồ rất tốt, cũng khó có được tế bào lãng mạn bành trướng, cúi người muốn hôn cô.

Hạ Nhã cố ý muốn gây khó dễ cho anh, sau khi xoay mặt đi, chu môi nói: “Không muốn, anh không nhìn thấy xung quanh đều là người sao?”

Giáo sư Thương đành phải cảm khái một tiếng, làm bộ trấn định không đếm xỉa đến cảm giác xấu hổ khi bị cự tuyệt.

Cho nên khi bọn họ đi vào tiểu khu, Hạ Nhã nhìn quanh bốn phía dưới lầu, sau đó mới dùng cánh tay chọt chọt đối phương, nhắc nhở: “Thầy Thương, hiện tại không có ai rồi.”

Thương Ngao Liệt nơi nào đơn giản chịu buông tha cho trò đùa vừa rồi của, anh chỉ vào đèn trên đầu cười nhạt, “Không nhìn thấy có đèn sao?”

Hạ Nhã ý thức được bản thân bị anh phản ngược lại, bị tức đến dựng lông. Thương Ngao Liệt bỗng nhiên kéo cô lại gần, hôn nhẹ một cái, nhưng lại hết lần này đến lần khác có thể hút đi toàn bộ khí lực của cô, nụ hôn vừa dịu dàng vừa lưu luyến.

Vừa chạm tới hình ảnh trước kia, Hạ Nhã làm sao cũng không nén được từng trận đau khổ dâng lên trong lòng. Chỉ biết là khoảng thời gian ngắn sống chung với Thương Ngao Liệt kia, đều vẽ ra tình tiết tình nhân hoàn mỹ nhất.

Hạ Nhã không ngừng được mà suy nghĩ: Thầy Thương, hiện tại anh có khỏe không? Có đèn cũng được, em đều không để ý, nhưng mà anh đang ở đâu? Anh lại ôm em lần nữa, hôn em lần nữa..... được không?

_____KẹoĐắng~~~ta là đường ngăn cách Nhã Nhã đau khổ~~~d/
đ/l/q/đ_____

Ngục giam nguồn sáng có hạn, tình trạng vệ sinh trong phòng thẩm vấn ngược lại coi như không tệ, giác quan của con người trong bóng đêm so với ngày thường càng thêm nhạy bén, mỗi một đau đớn trên cơ thể phảng phất giống như bị khuếch tán thêm mấy lần.

Vậy mà so với những tra tấn khổ hình hay điện giật, áp lực tinh thần càng dễ dàng làm cho người ta buông tha tín ngưỡng cùng lý trí của mình hơn.

Thương Ngao Liệt sức cùng lực kiệt đã không còn nhìn thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, tầm mắt như thoáng qua hình ảnh bông tuyết, nhưng anh chỉ có thể ngửi thấy mùi máu tươi.

Mồ hôi nhỏ từng giọt xuống, cho thấy thân thể đã ngấm chịu đựng đến cực hạn, người đàn ông mặc áo trắng lần nữa dùng kim tiêm thăm dò đâm vào cổ của anh.

Bọn họ tiêm cho anh một loại thuốc, nguyên phối là một loại thuốc dùng cho người bệnh tim, nó có thể ngăn cản cách tế bào đại não tác dụng đè ép ác hormone.

Căn cứ đặc tính của loại thuốc này, nhân viên nghiên cứu lợi dụng thay đổi một số thành phần khác trong thuốc, làm thí nghiệm nó có thể ăn mòn trí nhớ đại não của con người, từ đó phát ra tác dụng tẩy não hoặc làm cho tinh thần con người trở nên hỗn loạn.

Bởi vì thuốc này có tác dụng phụ rất mạnh, dạ dày Thương Ngao Liệt đau đớn giống như bị đốt cháy.

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa, giáo sư Thương?" Có người hỏi anh, "Từ nay về sau, anh phải phục vụ cho chúng tôi."

Nếu như anh không đồng ý, như vậy màn tra tấn này sẽ không ngừng không nghỉ, thẳng đến khi anh kiệt để mất đi ý thức bản thân, trở thành một người không có linh hồn.

Thương Ngao Liệt liếc mắt nhìn cổ tay bị trói chặt của mình, mười ngón tay đã bị bẻ gãy ở trình độ bất đồng, xương ngón tay bị gãy mang đến đau đớn tới tận khoan tim.

"Làm nhà khoa học, nếu là hai tay tàn phế, chỉ sợ sẽ rất khó làm đi?"

Rốt cuộc Thương Ngao Liệt suy yếu mở miệng, đôi mắt đen tối sâu thẳm hiện chút ý cười, "Tôi..... Đồng ý..... Thay các người làm việc."

Bọn họ tự cho là thuốc đã phá hoại cơ năng bảo vệ đại não của anh, chất lỏng thuốc một giọt không dư thừa xâm nhập vào trong mạch máu của nhà khoa học vĩ đại này.

Nhưng thật ra đều là do bản thân anh.

Thương Ngao Liệt giả bộ, mục đích là vì muốn biết đến tột cùng bọn họ đã nắm giữ bao nhiêu tin tức, cùng với phải lấy lại tài liệu hồ sơ của Hạ Nhã, cái này so với tất cả thành quả nghiên cứu càng quan trọng, không thể nghi ngờ.

Anh cũng không lo được nhiều như vậy, cái gì phản bội quốc gia..... Anh cũng không quan tâm, chỉ biết là trước khi bộ đội đặc chủng cứu được anh ra, anh phải hoàn thành sứ mạng của mình.

Căn cứ nghiên cứu phát triển vũ khí sinh vật nước M này, vốn là muốn một lần nữa tiến hành hạng mục nghiên cứu DNA con người năm đó. Nếu để cho bọn họ biết thân phận của Hạ Nhã, tất nhiên là hậu họa vô cùng.

Anh không cho phép tình huống như vậy xảy ra, chỉ có thể tương kế tựu kế, trà trộn vào nhà giam dơ bẩn này, chịu đựng tất cả tra tấn cùng uy hiếp.

Bởi vì, đây chính là tình yêu chân thực.

Trong phòng thẩm vấn có một người đàn ông da vàng mắt đen nhìn chăm chú anh, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên cười nhạt "Giáo sư Thương, anh có đọc qua 《Thánh kinh》 chưa? Biết mười điều răn của Moses không?"

Tổ chức này của bọn họ được gọi là Moses.

Thương Ngao Liệt làm bộ đã lâm vào trạng thái thần chí không rõ trạng thái.

"Hoan nghênh gia nhập Moses." Anh nghe người đàn ông kia kiêu ngạo tuyên bố bên tai anh, "Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ là thần của anh."

You shall have no other gods before Me.*

*Trừ ta ra, anh không thể có vị thần nào khác.

_____KẹoĐắng""ta là đường ngăn cách hú hồn giáo sư Thương vẫn còn sống""d?đ?l?q?đ_____

Thành phố Tây Linh liên tiếp trải qua hai trận tuyết lớn, giữa trời đất bao phủ một mảnh lạnh lẽo. Hạ Nhã nhìn băng tuyết đọng trên nhánh cây, càng cảm thấy mùa đông này qua cực kỳ khó khăn. Trên đường cái rét căm căm, mọi người thở ra khí lạnh muốn đóng băng, từng ngày từng đêm trôi qua cô

đơn độc ở trong nhà, chờ đợi trận tuyết kéo dài liên miên buồn chán này đến hồi kết thúc.

Thương gia bên kia dĩ nhiên chưa biết được bất kỳ tin tức gì của Thương Ngao Liệt, nếu mẹ Thương biết đưa con trai bảo bối duy nhất của mình xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ so với tình huống của Hạ Nhã càng không xong.

Ngược lại Quan San San cùng Cố Bách Dĩ cũng tới hỏi qua, nhưng đều bị Hạ Nhã qua loa tắc trách, cô nói Thương Ngao Liệt có việc đi xa nhà, phải tham gia một cuộc hội nghị học thuật có khả năng tiến hành liên tục cả tháng mới kết thúc.

Đồng thời cô cũng chỉ có thể ám hiệu ngầm trong lòng: Người đàn ông của cô rất nhanh sẽ về nhà, rất nhanh.....

Thời gian không có Thương Ngao Liệt, cuộc sống mỗi ngày không biết nên làm như thế nào để không phải đau khổ, từng sợi từng sợi quăn quanh trái tim, làm cho tâm thần của cô có chút không tập trung, mờ mịt, lo nghĩ, mất ngủ..... Trật tự ngày và đêm đều bị phá vỡ.

Trong đầu Hạ Nhã lập đi lập lại mỗi một câu nói của anh, mỗi một chữ đều đập sâu vào đáy lòng của cô, giống như búa tạ.

Đã từng đồng ý với anh, phải học thật tốt, trò giỏi hơn thầy, sẽ không để cho anh thất vọng, chính là thầy Thương..... sao anh vẫn còn chưa trở về?

Chuông cửa trong nhà vang lên mấy tiếng, Hạ Nhã giật mình hồi thần lại, buông khung ảnh hai người chụp chung ra.

"..... Ai vậy?" Trong miệng cô hỏi như vậy, nhưng trên tay đã mở cửa ra.

Nào đoán được một tiếng “Rầm ——” nặng nề vang lên, người đứng bên ngoài cứ nhiên bị cánh cửa hung hăng đập trúng đầu. Hạ Nhã chân tay

luống cuống nhìn về phía người tới, “Thật xin lỗi, cô không có sao chứ.....?”

Cô gái kia bất đắc dĩ xoa xoa cái trán bị đụng đau, “Không có chuyện gì, vận khí không tốt thôi.” Cô gái cười ngẩng mặt lên, “Xin chào, cô là Hạ tiểu thư? Tôi tên là Ôn Miên, Cù Thừa Sâm bảo tôi đến đón cô đến thành phố Nam Pháp.”

Hạ Nhã nhìn về phía cô gái xa lạ còn muốn cao hơn cô một chút trước mặt, Ôn Miên này nhìn còn rất trẻ tuổi, dáng người mảnh mai cũng không phải loại yếu đuối, áo lông dày khoác ngoài, bên trong là áo sơ mi nữ màu đen, ngũ quan xem như dịu dàng, nhưng bộ dáng mím môi của cô giống như đang muốn đấu sức với toàn bộ thế giới.

"Tiên sinh của tiểu thư có tin tức."

"Ông xã tôi anh ấy....." Hạ Nhã vừa nghe, lập tức không kiềm chế được, không có tiền đồ đứng ngây người tại chỗ rơi nước mắt.

Ôn Miên nhìn một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy lại đang khóc sụt sùi, nước mắt không ngừng rơi trước mặt mình, vội vàng đau lòng tiến lên lau đi nước mắt cho Hạ Nhã.

"Không có chuyện gì, Hạ tiểu thư cô đừng khóc."

Hạ Nhã nhếch nhác lau mặt, nhanh đi cầm khăn giấy lau.

"Cù Thừa Sâm nói, tiên sinh của cô vẫn còn phải ở lại bệnh viện quân khu Nam Pháp một thời gian."

"..... Anh ấy bị thương?! Nghiêm trọng không?!"

"Tình huống ra sao tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng hẳn giống như.... Còn cần phải tiếp nhận thẩm tra chính trị gì đó."

Hạ Nhã thở ra một hơi, miễn cưỡng bản thân dùng tươi cười đối lại thiện ý của Ôn Miên, “Tôi..... Chúng ta..... Đi ngay bây giờ sao?”

"Cô cầm theo điện thoại di động, chìa khóa nhà là được, cái khác đều không cần." Ôn Miên hiển nhiên đã trải qua trường hợp lớn, nhìn rất đáng tin cậy. “Tôi lái xe, chúng ta hiện tại liền xuất phát, chờ đi trên đường sẽ nói tỉ mỉ cùng cô.”

Gần 2 tiếng chạy xe, các cô đi đến bệnh viện quân khu của thành phố Nam Pháp.

Ôn Miên so với Hạ Nhã cũng không lớn hơn bao nhiêu, trên đường cô để cho Hạ Nhã kể cho mình nghe tình sử về hôn nhân và tình yêu của cô cùng Thương Ngao Liệt, còn nghe được rất nhập tâm.

Càng về sau cô giống như càng yêu thích làm một người lắng nghe kể chuyện, cùng Hạ Nhã là loại hình hoàn toàn khác nhau. Cũng bởi vì Ôn Miên rất dễ thân cận, trong lòng Hạ Nhã rất nhanh đã bình tĩnh lại.

"Vẫn luôn nói chuyện của tôi, thật xin lỗi, cô cùng trung tá Cù là....?"

Ôn Miên lúc này mới tự giới thiệu, “Tôi là..... hậu cần của anh ấy.” Cô giống như không quá quen với thân phận của mình, tránh nặng tìm nhẹ đẩy đẩy Hạ Nhã, “Giống như..... Cô hiểu mà.”

Hạ Nhã là một cô gái thông minh lanh lợi, lập tức hiểu được ý của Ôn Miên. Cô xoa nhẹ đôi mắt ê ẩm, hiểu kỳ đối phương vậy mà dám gả cho một người quân nhân không dễ chọc như vậy!

Ôn Miên tay cầm tay lái, an ủi nói: “Hạ Nhã, cô cứ thoải mái buông lỏng tinh thần, từ trước đến nay Cù Thừa Sâm chấp hành nhiệm vụ chỉ cho phép chết, không cho phép thất bại. Nếu không bình an cứu giáo sư Thương ra, hẳn cũng không còn mặt mũi trở về.”

Cái cách nói này mặc dù có chút..... Khoa trương? Chỉ là, Hạ Nhã nghe được rất là hưởng thụ.

_____KẹoĐắng++++d:đ:l:q:đ_____

Xe thông suốt một đường dừng lại dưới lầu bệnh viện, binh lính nổi danh đầu tóc bù xù chạy tới, đồng phục của hắn còn mang theo vết máu loang lổ, nhìn thôi liền đủ làm cho người ta sợ hãi.

"Chị dâu chị tới rồi?"

Đối phương cung kính thay Ôn Miên mở cửa xe, mặt Ôn Miên nhất thời đỏ bừng, "A Tường, tôi đã nói nhiều lần rồi, không cần như vậy....."

A Tường dịu dàng, "Vì chị dâu phục vụ là vinh hạnh của bọn em!"

"Máy bay trực thăng của các cậu không phải đã sớm đến sao? Như thế nào cũng không tìm một chỗ đổi quần áo?"

"Đừng nói nữa, em đây cũng vừa mới rửa mặt, đội trưởng cũng vừa từ bên lãnh đạo bên kia trở về."

Ba người bọn họ lên lầu, chỉ nghe thấy có giọng nói đàn ông đang nói chuyện tại hành lang. A Tường nói, xem chừng cũng chỉ có vị trung tá Cù mới dám ở bất kỳ góc nào trong bệnh viện quân khu ra oai, nếu không, đổi lại là thủ trưởng khác, sớm đã bị các y tá dùng chổi quét đuổi ra ngoài cửa.

Cù Thừa Sâm cùng ba vị quân nhân trước mắt cũng đều chưa kịp đổi lại quần áo lúc chấp hành nhiệm vụ, tay cùng trên lưng hắn còn có đến mấy khối đỏ thẫm, cũng không biết là vết máu của ai.

Hạ Nhã quay đầu nhìn Ôn Miên một cái, nhìn thấy đối phương như cũ vẫn rất bình tĩnh, nghĩ thầm tố chất tâm lý cô gái này thật tốt!

Mà vị trung tá đã từng đến nhà cô kia, con người là một mảnh tiêu điều, ánh mắt chính trực, thân thể thẳng tắp, đúng là thể đứng điển hình của quân nhân. Nhưng người đàn ông này không giống người khác nhất là khí chất, hần càng tinh táo hung hãn, biểu lộ trên mặt nhợt nhợt lại lộ ra một ít tươi cười đắc ý.

Trung tá Cù phát biểu: “Đại Khuất, lúc thay đổi chiến tuyến, cậu chạy vào vòng mai phục của kẻ địch?”

Đại Khuất không phản bác được.

"Đại Bằng, tôi kêu cậu tiến lên? A Tường ở bên kia gấp đến nôn nóng, cậu liền không nghĩ hỗ trợ?"

Đại Bằng cả người run lên.

"Còn nữa, lúc ấy tôi kêu Hạo Tử cậu trở về, cậu giết ngược lại rất vui vẻ, nghĩ như vậy đi chịu chết?"

Hạo Tử lệ rơi đầy mặt.

Cù Thừa Sâm chỉ ra sai lầm nghiêm trọng bọn họ phạm phải lúc thi hành nhiệm vụ, sau đó đám lính nhìn thấy bóng dáng hai cô gái, Đại Khuất chợt hướng về đội trưởng cười cợt nhả.

Cù Thừa Sâm bề ngoài liếc nhìn bọn họ một cái, tầm mắt đảo qua máu đen trên quần áo cùng băng vải trắng vừa băng bó xong trên người đám lính, liền hướng phía ngoài vung tay lên, “Cút hết, đều đi thu thập sạch sẽ rồi trở lại gặp tôi!”

Tập thể những người quân nhân anh dũng đều nhip trả lời "Vâng! Đội trưởng!"

Cù Thừa Sâm đi qua giao vũ khí cho A Tường, đến bên người Ôn Miên.

"XM109, SP66, SSG6/9....." Tầm mắt Ôn Miên nóng bỏng, "Còn đều là hàng nhập khẩu....."

Hạ Nhã không ngờ Ôn Miên còn là một tay mê súng?

"Ôn Miên" Cù Thừa Sâm lên tiếng, nhắc mí mắt lên nhìn cô, đột nhiên nói: "Có phải em uống rượu hay không?"

"..... Làm sao có thể?"

"Anh tấy em cũng thật giỏi, còn lái xe theo lộ tuyến S."

"....."

"Ôn tiểu thư, sức tay kém như vậy còn muốn ôm súng?"

"....."

Ngay cả Hạ Nhã cũng giật mình trong lòng, thật sự là trung tá tiên sinh sắc bén!

"Xe kia là của anh, em lại lái không quen." Ôn Miên thấp giọng lầu bầu một câu, quay đầu ý bảo Hạ Nhã.

"Xin hỏi..... thủ trưởng Cù, Thương Ngao Liệt thế nào rồi? Hiện tại tôi có thể đi gặp anh ấy hay không?"

"Vừa phẫu thuật xong, đang ngủ." Cù Thừa Sâm đưa mắt nhìn sang Hạ Nhã, dư quang vẫn đánh giá thần sắc trên mặt Ôn Miên. "Thần kinh hai tay của Thương Ngao Liệt đã bị thương tổn, tay trái tương đối nghiêm trọng, bởi vì không kịp thời cứu chữa, dù đã loại bỏ bộ phận hoại tử, nối lại dây thần kinh, cũng sẽ ảnh hưởng đến trình độ linh hoạt của ngón tay."

Hạ Nhã nghe xong sắc mặt trắng bệch, cô chưa từng nghĩ đến..... Cũng không biết vì sao Thương Ngao Liệt phải chịu đối xử tàn nhẫn như vậy?

"Ngoại thương có thể dưỡng tốt, chỉ là, bọn họ tiêm cho hẳn loại thuốc vẫn còn đang trong giai đoạn thử nghiệm..... Có thể sẽ để lại di chứng, cần một khoảng thời gian để bình phục."

Cánh môi đã bị cô cắn đến không còn chút máu, Hạ Nhã cố gắng làm cho giọng nói nghe ra không đến mức quá run rẩy, "Thù trưởng Cù, tôi sẽ không ăm ỉ anh ấy, nhưng mà.... Tôi có thể đi xem anh ấy một chút được không? Nhìn từ xa cũng không sao, thấy không rõ ràng cũng không quan hệ, chỉ cần liếc mắt nhìn anh ấy một cái.....là được!"

Người đàn ông nghiêng người nhìn thấy Ôn Miên dùng ánh mắt khâm phục ao ước chăm chú nhìn Hạ Nhã, rốt cuộc vẫn không thể nào che giấu một mảnh vui vẻ trong đáy mắt kia.

"Tôi đưa cô đi gặp hẳn."

Bọn họ cùng Hạ Nhã đi vào một phòng bệnh đơn độc có nhân viên bảo vệ, trên giường là một bóng người cô quen thuộc, bất quá trong nháy mắt nước mắt nóng nổi lại tuông ra.

Rèm cửa sổ dày cộm được kéo lên, Thương Ngao Liệt đang ngủ say trên giường bệnh sạch sẽ, khuôn mặt anh tuần rõ ràng hiện lên dấu vết mệt mỏi. Hạ Nhã do dự tự hỏi trong vài bước ngắn ngủi, chờ anh tỉnh lại, nhìn thấy anh, câu nói đầu tiên nên nói cái gì đây?

Cô rất muốn nắm chặt tay anh, an ủi toàn bộ đau đớn mà anh phải chịu, còn có nói cho anh biết, mặc dù tay anh bị thương cũng hoàn toàn không có gì đáng ngại..... Bởi vì cô là học sinh đặc ý nhất của anh, sau này những thí nghiệm khó khăn, đều có cô đến hỗ trợ cùng anh hoàn thành.

Thầy Thương..... Người thầy của cô.....

Chuyện quan trọng nhất, mà người thầy này đã dạy cô, là có thể làm cho bản thân dũng cảm phấn đấu quên mình đi yêu một người, thật tốt!

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 49: Giấy Đăng Ký Kết Hôn (3)

Thời gian bị “Moses” giam lỏng, Thương Ngao Liệt bắt đầu điều tra xâm nhập vào tất cả kế hoạch của họ.

Khi tất cả chuẩn bị kết thúc, bộ quốc gia bên này phái bộ đội đặc chủng cũng đã đến, trung tá Cù Thừa Sâm tự mình dẫn theo người của hắn, cùng với lãnh đạo lựa chọn ra hơn mười người trong đội ngũ quân đội mũi nhọn, xuất cảnh cứu viện.

Sau khi cứu được Thương Ngao Liệt, an toàn hộ tống anh đến chỗ trực thăng đáp sát vùng biên giới, tình trạng thân thể anh đã đạt đến điểm giới hạn, quân y chờ lệnh trước tiên tiến hành cứu chữa cho anh.

Sau khi biết được thương thế của Thương Ngao Liệt, Cù Thừa Sâm nhàn nhạt nhìn anh, “Cậu thật đúng là không muốn sống nữa.”

Cũng không phải là không biết, nguyên nhân gì làm cho người đàn ông này dừng cảm quên mình. Thương Ngao Liệt vì muốn bảo vệ cho bà xã nhỏ của anh, cho tới giờ đều kiên định như vậy. Dù là lúc này bị rét lạnh đến cắt da cắt thịt, mưa rơi xối xả..... Anh cũng kiên quyết chống lại.

"Làm phiền đội trưởng Cù đích thân đến." Thương Ngao Liệt để cho quân y thay anh kiểm tra, còn giống như không có việc gì nói chuyện phiếm.

"Cậu là “quốc bảo”, không tự mình đến tôi lo lắng.”

Bên cạnh, người cuối cùng trong đợt hành động cũng đã leo lên phi cơ, đóng cửa khoang lại hỏi anh: “Giáo sư Thương, tư liệu quan trọng cũng đã bị thiêu hủy?”

Nói đến, Thương Ngao Liệt là một tồn tại đặc biệt trong lòng đám đàn ông nhiệt huyết vĩ đại này. Anh tự tin nhưng lại không tự kiêu, học bác uyên thâm, làm người khiêm tốn, bộ dáng tao nhã lạnh nhạt làm cho bọn họ nhớ tới giáo sư trong giảng đường năm đó.

Cho nên Thương Ngao Liệt làm cho bọn họ cảm thấy thoải mái, buông lỏng tinh thần, còn tán thưởng các đội viên hoàn thành nhiệm vụ cực kỳ xuất sắc, mọi người đều cảm thấy vui vẻ đặc ý đến cực điểm.

Cù Thừa Sâm cũng không đành lòng nhìn đám lính dưới tay mình từng người một chỉ số thông minh ngày càng giảm xuống, đành phải quay đầu thường thức phong cảnh ngoài phi cơ.

"Giáo sư Thương, loại đàn ông như người lão tử bội phục nhất rồi!" Hạo Tử còn đang thao thao bất tuyệt biểu lộ tình cảm ngưỡng mộ, “Bảo vệ quốc gia, trừng trị kẻ ác.....”

Tiếp đó liền bị A Tường phía sau đánh một quyền, “Hạo Tử cậu sao lại không nói tiếng người thế này.”

Mấy người làm ầm ĩ một hồi, thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, một đám người ngồi dựa vào chỗ nào đó, trực tiếp ngủ mất.

Thương Ngao Liệt trong lúc vô tình phát giác dưới cổ áo của Cù Thừa Sâm lộ ra một đoạn dây màu đỏ, “Cù phu nhân đưa?”

Cù Thừa Sâm chỉ là cam chịu, hằn đeo trước ngực, là một vật rất là bình thường, rồi lại mỗi lần hăn nhận nhiệm vụ đều nghiêm nhiên trở thành bùa hộ thân.

Mỗi lần đám lính nhìn thấy đội trưởng của bọn họ biểu diễn một màn đầy nữ tính này, đều dùng ánh mắt trêu chọc một phen.

Cù Thừa Sâm ở trước mặt Thương Ngao Liệt xem như đã rất ít giữ lại, “May mắn lúc trước không đánh cược cùng cậu.”

Thương Ngao Liệt nghe xong, cười hắc, “Là bởi vì lúc ấy, anh không thắng tự tin của tôi.”

..... Có lẽ~.

Quân y nhân tiện chế nhạo anh một câu: “Giáo sư Thương, lúc này.....đúng là làm khổ bà xã của người rồi.”

Lời của hắn làm Thương Ngao Liệt nghĩ tới không bao lâu liền có thể nhìn thấy Hạ Nhã, trên khuôn mặt hiện lên dịu dàng vui vẻ khó gặp.

Rốt cuộc có thể buông lỏng thần kinh căng cứng trong thời gian dài, thân thể bị tra tấn không chịu nổi gánh nặng, nếu không phải bởi vì cô, anh sao có thể chống đỡ đến lúc này.

Thuốc mê phát huy tác dụng, anh trong lúc quân y trị liệu dần dần thiếp đi.

_____KẹoĐắng~~~d/đ/l/q/đ_____

Lúc Thương Ngao Liệt tỉnh dậy, mở mắt ra đầu tiên chính là nhìn thấy người anh muốn gặp nhất kia.

Cô, thật sự là gầy quá.....

Đôi mắt sáng ngời trước kia lại mất đi sức sống, cô gái nhỏ vốn là tùy tiện cười nhẹ nhàng, hai đầu lông mày lại thủy chung tràn ngập ưu thương không hợp với tuổi của cô.

Hạ Nhã vô cùng thích làm đẹp, cho nên mới thích nhuộm mái tóc thành màu kim râm nắng chói mắt. Nhưng lúc này đỉnh đầu đã ra rất nhiều tóc đen, đại khái đã rất lâu không có đi tu bổ.

Đúng vậy.....Anh không có ở đây, cô nơi nào còn những tâm tư này.

"Thầy Thương....."

Thương Ngao Liệt nằm trên giường, không có ý thức bản thân đã vươn tay phủ lên khuôn mặt của Hạ Nhã, “Nhã Nhã.....Em không phải là một học sinh tốt. Anh không ở, như thế nào không biết tự chăm sóc tốt bản thân?”

"Anh mới không phải là giáo viên tốt! Ngay cả bà xã cũng không cần.... Bỏ lại em một mình....."

Cô nhìn băng gạc đầy tay anh, không dám tưởng tượng bộ dạng huyết nhục mơ hồ trước đó, trái tim đều nhú chặt. “Thương Ngao Liệt anh thật quá đáng..... Em cho rằng không thể nhìn thấy anh nữa....."

Thương Ngao Liệt vốn là người đàn ông lông mày sáng sủa, trải qua quá nhiều chuyện, trong ánh mắt lại nhiều hơn một phần băn khoăn u sầu. Cô đương nhiên chưa từng nghĩ đến đó là bởi vì anh ở trong ngục giam đen tối phải chịu đựng tra tấn áp lực tinh thần cực kỳ lớn.

Hạ Nhã cúi người xuống, dùng khuôn mặt cọ cọ râu riu dưới cằm anh, mà Thương Ngao Liệt lại xiết chặt vòng tay, ôm cô càng chặt thêm. Dù rằng bản thân rõ ràng không có chút sức lực nào.

Hạ Nhã biết rõ anh không lực tay, cô chủ động ôm chặt lấy đối phương giống như là ôm bảo bối trong cuộc đời mình. “Thương Ngao Liệt, từ nay về sau đều để em tới ôm anh đi....."

Phải vững vàng ôm chặt lấy anh, không để anh rời đi thế giới của cô nữa.

"Anh biết không, tin tức của Vệ Tiên Sâm quá không đáng tin cậy rồi....."

"Em nói là nội tuyến tuyên bố tin tức..... anh bị tra tấn đến chết?"

Đây đúng là tổ chức Moses vì che giấu tai mắt mới thả ra tin tức này.

"Còn có đơn thỏa thuận ly hôn của anh nữa, anh thế mà lại gặt em ký tên vào loại đơn như vậy?"

"Thật xin lỗi, đây là anh trước kia vì em phòng ngừa vạn nhất."

Trong quá trình cùng Hạ Nhã trao đổi ánh mắt, Thương Ngao Liệt đột nhiên phát hiện cô đã không còn là cô gái nhỏ trước khi anh rời đi nữa.

Năm tháng là thời điểm nào đã tôi luyện cô thành như vậy?

Trước bọn họ đã trải qua chia lìa, nhưng anh lại nhớ rõ ràng từng chi tiết của cô trong sinh hoạt hằng ngày. Khóe mắt cong cong lúc cô cười lộ lên, trong mắt là tia sáng rực rỡ.

Vậy mà Hạ Nhã hiện tại, cô ít đi phần non nớt trẻ trung lúc trước, cũng không còn tính tình ngang ngược vô lý, nhiều thêm phần bao dung trong tình yêu chạm đến chỗ sâu nhất trong trái tim.

Thương Ngao Liệt biết rõ trong lòng cô có lời muốn nói, cũng có nghi hoặc trong đầu muốn hỏi, nhưng chuyện một người đàn ông nên làm lúc này nhất chỉ có một chuyện.

Anh thu lại thần sắc, không cho phép cự tuyệt cúi đầu hôn lên trán, mắt, mũi, gò má gầy gò, cuối cùng là môi cô. Hạ Nhã gần như là không chần chừ đón ý hòa theo anh, môi của cô bị một lực lớn vôn vê, làm cho cảm giác không có chỗ phát tiết gặp vui sướng có thể phóng thích.

Bọn họ gần như tham luyện hấp thu nhiệt độ của đối phương, muốn cho người còn lại biết, linh hồn cả hai gắn bó, tình yêu không hề mỏng manh, những nụ hôn sâu an ủi dày đặc nói lên nỗi nhớ nhung nhưng không thể nói ra miệng.

Trên trán Thương Ngao Liệt rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, hai người hôn đến triền miên lâu dài, hoàn toàn không hề chú ý đến một người đàn ông khác từ đầu đã đứng ở một góc.

Bộ quốc gia bên này vẫn đang chờ thẩm vấn Thương Ngao Liệt, Cù Thừa Sâm vốn định chờ sau khi anh tỉnh lại, liền nói cho hai người biết, “Cho các người 10 phút để xử lý tốt việc riêng,” ai ngờ đôi vợ chồng nhỏ hoàn toàn không để sinh vật sống xung quanh vào mắt.... Trực tiếp diễn tiết mục tình cảm hôn môi triền miên mãnh liệt.....

Đội trưởng Cù mặt không thay đổi thay bọn họ đóng cửa lại, hắn quyết định nếu như người bộ quốc gia tới liền thử kéo dài một hồi.

Ôn Miên tựa vào bên tường phát hiện bốn phía chỉ còn bọn họ, cô câu nệ gật đầu một cái với Cù Thừa Sâm.

"Vì bà xã một mình dẫn thân vào nguy hiểm, làm tù binh của kẻ địch, hành động này cực kỳ cảm động." Châm chọc một lát, Cù Thừa Sâm nói ra một câu như vậy.

"Ừ, bất quá cũng phải tùy người." Ôn Miên nhẹ nhàng cười, tay không làm thủ thế cầm súng.

Có lẽ cô không cần mơ tưởng bất cứ lúc nào gặp nguy hiểm đều có một người đàn ông cản trước mặt mình.

Cù Thừa Sâm nhìn bộ dáng của cô, hắn chỉ nói: “Bởi vì, em còn chưa đủ lòng tham.”

Bên trong phòng bệnh, hai vợ chồng nhỏ vẫn còn hôn nhau như keo như sơn, cảm giác khổ sở mấy ngày xa cách. Đặc biệt là Hạ Nhã, thời điểm cô cho rằng Thương Ngao Liệt đã gặp nạn qua đời, cả thế giới của cô gần như đóng băng.

Cô muốn khẩn cấp cảm nhận được anh hoàn toàn thuộc về cô. Thương Ngao Liệt cũng hung hăng hôn lại, anh trêu chọc thở nhẹ bên môi cô.

"Thương Ngao Liệt, anh hãy nghe cho kỹ. Sau này chúng ta cùng nhau 10 năm, 20 năm, 30 năm..... Một đêm em đều không muốn cùng anh tách ra." Hạ Nhã phục vụ quên mình giọng điệu tự đắc nói xong, lại hỏi lại anh: ".....Có phải là em quá tham lam hay không?"

Giọng Thương Ngao Liệt hùng hậu trầm thấp, tựa như cảnh trong mơ mỗi đêm, anh cũng sẽ khẽ thì thầm quanh quẩn bên tai cô.

"Đúng, Nhã Nhã, em rất là tham."

Hạ Nhã còn chưa kịp trừng anh, giáo sư Thương đã ôm chặt cô, "Cho nên sau này, thầy Thường so với em càng có lòng tham hơn."

Lời của anh thuần như rượu Đỗ Khang, giống như anh chưa từng thay đổi nhân cách cao thượng.

Hạ Nhã cũng không thể tiếp tục kiềm chế nội tâm uất ức cùng lo lắng, cô chảy nước mắt khóc kể lể với anh. "Sau này không cho phép anh lại một mình hành động..... Tuyệt đối không cho phép."

"Được, vợ nói cái gì thì là cái đó....."

Cũng chỉ có người có lòng tham, mới có thể tìm thấy hạnh phúc cùng che chở. Việc đã đến nước này, bọn họ đã dùng hết toàn lực rồi, anh hao phí

vô số khổ tâm không cách nào tưởng tượng được của cô, muốn cùng cô yêu nhau, sống cùng nhau một chỗ.

Anh nói đi, em yêu anh hay không yêu anh, còn có cái gì có thể ngăn cản chúng ta chống lại thời gian?

_____KẹoĐắng++++d?đ?l??đ_____

Tháng Tư, Thương Ngao Liệt từ thành phố Nam Pháp trở lại thành phố Tây Linh, hoa cỏ Nam Pháp chuẩn bị nở rộ khoe sắc, những cao ốc chọc trời rộn ràng người xa lạ qua lại, sau kỳ ngủ đông, vạn vật bốn phía tràn đầy sức sống. Cuộc sống như một lần nữa trở lại quỹ đạo, như trước tràn ngập các loại màu sắc lung linh.

Quan San San cùng Cố Bách Dã định chờ đứa bé ra đời lại bổ sung tiệc cưới.

Lãnh Dương được Cù Thừa Sâm tiến cử gia nhập bộ đội làm công tác bảo vệ Trung Nam Hải.

Thương Tổ Hoa tạm thời không ra biển nữa, về nhà cùng đám người Cố gia la cà bốn phía.

Vệ Tiên Sâm tới chúc mừng.... Ách, không, là đến xin lỗi, lúc trước vì một tin tức của mình mà làm cho con gái ruột thảm hại đau lòng như vậy.

Thương Ngao Liệt ở Sở Nghiên Cứu gọi điện thoại về nói: “Anh còn có chút việc phải xử lý, buổi tối em không cần chờ anh.”

Cái này thật sự chỉ là một tuần rất bình thường.

Hạ Nhã liếc nhìn lịch ngày trên tường trong phòng khách, lúc này mới ý thức được thì ra ngày mai sẽ là tròn một năm.

Bọn họ kết hôn tới nay hơn 300 ngày đêm, tựa như hơn 300 bước chân nhẹ nhàng, lưu lại dấu vết một cái so với một cái càng rõ ràng.

Đáng tiếc, cô xem chừng người đàn ông Thương Ngao Liệt này chắc là không nhớ rõ, nhưng lại không thể phủ nhận trong lòng vẫn có điểm chờ mong. Hôm nay buổi tối giống như lời anh nói trong điện thoại, lúc này Hạ Nhã đã trong trạng thái cực độ buồn ngủ mới mơ hồ cảm giác được động tĩnh anh từ bên ngoài tiến vào phòng ngủ.

Sáng sớm ngày kế, có lẽ là mong chờ giáo sư Thương bày tỏ, Hạ Nhã không giống ngày trước bỏ qua buổi sáng Chủ Nhật.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ đi vào phòng, trùng hợp lại chiếu lên một bên mặt của Thương Ngao Liệt. Anh nằm nghiêng, một cánh tay gối dưới đầu cô, ngày thường ánh mắt thâm thúy làm cho người khác hận không được chết chìm bên trong, bóng dáng lông mi nhàn nhạt phủ xuống. Tinh tế xem xét, lông mi người đàn ông này lại còn dài hơn so với cô.

Ngón tay mảnh khảnh của Hạ Nhã lướt qua mặt mày người đàn ông, đang muốn chạm đến cánh môi mềm mại lại bị anh bắt lấy bàn tay nghịch ngợm. Cô bị anh dụ dỗ nhìn qua, bất tri bất giác đỏ mặt.

Nhìn bà xã nhỏ lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng đáng yêu, giáo sư Thương cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, “Sớm như vậy đã tỉnh? Lại ngủ thêm một chút đi.”

“Anh đó, tỉnh sớm như vậy làm gì?”

“Chuẩn bị điểm tâm cho em.” Anh nói xong liền đứng dậy đi đến phòng bếp, để Hạ Nhã nằm trên giường giường mắt nhìn theo.

Quả nhiên không nhớ được hôm nay là ngày gì. Hừ, mặc kệ trải qua bao nhiêu khảo nghiệm, người đàn ông gốc này vẫn như cũ là một người đàn

ông gốc không hiểu phong tình.

Cô vợ nhỏ buồn bực kéo chăn lên tính toán ru lại giấc ngủ, giáo sư Thương lại không có đạo đức phân công việc cho cô. “Ngoan, dậy nào, giúp anh lấy cái điện thoại di động trong phòng sách ra đây!”

Hạ Nhã lật người xuống giường, mãi mãi chít chít kéo kéo áo ngủ đi qua phòng sách kể bên, nào biết cô vừa mở cửa đi vào, liền nhìn thấy là một phòng hoa tulip đỏ rực.

Trong biển hoa mùi hương nồng đậm xông vào mũi, như nụ hôn nồng nhiệt người yêu mang lại. Hạ Nhã hoàn toàn bị sợ ngây người, cô chưa từng nghĩ anh lại cất giấu một bất ngờ như vậy.

Hạ Nhã để ý máy tính trên bàn đang mở ra một đoạn video, cô nhấn phím phát, nhận ra địa điểm trong video là hiện trường hội nghị y học quốc tế.

Không phải là hội nghị mấy ngày trước Thương Ngao Liệt tham gia hoạt động hay sao? Lúc ấy anh còn nhận một giải thưởng y học, gần giống với giải thưởng lớn Nobel trong giới y học. Nhưng anh chỉ cử hành lễ trao giải vào tháng 9 hàng năm.

Lần này Thương Ngao Liệt giải thích, vì cô phải tham gia cuộc thi cho nên không thể đi theo anh dự họp.

Giờ phút này anh đối diện ống kính phóng viên, cầm giải thưởng là tượng nữ thần có cánh biểu tượng cho chiến thắng bệnh tật cùng tử vong, cách tầng thấu kính kia Hạ Nhã không nhìn rõ cảm xúc trong mắt của anh.

"Giáo sư Thương, anh có cảm nghĩ gì muốn phát biểu hay không?"

Thương Ngao Liệt dùng tiếng Anh lưu loát trả lời: “Tôi muốn cảm ơn vợ tôi, cô ấy cực kỳ ủng hộ cùng thông cảm cho tôi, bất luận là trong cuộc

sống, hay là trong công việc đều trợ giúp tôi rất nhiều. Nhưng tôi là một người chồng, lúc trước ngay cả một hình thức cầu hôn cũng chưa từng cho cô ấy, tôi nợ cô ấy rất nhiều.”

Lúc này Hạ Nhã mới nhìn rõ, ánh mắt thâm thúy kia, tràn đầy chăm chú cùng thương yêu. Trong nội tâm đột nhiên liền toát ra một suy nghĩ trong đầu, xoay người bắt đầu tìm kiếm từ trong một đồng lớn lại một đồng lớn tulip.

Lúc này Thương Ngao Liệt đi tới, ngồi xổm xuống, quỳ một gối xuống tại bên người bà xã nhỏ, “Em đang ở đây tìm cái gì?”

"Em....." Hạ Nhã liếc mắt nhìn anh đột nhiên xuất hiện, trong lòng tự nhủ nếu như cứ như vậy nói ra lời gì đó, quả thực quá dọa người, thật không thể thở nổi rồi!

"..... Em đã suy nghĩ, có phải anh còn tặng lễ vật gì khác cho em hay không?"

"Em là chỉ cái này?"

Thương Ngao Liệt nói xong, từ trong túi lấy ra một cái hộp hơi cũ. Trong đáy mắt anh đều là vui vẻ, làm cho Hạ Nhã hiểu được, thì ra tất cả những gì cô muốn, anh đều ôn nhu thông thả nhìn ở trong mắt.

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 50: Duyên Phận Tìm Tới

Bởi vì cưới chui, Hạ Nhã chưa từng mang nhẫn cưới, Thương Ngao Liệt phải thường xuyên làm thí nghiệm, đeo nhẫn cưới cũng sẽ có chỗ ảnh hưởng đến công việc của anh, cho nên ngày thường hai người đều đặt hai chiếc nhẫn cưới trong hộp gấm, không đụng đến.

Hiện tại người đàn ông này lần nữa lấy ra cái hộp này, là có ý gì?

Thư phòng rèm che phảng phất màu vàng kim của ánh mặt trời, phía dưới là một mảnh tulip đỏ rực, mơ hồ có thể nhìn thấy được nước mắt cảm động trên mặt Hạ Nhã. Thương Ngao Liệt cúi đầu, từng chút từng chút nhẹ nhàng mút hết chúng đi.

"Thầy Thương....." Hạ Nhã mềm mại dịu dàng kêu một tiếng.

"Xuyt!..... Ngoan, Nhã Nhã đừng khóc, hãy nghe anh nói." Thương Ngao Liệt kiên nhẫn dụ dỗ, "Anh không có quên, hôm nay là ngày gì. Ngày này một năm trước, chúng ta đi đăng ký kết hôn. Một năm này.... Anh rất cảm kích em, Nhã Nhã, cảm ơn em đã chọn anh, cảm ơn em làm cho anh yêu em."

Hạ Nhã dùng mu bàn tay lau nước mắt, thì ra anh vẫn luôn nhớ rõ.....

"Kết hôn, vốn nên là đàn ông chủ động, khi đó để em đoạt trước tiên cơ, đưa nhẫn cưới cho anh trước. Nhã Nhã, thầy Thương nợ em một màn cầu hôn, anh vẫn nhớ."

Thương Ngao Liệt nói đến chỗ này, liền quỳ một gối xuống đất. Anh ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười, “Cho nên, hôm nay, một lần nữa anh muốn hỏi em..... Gả cho anh, được không?”

Anh cười nhàn nhạt, rồi lại dịu dàng như vậy, ngay cả băng tuyết cũng muốn hòa tan, huống chi là trái tim đã sớm bị làm cảm động của cô.

Hạ Nhã ôm chặt lấy ông xã của mình, “Thương Ngao Liệt, nếu như để em lựa chọn lại lần nữa, em vẫn chọn gả cho anh. Người đàn ông tốt như anh vậy, em đương nhiên phải gả!”

Anh vẫn luôn không biết là, trong lòng của cô, quyết định chính xác nhất cả đời này của cô, chính là quyết định gả cho anh. Anh là nhà, là thứ mà từ trước đến nay cô vẫn luôn theo đuổi.

Cho nên cô yêu anh như vậy, vô cùng, cực kỳ thương anh.....

Trên thực tế, Thương Ngao Liệt không hiểu được tư tưởng lãng mạn..... Anh chỉ là muốn đem hết khả năng thỏa mãn cô, làm tròn nghĩa vụ một người chồng. Thậm chí, có thể nói là một người chồng xứng đáng vượt qua tiêu chuẩn.

Hôm nay anh cũng không thấy làm việc này có gì vất vả, dù sao anh cũng là người đàn ông duy nhất, người nhà thân nhất, tình nhân yêu nhất của cô.....

"Về sau, tuyệt đối không cho phép anh lại làm ra chuyện nguy hiểm như vậy. Dâng hiến bản thân mình cho quốc gia, hiến thân cho khoa học..... Làm phiền ông xã đại nhân nghĩ kỹ, người một nhà chúng mình đều trông cậy vào anh."

Thương Ngao Liệt gõ nhẹ cái mũi nhỏ của Hạ Nhã, “Nhã Nhã, nếu như chuyện tương tự như vậy xảy ra lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy.”

"Anh....."

"Chỉ là, loại tỷ lệ này rất nhỏ, anh phụ trách công việc nghiên cứu, là vì duy trì học thuật..... Anh không thể không đấu tranh anh dũng, tình huống lúc này đặc thù, từ nay về sau sẽ không."

Thương Ngao Liệt bầm sinh mang hơi thở học giả, chỉ làm cô càng thêm trầm mê không thôi.

"Lần này tổ chức “Moses”, bọn họ có kẻ khả nghi là buôn lậu thuốc phiện, súng ống đạn dược..... Đã ba phen mấy bận khiêu khích vấn đề an toàn biên cảnh, kế tiếp..... nên là nhiệm vụ của bọn người trung tá Cù."

Hạ Nhã biết được đối phương là muốn cho bản thân không cần lo lắng quá mức. Cô đau lòng vạn phần cúi đầu vuốt ve vết sẹo dài cỡ mười ngón tay, “Tay của anh phải trị liệu như thế nào? Anh có nghĩ qua vấn đề này chưa?”

"Có phải em muốn hỏi, về thí nghiệm thuốc mới trị thần kinh bị hoại tử anh đề cập trước đó hay không?"

Thương Ngao Liệt há có thể không đoán ra tâm tư của cô. Tình hình lúc ở Las Vegas cùng với việc hợp tác với ông chủ là đặc biệt, thứ nhất là vì thí nghiệm này làm anh hứng thú, thứ hai cũng bởi vì tàn tật của bản thân.

Chỉ là cái thí nghiệm này bước đầu cũng không có tiến triển quá lớn, anh không có thời gian lại thiếu phương pháp, về sau hạng mục này liền bị trì hoãn.

Hạ Nhã đi cà nhắc, hôn lên đôi môi mềm mại của Thương Ngao Liệt. Hai đầu lông mày anh khí nhu hòa, cô từng câu từng chữ ôn tồn quả quyết: “Tuy nhiên không phải là hiện tại, chờ về sau em học xong thạc sĩ, lại học bác..... Để em lại gần anh thêm vài bước, thầy Thương, em có năng lực

cùng tin tưởng, em sẽ không ngừng đi trải nghiệm..... Em muốn chữa trị tốt cho anh.”

Tựa như qua nhiều năm như vậy, Thương Ngao Liệt vì không để cho cô ngoài ý muốn, mà mất ăn mất ngủ nghiên cứu DNA, cô cũng nguyện ý vì anh hao phí tinh lực cùng học thức cả đời.

Một đoạn hôn nhân, không chỉ cần hai người yêu nhau, càng cần sự nhường nhịn cùng phù hợp. Mà đối với giáo sư Thương cùng cô học trò thạc sĩ của anh mà nói, tựa hồ còn thêm sự cộng hưởng về phương diện y học.

Thương Ngao Liệt tại căn phòng tràn đầy hoa tulip đỏ rực hạ một nụ hôn trên khuôn mặt đỏ bừng của Hạ Nhã, cô dựa vào trước ngực anh, “Chờ thân thể khôi phục khỏe mạnh trước, cũng đừng có cậy mạnh.”

Giáo sư Thương nghe vậy nhú lông mày, phảng phất đang suy nghĩ. Anh không am hiểu biểu lộ tình cảm qua lời nói, đáy lòng thủy chung còn đè nặng một câu chưa nói với cô.

Nhã Nhã, mặc kệ từ nay về sau bất luận còn phát sinh chuyện gì nữa, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em.

Anh đối với em, thật sự là, rất không còn cách nào.

_____KẹoĐắng-----d,đ,l,q,đ_____

Đã từng Hạ Đô Trạch không biết có phải đã sớm đoán trước hay không, cho dù kỳ hạn 2 năm đã qua, cặp vợ chồng được một tờ di thư hợp tác, vẫn đang trải qua cuộc sống vợ chồng ngọt ngào hạnh phúc.

Về cô bạn thân Quan San San, đã sinh một bé trai mập mạp, Cố Bách Dã cũng coi như đứng đắn thu tâm lại, trước sau cùng hai mẹ con bọn họ đi

dạo. Tuy ai cũng không thể biết cuộc sống về sau sẽ gặp phải những gì, nhưng ít ra hôm nay bọn họ chính là..... Cát Tường Tam Bảo.

Nói ra cái từ này Hạ Nhã đương nhiên bị Quan San San mãnh liệt khách sáo một hồi.

Nuôi con không dễ, gánh nặng đường xa, ngẫu nhiên tranh thủ lúc rảnh rồi người trẻ tuổi liền cùng nhau tụ hội. Lãnh Dương trở thành bảo tiêu của Trung Nam Hải, cũng là cảnh sát quân nhân, danh tiếng nhất thời vô cùng vang dội.

Hạ Nhã đối với ngành nghề quản hạt văn phòng trung ương này thật sự hiểu kỳ không thôi. “Nghe nói mỗi lần các anh xuất hiện, đầu làm cho nữ phóng viên xung quanh đầu óc choáng váng, có phải thật vậy hay không?”

Lãnh Dương hả hê nhíu mày, "Đó còn cần phải nói sao."

"Vậy anh tìm được mục tiêu cha? Chỗ các anh có mỹ nữ hay không?"

"Có, bác sĩ tâm lý, tuyệt chiêu là trong vòng 1 phút xem thấu cả bộ nhân sinh của người khác, bức người khác phải khóc rống trước mặt cô ấy mới thôi." Lãnh Dương giơ tay búng trán cô một cái, “Anh vẫn là không trêu chọc vào.”

Cho nên, chung thân đại sự của người đàn ông này cứ như vậy trì hoãn. Bất quá Hạ Nhã nhìn ra, người này trôi qua so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Lãnh Dương tựa hồ chính là vì lựa chọn buông tay, mới đầu đã từng phần nộ, không muốn, hối hận, tiếc nuối..... đều vứt sau đầu, tiếp tục cuộc sống đơn thuần lại phong phú.

Hắn nói, anh cũng tính là nhìn qua chuyện xưa tình yêu hoàn mỹ từ đầu đến cuối, tuy nhiên chuyện xưa này không thuộc về anh, nhưng anh vẫn rất

là thoải mái.

Cô cố gắng làm cho bản thân không cần phải cảm thấy đau lòng vì Lãnh Dương.

_____KẹoĐắng++++d?đ?l?q?đ_____

Hạ Nhã toàn tâm toàn ý ra sức học học vị, Thương Ngao Liệt chẳng những trợ giúp cô hoàn thành kiếp sống học tiến sĩ, còn làm cho xưởng thuốc nhà họ Hạ dùng tốc độ không thể tưởng tượng phát triển.

Chỉ vài năm, nó biến hóa nhanh chóng, trở thành “Công ty hữu hạn sinh vật khoa học kỹ thuật Hạ thị”, ở trong nước vượt lên dẫn đầu dùng nghiên cứu phát triển làm cơ sở sinh vật y học cùng công ty điều chế dược, cũng cùng với nhiều công ty sinh vật kỹ thuật cùng xưởng chế dược nước ngoài tiến hành nghiên cứu hợp tác phát triển.

Hạ thị tận sức thăm dò, nghiên cứu phát triển, sản xuất mở rộng các loại thuốc hạng nhất, cũng dần dần có danh tiếng trên quốc tế, bắt đầu đạt được các loại giải thưởng.

Hạ Nhã tại sinh vật hóa học cùng phần tử sinh vật học chậm rãi sờ đến phương pháp, Thương Ngao Liệt tại giới y học càng ngày càng thanh danh hiển hách.

Một năm này, ngay cả hội nghị hợp tác phát triển giữa quân sự cùng y học đều mời anh đến diễn thuyết, đã trở thành giáo sư cùng giáo sư hướng dẫn uyên bác. Đương nhiên là anh luôn mang theo Hạ Nhã đi cùng.

Người đứng ra tổ chức đã sớm vì bọn họ chuẩn bị khách sạn. Thương Ngao Liệt đem quần áo trong tay cuộn lại, quay đầu nhàn nhạt nói với học sinh của anh: “Hôm nay việc tương đối nhiều, anh đi trước, em nhớ rõ mang báo cáo lên, chúng ta gặp nhau ở phòng hội nghị.”

Đợi đến buổi trưa, Hạ Nhã mè nheo đi đến phòng hội nghị, Thương Ngao Liệt đang bị vài vị học giả danh vọng vây quanh ở giữa, nghiên cứu và thảo luận một phần bản ghi chép thí nghiệm.

Trong lúc này bao gồm bí thư trưởng ủy viên y học quân sự, chủ nhiệm bộ nguyên tử năng lượng quốc tế, bộ trưởng bộ y học nghiên cứu cùng vật tư Mỹ.....

Thương Ngao Liệt ở trong đám người gật đầu một cái với Hạ Nhã báo cho cô biết, dù sao anh đang làm việc, Hạ Nhã cũng không thể nói cái gì, nhìn qua bên mặt đẹp trai cùng thân hình anh tuấn trong chiếc áo sơ mi trắng, cô gái nhỏ cuối cùng có chút không cam lòng.

Bọn họ kết hôn mấy năm, cô từng bước từng bước một đi về phía của anh, chính là vì tăng quan hệ thầy trò này trở ngại, thủy chung không dám tuyên bố với bên ngoài cô là bà xã của anh.

Hôn nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mới đầu sẽ có cảm giác mới lạ, nhưng mà theo thời gian, Hạ Nhã không dám đoán bản thân còn có thể kiên trì bao lâu. Cũng may sắp tới tốt nghiệp, đến lúc đó cô muốn giống trống khua chiêng tuyên bố bọn họ có quan hệ vợ chồng hợp pháp.

Không sai, nên dùng loại phương thức nào thì tốt nhỉ? Nên phát Microblogging tuyên bố mới là chuyện danh nhân nên làm?

Đang lúc Hạ Nhã ngồi trong phòng hội nghị nhàn chán, Thương Ngao Liệt đã ở trên đài diễn thuyết về chuẩn đoán trúng độc hóa học hệ thần kinh cùng công tác trị liệu.

Thầy của cô, nghiên cứu, sự nghiệp, thanh danh, mỗi một cái đều như mặt trời ban trưa, thậm chí có thể được học viện y học khoa học quân sự thưởng thức, cô vì anh vui mừng từ đáy lòng.

Đó là người cô ngưỡng mộ nhất từ thời còn là học sinh, yên tĩnh, ít nói, mà anh tuấn, phong độ của người trí thức không chỉ là bên trong, còn có khí khái đàn ông rung động đến tâm can.

Đền chiếu giữa trung tâm, người đàn ông mặc một bộ tây trang trắng đơn giản, nhưng dáng người cao quý, tựa như vị bác sĩ vô tư cứu người trong nước sôi lửa bỏng, ngôn từ quyết đoán không có chỗ làm cho người khác nghi vấn.

Diễn đạt nghiêm túc, ngôn ngữ sinh động, đây không phải là lần đầu nghe anh diễn thuyết, lại mỗi lần đều bị hơi thở cấm dục của anh hấp dẫn.

Duy chỉ có Hạ Nhã không ngờ được chính là, phần cuối cùng khi Thương Ngao Liệt sắp kết thúc, anh vươn tay, mở lòng bàn tay hướng lên, hướng tất cả mọi người giới thiệu cô ngồi ở hàng thứ nhất đang ngồi nghe anh diễn thuyết.

"Nếu như không có cô ấy, sẽ không có tôi bây giờ, cũng không có thành công vĩ đại như hôm nay. Xin cho phép tôi giới thiệu với mọi người, Hạ Nhã, học sinh của tôi, sắp trở thành tiến sĩ. Đồng thời cô ấy cũng là bà xã của tôi, tôi cực kỳ yêu cô ấy."

Cho dù bên trong đại sảnh ngồi nhiều vị thiếu tướng, chuẩn tướng, nhưng khi bọn họ nghe Thương Ngao Liệt dùng lời nói vô cùng chân thành giới thiệu một cô gái còn trẻ tuổi như vậy là vợ anh, phản ứng đầu tiên là vỗ tay nhiệt liệt.

Nước mắt thấm ướt đôi mắt xinh đẹp kia, Hạ Nhã đứng lên, khom lưng cúi người thật sâu với những lãnh đạo xung quanh.

Thương Ngao Liệt đi xuống đài, trước mặt truyền thông cùng vô số ánh mắt, ôm bờ vai của cô, dùng động tác không tiếng động biểu đạt tình cảm sâu không lường được.

Hạ Nhã ấn núp dưới cánh tay của anh, nước mắt lã chã rơi xuống, “Thương Ngao Liệt, em yêu anh.”

Chẳng bao lâu sau, cô bắt đầu cảm thấy người đàn ông tốt bất quá chính là: Một, có thể kiếm tiền mua quần áo cho phụ nữ; Hai, có thể cùng cô đi shopping; Ba, bạn nói xem!

Mà Thương Ngao Liệt không thể nghi ngờ chính là người đàn ông tốt trăm mặt, đơn giản, cũng là một người chồng tốt.

"Những năm này, vất vả cho em rồi." Thương Ngao Liệt ở trước mặt cô, nhìn cô khoác chiếc áo khoác trắng ngắn, làm cho cô giống như trẻ lại năm tháng trẻ trung kia.

"Đây là mấy năm trước nên đưa cho em, Nhã Nhã, đây là vinh dự thuộc về em." Thương Ngao Liệt nâng mặt cô, cúi đầu nói: “Tất cả của anh, đều thuộc về quang vinh của em.”

Anh càng muốn cảm kích cô, làm cho anh có thể yêu một người, biết có một cô gái ngang tàng tuyệt thế như cô.

Hạ Nhã để nước mắt chảy vào lòng, tản ra pháo hoa phồn thịnh.

Bọn họ đối với đối phương mà nói, là vô cùng quan trọng.

Nếu cuộc sống chưa từng gặp nhau, cô còn có phải là chính mình như vậy hay không? Anh có phải chỉ có thể mù quáng bên ba ngày qua ngày tại thành phố này hay không?

Nếu cuộc sống chưa từng gặp nhau, cô có phải sẽ không tin tưởng, có một người có thể làm cho cô chỉ liếc nhìn một cái liền nhớ mãi không quên, từ nay về sau thất bại thảm hại hay không?

Lông mày anh khẽ nhướng, cô liền động tình, thẳng đến lâu đài.

Hôn nhân mà bọn họ muốn, thật ra chỉ đơn giản như vậy.

Cùng anh nhìn cuộc đời khói lửa.

Nghe một buổi biểu diễn.

Đi một đoạn đường.

Cả đời chỉ yêu một người này.

Cám ơn số mệnh đã tặng người đàn ông ấm áp nhất trên thế giới này cho cô, cho cô bình an, cưng chiều cô ngang ngạnh. Tình yêu của anh ngày càng nồng đậm, hoặc giống như mùi thơm nhàn nhạt của lá trà trong miệng.

Đó là dịu dàng cô quen thuộc nhất.

Đó là thầy Thương của cô.

~~~HOÀN CHÍNH VĂN~~~

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 51: Ngoại Truyện 1: Sông Núi Cách Trở

Thương ngao liệt đối với những ký ức lúc nhỏ, có lẽ, so với người khác càng rõ ràng hơn.

Chính là bởi vì trong sinh mệnh bị gông cùm xiềng xích, đã từng chịu đựng đau đớn, tra tấn khi bị tiêm thuốc vào trong cơ thể, những ám ảnh khó có thể làm phai mờ.

Anh không xác định chắc chắn, cảm giác trong trí nhớ kia, thật sự đau đớn giống như có người cầm một con dấu được nung nóng ấn vào trong người anh. Hay là nói, bởi vì lúc ấy tuổi còn quá nhỏ, cho nơi mới sinh ra ảo giác.

Trước 10 tuổi, anh thường bị thống khổ đè nén trong mộng làm bừng tỉnh, không cách nào tự kiềm chế được khóc lên, lông mày đen đặc trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhú cùng một chỗ.

Không nói được, đây là do loại thuốc đã từng tiêm vào người anh làm ảnh hưởng đến thần kinh đại não hoặc là cái gì khác, cũng tuyệt đối không phải là một phương pháp phát tiết anh muốn.

Chỉ là không ai có thể hiểu sự bất lực của anh.

Mẹ Thương dùng phương pháp giáo dục của một người mẹ, tất nhiên là loại truyền thống. Những lúc ấy, phụ huynh cực lực ngăn cản con cái phóng thích tâm tình bi thương, con trai phải học được cách kiềm chế, nếu không sau này lớn lên sẽ tính tình mềm yếu, không làm được chuyện lớn.

Bà nói với Tiểu Thương Ngao Liệt, không cho phép khóc, không được khóc, anh là người đàn ông duy nhất nhà họ Thương, Thương gia từ nay về sau phải nhờ vào anh!

Tiểu Thương Ngao Liệt chỉ có nghĩ cách ngừng nước mắt, cũng không dám một mình trốn ở chỗ nào đó khóc. Tình cảm mãnh liệt ở bên trong thân thể của anh mạnh mẽ đấu đá lung tung, anh muốn khống chế cùng chinh phục, thẳng đến khi nghẹn đỏ mặt, dùng hết sức lực toàn thân, trong xương máu như còn chưa bỏ hết độc tố, rốt cục ngừng lại kêu gào chiếm giữ đối với anh.

Vì vậy anh nghĩ, khó trách ba Thương chưa bao giờ mỉm cười đối với anh, anh còn xa xa không phải là một nam tử hán hợp cách.

Một lần tình cờ, Thương Ngao Liệt thổ lộ tâm tư này với Hạ Đô Trạch. Ông nghĩ đàn ông biết chút thân thủ cũng là chuyện tốt, liền thay đứa nhỏ này giới thiệu với một huấn luyện viên quyền anh đệ nhất.

Đối phương đã từng là đánh thắng quyền vương chợ đen của Thái, về sau dính chút phiền toái, gián tiếp đi đến nước Mỹ. Sau khi lớn tuổi liền xuất ngũ, quyền pháp vẫn như trước mạnh mẽ, đối với học trò Thương Ngao Liệt này, hẳn cũng có chút nhìn trúng, dạy dỗ phá lệ dụng tâm.

Quyền anh ngoại trừ dùng để tập thể hình, cũng là một môn võ tự vệ. Sau này Thương Ngao Liệt có thói quen mỗi ngày luyện tập, dần dà, thiếu niên thân hình đơn bạc gầy yếu càng tới gần vóc người tỷ lệ hoàn mỹ.

Thời điểm ra quyền, mồ hôi từ thái dương chảy xuống, đi qua xương quai xanh, từ vai xuống lồng ngực đều là vết mồ hôi ướt át.

_____KẹoĐắng~~~~d'd'l'q'd_____

Đảo mắt mấy năm trôi qua.

Thời kỳ thiếu niên đã định ra kế hoạch tương lai mà nói, thời gian so với bất luận cái gì đều quý giá hơn. Ngoại trừ đọc sách cùng làm thí nghiệm, anh cũng không màng đến chuyện tình cảm.

Đến tốt cùng tại sao lại vì những người chưa nói tới có bao nhiêu quan trọng mà hao tổn tâm huyết? Anh thật là không có thời gian đi suy nghĩ vấn đề này.

Thậm chí trải qua thời gian dài, Thương Ngao Liệt cũng không nguyện chủ động đi xem mắt, anh chưa bao giờ nghe theo sắp xếp của mẹ mà đi gặp những cô gái kia.

Nhưng nếu nhắc tới trên thế giới này người đàn ông hiểu rõ Hạ Nhã nhất, anh có thể tiến lên xếp hàng thứ ba.

Nói ví dụ năm 14 tuổi lần đầu cô có kinh nguyệt.

Nói ví dụ mỗi một năm trong tài liệu của anh đều cập nhật cân nặng, chiều cao, cùng các loại tham số của cô.

Nói ví dụ Hạ Đô Trạch cũng sẽ tám chuyện cùng anh, nói cái gì “Ai nha, gần đây con gái của bác hình như thích một cậu nhóc dễ bị đả kích,” cũng không lâu lắm liền đổi thành “Ai nha gần đây hình như con gái bác bị thất tình cái cậu nhóc con bé thầm mến,” mọi việc cứ như thế.....

Ước chừng ít nhiều gì, Thương Ngao Liệt cũng bị Hạ Đô Trạch lái nhải ảnh hưởng, anh thường xuyên cẩn thận kiểm tra báo cáo thân thể của cô, thuận thế mượn bác sĩ Dư ở giữa truyền vài lời với cô gái nhỏ kia.

"Bác sĩ nhớ cảnh cáo cô ấy, không được ăn kiêng, điểm tâm phải ăn đúng giờ, lại như vậy đi xuống cô ấy sẽ bị thiếu máu."

"Thể chất sợ hàn là bởi vì rèn luyện không đủ, khuyên cô ấy mỗi ngày chạy bộ 10 phút dưới ánh mặt trời, như vậy liền có tinh thần rồi."

"..... Màu tóc này là chuyện gì xảy ra?"

Về sau, bác sĩ Dư cũng không nhin được nữa ——

"Giáo sư Thương, cô gái nhỏ người ta chạy theo trào lưu đi nhuộm tóc mà thôi, cậu cũng đừng quá rộng lượng như vậy, cậu cũng không phải là ba cô ấy!"

"....."

Đương nhiên, dù là hiểu rõ cô gái nhỏ này như thế nào, anh cũng không quan tâm đến, ít nhất, tại phương diện tình cảm.

Khi đó Thương Ngao Liệt không biết, Hạ Nhã cũng không biết, quan hệ của bọn họ vì một tờ di thư của Hạ Đô Trạch mà triệt để thay đổi.

Trên thực tế cũng không phải là không có dấu hiệu nào.

Thương Ngao Liệt còn nhớ rõ lần cuối cùng con cáo già Hạ Đô Trạch gặp mặt mình, ông cố ý đến thăm, ân cần hỏi thăm cổ nhân.

Hạ Đô Trạch ngồi trên xe lăn, tuy nói nhìn mặt mày hồng hào, khí sắc không tệ, nhưng anh liếc qua một cái liền biết đối phương đã bệnh tình nguy kịch, trong lòng anh nặng nề.

Thương Ngao Liệt thở ra khí trắng chậm rãi tản ra, không khí rất tốt, cây mai trong sân đã chớm nở.

Hạ Đô Trạch nói: “Không biết có thể chờ đến thời điểm cây mai năm nay đều ra hoa hay không, đoán chừng là khó rồi....."

Anh cười an ủi, "Làm sao lại như vậy? Đợi sang năm cũng tới kịp."

Thời gian trước trị bệnh bằng hóa chất, Hạ Đô Trạch bị tra tấn cả người gầy gò một vòng lớn, ông nhớ lại cả cuộc đời mình, vẫn cảm thấy những

năm tháng ở tại thành phố Tây Linh này mới có thể được gọi là “cuộc sống.”

"Cháu biết nhiều năm như vậy bác đã sớm xem Tiểu Nhã là con gái ruột, khắp nơi cưng chiều con bé, tóm lại cũng coi như không có phụ ai." Hạ Đô Trạch dừng ở trước mặt người đàn ông trầm mặc, trong lòng không khỏi quyết định chủ ý, “Ngày nào đó khi bác mất, cũng chỉ có thể nhờ vào cháu, Tiểu Thương, bác đây liền gởi gắm Tiểu Nhã.....cho cháu rồi.”

Thương Ngao Liệt cũng không có ý kiến. Thứ nhất là vì trấn an trưởng bối; Thứ hai cũng cảm giác bản thân đã quen đem chuyện cuộc sống của Hạ Nhã thành một phần trách nhiệm của mình rồi.

Anh nhận lời, “Được, bác yên tâm.”

Hạ Đô Trạch cười cười, trong lòng tự nhủ, thằng nhóc nhà người chết chắc, nửa đời sau không bị cô con gái kia của ông lăn qua lăn lại mới là lạ!

Lúc đó, Thương Ngao Liệt mới từ trong mắt đối phương nhìn thấy một phần nào đó tính toán, anh đột nhiên có loại dự cảm chẳng lành.....

Ngày này Thương Ngao Liệt lái xe từ nhà họ Hạ đi ra, ngẫu nhiên lưu ý đến một bóng hình lung linh đằng xa. Cho dù chỉ là nhìn thấy một bên mặt, vẫn như cũ có một loại ngọt ngào rục rờ như hoa.

Hạ Nhã đi vào sân nhỏ, nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ xe, liền hỏi: "Cha, khách tới nhà sao?"

Một ngày kia, cô cách anh rất gần.

Có thể có thời điểm Thương Ngao Liệt sẽ nghĩ, có thể quá xa hay không?

Đã từng có cuộc sống khác xa như thế, bởi vì một tờ di thư, liền trở thành vợ chồng thân mật nhất, vinh nhục cùng nhau, dắt tay nhau cả đời.

Cô trẻ tuổi, xinh đẹp, tinh khiết, như một nụ hoa đang từ từ chớm nở. Anh sớm đã không còn ở độ tuổi bị hormone trong người tùy ý điều khiển, cũng đã nhìn thấy cô dắt tay người khác, muốn cưới cô.

Ánh mắt cô sáng ngời, giao hoạt tươi cười, chỉ có thể thuộc về một mình anh.

Tại cái buổi tối ở Hạ Môn kia, anh muốn giữ lấy cô, bởi vì tâm ý của anh đã không thể bị người khác thay đổi.

Tại cái đêm cô tùy hứng phóng khoáng muốn cùng nhảy múa với anh đêm đó, bọn họ chặt chẽ sát sao, ôn nhu gắn bó, chưa từng có nhiều ma sát đụng chạm cùng yêu như vậy. Cùng cảm giác tình yêu sắp được giải phóng chưa từng có trước đây.

Về sau, cả ngày lẫn đêm, anh sớm đã vì cô, trần trọc cầu còn không được.

Thương Ngao Liệt không phải người đàn ông giỏi biểu đạt tình cảm, nội tâm của anh giống như là một mảnh đất hoang vu, cho đến khi có cô, cô như một ánh sao sáng chói tỏa sáng.

Cũng bởi vì có cô, cho dù ở trong ngục giam đen tối, loại thuốc đủ để làm bất kỳ phòng ngự mạnh mẽ nào, ăn mòn từng miếng vết thương rạn nứt trên người anh, anh đều có thể chịu được.

Thương Ngao Liệt ở trong ngục thường xuyên nhìn qua ô cửa sổ nhỏ, ánh mặt trời xuyên thấu bóng tối bên trong, mà những khi trời mưa xuống, một mảnh trời trong xanh, cũng rất ý thơ.

Anh có thể nhớ lại rõ ràng vô số đoạn thời gian ngắn cùng cô.

Từng tại phòng thí nghiệm, Hạ Nhã mỗi lần hoàn thành bài tập xong sớm, liền bắt đầu gây rối. Cô vỗ vỗ bờ vai của anh, nói: “Thầy Thương, anh

có nhìn thấy cầu vồng chưa?”

Anh tạm ngừng công việc, không nói một lời nhìn cô.

Cô nói: “Anh lại đây, em cho anh xem cầu vồng.”

$\text{BaCl}_2 + \text{H}_2\text{SO}_4$, CuSO_4 , FeCl_3 .....

Cô lấy các loại thuốc thử hóa học trộn lại, hỗn hợp màu sắc trong ống nghiệm dần dần lắng đọng, hình thành rõ ràng từng màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím.

Thương Ngao Liệt thưởng thức bộ dáng chăm chú của cô gái nhỏ, ngoài miệng lại nói: “Những thuốc thử này em lấy từ chỗ nào tới?”

Cô dời tầm mắt qua, “Mượn của bạn học đó.....”

Anh dờ khóc dờ cười.

Bất tri bất giác, cô làm cho thế giới của anh không thể nào tiếp tục yên tĩnh.

Cho dù là giây phút chính thức gánh trách nhiệm quốc gia trên hai vai, Thương Ngao Liệt đều cảm thấy bản thân cùng những từ ngữ vĩ đại kia không có liên quan.

Là chính cô làm cho anh ở đây kiên trì hết thảy, làm cho bản thân không tiếc nuôi.

Giờ phút này, Thương Ngao Liệt tại trong suy nghĩ hỗn độn lần nữa ngủ say. Anh phát hiện nhớ nhung thực là một loại giày vò, sẽ ở thời điểm bản thân yếu ớt nhất mà quấy nhiễu lòng người.

Anh mơ thấy đêm tuyết ấm áp, còn có cô vợ nhỏ của anh đã đứng đợi anh thật lâu, loại cảm giác này cùng nhau tra tấn anh.

Trong đầu óc trống rỗng, một mảnh trắng như tuyết không ngừng hiện ra, tựa như vận mệnh cùng tình yêu kiên cố, đan vào nhau thành tiếng vọng dài buồn chán.

Sông núi cách trở, ngôi sao treo trên cao chìm vào giấc ngủ.

_____KẹoĐắng''''d/đ/l/q/đ_____

Người đàn ông đứng trong phòng họp, nhân viên bảo vệ bên cạnh dùng tư thế tiêu chuẩn chào một cái theo nghi thức quân đội: “Chào, trung tá!”

Cù Thừa Sâm gật đầu, vịn tay nắm cửa bước vào trong.

Tại chỗ trừ có mấy vị thủ trưởng, còn có bộ quốc phòng cao tầng, các trưởng quan xếp thành một hàng. Từ ngữ nghiêm trọng, tâm tình kịch liệt, phảng phất đây là một hội trường thẩm tra chính trị.

Người đàn ông trong quân trang phẳng phiu đứng lại cúi đầu chào, một vị trưởng quan cục trinh sát bộ an toàn quốc gia hoạt động gián điệp mở miệng: “Trung tá Cù, có nhiệm vụ.”

Cù Thừa Sâm mày rậm, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm thẳng vào đối phương, cả người vẫn nở nụ cười vô hại, trong lòng của hắn hiện lên cảnh báo mãnh liệt.

Mỗi lần chỉ cần người này bày ra bộ dáng này, liền đến phiên hắn cúc cung tận tụy liều chết rồi.

Lúc này một vị thượng tướng chỉ vào quân nhân bên cạnh Cù Thừa Sâm mắng: “Trung úy, anh cùng đám lính kia của anh thật là cùng bộ đội đặc chủng chúng tôi tranh sĩ diện đó. Người là bị mang đi dưới mí mắt của các anh, các anh như thế nào còn không biết xấu hổ mà mặc quân phục? Còn không bằng đi nhảy biển đi!”

Cù Thừa Sâm đoán rằng, vị chiến hữu này hẳn là đã bị chư vị lãnh đạo phê phán một hồi rồi. Hẳn dời ánh mắt đến một phần báo cáo quân sự cách đó không xa.

Tiểu đội 703, kế hoạch chuyển dời Sở Nghiên Cứu ở thành phố Tây Linh, khẩn cấp rút quân.

Nhiệm vụ này không lý do thất bại.

Thượng tướng tác phong quân nhân, thủ đoạn lôi đình, “Hiện tại tôi mặc kệ những người này có lai lịch gì, quân bọn hắn khi gió là người hay quỷ. Dám động thổ trên đầu thái tử?... Tham mưu Kỷ, cậu cùng trung tá Cù thảo luận vấn đề điều quân, cần phải cứu được nhân viên bị bắt làm tù binh cùng tài liệu bị đánh cắp mang về!”

Tham mưu trưởng bị điểm tên cùng Cù Thừa Sâm đều là quân nhân trẻ tuổi dưới 30, nhưng quân hàm hoàn toàn khác nhau. Người này đơn giản mặc một thân quân phục xanh lục giống như đồ lưu manh.

Hắn dạo bước đi tới bên cạnh Cù Thừa Sâm, “Rõ, đã hiểu.”

“Trung úy, tất cả những người tham gia nhiệm vụ lần trước, khi trở về đều nộp cho tôi một bản kiểm điểm 1 vạn chữ, riêng anh giao 2 vạn!”

Mấy vị trưởng quan lại hùng hổ mắng một hồi, mới đuổi ba người ra ngoài.

Tham mưu trưởng giống như dân du côn giật hai cúc áo trên cùng ra, nói: “Thừa Sâm, người cậu này của cậu thiết lập chuyện này, thật đúng là lục thân không nhận.”

Cù Thừa Sâm cũng không nhịn được vuốt vuốt hai mắt.

Trưởng quan bộ quốc phòng rõ ràng chỉ lớn hơn vài tuổi, bối phận lại là cậu ruột của hắn, nhưng mà đối phương lại thường xuyên vô tình vô nghĩa áp bức bọn họ.

Huống chi, hành động lần này quyết định không phải là chuyện gì tốt.

Vốn chính là vấn đề mẫn cảm liên quan đến va chạm hai nước, phải bí mật hành động, cộng thêm chấp hành chuyện xuất nhập cảnh, nhiệm vụ lần này nếu là chết ở nước ngoài, cũng chỉ có thể bị bốc hơi trên thế gian, hồ sơ cũng bị thiêu hủy không còn một mảnh. Mặc dù lập công trở về, cũng không được đề bạt khen ngợi.

Nói cách khác, hy sinh hay không, đều không thể được tuyên dương chiến công.

Trong lúc này sau khi tham mưu trưởng hút thuốc xong, tò mò hỏi Cù Thừa Sâm: “Trung tá Cù, tham mưu Kỷ sợ là người quen biết không đáng tin tưởng nhất của cậu đi? Đám chiến hữu kia của cậu cũng không đáng tin tưởng giống vậy sao?”

"Không phải." Đám người kia còn có so với hắn kỳ quái hơn.

Mà không đáng tin nhất, chính là vị cậu nhỏ kia của hắn.

"Đúng rồi, cậu nhỏ của cậu.... Ách, tôi nói là thủ trưởng Bùi, hắn nói chờ một lát muốn tìm tôi nói chuyện, tôi.....?"

Cù Thừa Sâm thấy đối phương khẩn trương, nói năng lộn xộn, hắn thu hồi ánh mắt lạnh như băng nói: “Nhớ kỹ, tất cả hành động nghe theo hắn chỉ huy, nếu anh bị hắn phát hiện có chỗ giấu diếm, vậy anh cũng sắp chết rồi.”

"....."

Cù Thừa Sâm suy nghĩ một lát, “Nhiệm vụ lần này thất bại, chắc hẳn anh là thân bất do kỷ.”

"Cậu..... Làm sao biết?" Trung úy hạ thấp giọng hỏi hẳn.

Cù Thừa Sâm nói: “Theo tôi bảo thủ đoán chừng, là giáo sư Thương tự nguyện bị bắt.”

Trung úy nuốt nước miếng, hỏi Cù Thừa Sâm: “Vậy nếu không giống như cậu phỏng đoán thì sao?”

Cù Thừa Sâm rút cuộc không khống chế nổi phát huy sở trường đặc biệt độc miệng của hẳn, lạnh lùng nhả chữ: “Vậy thì hẳn điên rồi!”

Thương Ngao Liệt, nếu cậu dám chết ở chỗ đó, tôi liền theo họ cậu!

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 52: Ngoại Truyện 2: Câu Chuyện Về Mỗi Tình Đầu

Trong buồng xe không khí vẫn đục, lúc này là giờ cao điểm, xe điện ngăm dòng người hỗn loạn.

Dư Thiếu Tuyết cúi đầu, cố gắng dùng hết sức muốn tránh thoát sự quấy rầy từ người đàn ông trung niên sau lưng. Bên cạnh có bác gái liếc cô, dùng tiếng địa phương lớn tiếng giáo huấn cô, “Ai ơ, chen lấn cái gì mà chen lấn!”

Nữ sinh 17, 18 tuổi, tính tình từ trước đến nay không thích gây chuyện, bị bác gái mặt mũi dữ tợn rống lên như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lập tức một hồi đỏ một hồi trắng, mồ hôi trên trán làm ướt mép tóc bên tai.

Bàn tay heo quấy rối trên xe điện ngăm càng lúc càng lớn mật, hằn lằn nửa sờ lên chân Dư Thiếu Tuyết. Cô cắn chặt răng, cảm giác giống như đang có loài bò sát thân mềm ngoa nguậy.

Bởi vì đã từng có bóng ma tâm lý, bị quấy rối là chuyện đời này cô sợ gặp nhất.

Xe điện ngăm ngừng ở trạm đầu tiên, cửa mở ra, bên phải phía sau rối loạn không tầm thường. Có người chen lấn bác gái thân thể cường tráng, đột nhiên có người đẩy cô lại gần cánh tay của hằn.

Dư Thiếu Tuyết kinh ngạc ngẩng mặt lên nhìn, ánh đèn trong toa xe điện ngăm sáng ngời, hiện lên một đôi mắt cười mà không phải cười.

Người trẻ tuổi lạnh lùng cong lên khóe môi, quan trọng nhất là, ánh mắt của hắn tuy có mười phần du côn, hai mắt lại trong suốt lộ ra vui vẻ.

Hắn cũng không nói chuyện cùng cô, ngược lại liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên phía sau lưng cô. Nhắc tới cũng kỳ, chỉ là bị ánh mắt của hắn uy hiếp, đã bức đối phương tránh lui ba phần.

Dư Thiệu Tuyết lần nữa cúi đầu xuống, trong lòng dần dần an tâm lại, vòng bảo vệ của hắn vừa lễ phép lại không quá thân cận.

Xe điện ngầm vừa dừng lại, cô cố lấy can đảm nho nhỏ mở miệng nói: “Tôi..... muốn xuống xe.”

Hắn lập tức nghiêng người, nhìn bốn phía, hành khách đã không còn nhiều lắm, liền cười nói: “Gặp lại.”

Dư Thiệu Tuyết di chuyển thân thể về phía cửa xe, đi đi, cô liền quay đầu lại dè dặt liếc nhìn người thiếu niên trẻ tuổi kia. Hắn giống như đã quên sự việc xen ngang vừa rồi, bóng lưng cao ngất cao thẳng mà lạnh nhạt.

_____KẹoĐắng,,,,,d:đ:l:q:đ_____

Tự học buổi sáng, Dư Thiệu Tuyết không yên lòng tiến vào phòng học. Trước mặt là lớp trưởng Hạ Nhã, hai người thân hình xấp xỉ cao bằng nhau, là đôi bạn thân nổi danh nhất năm ba trường trung học.

Người người đều biết, gia thế Hạ Nhã không tệ, năng lực xuất chúng, mọi hoạt động văn nghệ đều rất giỏi. Mà gia cảnh Dư Thiệu Tuyết lại nghèo khó, tính cách hướng nội, nhưng lại là học sinh xuất sắc mà các giáo viên đều yêu thích.

Ngạc nhiên chính là hai cô gái có hoàn cảnh, tính cách hoàn toàn khác biệt như vậy lại vui vẻ ở cùng một chỗ, đi nhà vệ sinh cũng đều kết bạn đồng hành.

Hạ Nhã đưa cơm nắm nóng hôi hổi cho Dư Thiếu Tuyết, “Vợ à, xem, hôm nay anh mang điểm tâm cho em nè.”

Dư Thiếu Tuyết nhận lấy đồ trong tay bạn thân, biểu hiện trên mặt lại có chút hoảng hốt.

Hạ Nhã vội vàng đi thu bài tập của các tổ, rất nhanh liền đi mất. Dư Thiếu Tuyết nhìn phong cảnh ngoài phòng học lầu 2, mưa gió đến, thời tiết liền thay đổi thất thường, tựa như tâm sự khó nói ra lời của thiếu nữ nào đó.

Quả nhiên, đến Chủ Nhật liền có trận mưa nhỏ tí tách, Hạ Nhã cùng một đám bạn gái hẹn nhau đến thư viện trung tâm học nhóm.

Hạ Nhã ở trường danh tiếng cho tới bây giờ đều là khen chê không đồng nhất, cũng đã sớm quen loại tình huống này. Vì vậy chỉ cần Hạ Nhã tiểu thư ở nơi nào, ở đó liền có thể tụ hợp vài tiểu đoàn thể độc lập, có rất nhiều người yêu thích cô, coi cô là trung tâm. Còn những người ghen ghét còn lại, nhất trí nói xấu sau lưng cô.

Tùy tùng theo Hạ nữ vương tuy nhiều, nhưng đối với cô mà nói, Dư Thiếu Tuyết là người bạn thân nhất. Dư Thiếu Tuyết thường xuyên ở lại nhà cô không nói, lớn là quần áo mới, nhỏ là cài tóc mới, cô đều thích mua hai phần. Ngay từ đầu Dư Thiếu Tuyết cái gì cũng không chịu nhận, thẳng đến khi hiểu rõ tính tình đối phương, cô mới chậm rãi quen dần.

Giống như hôm nay vậy, hai người ăn ý mặc cùng một kiểu áo khoác giống nhau ngoài áo đồng phục, giống như là chị em ruột thịt.

Hạ Nhã xếp cây dù lại ngoài cửa ra vào, bên cạnh có bóng người chật vật chạy trong mưa, ở dưới mái hiên rũ rũ một đầu tóc đen bị mưa ướt, “Shit! Trận mưa này càng rơi càng lớn rồi....”

Hắn vuốt vuốt vài sợi tóc mai dán bên tai, trong đôi mắt chứa đầy trời nước mưa, khuôn mặt trẻ tuổi có góc cạnh rõ ràng, rất đẹp trai, càng dừng

nói đến dáng người cao ngất, bỏ qua đám thiếu niên cùng tuổi một đoạn xa.

Hiếm có dịp có soái ca trẻ tuổi lọt vào mắt Hạ nữ vương, cô nở nụ cười với đối phương, “Không xem dự báo thời tiết hay sao?”

"Đúng vậy..... Không có cái thói quen này, lúc tôi ra cửa mặt trời còn rất lớn đó."

Hai người tán gẫu mấy câu, Hạ Nhã đánh giá nhìn thấy đối phương đeo trên lưng một cái cặp xách, áo T-shirt trên người có in hình đầu lâu kiểu rock anh roll, quần áo style rộng thùng thình, hoàn toàn không có dáng vẻ con mọt sách.

Đợi đến khi gặp mặt đám nữ sinh cùng lớp, Hạ Nhã không che giấu được kích động nói: “Mình ở ngoài cửa gặp được một soái ca a~”

Mọi người đối với thưởng thức của Hạ tiểu thư hoàn toàn tin tưởng, lúc này không khí hoàn toàn sôi sục, Hạ Nhã tán thưởng: “Quả thực đẹp trai hơn so với nam sinh trường học của chúng ta, mình thật là bị ngốc rồi, hẳn là nên tiến lên hỏi xin số điện thoại di động của cậu ta.”

"Vậy còn không nhanh đi? Hạ Nhã, cậu tới đi!"

"..... Ai biết người ta là làm gì." Hạ Nhã bĩu môi, trên mặt đều là ngượng ngùng cùng dè dặt.

Dù sao vẫn là nữ sinh trẻ tuổi, rốt cuộc vẫn có chút tâm cao khí ngạo.

Soái ca đang bị một đám thiếu nữ nghị luận sau lưng, giờ phút này đang đứng ở lầu 1 thư viện tìm kiếm sách về ngành kiến trúc. Bởi vì bị mưa cản trở, hẳn ngẫu nhiên sẽ nhìn thoáng qua màn mưa bên ngoài trời.

Bên trong thư viện yên tĩnh, chỉ có gió thổi qua hành lang rộng rãi.

Soái ca cảm thấy có người đến gần, chờ hẵn quay đầu lại nhìn, cũng chỉ nhìn thấy một cây dù xinh xắn đặt trên mặt đất cách đó không xa. Hẳn đưa mắt nhìn một vòng, một bóng lưng màu lam nhạt thoáng biến mất tại đầu bậc cầu thang.

Hắn nhúu nhúu mày, cây dù kia so với hắn mà nói thì có chút nhỏ, khoe miệng liền cong lên một độ cong đẹp mắt.

Bóng lưng anh tuấn đi vào màn mưa to, trong không khí mơ hồ phác họa thành một viễn cảnh mông lung.

Vài ngày sau, bản thân Hạ Nhã cũng đã nhanh quên đi bộ dáng soái ca kia ở thư viện. Hôm nay Dư Thiệu Tuyết nghỉ bệnh nên không đi học, cô từ cổng trường đi ra thì nhìn thấy soái ca kia đang đứng ở đối diện bên kia đường, giống như là muốn đi qua đường.

Hai người cứ như vậy cách một khoảng cách, nhìn nhau mấy giây, ngay sau đó đều tử nở nụ cười.

Mặt trời chiều ngã về tây, mặt mày thiếu nữ xinh đẹp bị ánh chiều tà chiếu rọi tạo lên một tầng sáng vàng óng thanh nhã, cô nói: “Hi, lại là anh.”

Lần này, hai người ngược lại nói chuyện một hồi, vui vẻ sung sướng, chủ đề không ngừng, cuối cùng không biết là ai đề nghị, bọn họ liền trao đổi số điện thoại di động.

Buổi tối nằm lý ở trên giường, Hạ Nhã suy nghĩ một chút, cầm điện thoại lên nhắn tin: À, nên xưng hô thế nào đây?

Qua không lâu, đối phương liền gửi tới một tin nhắn: Gọi tôi là Viên Tử đi!

Từ ngày đó, Dư Thiệu Tuyết thường nghe Hạ Nhã nói đến cái tên soái ca Viên Tử kia. Cô nói hẳn biết đàn guitar, còn cầm tay dạy cô, người này có

chút không đứng đắn, nhưng ẩn dấu trong tính hài hước đúng là có sức hấp dẫn.

Dư Thiếu Tuyết chế nhạo cô bạn thân nói: “Người khác đều bận rộn thi đại học, cậu thì tốt rồi, hiện tại lại biết nói chuyện yêu đương rồi.”

Hạ Nhã xem thường, “Mình cảm thấy cái này cũng không tính là yêu đương, chủ yếu là lúc ở chung với người này mình cảm thấy thật vui vẻ, hẳn nói nhiều kinh khủng luôn.”

"Vậy rốt cuộc cậu có thích hẳn hay không? Hẳn đến cùng là có lai lịch gì?"

Hai người tuy nói là cùng nhau đi ăn cơm, đi dạo phố, thậm chí đi xem phim, nhưng mà thật muốn nói độ hiểu rõ đối phương, lại giống như chỉ có thể xem là bạn bè bình thường.

Vì vậy Hạ Nhã cũng không dám lèm nhèm đi thông báo, nếu là nói thích..... nhất định là có.

Dù sao, Viên Tử đẳng cấp hơn nhiều so với hot boy, giống như là khuôn mẫu bạn trai xứng đáng trong tưởng tượng của vô số thiếu nữ. Hẳn anh tuấn đẹp trai, lại vui tính, còn có thể hát tình ca, thậm chí còn có chút cảm giác thần bí.

Về sau Hạ Nhã nói, hình tượng của Quý Viêm Hi, không biết lấy mất trái tim bao nhiêu thiếu nữ.

Lúc ấy Hạ đại tiểu thư cũng coi như là một trong số đám thiếu nữ ngu ngốc kia, cứ như vậy có mối tình đầu. Một đêm trước ngày sinh nhật, cô quyết định tỏ tình với vị soái ca Quý Viêm Hi này.

Ánh đèn rực rỡ vừa lên, ánh trăng duy mỹ mê người.

Hạ Nhã nhận được một tin nhắn đủ để thay đổi hoàn toàn kế hoạch nhắn tin tỏ tình kia.

Nói đến cái tin nhắn này, người gởi chính là người chúng ta quá quen thuộc, bạn học Quan San San. Lúc đó, Quan San San cùng Hạ Nhã là bạn cùng lớp, thành tích trên mức trung bình, nếu muốn nói tương mạo, cũng là một nữ sinh xinh đẹp hàng đầu.

Chỉ là đứng trước sự nổi tiếng của Hạ Nhã cùng Dư Thiệu Tuyết, cô luôn bị loại ánh sáng mạnh mẽ này che giấu. Trong ấn tượng của Hạ Nhã, mối quan hệ của hai người không nóng không lạnh.

Nhưng mà Quan San San muốn tìm một cơ hội để tiếp cận Hạ Nhã, cũng đợi rất lâu.

Quan San San nói cho Hạ Nhã biết, cô ở trên đường XX gần khách sạn nhìn thấy Dư Thiệu Tuyết đi cùng một người đàn ông, là người bạn của Hạ Nhã lần trước cô tình cờ gặp được trên đường dành cho người đi bộ.

Nếu nói bắt gian muốn bắt tận tay, thì lúc Hạ Nhã nhìn thấy tấm hình Quan San San gởi tới, liền cảm thấy giải thích gì cũng có thể không cần.

Quý Viêm Hi nửa ôm eo Dư Thiệu Tuyết, hai người ở trước cửa khách sạn ôm hôn.

Hạ Nhã nhìn, lửa giận trong lòng phụt lên, lạnh lùng nghĩ: Hai người này lại có thể rêu rao đến độ này? Giường ngay tại bên trong liền đi vài bước cũng không chờ kịp?

Quan San San nói: Hạ Nhã, Dư Thiệu Tuyết này đúng là hơi quá đáng, bình thường bạn đối xử tốt với cô ta như vậy, sao cô ta lại không biết xấu hổ đến thế!

Hạ Nhã về đến nhà, yên lặng thật lâu, nằm sấp trên giường đau lòng khóc rống một hồi, bày trí trong nhà bị cô làm ngã lộn xộn cả lên.

Hạ Đô Trạch ở dưới lầu vừa hoảng loạn nghe tiếng động lớn phía trên, vừa ở một bên bắt quái cùng người khác trong điện thoại: “Tiểu Thương, Tiểu Nhã hình như thất tình rồi, làm sao a~.....”

"....."

Ngày hôm sau, khi Hạ Nhã cùng với vài người bạn học đi vào lớp, Dư Thiệu Tuyết trước sau như một mỉm cười với cô, ai ngờ đối lấy là một cái bạt tai vang dội.

Trong lớp toàn thể khiếp sợ.

"Tôi xem cô là người bạn thân nhất, kết quả cô lại cứ như vậy chạy đến đào góc tường của tôi?"

"Mình....."

"Tôi chưa bao giờ biết thì ra cô là một người con gái đê tiện như vậy! Cô biết tôi thích Viêm Tử, còn lôi kéo hấn cùng cô đi khách sạn?"

Đôi mắt Dư Thiệu Tuyết hàm lệ, kinh ngạc vô cùng nhìn lại Hạ Nhã.

"Cô cho là không ai biết? Có bản lãnh làm cũng đừng sợ người khác phát hiện!"

Hạ Nhã tức giận không muốn nhìn đến Dư Thiệu Tuyết, Quan San San sau lưng nhẹ giọng bật ra một câu: “Đáng đời!”

Dư Thiệu Tuyết cũng kiềm nén không được nữa khóc chạy ra phòng học.

Thời gian nửa năm còn lại của lớp 12, Dư Thiệu Tuyết bị Hạ Nhã cầm đầu thế lực triệt để cô lập, ánh mắt nam sinh nhìn cô ta cũng trở nên quái

dị.

Giành bạn trai Hạ Nhã, cùng đàn ông đi khách sạn, sinh hoạt cá nhân không kiểm chế, Dư Thiệu Tuyết trở nên tiếng xấu đầy mình. Lời đồn tùy ý lan rộng thẳng đến ngày bọn họ tốt nghiệp, mới trầm trọng đặt một dấu chấm tròn kết thúc.

_____KẹoĐăng-----d'đ'l'q'd_____

Có một lần, Hạ Nhã cùng Thương Ngao Liệt cùng ở nhà làm tổng vệ sinh. Anh di chuyển sofa, cầm máy hút chặm chỉ hút bụi, quay đầu lại đã nhìn thấy bà xã nhỏ đang ngồi dưới đất gần người.

Hạ Nhã nhìn chăm chăm vào tấm hình tốt nghiệp, anh từ phía sau ôm lấy cô, cô nghiêng mặt qua, đột nhiên làm cho người ta có chút ngoài ý muốn hôn một cái lên môi đối phương.

Thương Ngao Liệt sờ sờ gò má cô, ngồi ở bên người cô hỏi: “Đang nhìn cái gì?”

"Nhìn thiếu nữ xinh đẹp vô địch thời thanh xuân." Hạ Nhã cảm thấy bản thân nói chuyện một chút cũng không khoa trương.

Khi đó cô là một nữ sinh tóc dài đen nhánh, so với hiện tại thật sự là ngây thơ không chịu được.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Nhã đơn giản kể lại chuyện thời còn cấp ba của mình, Thương Ngao Liệt còn rất nghiêm túc nghe.

Cô nói: “Sau khi tốt nghiệp em cũng không còn gặp lại Dư Thiệu Tuyết, hiện tại cũng không biết cô ta thế nào.”

Hạ Nhã sợ dĩ cùng cô ta tuyệt giao, không phải là vì người đàn ông không đáng kể kia, mà là cô như thế nào cũng không ngờ tới, sẽ bị người

bạn thân nhất của mình phản bội.

Thương Ngao Liệt hỏi cô: “Em cho rằng cô bạn kia là loại người đó sao?”

Hạ Nhã không hiểu, Thương Ngao Liệt nói: “Nếu như trong lòng em nhận định cô bạn kia của em là người như vậy, tuyệt giao cũng không đáng tiếc, hiện tại cũng không cần quay đầu lại suy nghĩ hiện tại cô ấy sống như thế nào.”

Trong lòng Hạ Nhã nghĩ, có lẽ sâu trong nội tâm cô, vẫn là đối với chuyện Dư Thiệu Tuyết làm ra còn tồn tại hoài nghi, không tin người bạn thân nhất lại lừa gạt mình

Chỉ là tuổi trẻ nóng tính, bỏ qua dễ dàng sự kiện như vậy.

Hạ Nhã cho là Dư Thiệu Tuyết sẽ biến mất trong cuộc sống của cô, ai ngờ chuyện đời vô thường, hai người lại gặp nhau tại một địa điểm đặc biệt.

Nguyên là Hạ Nhã muốn làm kiểm tra thân thể toàn diện theo thông lệ, Thương Ngao Liệt tự mình cùng cô đến bệnh viện của bác sĩ Dư. Trước cửa phòng bác sĩ, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy bác sĩ Dư đang cùng một cô gái dáng vẻ xinh đẹp nói chuyện phiếm.

Cô mới tới chào hỏi, sắc mặt cô gái kia liền hơi nghi hoặc quay đầu lại.

Vẫn là khuôn mặt trắng trong thuần khiết như nước luộc mì, mặc cho ai cũng đều không thể tưởng tượng được cô gái này đã từng làm loại chuyện phản bội xấu xa như vậy.

Là Dư Thiệu Tuyết.

Nụ cười Hạ Nhã cứng ngắc, nghe bác sĩ Dư giới thiệu xong mới biết, bọn họ lại là hai anh em.

Thương Ngao Liệt thấy bà xã nhỏ không nói lời nào, thản nhiên mở miệng: “Trước kia nghe Nhã Nhã nhắc qua, còn nói muốn tìm bạn học cũ họp mặt.”

Nhớ tới ông xã vẫn còn ở bên cạnh, Hạ Nhã không khỏi bước nhanh đến gần đối phương, ỷ lại vòng tay nắm chặt tây trang bên hông anh, mới phát giác, kỳ thật những chuyện kia đã qua, cảm giác đặc ý sớm đã không còn ý nghĩa.

"Đã lâu không gặp, có khỏe không?" Cô nói.

Dư Thiếu Tuyết nhìn người đàn ông Hạ Nhã tự nhiên ôm lấy.

Thân hình cao lớn, mang một gọng kính rất phù hợp với khuôn mặt, cách ăn mặc tuy nói đơn giản, lại bật lên khí chất thâm trầm nội liễm hoàn toàn bất đồng so với người khác.

"Khăng định kém hơn so với cậu."

Hạ Nhã nhìn thấy Dư Thiếu Tuyết cười đến hoàn toàn không giống như cùng mình có ngăn cách, không khỏi cũng yên lòng. Thương Ngao Liệt cố ý chừa lại không gian cho cô, hai người bước đến khoảng sân vườn ngoài bệnh viện.

Đơn giản hỏi thăm tình hình mấy năm nay của đối phương, Hạ Nhã nói xong vẫn muốn hỏi về người nam sinh năm đó như thế nào rồi, bất quá lần này tâm tình lại hoàn toàn khác biệt.

"Về sau cậu..... có cùng Viêm Tử....."

Dư Thiếu Tuyết cười híp mắt nói: “Cậu nói là A Lô?”

Hạ Nhã không tự chủ dừng lại bước chân, "Không phải..... Là Quý Viêm Hi."

Dư Thiếu Tuyết nói: “Đúng, nhưng lúc mới bắt đầu hã nói với mình hã gọi là A Lô. Mình chưa bao giờ biết hã chính là Quý Viêm Hi trong miệng cậu.” Cô nói xong, nhìn thấy vẻ mặt đối phương không đúng.

Dư Thiếu Tuyết hơi ngạc nhiên, “Mình viết cho cậu một lá thư, muốn giải thích chuyện này, để trong hộp bàn của cậu, bị tịch thu rồi sao?”

Hạ Nhã hoàn toàn không biết được còn có chuyện như vậy, nói vậy là..... Quý Viêm Hi chính là nguyên nhân hại tình bạn giữa hai cô triệt để rạn nứt?

Dư Thiếu Tuyết nhẹ nhàng giơ tay khoát lên vai Hạ Nhã, “Thực xin lỗi, Tiểu Nhã, vô luận như thế nào, lúc ấy là mình không đúng, cho dù vô tâm làm chuyện đó, nhưng mình vẫn là đã làm tổn thương cậu.”

Hạ Nhã lại nói: “Những chuyện kia không có gì hay để nhắc lại, huống chi hiện tại mình gả cho một ông xã giỏi nhất thế giới, mình kỳ thật cảm thật rất may mắn.”

Nhìn ra được Hạ Nhã là thật sự cùng ông xã của mình cầm sắt hòa mình, Dư Thiếu Tuyết cũng không khỏi vui mừng thay cho bạn.

"Nếu là cậu nguyện ý, trở về bên cạnh mình đi, vợ!"

Nghe thấy xưng hô này, Dư Thiếu Tuyết ngẩng đầu lên, phát hiện trong ánh mắt Hạ Nhã là một tầng trong suốt nhàn nhạt.

Cô nghe thấy bản thân cười trong nước mắt nói: “Đứa ngốc!”

.....

Ngày này trong đêm, Hạ Nhã nằm trên giường ôm Thương Ngao Liệt nói về việc này, đối phương vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của cô, trên mặt tràn đầy vẻ cưng chiều.

Giọng điệu Hạ Nhã oán giận nói: “Đều do cái tên đàn ông đê tiện kia. Rõ ràng là lừa gạt thiếu nữ ngây thơ, rõ ràng gọi là Viêm Tử, A Lô là cái gì?”

Lúc này thân hình Thương Ngao Liệt hơi ngấn ra, “Em nói.... Hẳn tên gì?”

Lúc này Hạ Nhã mới nhớ tới đây là lần đầu nhắc đến tên người này trước mặt ông xã, nói: “Hẳn gọi là Quý Viêm Hi.”

Chỉ thấy cặp mắt đen láy kia xẹt qua một tia lạnh thấu xương, cô gái nhỏ trong ngực cũng bị khí thế kia đè ép.

"Thầy Thương?"

Người đàn ông xoay người xuống giường, lấy mắt kính trên bàn đeo trên sống mũi, trả lời lại một câu: “Anh đi gọi hẳn tới.”

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện 3: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh (Thượng)

1,

Đây là một phòng học trong đại học y khoa thành phố Tây Linh, ở đây đang tiến hành kiểm tra, mà giáo sư nổi tiếng trẻ tuổi nhất trong trường học sẽ đích thân giám thị.

Giáo sư Thương mê người vẫn như thường ngày mặc bộ tây trang đơn giản, anh kiểm tra tất cả bài thi trong tay, phân chia phát bài.

Trong lúc tiến hành kiểm tra, người đàn ông thỉnh thoảng đi giữa các lối đi, hoặc là đứng trước bục giảng. Về mặt anh tự nhiên, động tác tùy ý, tựa hồ cũng không muốn đem đến quá nhiều áp lực cho học sinh.

Bởi vì là kiểm tra nhỏ, không khí phòng học không tính quá khẩn trương, ngẫu nhiên Thương Ngao Liệt đứng cạnh vài học sinh, còn có thể cố ý nhìn một chút tình trạng làm bài của đối phương. Mỗi khi như vậy, đám học sinh đều thích ngẩng đầu lên tiến hành trao đổi ánh mắt với giáo sư Thương, hy vọng từ trong ánh mắt của anh có thể tìm ra đáp án mình làm có chính xác hay không.

Thương Ngao Liệt cũng sẽ không quá bất cận nhân tình, anh hoặc cười một cái không thể nhận ra với đối phương, hoặc là nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Không chút để ý liếc mắt nhìn Hạ Nhã đang vùi đầu làm bài, bên môi giáo sư Thương nhiều hơn nụ cười không dễ dàng phát giác.

Anh biết loại đề kiểm tra này đối với Hạ Nhã chỉ là một bữa ăn sáng, chỉ có điều ở nửa phần trước mục lựa chọn, cô hiển nhiên vẫn còn có chút không xác định đáp án.

Hạ Nhã suy nghĩ nửa ngày, vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện Thương Ngao Liệt đang xem xét tình huống giải bài thi của cô. Anh đứng bên cạnh bàn học của cô, thần sắc nghiêm túc, thân hình lạnh nhạt trầm tĩnh.

Anh là giáo sư, lại chỉ có giây phút đối mặt với cô, trong mắt mới có thêm một chút dịu dàng như dòng suối nhỏ chảy qua.

Trong lòng Hạ Nhã nhéo một cái, nguyên bản đầu óc tỉnh táo lại tựa hồ không dùng được rồi, cô chỉ có thể chỉ chỉ bài kiểm tra của mình, dùng khẩu hình miệng hỏi anh: “Chọn..... B?”

Thương Ngao Liệt: "....."

Cũng may anh không thấy có chút mất tự nhiên nào, dùng khước mắt liếc bốn phía xung quanh thấy không có người nào chú ý đến bọn họ, sau đó, anh dùng ngón trỏ không chút dấu vết chỉ ra đáp án đúng trên bài thi của cô.

Khi Hạ Nhã tô đen đáp án đúng xong, giáo sư Thương đã rời khỏi chỗ cô, bóng lưng kia thật sự là vừa gợi cảm vừa tràn đầy khí chất cấm dục.

Thương Ngao Liệt ho khan vài tiếng trong căn phòng học lớn, lẳng lặng nói: “Đề bài không nhiều lắm cũng không phải quá khó khăn, thời gian đương nhiên đủ dùng, các em không cần phải gấp, phải kiểm tra bài làm cẩn thận.”

Thường thường chính là vô số lần thoáng qua không tính là kinh tâm động phách, nhưng lại làm cho cô đối với người đàn ông này trầm mê không thôi. Tuy tình yêu của bọn họ bắt đầu sau hôn nhân, nhưng Thương

Ngao Liệt thủy chung dùng thái độ tích cực đáp lại cuộc sống hôn nhân của hai người, không chút giữ lại, không chút hạn chế đưa cho cô.

Cõi đời này có một người như anh, chỉ cần dùng một cái ôm, có thể chống đỡ tất cả những mất mát cùng chua xót, làm bạn hết thấy vui buồn oán giận của cô, cho nên mới làm cho cô không kiềm lòng được yêu anh.

Hạ Nhã thu hồi ánh mắt vô hạn thâm tình của mình, nước mực đen viết ra tràn đầy chữ viết xinh đẹp trên bài kiểm tra.

2,

Chủ Nhật trời mưa to, từng giọt mưa nặng hạt bao phủ cả toà chung cư cao tầng.

Giáo sư Thương từ Sở Nghiên Cứu trở về nhà, cô vợ nhỏ tri kỷ đã xả đầy một bồn nước tắm nóng hổi chờ anh.

Thương Ngao Liệt dùng nước nóng xua tan mệt mỏi trên người, thuận tay bật TV treo trong phòng tắm, thân thể cường tráng bị hơi nước bao phủ khí thế kinh người.

Hạ Nhã ở bên ngoài gọi mấy tiếng lại không nghe thấy tiếng trả lời, cô liền bĩu môi xông vào, chỉ thấy người đàn ông đang mở rộng hai tay nằm trong bồn tắm cô đã thả vào một ít tinh dầu. Cho dù là đang ở nhà nhưng thần thái của anh đều có chút không giận tự uy.

"Nói chuyện với anh đó, Thương Ngao Liệt, lỗi tai anh bị hư rồi à?"

Hôm nay Hạ Nhã một mình quét dọn vệ sinh trong nhà, tính tình không quá dịu dàng ngoan ngoãn. Thương Ngao Liệt kêu cô mượn người dọn vệ sinh theo giờ nhưng rất nhiều chuyện cô vợ nhỏ này đều thích tự thân vận động.

"Anh đang xem tin tức trên TV, không có nghe tiếng em gọi."

"Cũng không phải là phim tình cảm, có cái gì để xem." Hạ Nhã đồng dạng nói, trên TV đang chiếu tin tức trao giải 'Thiệu Dật Phu' ở HongKong, trong đó có rất nhiều ánh đèn flash chớp nháy liên tục.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, Thương Ngao Liệt một năm so với một năm càng thành công hơn, một đồng giải thưởng quốc tế nổi gót mà đến tay, lần này ở 'Thiệu Dật Phu' anh cũng có giải thưởng về thành tựu khoa học cùng y học, tiền thưởng đến 100 vạn đồng.

Đầu tiên Hạ Nhã nghĩ quả nhiên người trong màn ảnh có vẻ béo hơn một vòng so với người thật, cũng may còn rất đẹp trai..... Sau đó mới phát hiện đây không phải là trọng điểm!

Vừa rồi anh xem tin tức nhập thần như vậy là đang xem cô sao? Em van anh, thầy Thương đừng buồn nôn như vậy chứ!

Hình như là bị phát hiện chân tướng sự thật rồi, Thương Ngao Liệt không lên tiếng dời tầm mắt về TV, lúc này Hạ Nhã phát hiện.....lỗi tai anh đó?!

Bắt được hình bóng nữ Y Học Gia thắng lợi, liền như thiếu niên tự đắc mà ngay cả lỗi tai đều đó?

Hạ Nhã âm thầm đắc ý, cô mặc một bộ váy ngủ hơi mỏng đầy gợi cảm, nghiêng người ngồi bên bồn tắm, "Ông xã, em giúp anh massage cánh tay nha?"

Thương Ngao Liệt nhìn đôi mắt bà xã nhỏ quyến rũ xinh đẹp, đã sớm hiểu rõ tâm tư lẫn nhau.

Vốn là nói massage cánh tay bị thương của anh, ai ngờ không bao lâu, hai người đã lỏa lồ trong nước, ôm chặt đối phương. Thương Ngao Liệt để

Hạ Nhã ngồi dựa vào trong lồng ngực của anh, như si như say hôn lên cánh môi ngọt ngào của cô.

Nụ hôn nóng bỏng qua đi, giáo sư Thương tìm kiếm muốn đi vào, ở bên tai cô thì thầm: “Hôm nay có phải là kỳ nguy hiểm không?”

Hạ Nhã không được tự nhiên xoay mặt, “Anh có thể đừng nhắc tới chuyện này có được không?”

Thương Ngao Liệt lập tức liền nói: “Nhã Nhã, gần đây em thật sự là bị áp lực quá lớn.”

Phải nói kể từ khi hai người quyết định không dùng biện pháp tránh thai, thuận theo tự nhiên. Hạ Nhã trở nên càng ngày càng khẩn trương căng thẳng, đặc biệt là trong quá trình triển miên, cả hai không hề hưởng thụ phần ngọt ngào này, mà là lo lắng kết quả sau đó.

Cô đang sợ, một lần, hai lần thì không sao, nếu là thử vô số lần đều thất bại, mặc dù trái tim cô kiên cường cũng sẽ không chịu nổi.....

"Nói cho thầy Thương nghe, tại sao lại không tự tin như vậy?"

Nghe giọng nói trêu chọc của người đàn ông, Hạ Nhã khẽ cắn cắn bả vai trong nước nóng của anh, “Anh sẽ không sợ..... em làm cho anh thất vọng sao? Cho dù anh không sợ, nhưng mà em lại sợ.”

Tay Thương Ngao Liệt mơn trớn đầu tóc nửa ẩm ướt của bà xã nhỏ, anh thâm tình chân thành nhìn cô nói: “Sẽ không thất vọng, em chưa bao giờ làm cho anh thất vọng.”

Tựa như cô đã từng hỏi anh, bạn học Hạ Nhã chưa bao giờ làm cho giáo sư Thương chính thức thất vọng; cô vợ nhỏ Hạ Nhã cũng sẽ không để loại tình huống này xảy ra.

"Nhã Nhã, nếu như kết quả thí nghiệm kia thất bại, xác thực sẽ làm cho người ta không dễ chịu..... Nhưng mà thất vọng sao? Ít nhất anh không biết."

Cô khàn khàn đáp lại anh, bị nhu tình của anh thuyết phục.

"Thầy Thương, chúng ta lại tạo một cục cưng đi...."

Thương Ngao Liệt sớm đã bị cô vợ nhỏ làm nổi lên dục vọng, nhìn qua, anh không hề lãng phí thời gian nói chuyện đùa giỡn mà là dùng nửa người dưới hành động, trực tiếp bước vào đề chính.....

3,

Ước chừng là ở năm thứ ba sau khi kết hôn, Hạ Nhã vào một ngày nào đó cùng bạn thân hội họp, nói chuyện tán gẫu liền bàn đến tình huống nếu trong hôn nhân xuất hiện Tiểu Tam.

Quan San San giống như chưa bao giờ lo lắng chuyện này, cô là có con mọi sự đủ, cho dù ông xã Cố Bách Dã ở bên ngoài bắt cá hai tay, cô chỉ cần lấy được quyền nuôi dưỡng con trai là đủ rồi.

Cũng không phải nói cô không đủ yêu Cố Bách Dã, chỉ là mỗi người có nhận thức khác nhau về tình yêu. Nữ tính như Quan San San ở bên cạnh Hạ Nhã cũng không phải chỉ có một người, các cô ấy đều nói, cảm giác, cảm thấy cuộc sống đều bị rất nhiều thứ khác nhồi vào, cũng không có cách nào chỉ nói đến tình yêu, phảng phất giống như sẽ có những thứ khác so với tình yêu giữa hai người càng quan trọng hơn.

Hạ Nhã luôn suy nghĩ, có phải hiện tại bản thân cô còn chưa đủ thành thực, thì ra cô vẫn chỉ là cô gái nhỏ xem tình yêu là quan trọng nhất?

..... Cũng không thể nói là tình yêu, bởi vì nếu như vai nam chính trong cuộc tình này không phải là người kia, cô cũng sẽ không như thế.

Như thế không giống bản thân cô.....

Cho nên, một ngày kia khi phát hiện hành động không quá bình thường của vị giáo sư nào đó, tâm tình Hạ Nhã rất phức tạp. Cái này cũng không giống với quá khứ bởi vì tính chất phải giữ bí mật mới giấu diếm, lần này đối phương hoàn toàn là..... lừa gạt?

Nếu không phải là cô gọi điện thoại đến Sở Nghiên Cứu, đúng lúc bác sĩ Dư nhận điện thoại, Hạ Nhã hoàn toàn không đoán được Thương Ngao Liệt lại xuất hiện trong một quán cà phê trong hẻm nhỏ yên tĩnh sau giờ trưa.

Khi đó Hạ Nhã mới vào cửa, liếc mắt liền nhìn thấy đường cong mềm mại nửa bên mặt của Thương Ngao Liệt, ánh mắt của anh chăm chú giống như đang tự hỏi vấn đề gì đó, sự quyến rũ của người đàn ông thành thực hiển thị rõ ràng không thể nghi ngờ.

Mà ngồi đối diện với anh là một người phụ nữ người lai, đơn giản từ ngoài nhìn vào, ước chừng là chỉ lớn hơn so với Thương Ngao Liệt một vài tuổi, chính là chút này cũng không ảnh hưởng gì đến thân hình cùng nét thùy mị của cô ta.

Cô ta mặc một chiếc váy chữ A hàng hiệu, lưng áo xẻ sâu, màu râm nắng vừa tôn lên vẻ thành thực vừa uyển chuyển hàm xúc. Hai người nói chuyện vừa chuẩn bị kết thúc, Thương Ngao Liệt đi về hướng một góc trong quán cà phê, nghiêng thân nhìn cô gái nhỏ nào đó đang lén lén lút lút.

"Nhã Nhã, em muốn trốn tới khi nào?"

Hạ Nhã rồi rầm bỏ mũ lưỡi trai xuống, “Thương Ngao Liệt, anh gạt em nói đang ở Sở Nghiên Cứu?”

Thương Ngao Liệt than thở, chỉ là vẻ mặt vẫn không đổi sắc nhìn người phụ nữ tràn ngập tự tin trước mặt.

"Tiểu Nhã" Đôi mắt người phụ nữ này màu xanh biếc, giống như phi thủy, mở miệng giới thiệu: "Ta là Lily Stensen."

Hạ Nhã trợn to cặp mắt, "Người là.....mẹ tôi?"

"Đúng, con là con gái của ta."

Hạ Nhã chưa bao giờ nhận thức qua tình thương yêu của mẹ, giờ phút này nhìn Lily, cô phát giác bản thân cũng không có bài xích người phụ nữ này. Có lẽ là thiên tính huyết nhục làm ảnh hưởng, làm cho hốc mắt cô không cách nào nói rõ tràn đầy nước mắt.

Hạ Nhã đã sớm biết bản thân có một người cha là đặc công, tên tiếng Trung của ông là Vệ Tiên Sâm, so với con rể Thương Ngao Liệt chỉ lớn hơn 7, 8 tuổi, hơn nữa người cũng như tên, là người đàn ông đẹp trai hài hước, quả thực như là vai năm chính trong phim bom tấn Hollywood.

Về phần mẹ ruột của cô, so với Vệ Tiên Sâm càng là một nữ đặc công xuất sắc. Hôm nay cô xem như gặp được mặt thật của đối phương, cũng rất khác so với lần đầu gặp Vệ Tiên Sâm. Cô rất thích mùi hương trên người người phụ nữ này, còn có khoe miệng mỉm cười, cùng vòng ôm ấm áp.

Là cảm giác của mẹ, thân thiết như vậy.

"Lily hẹn anh, muốn bàn một ít tình huống với anh." Thương Ngao Liệt nói xong, thần sắc ngược lại có chút bất đắc dĩ, "Kể cả hành động khác thường của ba em, Vệ Tiên Sâm."

"Ai nói là khác thường?" Vệ Tiên Sâm cứ nhiên đột ngột xuất hiện trước mặt bọn họ, bất quá chỉ có Hạ Nhã kinh ngạc với sự xuất hiện bất ngờ của hắn. "Nói như thế nào ta đều là ba vợ, xin cậu dùng từ cẩn thận khi nói về tôi."

Thương Ngao Liệt đối với người “ba vợ” này trải qua thời gian dài cũng có chút..... Oán niệm.

Vì vậy Lily lên tiếng, "Hả? Really? Từ chỗ liên lạc viên của tôi tìm hiểu hành tung của tôi, còn lừa gạt hẳn nói có quan hệ với hành động của tôi, nice try, Vệ Tiên Sâm!"

Cho nên, đây là một trong những hành động khác thường?

Lily lại nói tiếp, "Anh vẫn từ chối lời mời của FBI? Chỉ cần anh giúp đỡ bọn họ đối phó với những người kia, loại cuộc sống “lưu vong” này sẽ kết thúc!"

"Lúc em tức giận thật sự là giống y đúc với con gái chúng ta." Vệ Tiên Sâm đột nhiên nói ra lời kinh người, “Chúng ta là một tập thể, làm sao anh có thể bỏ lại một mình em?”

"....." Vẻ mặt Lily cổ quái nhìn chăm chăm người đàn ông so với cô nhỏ hơn mấy tuổi.

Vì vậy, chân tướng rõ ràng.

Hạ Nhã nhìn ra ý đồ của Vệ Tiên Sâm, cô nghiêng đầu nhỏ thanh giọng hỏi ông xã thân ái của mình: “....Ba em, tính toán theo đuổi mẹ em?”

Thương Ngao Liệt mím mím môi.

Lily không thèm để ý tới Vệ Tiên Sâm, hai mắt dừng trên người con gái châm chọc nói: “Tiểu Nhã, ta là người mẹ không xứng chức vị một người mẹ nhất trên thế giới này, ta đã từng làm sai..... Ta nghĩ muốn bù đắp lại, bất cứ chuyện gì ta đều tình nguyện vì con đi làm....."

Hạ Nhã nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là trong tiềm thức nắm chặt lòng bàn tay dịu dàng của Thương Ngao Liệt.

"Mẹ không muốn lấy cố, cho dù con không có mẹ cũng có thể trở thành một người con gái ưu tú như vậy. Mẹ nợ con.... Vĩnh viễn cũng nói không rõ."

Lily chạm nhẹ bả vai Hạ Nhã "Bảo bối, chỉ cần con có một chút nguyện ý, mẹ nghĩ muốn tham dự vào cuộc sống của con, mẹ sẽ dùng hết toàn lực...."

_____KẹoĐắng~~~d/đ/l/q/đ_____

Đại khái, bản thân còn chưa tìm được thời cơ cùng tâm tình thích hợp, nhưng bất luận là Vệ Tiên Sâm hay Lily, nếu như không có bọn họ nhiều năm kiềm chế như vậy, sẽ không có khả năng cô có thể sống cuộc sống an ổn, ngọt ngào, hạnh phúc như hiện tại.

Đặc biệt là khi cô có một ngày, cũng trở thành mẹ của đứa bé, đặc biệt khi cô ý thức được, dung mạo của hai người còn tương tự như vậy.

Giáo sư Thương kéo lấy eo Hạ Nhã, cúi đầu xuống hôn lên môi cô vợ nhỏ một cái, hành động của anh vô cùng phong độ lỗi lạc.

"Lily, tôi Nhã Nhã có tin tức muốn tuyên bố."

Vẻ mặt Thương Ngao Liệt hời hợt, chỉ là trong mắt anh lại tràn đầy yêu thương nhìn về phía bà xã nhỏ của mình.

Hạ Nhã biết ông xã muốn nói cái gì, cô chớp chớp hai mắt, cả người dường như càng tràn ngập hương vị phụ nữ.

"Nhã Nhã mang thai."

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện 4: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh (Trung)

4,

Hạ Nhã đã từng nói, vị giáo sư nhà bọn họ chỉ cần cô tức giận, hoạt động trên giường buổi tối sẽ càng thêm kịch liệt.

Vì vậy, giữa hai người suốt ngày âm ỉ là chuyện thường ngày, Hạ Nhã luôn chọc giận làm cho Thương Ngao Liệt vui, còn làm không biết mệt.

Về phần lúc này nguyên do tức giận của giáo sư Thương phải nói từ một ngày trước khi phát hiện Hạ Nhã mang thai.

Hạ đại tiểu thư thích màu tóc rám nắng, đây là thói quen mọi người đều biết.

Hạ Nhã nói với ông xã mình: “Thầy Thương, chiều nay em có hẹn với nhà tạo mẫu tóc.”

"Anh cảm thấy em không cần phải nhuộm tóc."

Hạ Nhã lập tức không vui, “Vì sao? Em thích không được sao?”

Thương Ngao Liệt đẩy đẩy gọng kính, “Thường xuyên nhuộm tóc không phải là thói quen tốt, em cũng biết mà.”

"..... Nhưng trước kia anh sẽ không quản nhiều như vậy."

Trên thực tế Thương Ngao Liệt là bận tâm mấy ngày này hai người đều đang cố gắng tạo người, nếu như trong thời gian mang thai Hạ Nhã nhuộm

tóc cũng không phải chuyện tốt.

Chỉ là anh còn chưa kịp nói ra suy nghĩ trong đầu, thì bà xã nhỏ đã bắt đầu suy nghĩ lung tung, “Có phải anh cảm thấy nhìn thấy một màu tóc lâu ngày.... Cuộc sống hôn nhân không còn thú vị?”

Thương Ngao Liệt nghe cô suy đoán lung tung như vậy, nhú mày một cái.

Lát sau, anh rất thành thật nói cho cô biết, “Cho tới bây giờ anh không có để ý em nhuộm màu tóc gì.”

"....."

Lần này giáo sư Thương thành công triệt để chọc cho cô vợ nhỏ xù lông rồi.

"Đại giáo sư Thương, em biết rõ anh không có bao nhiêu thời gian đặt tâm tư trên người em, nhưng anh cũng không cần nói chuyện trực tiếp như vậy."

"Em có thể dừng giờ tính trẻ con như vậy hay không?"

Thương Ngao Liệt cũng có chút không vui, cô gái nhỏ này vì cái gì lại vui vẻ nói chuyện suy đoán lung tung chứ?

Anh thật sự không còn cách nào, nghĩ không muốn tiếp tục cùng cô chiến tranh lạnh. Ngày hôm sau về nhà, Hạ Nhã đã nhuộm lại một đầu tóc rậm nắng trở lại màu đen tự nhiên, rất hiển nhiên, loại hành động này chính là vì chọc giận ông xã của cô.

Thương Ngao Liệt cũng chỉ nghiêm mặt không nói lời nào, ai ngờ mặt mũi Hạ Nhã lại tràn đầy láu lỉnh cợt nhả, đối với tình huống cô chủ động, anh liền có dự cảm xấu.

"Bạn học Hạ Nhã, em muốn làm gì?"

Chỉ thấy người đẹp trước mắt mè nheo từ sau lưng biến ra một cái que thử thai nhét vào trong tay anh.

Thương Ngao Liệt cúi đầu xem xét..... Hai vạch.

Đầu tiên là anh nổi giận, cực kỳ muốn đặt cô vợ nhỏ này trên đùi đánh mông một trận, ai bảo cô mang thai còn dám đi nhuộm tóc!

Nhưng vừa nghĩ tới bọn họ rốt cuộc có tiêu bảo bối, người đàn ông nhất thời cũng không biết biểu đạt tâm tình như thế nào.

Hạ Nhã mắt thấy anh sững sờ tại chỗ, yếu ớt mở miệng: “Em mới từ tiệm làm tóc về, nhớ tới đã bị trễ ngày, liền chạy đi thử, không nghĩ tới.....”

Dĩ nhiên cô đối với việc bản thân mang thai bánh bao nhỏ hoàn toàn không rõ tình hình, Thương Ngao Liệt mới không thể trách cô không làm tròn bổn phận.

Hạ Nhã nói xong, liền bị Thương Ngao Liệt ôm vào trong ngực, nụ hôn ấm ướt rơi xuống gò má cùng cổ. Anh hôn cực kỳ dùng sức, vừa giống như trừng phạt cô, vừa giống như biểu đạt một loại vui sướng không cách nào nói nên lời.

"Thương Ngao Liệt....." Hạ Nhã ôm thật chặt bả vai người đàn ông, cảm nhận được sự vui sướng đến từ thân hình anh, đang không ngừng phóng ra năng lượng tình yêu.

"Em quả nhiên rất tuyệt vời!" Anh vuốt ve mặt cô, ánh mắt năng nề chìm sâu vào đôi mắt sáng của cô.

Đây là cơ hội thứ hai ông trời cho gia đình nhỏ này, Hạ Nhã muốn nắm thật chặt, bởi vì bất luận là Thương Ngao Liệt hay là bản thân cô, cũng đã

chuẩn bị sẵn sàng làm cha, làm mẹ.

Bọn họ sẽ cho đứa bé tình yêu thương ấm áp nhất.

"Em có gọi điện thoại cho bác sĩ Dư chưa?" Thương Ngao Liệt nói xong, lần nữa mặc áo khoác vào, "Hiện tại anh dẫn em đi khám."

"Không phải đã qua giờ tan sở rồi sao? Anh lại muốn để người khác tăng ca?"

Mặc kệ Hạ Nhã bị bệnh nặng hay nhẹ, giáo sư Thương đều mang cô đến bệnh viện của bác sĩ Dư, hành động này quả thực giống y chang như Hạ Đô Trạch năm đó.

Thương Ngao Liệt chột nhứ mày, anh đột nhiên nở nụ cười, hỏi cô: "Vì sao em lại luôn thích đối nghịch cùng anh vậy?"

Hạ Nhã hất cằm lên, giọng điệu cao ngạo lại đặc biệt làm cho người ta yêu thích, "Ở trường học tất cả đều nghe theo anh, về nhà không phải đến phiên em làm chủ hay sao? Em cũng phải có quyền lực "trên mặt" chứ.

Lúc này cô thật sự là tiểu nữ vương trong nhà này rồi.

Thương Ngao Liệt dùng cằm cọ cọ trên đỉnh đầu cô, trong giọng nói giấu không được dịu dàng, "Nhã Nhã, không phải anh không quan tâm kiểu tóc của em, hoặc là cách ăn mặc, chỉ có điều.... Anh đối với phương diện này không mấy nhanh nhạy."

"Vậy lần sau dù có thế nào, phiền anh khen em thêm mấy câu có được không?"

Thương Ngao Liệt cúi đầu cười cười, khẽ nói bên tai cô: "Được." Bị hơi thở ấm ướt lạnh lạnh của anh bao phủ, làm cho toàn thân cô run rẩy.

"..... Ông xã." Cô xấu hổ cúi thấp đầu.

Lúc mang thai..... bọn họ có phải là tạm thời không thể..... gì kia hay không? Thật không xong, cảm giác, cảm thấy so với ngày thường dễ dàng động tình hơn, chẳng lẽ hormone đã bắt đầu tác quái sao?

"Chúng ta trước đi làm kiểm tra, những chuyện cần phải chú ý một hồi sẽ tỉ mỉ nói với em."

Người đàn ông suy nghĩ một chút, đột nhiên dừng lại ở trước cửa, xoay người, kiểm lồng không đụng lần nữa ôm bà xã nhỏ vào lòng.

Thương Ngao Liệt ý vị hàm xúc dịu dàng nói: "Cảm ơn em, bà xã."

Hạ Nhã cũng ôm ngược lại cổ Thương Ngao Liệt, vẻ mặt tươi cười đắc ý, "Không cần khách sáo, đây là việc chỉ có bà xã mới có tư cách làm."

5,

Bởi vì bà xã nhỏ của anh đã mang thai, ba tháng đầu bọn họ quyết định thi hành "kế hoạch cấm dục" hoàn toàn.

Lúc này không giống với lần đầu tiên mang thai, dưới sự chăm sóc theo dõi của Thương Ngao Liệt cùng bác sĩ Dư, Hạ Nhã không hề xảy ra tình huống đột ngột. Cô cùng bánh bao nhỏ trong bụng đều rất khỏe mạnh.

Theo thời gian ngày từng ngày trôi qua, cái bụng nhỏ bằng phẳng của Hạ Nhã đã từng chút to lên, không chỉ là cup ngực tăng size mà ngay cả cặp mông cũng trở nên đầy đặn.....

Mang thai ba tháng, Hạ Nhã biến thành một cô vợ bộ dáng thướt tha, thùy mị. Giáo sư Thương vốn "ăn chay" nhiều năm, sau khi kết hôn lại không mấy khi phải chịu cảnh thanh tâm quả dục như vậy.

Hạ Nhã thường xuyên bị anh đè trên giường hôn đến sắp không thở nổi, người trên thân cũng không yên tĩnh, hai con người của anh u ám, đầu lười

lại đuổi theo quần quít lấy lười của cô không tha.

Tuy nói vấn đề sinh lý cuối cùng có thể dựa vào bản thân anh tự mình giải quyết, bất quả cô gái nhỏ xinh đẹp nhiệt tình không bị cản trở muốn tự mình ra trận. Hạ Nhã quần lấy ông xã kiên quyết không buông, dưới tình huống giáo sư Thương vô cùng xấu hổ cùng bất đắc dĩ đến cực điểm mà chỉ dạy, rốt cục cô cũng học được mấy chiêu.

"Thầy Thương....." Hạ Nhã ngẩng đầu lên, vẻ mặt có một loại quyến rũ tự nhiên, ".....Miệng em mỏi quá."

Người đàn ông bị cảm dỗ nhú chặt lông mày, mồ hôi từ trên trán chảy xuống, "Kiên trì thêm một chút nữa thôi."

Hạ Nhã không thể làm gì khác hơn là dùng tay cầm lấy, xúc cảm nóng bỏng làm cho khuôn mặt cô đỏ bừng, hormone trong người hỗn loạn kêu gào. Cô gái nhỏ hiếm khi rụt rè, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại, "Chúng ta có thể thử một chút mà.....đúng không?"

Toàn thân của cô đều bị khơi gợi lên cảm giác khát vọng mê loạn, bởi vì bị cấm dục quá lâu, giáo sư Thương nghe một câu này của bà xã nhỏ liền triệt để đầu hàng.

Thương Ngao Liệt trấn an vợ bé nhỏ, "Vậy em nằm nghiêng lại."

Từ phía sau lưng ôm Hạ Nhã, Thương Ngao Liệt chỉ đơn giản ân ủi cô một chút đã làm cho cô không thể tự kiềm chế tự động cuộn thân thể lại, có thể nhìn thấy rõ ràng vết đỏ ửng trên hai gò má, làm cho tâm trí người ra nhộn nhạo.

Toàn bộ quá trình anh cẩn thận thỏa mãn nhu cầu của cô, không giống như thường ngày làm cho đối phương đến cực hạn, cũng không làm cho cô quá mức hưng phấn, lại càng không lo lắng đến việc bản thân có đến đỉnh hay không.

Chỉ cần khiến Hạ Nhã giải phóng ra xúc động trong người, anh liền dịu dàng hôn trần an cô buông lỏng thân thể.

Hoan ái qua đi, Thương Ngao Liệt thấy bà xã nhỏ hơi mệt, liền trêu chọc quần lấy vài sợi tóc đen của cô, “Chờ sinh xong, có thể phê chuẩn cho em đi nhuộm lại tóc màu râm nắng.”

"..... Sao lại nghĩ đến chuyện này rồi?"

Hạ Nhã quay đầu lại thấy anh vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, cô trở mặt ra. Là anh cảm thấy không quen hay sao? Khó trách trong quá trình vừa rồi, một mực cưỡng chế lấy tay xoay mặt cô qua, làm hại cổ cô mỗi như.

Hạ Nhã lại muốn phát huy bản lãnh mềm miệng lạnh lợi, người chồng tiêu chuẩn nào đó chỉ có thể lần nữa dùng nụ hôn, kịp thời ngăn chặn, lấp kín miệng nhỏ của cô lại.

6,

Trong quá trình mang thai một năm, Hạ Nhã đều tập trung tinh thần đặt ở trên bụng bầu, trí nhớ cũng trở nên có chút kém. Cô thậm chí còn quên hẳn thời gian vốn nên được mong chờ.

Sáng sớm, cả phòng ngủ bị ánh mặt trời đánh thức, Hạ Nhã lười biếng khởi động bụng nhỏ, Thương Ngao Liệt bên cạnh đã không còn.

Cô dụi mắt, liền nhìn thấy anh cầm trong tay một cái vương miện nhỏ đi tới.

Giáo sư Thương đeo vương miện nhỏ lên đỉnh đầu Hạ Nhã, ánh mắt như đang nhìn một đứa bé.

"Em không nhớ rõ hôm nay là ngày gì?"

Hạ Nhã trong tình huống hoàn toàn không biết gì mà lắc đầu. Thương Ngao Liệt lại cười, khẽ hôn lên trán cô một cái, “Anh xin phép nghỉ rồi, hôm nay cùng qua với em.”

"..... Tại sao?"

"Bởi vì..... Sinh nhật vui vẻ, bạn học Hạ Nhã.”

Người đàn ông tốt, đều sẽ ghi nhớ ngày sinh nhật của vợ mình.

7,

Theo lời Vệ Tiên Sâm nói, đôi vợ chồng nhỏ Thương Ngao Liệt là cố gắng vĩ đại ông trời làm ra.

Anh cùng Hạ Nhã sinh ra bánh bao nhỏ, là một đôi song thai Lolita. Chị gái tên là Thương Dư Quân, em gái tên là Thương Dư Lạc.

Ông nội cùng bà nội xuất thân từ hai đại hào môn, một người là thuyền trưởng, một người là tiểu thư khuê các. Lai lịch ông ngoại bà ngoại càng thêm bét nhọt, là đặc công kinh nghiệm phong phú đang phục vụ quân sự cho FBI.

Không thể không nói, một đôi song sinh này, tiền đồ không thể lường được.

Mà tình cảm của đôi vợ chồng nhỏ cũng không hề thay đổi, ngược lại càng ngày càng mặn nồng. Thương Ngao Liệt thường xuyên mang hai cô con gái trở về nhà bà nội, giống như là muốn bù lại thời gian mấy năm trước chưa kịp yêu đương.

Có lúc Hạ Nhã tắm rửa đi ra, sẽ phát hiện người đàn ông nào đó đã đặt một bộ nội y tình thú bên cạnh gối đầu. Cô liếc mắt nhìn Thương Ngao Liệt trên ghế sofa, anh còn có thể giả bộ như không có việc gì lật sách.

Hay hoặc là, Thương Ngao Liệt căn cứ “nội dung vở kịch” yêu cầu, đặt bà xã nhỏ trên đùi giả bộ muốn đánh đòn.....Hai người đều ngẫm hiểu lẫn nhau rồi, tóm lại.....Ừm, vô cùng khó chịu.

Kể từ Hạ Nhã cùng giáo sư hướng dẫn Thương Ngao Liệt công bố tin tức kết hôn, quả thực làm cho vô số người mơ ước theo đuổi tan nát cõi lòng.

Thường những cô gái nhìn thấy cảnh tượng một nhà bốn người bọn họ bên ngoài liền kích động, xoay người liền ở trên Microblogging phản nản cùng bạn bè.

"Mới vừa rồi mình nhìn thấy giáo sư Thương cùng bà xã của thầy ấy đi qua cửa hàng tiện lợi. Trong lòng thật lạnh thật lạnh thật lạnh....."

"Đúng vậy! Mình cũng nhìn thấy! Còn đặc biệt dịu dàng giúp bà xã của thầy cầm đồ."

"Tan nát cõi lòng a a a a a....."

"Nghe nói mỗi tuần bọn họ đều sẽ đưa cặp sinh đôi đi trung tâm văn hóa học ballet....."

Đúng vậy, khi hai cô con gái được 3 tuổi thì Hạ Nhã đã báo danh cho hai bé vào khóa học ballet tại trung tâm văn hóa. Hai vợ chồng rảnh rồi sẽ cùng nhau đưa hai bé đến lớp.

Hai Lolita đều kế thừa ghen ưu tú của ba mẹ, rất là xinh đẹp, đáng yêu. Màu da trắng nõn giống như Hạ Nhã, đôi mắt đen láy tỏa sáng. Chị gái Thương Dư Quân rất bảo vệ em gái, mỗi lần Hạ Nhã quở trách Thương Dư Lạc nghịch ngợm, bé sẽ giúp em gái cùng nhau hờn dỗi.

Hôm nay trước khi xuất phát, cô con gái nhỏ đứng trước cửa đột nhiên khóc lớn, Hạ Nhã đang mặc quần áo cho Thương Dư Quân liền đi tới xem

xét, vội vàng hỏi bé: “Lạc Lạc, làm sao vậy? Đừng khóc..... nói cho mẹ nghe là làm sao?”

Cô con gái nhỏ khóc không ngừng, chu môi nói: “Mami, có một con ruồi mặc áo lông, cắn.....cắn Lạc Lạc!”

Con ruồi mặc áo lông? Là cái gì vậy?

Thương Ngao Liệt một tay ôm lấy con gái nhỏ đang gào khóc, “Cho ba ba nhìn xem.”

Thương Dư Lạc đuổi cánh tay nhỏ nhỏ ngăn ngửa ra cho ba ba, đối phương cười sờ sờ cánh tay nhỏ của con gái, “Là bị ong mật cắn, có chút sưng..... ba ba giúp con bôi thuốc nhé.”

Cô con gái lớn đi theo phía sau hỏi: “Ba ba, con ruồi mặc áo lông gọi là ong mật ạ?”

Thương Ngao Liệt mang con gái nhỏ trở về phòng, dùng xà phòng rửa sạch vết thương. Hạ Nhã từ trong hộp thuốc lấy ra một ít thuốc có thể trị sâu bọ cắn. Sau khi ông xỏ xác định vết thương không có để lại đầu kim của con ong, thì liền bôi thuốc cho con gái rồi băng lại.

Con gái nhỏ còn ý vị giơ cánh tay lên miệng, căng quai hàm thối thối vết thương, trong đôi mắt to tròn ngây thơ còn vờn nước mắt chưa kịp lau khô.

"Ba ba, Quân Quân cũng muốn băng cái này!" Con gái lớn túm lấy quần áo Thương Ngao Liệt.

Giáo sư Thương cuốn cao tay áo con gái lớn lên, chỉ có thể “công bằng” cũng dán một cái băng cá nhân nhỏ lên.

Con gái nhỏ ngược đôi mắt to tròn như hạt đậu vòng vo vài vòng, tình quái ôm lấy cổ Thương Ngao Liệt nói: “Sau này Lạc Lạc muốn gả cho ba ba!”

Hạ Nhã nghe được ôm bụng cười to, hỏi bé: “Tại sao lại muốn gả cho ba ba?”

"Bởi vì ba ba rất yêu Lạc Lạc, lại rất lợi hại! Ba ba cái gì cũng biết!"

"Quân Quân sau này cũng muốn gả cho ba ba."

Thương Ngao Liệt ôm con gái nhỏ, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt còn chưa kịp khô kia, ngoài miệng lại tiếp tục trêu chọc con gái, “Ba ba đã cưới mami, không thể tái giá lần hai, làm sao bây giờ?”

Hai Lolita lập tức nhìn nhau.

Con gái lớn lập tức nhớ lại bộ phim vừa mới xem ở rạp chiếu phim, đột nhiên rất chân thành nói: “Vậy Quân Quân gả cho Batman đi!”

Hạ Nhã thật sự là triệt để thua ở cửa hai cô con gái của mình rồi "..... Tại sao là Batman?"

"Bởi vì Batman cũng rất lợi hại, chân của hắn cũng bị thương, hắn đánh người xấu, cũng giống ba ba vậy!"

Thương Ngao Liệt cười yếu ớt nhìn con gái, cũng không nói gì.

Hạ Nhã rất không có tiết tháo gật đầu, “Cũng đúng, vậy con gả cho Batman, em gái gả cho Spider Man rất tốt!”

Giáo sư Thương từ phía sau lưng ôm chầm lấy vị mami luôn thích khi dễ con gái, người phụ nữ đời này anh yêu nhất.

"Ai ~ lúc em còn nhỏ, mỗi tuần ba cũng đưa em đi học ballet." Hạ Nhã nhớ tới chuyện cũ lúc nhỏ, còn có khuôn mặt tao nhã của Hạ Đô Trạch.

“Anh cũng biết em là công chúa nhỏ của ba.... Lúc trước ba đều sẽ đích thân ngồi xổm trên sàn nhà giúp em mang giày ballet trắng.” Hạ Nhã hít ra thở vào vài lần, thật lâu mới ổn định giọng nói: “....Em rất nhớ ba.”

Một luồng gió dịu dàng vui vẻ tràn ngập hai lòng mà Thương Ngao Liệt, “Vậy em chọn thời gian, chúng ta mang hai con gái đến thăm ba.”

Nghe ba nói “con gái”, hai Lolita liền chạy tới góp náo nhiệt.

"Ba ba, Quân Quân, Lạc Lạc cũng muốn ôm ôm!"

HÔN NHÂN NGỌT NGÀO

Vô Ảnh Hữu Tung

dtv-ebook.com

Chương 55: Ngoại Truyện 5: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh (Hạ)

8,

Thương Ngao Liệt làm ba của hai cô con gái nhỏ, cho dù con gái có nghịch ngợm, cũng rất hiếm khi bày ra bộ dáng nghiêm túc răn dạy, phần lớn thời gian, hai cô con gái nhỏ đều giao cho mẹ tới dạy dỗ.

Hạ Nhã đối với việc giáo dục con trẻ, tựa hồ là chịu không ít ảnh hưởng từ giáo sư Thương. Cô thường xuyên không chịu nhượng bộ, yêu cầu cái gì chính là cái đó, không để cho con gái ăn vạ.

Mà chuyện làm cho Thương Ngao Liệt cực kỳ ngoài ý muốn chính là lần đầu tiên đi dạo khu cửa hàng khoa học công nghệ.

Vốn là hai cô gái nhỏ đi ở phía trước rất ngoan, Hạ Nhã được Thương Ngao Liệt ôm lấy đi ở phía sau. Nào biết con gái nhỏ đột nhiên lại quay đầu chạy đến trước mặt bọn họ.

"Ba ba, Lạc Lạc đi mệt rồi, muốn ôm ôm~"

Con gái lớn ở bên cạnh ngoan hơn, ngược lại không có học theo làm nũng với ba. Thương Ngao Liệt liền ôm lấy Thương Dư Lạc, mang cô bé đi xem đồ chơi mới lạ.

Người một nhà đi dạo một hồi, Hạ Nhã nhìn con gái nhỏ làm khó dễ, "Lạc Lạc xuống nào, ba ba ôm con cũng mệt rồi."

"Nào có nha~, Lạc Lạc không thích đi đường, chỉ thích được ba ba ôm!"

Nói xong còn ôm chặt cổ Thương Ngao Liệt không chịu buông, bộ dáng chính là điển hình mặt dày mày dạn.

Ngũ quan Hạ Nhã vốn là lập thể, vừa thu lại nụ cười, khí thế quanh người liền trở nên lạnh nhạt.

"Nếu con thật sự không muốn đi thì đổi mẹ ôm con nha, ba ba mệt mỏi, con nghe lời nào!"

Sở dĩ cô không cho Thương Ngao Liệt ôm con gái quá lâu là vì năm đó trong thời gian tổ chức ‘Moses’ giam lỏng đã lưu lại thương tổn trên cánh tay anh, đến nay vẫn chưa điều trị tốt.

Cô biết lực cácnh tay của ông xã không bằng được lúc trước, cũng biết anh thường ôm con không bao lâu liền cảm giác hai tay đau nhức vô cùng.

Người đàn ông này luôn là bộ dáng điềm nhiên như không, luôn ôm đầm tất cả. Hai tay của anh tiếp xúc dịu dàng lại có lực, mà loại có lực này dựa vào không phải là sức lực, mà là lực ý chí của bản thân anh.

Hạ Nhã càng nghĩ càng sốt ruột, cô ngăn Thương Ngao Liệt lại, nhìn chằm chằm vào con gái nhỏ, giận dữ “Mau xuống đây! Mẹ đã nói với con rất nhiều lần rồi, tay ba ba bị thương, không thể ôm các con lâu được.”

Con gái đã không giống giai đoạn trước, Hạ Nhã ra lệnh liền chấp hành vô điều kiện. Hai cái đầu nhỏ kia cũng đã bắt đầu có suy nghĩ của riêng mình, cũng có nhận thức phản kháng lại người lớn.

Thương Dư Lạc dựa vào trên người ba ba, còn dùng đôi mắt lạnh lợi ngây thơ của trẻ con nhìn mami, suy nghĩ xem lời mami nói có phải là thật hay không.

Thương Ngao Liệt rút ra một cánh tay xoa xoa bả vai bà xã nhỏ, trấn an cô nói: “Không sao, ôm một chút nữa cũng được.”

Đạo xong nửa vòng lớn khu cửa hàng khoa học kỹ thuật, Hạ Nhã rút khăn tay lau mồ hôi trên đầu Thương Ngao Liệt, lúc này đã không thể kiềm chế: “Thương Ngao Liệt, anh thả con bé xuống!”

Giáo sư Thương cũng không sai biệt lắm tạm thời tiêu hao hết năng lượng. Anh buông cánh tay định thả con gái nhỏ xuống, ai ngờ cô bé liền đặt mông ngồi bệch trên mặt đất lạnh như băng.

"Ba ba không ôm con, con liền không đi nữa!"

Hạ Nhã trong cơn giận dữ, để Thương Ngao Liệt trông chừng con gái lớn, sau đó cô liền đi đến sau lưng Thương Dư Lạc, khom người cưỡi giày cao gót, ở nơi đông người liền đá một cước vào cái mông của con gái nhỏ.

Thương Dư Lạc chưa bao giờ bị đối xử như thế này, bất ngờ bị dọa sợ cho choáng váng, cũng không kịp khóc chỉ trố mắt tại chỗ.

"Thương Dư Lạc, mẹ lập lại lần nữa! Con tự mình đi bộ, không cho phép lại bắt ba ôm!" Hạ Nhã một tay cầm giày cao gót, đứng trên cao nhìn xuống trừng con gái nhỏ, “Con có đi hay không?”

Thương Dư Lạc rốt cục hu hu bộc phát tiếng khóc như sấm sét.

"Thương Dư Lạc, con không chịu tự đi có đúng hay không?"

Thương Dư Lạc vẫn còn đang khóc rống, nghe được lời nói của mẹ, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, tự mình đi qua một bên khu nghỉ ngơi, bò lên trên một cái ghế dựa. Có thể vì cảm thấy quá mất mặt, cô bố còn chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong thành ghế, vênh vênh cái mông nhỏ, lúc này mới tiếp tục lớn tiếng khóc.

Hạ Nhã lần nữa mang giày vào, Thương Ngao Liệt ôm cô vào trong ngực, hôn một cái lên má cô tỏ vẻ bản thân đang đau lòng.

Anh đau lòng khi nghe tiếng khóc của con gái, càng đau lòng hơn về sự bất đắc dĩ cùng tình yêu của bà xã đối với mình.

Con gái lớn ở một bên chủ động để em gái. Thương Ngao Liệt cũng ôm con gái nhỏ vào lòng, vỗ vỗ lưng cô bé, dụ dỗ cực kỳ lâu.

Từ lúc này trở về sau, Thương Dư Lạc cũng không dám không nghe lời mẹ nữa.

Sau khi lớn lên công chúa nhỏ nhà họ Thương mỗi lần nhớ lại một màn này, luôn vừa cực kỳ sùng bái vừa cảm khái nói: “Mẹ của mình kỳ thật là.....Nữ vương.”

Chỉ là, bởi vì bị ba ba đẹp trai trường kỳ nuôi nhốt, mẹ mới không có kiêu ngạo như vậy.

9,

Lại kể về chuyện xưa trước khi Hạ Nhã mang thai.

Cuộc sống sau hôn nhân của Hạ cô nương cùng giáo sư Thương rất là hài hòa. Chủ Nhật rảnh rỗi hai người còn có thể cùng nhau chơi trò đấu quyền anh trong game.

Chỉ là nói đến những năm gần đây, lần giáo sư Thương tức giận với Hạ Nhã nhất, cũng là xảy ra trong đoạn thời gian này.

Khi đó quan hệ hôn nhân của hai người còn chưa công khai, Hạ Nhã đi tham gia tụ hội bạn học thời trung học. Thương Ngao Liệt đúng lúc cũng đi gặp mặt vài vị tiền bối ở gần đó, thuận tiện bị bà xã nhỏ yêu cầu, buổi tối đến đón cô cùng về nhà.

Thương Ngao Liệt xong việc sớm hơn so với dự tính, liền đến nhà hàng muốn cho Hạ Nhã một bất ngờ nhỏ. Lúc ấy cô đang ngồi dựa lưng về phía

anh, cho nên không hề phát hiện có người đến.

Trong bữa tiệc có không ít cô gái vừa tốt nghiệp liền lập tức kết hôn, chủ đề tán chuyện cũng liền xoay quanh chồng hoặc con của mình.

Thỉnh thoảng có người lên giọng khoe khoan cuộc sống hạnh phúc sau khi cưới, mọi người đều nói về ông xã nhà mình, giọng điệu ít nhiều đều mang theo chút thối phồng.

Nhắc tới quá trình kết hôn trước khi yêu, có một cô gái mới vừa kể xong một đoạn chuyện xưa hào môn ngược luyến, liền hỏi tình huống của Hạ Nhã.

"Hạ Nhã là hoa hậu giảng đường của trường học chúng ta, người theo đuổi cho đến bây giờ đều không ít, bây giờ bạn thế nào? Kết hôn chưa?"

Hạ Nhã đương nhiên không muốn bị đám bạn học cho rằng bản thân lãnh diễm cao quý kết quả lại trở thành gái ế có thành tích cao.... Nhưng cô cũng không thể nói bản thân kết hôn với Thương Ngao Liệt là bởi vì tờ di chúc của cha, đối phương lại là thầy giáo hướng dẫn của mình..... Tất nhiên, nếu nói ra cô cảm thấy rất đáng yêu, rất có cảm giác kích thích, nhưng ai biết được đám phụ nữ này sẽ nghĩ như thế nào.

"Ừ..... Kết hôn rồi."

"A? Chồng bạn làm nghề gì?"

"Hai người quen nhau như thế nào?"

"Loại hình Hạ Nhã thích nhất định là rất cực phẩm đi!"

Đối mặt trước những lời ép hỏi khua chiêng gõ trống của đám bạn, dưới tình thế cấp bách, Hạ Nhã bắt đầu nửa thật nửa giả thêu dệt. Ông xã từng du học sinh sống ở nước Mỹ cùng gia thế thư hương môn đệ là sự thật,

nhưng tiếp theo cái gì mà hai người 7 trước vừa gặp đã yêu, lại bởi vì hiểu lầm mà bỏ qua nhau, 7 năm sau gặp lại vượt qua sóng gió thế nào..... Đơn giản nói một hồi liền khiến cho đám bạn học nữ khóc lóc như hoa lê dầm mưa.

Được rồi, đoạn Thương Ngao Liệt giả vờ bị tổ chức ‘Moses’ bắt đi cũng kịch tính không thua gì tình yêu vĩ đại của những cặp tình nhân khác. Nhưng sự kiện này liên quan đến cơ mật, cô không thể công khai.

Chính là lúc này, phía sau lưng truyền đến tiếng cái ghế bị kéo trên sàn nhà phát ra tiếng vang nhỏ, Hạ Nhã cảm giác toàn thân ớn lạnh, cô quay mặt lại, liền nhìn thấy người đàn ông cách đó không xa.

Anh nhìn sang, khóe miệng hơi giật giật, cuối cùng lại không có chào hỏi cô, đôi mắt dịu dàng, thời điểm nhìn cô nhiều thêm một chút lạnh.

Thương Ngao Liệt đi đứng bất tiện cứ như vậy một mình đi ra ngoài nhà hàng.

_____KẹoĐăng~~~d.đ.l.q.đ_____

Đêm hôm ấy, anh nằm trên giường rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, Hạ Nhã muốn tìm cơ hội nói chuyện, anh chỉ tùy tiện đáp lại. Cô đưa lưng về phía anh, tóc dài xõa tán loạn, che khuất nửa bên mặt mất mát của cô.

"Em có hẹn với Thiếu Tuyết.....Ngày mai đến thành phố X chơi 2 ngày, rất nhanh sẽ trở lại."

Anh cũng đưa lưng về phía cô, nghe không rõ một tiếng “Ừ” từ miệng phát ra.

Thật xin lỗi, em không phải.....

Nhưng chỉ một câu nói, làm sao có thể biểu đạt đầy đủ suy nghĩ trong nội tâm của cô?

Cảm xúc nặng nề giống như một khối đá lớn, đè nặng trong lòng Hạ Nhã. Cô biết tình yêu cô dành cho anh rất sâu rất nặng, nhưng không có dự kiến sẽ có một ngày, giây phút muốn tự mình giải thích, lại gian nan như vậy.

So với bất kỳ tình huống nào đã từng trải qua còn khó khăn hơn.

Hạ Nhã giấu mình trong chiếc chăn không có chút độ ấm, một đêm dài buồn chán suy nghĩ lung tung không ngủ đến bình minh.

10,

—— Nếu như không gặp anh, em sẽ như thế nào?

Hạ Nhã cùng bạn thân Dư Thiếu Tuyết lên tàu buổi chiều, sau đó chuyển máy bay trở về thành phố Tây Linh. Cô lấy điện thoại di động ra, trong dự liệu vẫn không nhận được bất cứ tin tức nào của Thương Ngao Liệt.

Bạn của Dư Thiếu Tuyết cũng chưa tới, hai người liền ngồi tại đại sảnh nói chuyện phiếm, Hạ Nhã vẫn nhận một tin nhắn gửi cho Thương Ngao Liệt.

Cô nói: Em ở phi trường chờ anh đến đón, đợi không được anh, em liền không trở về.

Mặc dù, bản thân cũng không có 100% dũng khí tin tưởng người đàn ông nghiêm túc cứng nhắc kia sẽ khuất phục trước loại uy hiếp này.

Hạ Nhã cầm điện thoại trong tay, ngoài miệng có lẽ tìm chủ đề nói chuyện: “Mình nghe người khác nói, bây giờ đối tượng kết giao của cậu là một kiểm sát viên?”

Dư Thiếu Tuyết vội vàng giải thích: “Không phải yêu đương, anh ta là bạn của anh mình.”

"Vậy anh ta đang theo đuổi cậu?" Hạ Nhã trêu chọc, “Hẳn so với tên cặn bã kia mạnh hơn nhiều, cậu không thích sao? Là có chỗ nào không tốt à?”

Dư Thiếu Tuyết cúi đầu nghĩ một lát, “Không phải, anh ấy rất tốt, tính tình tốt, gia thế tốt, công việc cũng tốt, còn rất lãng mạn.....Chỉ là, anh ấy cũng không phải là người mình có thể muốn.”

Hạ Nhã bị đâm trúng chỗ bị thương dưới đáy lòng, không thể giấu diếm được nữa kể hết ra cho Dư Thiếu Tuyết nghe.

—— Mặc cho thời gian trôi đi, em chỉ yêu anh, cam tâm tình nguyện hòa vào hơi thở của anh.

Cô chỉ vì thỏa mãn lòng hư vinh nhất thời, mới có thể bịa ra những tình tiết không tồn tại trong tình yêu của hai người kia. Hành động như vậy không thể nghi ngờ là hành động làm tổn thương sâu sắc đến người mình yêu.

Nhưng mà phải làm như thế nào mới có thể biểu đạt lời xin lỗi cùng áy náy, còn có lời tâm tình không nói nên lời?

"Tiểu Nhã, mình cảm thấy.....Mình căn bản không hiểm lạ gì những thứ kia." Dư Thiếu Tuyết cho rằng, Hạ Nhã cũng là như vậy.

"Đối với mình mà nói, ông xã của mình..... không cần phải cả ngày đều phải làm những chuyện lãng mạn. Đương nhiên, cuộc sống cũng cần chút lãng mạn..... Nhưng một người đàn ông, cái anh ta có thể thật sự làm cho mình cảm động, nhất định không phải là những hành động này."

Đúng, tựa như tình cảm của cô cùng Thương Ngao Liệt.

Hạ Nhã cảm thấy chỗ làm cho cô cảm động nhất chính là anh giống như một cơn gió mát, cùng giọng nói trầm ổn.

Không hơn.

"Lời như thế quả thật rất buồn nôn, nhưng nếu như không nói cho anh ta biết, người như anh ta làm sao có thể hoàn toàn an tâm?" Dư Thiếu Tuyết nói: "Tiểu Nhã, định nghĩa 'tình yêu khắc cốt ghi tâm' trong lòng mỗi người đều không giống nhau. Cậu cảm thấy tình yêu như thế này làm người ta cảm động nhất, nhưng người khác không nhất định sẽ thấy vậy. Cậu cũng không cần bắt buộc bản thân phải đón hòa theo đám người kia."

—— Cuộc sống sẽ bao nhiêu là đủ khi có một người tri kỷ, dù mất đi sinh mạng cũng không tiếc.

Ở trong lòng Hạ Nhã, đoạn tình yêu của cô cùng Thương Ngao Liệt, đã là đẹp nhất rồi.

Đúng rồi..... Cô cảm thấy tình yêu đẹp nhất, không phải lúc còn trẻ bỏ lỡ nhau, về sau trở thành tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời.

Cũng không phải là tình yêu ngược luyến kéo dài đến 10 năm, giày vò giữa yêu và hận.

Càng không phải là tình yêu, vì một người mà có thể lật đổ cả tòa thành.

Đang lúc Hạ Nhã cùng Dư Thiếu Tuyết nói tới chỗ cảm khái, không biết từ đâu xuất hiện mấy người đàn ông mặc tây trang, bắt đầu dùng violin, cello, sáo.... Tấu lên một bản tình ca kinh điển.

Hai người đều cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, nhưng làn điệu đã dần dần làm hai mắt Hạ Nhã ẩm ướt, có người theo nhạc hát lên, người hát kia hẳn là nghệ sĩ chuyên nghiệp đã học qua thanh nhạc.

Hắn đi đến trước mặt hai người cất giọng hát: “Cho nên anh cầu xin em, đừng để anh xa cách em, ngoài em ra anh không thể cảm nhận được một chút tình yêu nào.....”

Dư Thiếu Tuyết từ chỗ ngồi đứng dậy, cô nhìn thấy người đàn ông kiểm sát viên kia cầm hoa tươi trên tay, anh bài đàn nhạc dùng khúc 《 Anh chỉ quan tâm em 》 nghênh đón bọn cô.

Đau khổ trong mắt Dư Thiếu Tuyết hoàn toàn nhắc nhở Hạ Nhã.

Cuộc sống bao lâu mới có thể tìm được một người tri kỷ, cô tìm được anh đã là rất may mắn.

Mặc dù người đàn ông ưu tú trước mắt đang nói: “Tiểu Tuyết, anh sẽ kiên trì, cho đến khi em hồi tâm chuyển ý mới thôi.”

Nhưng Dư Thiếu Tuyết vẫn không có chút nào vui vẻ.

Dư Thiếu Tuyết lễ phép tiếp nhận bó hoa kia. Hạ Nhã khó chịu ngồi ở một bên, nhìn đám người đang đón máy bay, cùng với đại sảnh sáng ngời, tất cả đều không hề liên quan đến cô.

Tựa như chiếc thuyền đi trong đêm tối, nhìn không thấy ngọn hải đăng, không có mục đích mà chờ đợi, làm cho khúc nhạc trong lòng gõ xuống một trọng âm.

Chính là một giây gần như tuyệt vọng này, hành lý bên cạnh lại bị người nâng lên.

"..... Thầy Thương?"

Đối phương mặt nhạt như nước nhìn nhìn cô, “Em thật đúng là chờ.”

Hạ Nhã há to miệng, rất nhiều từ ngữ đều không thể tổ chức lại, vừa vặn bỏ lỡ thời cơ nói chuyện. Dư Thiếu Tuyết nói rất đúng, dù cho người đàn

ông này sẽ không an bài một dàn nhạc tới đón máy bay, nhưng như vậy thì thế nào?

Anh chỉ cần im lặng không có hành động nào, cũng đủ để triệt để làm rung động cuộc sống của cô.

"Thất thần làm cái gì, đi về."

Nhìn chân người đàn ông chậm rãi bước, nước mắt Hạ Nhã liền rơi, "Em biết rõ..... lời này rất già mồm cãi láo, rất buồn nôn....."

Thương Ngao Liệt dừng bước, quay đầu không hiểu nhìn lại cô.

Hạ Nhã kiên định nhìn Thương Ngao Liệt, người đàn ông cô yêu suốt đời.

Vì vậy, mới có thể không cho phép anh nghi ngờ.

"Nhưng mà em yêu anh, Thương Ngao Liệt! Mỗi một ngày đều sẽ yêu nhiều hơn, mãnh liệt hơn so với quá khứ. Em muốn sinh con cho anh.....Em không quan tâm đến cách nhìn của người khác, cho dù thật sự có người xuất sắc hơn, biết săn sóc hơn so với anh, em cũng chỉ cần anh!"

Hạ Nhã mặc cho nước mắt chảy xuôi, ánh mắt của cô toát ra tia sáng chứa đầy tình yêu thành kính.

"Có một câu vĩnh viễn sẽ không quá muộn, từ nay về sau em muốn nói với anh vô số, vô số lần, em yêu anh, Thương Ngao Liệt!"

Tất cả ngăn cách ngay tại giờ phút này đều tan thành mây khói.

Thương Ngao Liệt nhú chặt lông mày, ôm Hạ Nhã vào trong ngực. Chỉ có cô là chân thật, với anh mà nói, chỉ có cô gái nhỏ là người duy nhất anh nhận định.

Mở miệng mới phát hiện đã nghẹn ngào, anh nói với cô: “Nhã Nhã, anh cho tới bây giờ..... cũng chưa từng yêu một người như vậy.”

Cô cũng không tìm thấy một lồng ngực rộng lớn vững chắc như vậy để cô dựa vào.

Thương Ngao Liệt hôn lên nước mắt của cô nói, "Chúng ta về nhà."

Hạ Nhã nghĩ, đời này làm sao cô có thể cam lòng buông tha.

Nếu như chưa từng gặp anh, em liền cô độc không nơi nương tựa. Cho nên em cầu xin anh, đừng để em xa cách anh, ngoài anh ra, em không thể cảm nhận được một chút tình yêu nào.....

Anh là thầy giáo của em, là người đàn ông bầu bạn với em cả cuộc đời. Thương Ngao Liệt, em xem trọng anh còn hơn cả lý tưởng của bản thân em.

Vì vậy, anh chính là tri kỷ, là sinh mạng của em.

~~~TOÀN VĂN HOÀN~~~

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hôn Ước (1)

Chương 2: Hôn Ước (2)

Chương 3: Hôn Ước (3)

Chương 4: Hôn Ước (4)

Chương 5: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ (1)

Chương 6: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ (2)

Chương 7: Nghi Thức Tiến Hành Hôn Lễ (3)

Chương 8: Đêm Tân Hôn (1)

Chương 9: Đêm Tân Hôn (2)

Chương 10: Đêm Tân Hôn (3)

Chương 11: Đêm Tân Hôn (4)

Chương 12: Cưới Chui (1)

Chương 13: Cưới Chui (2)

Chương 14: Cưới Chui (3)

Chương 15: Cưới Chui (4)

Chương 16: Cưới Chui (5)

Chương 17: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (1)

Chương 18: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (2)

Chương 19: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (3)

Chương 20: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (4)

Chương 21: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (5)

Chương 22: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (6)

Chương 23: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (7)

Chương 24: Cưới Nhau Lâu Tất Nhiên Sẽ Hợp (8)

Chương 25: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội (1)

Chương 26: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội (2)

Chương 27: Hợp Lâu Sẽ Sinh Ra Mê Muội (3)

[Chương 28: Tiểu Biệt Thưởng Tân Hôn \(1\).](#)
[Chương 29: Tiểu Biệt Thưởng Tân Hôn \(2\).](#)
[Chương 30: Tiểu Biệt Thưởng Tân Hôn \(3\).](#)
[Chương 31: Ngoại Tình](#)
[Chương 32: Mang Thai \(1\).](#)
[Chương 33: Mang Thai \(2\).](#)
[Chương 34: Mang Thai \(3\).](#)
[Chương 35: Tuần Trăng Mật \(1\).](#)
[Chương 36: Tuần Trăng Mật \(2\).](#)
[Chương 37: Tuần Trăng Mật \(3\).](#)
[Chương 38: Tuần Trăng Mật \(4\).](#)
[Chương 39: Tuần Trăng Mật \(5\).](#)
[Chương 40: Rắc Rối Trong Hôn Nhân \(1\).](#)
[Chương 41: Tình Yêu Và Hôn Nhân \(2\).](#)
[Chương 42: Tình Yêu Và Hôn Nhân \(3\).](#)
[Chương 43: Hôn Gả \(1\).](#)
[Chương 44: Hôn Gả \(2\).](#)
[Chương 45: Hôn Gả \(3\).](#)
[Chương 46: Đơn Thỏa Thuận Li Hôn](#)
[Chương 47: Giấy Đăng Ký Kết Hôn \(1\).](#)
[Chương 48: Giấy Đăng Ký Kết Hôn \(2\).](#)
[Chương 49: Giấy Đăng Ký Kết Hôn \(3\).](#)
[Chương 50: Duyên Phận Tím Tới](#)
[Chương 51: Ngoại Truyện 1: Sông Núi Cách Trở](#)
[Chương 52: Ngoại Truyện 2: Câu Chuyện Về Mỗi Tình Đầu](#)
[Chương 53: Ngoại Truyện 3: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh \(Thượng\).](#)
[Chương 54: Ngoại Truyện 4: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh \(Trung\).](#)
[Chương 55: Ngoại Truyện 5: Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh \(Hạ\).](#)